

2008. SZEPTEMBER 2., KEDD

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

Alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést délelőtt 9.05-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Vita az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

4. Szociális csomag (Első rész) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság és a Tanács szociális csomagról szóló nyilatkozatai (Első rész).

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Alelnök úr, hölgyeim és uraim, a Bizottság két hónappal ezelőtt megújított szociális menetrendet fogadott el azzal a céllal, hogy segítsen az Uniónak megoldani a XXI. században Európára váró szociális problémákat. A napirend nagyratörő és összefüggő szociálpolitikai intézkedéscsomagot tartalmaz, amely lehetővé teszi az európaiak számára, hogy megragadják a kínálgató lehetőségeket.

Mint arról korábban már szó volt, a munkaügyi és szociális miniszterek a Szociális Bizottság július elején Chantillyban tartott, nem hivatalos megbeszélésén megtárgyalták a megújított szociális menetrendet.

Örömmel olvastam a jelentést arról, hogy a tagállamok igen pozitívan fogadták a megújult szociális menetrendet, és érdeklődéssel várom a Tanácsnak ez év végéig benyújtandó következtetéseket. A csomagot már volt alkalmam ismertetni az Elnökök Értekezletével és a Foglalkoztatási és Szociális Bizottsággal. Elérkezett a megfelelő idő arra, hogy azt itt, a Parlamentben is részletesen megvitassuk. Meggyőződésem, hogy a mai véleménycsere hozzájárul majd ahhoz, hogy közös megegyezésre jussunk arról, milyen szociális Európát szeretnénk felépíteni Európa polgárai számára.

Szeretném Önöket emlékeztetni az eddigi fejleményekre. Ez a komplex csomag kétévi közös erőfeszítés eredménye. A Bizottság ezalatt minden érdekelt felet bevont a közös munkába, többek között a dolgozók és munkáltatók képviselőit, a civil társadalmat, a tagállamokat, továbbá a regionális és helyi testületeket. A csomag összefüggő egészet alkot, és nagy hangsúlyt helyez a más területekhez – például az oktatáshoz, egészségügyhöz, környezethez, az információs társadalomhoz és a gazdasághoz – való kapcsolódási pontokra, és egyértelműen bizonyítja, hogy a gazdasági és társadalmi célok ugyanannak az éremnek a két oldalát képviselik, valamint hogy az emberek érdeke megköveteli e két oldal szoros együttműködését. A csomag magasra teszi a mércét, amikor megpróbál gyakorlati választ adni az emberek aggályaira, és javítani kívánja életkörülményeiket. A csomag ugyanakkor igen átfogó is – ez a legnagyobb csomag, amit a Bizottság valaha egyben elfogadott –, hiszen a jelentés mellett 18 kezdeményezést tartalmaz. Tárgyalás alatt van még további 20 kezdeményezés is, a legkülönbözőbb témákban.

Ma két intézkedést vizsgálunk meg: egy irányelvre irányuló javaslatot, amelynek tárgya a megkülönböztetés elleni küzdelem, valamint az Európai Üzemi Tanácsok létrehozásáról szóló átdolgozott irányelvet. Először is azonban szeretnék néhány szót szólni ennek a csomagnak az alapelveiről.

A megújított szociális menetrend három alapelven nyugszik: lehetőségek, hozzáférés és szolidaritás. Mi, európaiak nagyra értékeljük az egyes embert, és szeretnénk mindenki számára egyenlő esélyt biztosítani a benne rejlő lehetőségek kibontakoztatásához. Ez annyit jelent, hogy elhárítjuk az emberek előtt álló akadályokat, és megteremtjük a szükséges feltételeket ahhoz, hogy mindenki megragadhassa a kínálgató lehetőségeket, tiszteletben tartva ugyanakkor az Európára jellemző sokféleséget és kerülve a nézeteltéréseket.

Az európaiak egyenlőségbe vetett hite alapozza meg a társadalmi szolidaritásba vetett közös hitet: szolidaritás a generációk között, a régiók között, a fent és a lent lévők között, a gazdag és a kevésbé gazdag tagállamok

között éppúgy, mint szomszédjaink és a világ más részein élő barátaink irányába, mivel a szolidaritás elválaszthatatlan részét képezi az Európai Közösség működésének és a világ más országaival fennálló kapcsolatainknak.

Hölgyeim és uraim, mint azt Önök is tudják, jelenleg az EU-ban a megkülönböztetéssel szembeni jogi védelem mértéke a megkülönböztetés okának függvényében változik. A megkülönböztetés azonban nem korlátozódik egyetlen területre. Ezért javasoltunk a csomag keretében egy olyan horizontális irányelvet, amely megtiltja az életkorra, szexuális irányultságra, vallásos hitre és fogyatékosagra alapuló megkülönböztetést a foglalkoztatás területén kívül. Egy ilyen horizontális irányelv biztosítja a legnagyobb fokú átláthatóságot és jogbiztonságot a tagállamok, gazdasági egységek és a polgárok számára.

Ez a tervezet válasz a Parlament többszöri felhívására, és a Bizottság ezzel teljesíti a hivatalbelépésekor tett politikai ígéretét. Olyan rugalmas eszköz ez, amely a tagállamokban már elfogadott, a meglévő szabályzatokba szervesen beépülő elveken alapul.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a megkülönböztetés alapjául szolgáló különböző okok azonos kezelése nem jelenti azt, hogy minden területre egyforma szabályoknak kell vonatkozniuk. A biztosítási és banki területen például eltérő megközelítéseket lehet majd alkalmazni életkor vagy fogyatékoság alapján. Az ilyen eltéréseket azonban meggyőző érvekkel és megbízható statisztikai adatokkal kell alátámasztani. Az idős emberek továbbra is részesülhetnek kedvezményes díjszabásban a tömegközlekedési eszközökön és a kulturális eseményeken, és az emberek egészségének védelme érdekében továbbra is korlátozni lehet majd a bizonyos termékekhez való hozzáférést, például a fiatalok számára történő alkoholértékesítést.

Az irányelv minden termékértékesítésre és szolgáltatásnyújtásra kiterjed, és egyaránt vonatkozik a vállalatokra és magánszemélyekre, de kizárólag kereskedelmi forgalomban értékesített termékek és szolgáltatások esetén.

Az irányelv a terhek kirovása tekintetében is arányos, és követi a meglévő megkülönböztetés-ellenes irányelvekben valamint a fogyatékkal élők jogairól szóló, a tagállamok és az Európai Közösség által is aláírt ENSZ-egyezményben foglalt arányosság elvét.

Az irányelvtervezet tiltja a megkülönböztetést, tiszteletben tartva ugyanakkor a többi alapvető jogot és szabadságot is, többek között a magánélet és a családi élet védelmét és az ezzel összefüggésben hozott jogi aktusokat, továbbá a vallásszabadságot és a gyülekezési szabadságot.

A következő probléma, amelyre szeretném felhívni a figyelmet, az a romákkal szembeni megkülönböztetés, amelyet a Bizottság már több alkalommal is az EU alapelveivel összeegyeztethetetlennek nyilvánított. A csomag tartalmaz egy nyilatkozatot, amelyben ismételteln elkötelezzük magunkat az egyenlő lehetőségek biztosítása és a megkülönböztetés elleni küzdelem mellett, valamint egy bizottsági személyzeti munkadokumentumot a romák beilleszkedését elősegítő közösségi eszközökről és politikákról.

Ez a dokumentum az Európai Tanács 2007. decemberi kérésére született, amelyben arra szólították fel a Bizottságot, hogy vizsgálja felül a meglévő politikákat és eszközöket, és nyújtson be jelentést a Tanácsnak az elért eredményekről.

A bizottsági személyzeti munkadokumentum szerint rendelkezésre állnak a szükséges jogalkotási, pénzügyi és koordinációs eszközök, és ezeket használják is, de egyelőre nem kielégítő mértékben. A megújított szociális menetrend számos olyan kezdeményezést tartalmaz, amelynek célja, hogy az Unió hatékonyabban tudjon reagálni a változásokra. Meggyőződésünk, hogy az európai szociális párbeszédnek és az Európai Üzemi Tanácsoknak ebben különleges szerepe lesz. Az Európai Üzemi Tanácsok létrehozásáról szóló irányelv már jó ideje frissítésre szorul.

Az Unióban jelenleg 820 Európai Üzemi Tanács működik, amelyek 15 millió dolgozót képviselnek. A legutóbbi esetek azonban azt mutatják, hogy nem látják el teljesen jól a feladatukat, és a munkavállalók gyakran nem kapják meg a szükséges tájékoztatást, vagy nem kérik ki a véleményüket a vállalati átszervezésekkel kapcsolatban. A kezdeményezés célja tehát a vállalatokon belüli szociális párbeszéd szerepének megerősítése nemzetek feletti szinten.

Ez egy kiegyensúlyozott tervezet, amelynek garantálnia kellene, hogy a munkavállalók képviselői a munkavállalókat érintő körülményekre vonatkozó döntések meghozatala előtt kellő tájékoztatásban részesülnek, illetve ezekről a döntésekről tanácskoznak velük, a vállalatok számára pedig lehetővé kell tennie a globalizációhoz való alkalmazkodást.

A Bizottság természetesen szívesen részesítene előnyben egy olyan megoldást, amelyet előzőleg megtárgyaltak a munkavállalók és munkáltatók képviselői, tekintettel azonban arra, hogy tavaly júniusban nem sikerült meggyőznünk őket arról, hogy üljenek tárgyalóasztalhoz, a Bizottság kénytelen volt saját kezdeményezésű tervezetet benyújtani.

Mindazonáltal nagyra értékeljük a munkavállalók és munkáltatók képviselőinek közös levelét, amelyet augusztusban küldtek el a Tanácsnak és a Parlamentnek. Értékeljük a két oldal által annak érdekében tett erőfeszítéseket, hogy megállapodásra jussanak ebben az összetett kérdésben, és örömmre szolgál az is, hogy a további munka alapjaként elfogadták a Bizottság tervezetét. Őszintén remélem, hogy a Parlament az első olvasatban szem előtt tartja majd azokat a gyakorlati javaslatokat, amelyeket a munkavállalók és munkáltatók képviselői tettek. Hiszem, hogy gyorsan megszületik az állásfoglalásunk. A Bizottság minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy ezt elősegítse.

Itt kell néhány szót szólnom a globalizáció hatásairól. A vállalati szerkezetátalakítás időnként elkerülhetetlen, ugyanakkor igen fájdalmas hatással lehet a munkavállalókra és azok családjára. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap az ilyen helyzetekben szeretne segíteni. Az alap eddig 7250 embernek segített új állást találni. Ennek örülhetünk, gondoskodnunk kell azonban arról, hogy az alap mindazok számára hozzáférhető legyen, akik élvezhetnék annak előnyeit.

A szociális menetrendcsomagban található jelentés szerint az 500 millió eurós éves keretből 2007-ben mindössze 4%-ot használtak fel. Végig kell tehát gondolni, hogyan javíthatnánk az alap tevékenységének az eredményességét.

Ami a munkaerő mobilitását illeti, szeretném elmondani, hogy a munkavállalók kiküldetéséről szóló 1996. évi irányelv támogatja a szolgáltatások szabad mozgását, és védelmet nyújt a munkavállalókkal szembeni visszaélések ellen, továbbá garantálja számukra az alapvető jogok betartását azokban a tagállamokban, ahová kiküldik őket. Az Európai Bíróság által ebben a kérdésben a közelmúltban hozott döntések egy egész sor kérdést vetettek föl. Teljesen indokolt a reakció, amit ezek a döntések kiváltottak, és közösen kell ezekre megtalálnunk a választ. Szervezek egy fórumot október 9-re ennek a témának a megbeszélésére, ahol ezt az összetett problémát politikai testületekkel, a munkavállalók és munkáltatók képviselőivel, európai intézmények képviselőivel, valamint jogi és gazdasági szakértőkkel együtt fogjuk megtárgyalni.

A Bizottság természetesen továbbra is meghallgat minden észrevételt, de eddig még nem láttuk szükségét az irányelv módosításának. Azt azonban feltétlenül biztosítani fogjuk, hogy ne legyen ellentmondás a Szerződésben foglalt szabadságok és a polgárok alapvető jogai között.

Hölgyeim és uraim, ez az új szociális menetrend is megerősíti az Európai Unió elkötelezettségét amellet, hogy támogatnia kell egy olyan erős és valódi szociális dimenziót Európa, egy szociális Európa számára, amely megfelel majd polgártársaink elvárásainak. Ez természetesen nem valósítható meg oktatási dimenzió nélkül. Ez rendkívül fontos. Ehhez kapcsolódóan szeretnék megemlíteni három dokumentumot:

1. A Tanács ajánlása a fiatal önkéntesek európai mobilitásáról;
2. „A XXI. századi kompetenciák fejlesztése: Az iskoláról szóló európai együttműködés menetrendje” című közlemény;
3. Zöld könyv: Migráció és mobilitás: kihívások és lehetőségek az EU oktatási rendszerei számára.

Közös óhajunk Európa szociális dimenziójának megerősítése és elmélyítése. A csomagban szereplő 18 intézkedés jelenti erőfeszítéseink sorában az első lépést ebbe az irányba. Tudom, hogy számíthatok Önökre, és ezeket a javaslatokat és szakpolitikai dokumentumokat alaposan és gondosan mérlegelik majd, hiszen az Önök feladata az emberek véleményét képviselni, márpedig jövőjük szempontjából ennek alapvető jelentősége van.

Xavier Bertrand, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, azért vagyunk itt, hogy a szociális Európáról beszéljünk. Beszélünk kell a szociális Európáról, és örömmre szolgál, hogy erre ma az Európai Parlament előtt kerül sor, hiszen az Európai Parlament központi szerepet tölt be Európa intézményi szerkezetében, és olyan fontos partner, amellyel a francia elnökség a lehető legszorosabb munkakapcsolatra törekszik.

Említettem már, és most újra elismétlem: 2008 lesz az az év, amikor a szociális Európa új erőre kap. Úgy hiszem, ezt minden európai szereplő várja már. A júniusi luxemburgi csúcstalálkozó és a júliusi chantilly-i megbeszélés ennek az útnak fontos mérföldkövei. Nagyon szeretnénk volna, ha a francia elnökség foglalkozik

az európai szociális menetrend felülvizsgálatával, amelyről Špidla biztos úr éppen az imént beszélt. Ez olyan kulcsfontosságú kérdés, amely megköveteli tőlünk, hogy meg tudjuk határozni Európa szociális jövőképét, és hogy ezt a jövőképet fordítsuk le tényleges tennivalókra. A Chantillyban folytatott megbeszélésen – amelyen a Parlament Andersson bizottsági elnök úr révén képviseltette magát – módunkban állt ismételt megerősíteni egy sor olyan közös értéket, amelyet valamennyien magunkénak vallunk, és éppen ezek az értékek határozzák meg Európa szociálpolitikai törekvéseit. Ezek között az értékek között szerepel a szociális párbeszéd, a generációk közötti szolidaritás, a szegénység és megkülönböztetés elleni fellépés, a nemek közötti egyenlőség, a szociális védelem, a foglalkoztatási mobilitás, valamint az általános érdekű szolgáltatások jelentősége a társadalmi kohézió és a társadalmi felelősség biztosításában az üzleti életben és az iparban. Ezekből az értékből lesz az európai szociális modell egyedi akár Pekingből, akár Washingtonból, Fokföldről, Új-Delhiből vagy Brisbane-ből nézve.

Chantilly megadta számunkra a lehetőséget, hogy emlékeztessük a világot arra, hogy ezek az értékek központi szerepet játszanak Európa fejlődési stratégiájában és a lisszaboni stratégiában. Másképpen megfogalmazva: Chantilly emlékeztetett arra, hogy globalizált világunkban ez a szociális modell, ezek a közös értékek jelentik Európa egyik erősségét.

Hogy miért? Mert tudás alapú gazdaságot, innovatív gazdaságot csak úgy építhetünk, ha erősen összpontosítunk a humán tőke fejlesztésére és az élethosszig tartó tanulásra. Ennek az az oka, hogy a gazdaság egésze számára veszteséget jelent, ha teljes népesség-kategóriákat rekesztenek ki hosszabb időre a munka világából, akik így nem járulhatnak hozzá a jólét megteremtéséhez, és nem juthatnak hozzá az áruhoz és szolgáltatásokhoz. A munkavállalókra is igaz ugyanis, hogy termelékenyebbek az olyan kedvező foglalkoztatási feltételek és szociális védelem mellett, amelyek enyhítik azokat a nehézségeket, amelyek elé az élet állítja őket.

A gazdasági fejlődés távolról sem jelenti azt, hogy szociális téren fel kellene áldoznunk az előrelépést. Nem vagyok egyedül azzal a véleményemmel, hogy a kettő nem választható el egymástól. A gazdasági fejlődés társadalmi fejlődés nélkül előbb-utóbb kifulladás. Európának ezért mindkét fronton előre kell lépnie: igen, szükség van gazdasági fejlődésre, de társadalmi fejlődésre éppúgy.

E – közösen megerősített – meggyőződésünk mellett még egy dologban megegyeztünk: az európai szociális modell megérett a változásra, figyelembe kell vennie a globalizációt, az éghajlatváltozást, a demográfiai változást és az európai társadalmak fokozódó sokszínűségét. Munkaerő-piacainkat tehát ennek megfelelően át kell alakítanunk, és be kell vezetni a „rugalmas biztonságot”, azaz újfajta biztonsági elemekre és rugalmasságra van szükség a munkavállalók és munkáltatók számára egyaránt.

A dolgok változnak. A rugalmas biztonság fogalma kezdetben megrémítette az embereket, aggodalmat váltott ki. Mostanra azonban olyan európai eszményképet testesít meg, amelynek elérésére valamennyi érintett törekszik, a szociális partnereket is beleértve. A szó ma már mindenki számára ismert, hétköznapi kifejezés, ami bizonyítja, hogy a dolgok valóban változnak, hogy az emberek gondolkodásmódja is változik.

Van még valami, amivel foglalkoznunk kell, ha szociális modellünkkel szeretnénk előre lépni, ez pedig a társadalmi kohézió garantálása a szegénység új formáinak leküzdésére hozott intézkedésekkel, különös tekintettel azokra az esetekre, amikor az gyermekeket érint. Ideje egyesíteni erőnket, hogy a generációk közötti szolidaritás megerősítésével, valamint az általános érdekű, jó minőségű szociális szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosításával jobban felkészítsük a társadalmat erre a demográfiai változásra.

Ez az igazodási folyamat már évek óta zajlik. A Bizottság, a Miniszterek Tanácsa, az Európai Parlament és a szociális partnerek kezdeményezéseinek köszönhetően sikerült előre lépünk bizonyos kezdeményezések tekintetében, amelyek Európában széles körben aggodalmat kiváltó kérdésekkel foglalkoznak. Hogyan biztosíthatjuk Európán belül a munkavállalók szabad mozgását, és védhetjük meg ugyanakkor a foglalkoztatáshoz kapcsolódó jogait azoknak, akik mozognak? Hogyan javítható a szerkezetátalakítási műveletek irányításához a munkaerő európai szintű bevonásával? Hogyan biztosíthatjuk, hogy az emberek dolgozhassanak, és ezáltal aktív szereplői legyenek a társadalomnak, és mit tehetünk a megkülönböztetés hatékonyabb visszaszorítása érdekében?

Ezek az erőfeszítések végigkísérik majd a francia elnökséget. Különösen azért – és ezt teljesen őszintén mondom –, mert a közelgő választások miatt 2008 második fele lesz az utolsó esélyünk arra, hogy ebben a parlamenti időszakban egy sor kérdésben eredményeket érjünk el. Európai polgártársaink hamarosan valamennyiünket elszámoltatnak majd a szavazóládáknál.

Az európaiak eredményeket várnak tőlünk ebben a kérdésben. Az Európai Bíróság közelmúltban hozott döntései által kiváltott reakció is ezt bizonyítja. Számos egyéb terület mellett, amelyeket röviden érinteni fogok ez olyan terület, ahol az Európai Parlament segíthet nekünk.

Az első az Európai Üzemi Tanácsok létrehozásáról szóló, átdolgozott irányelv, amelyről Vladimír Špidla az imént beszélt. Ez komoly vállalkozás, amely felerősíti majd az európai szociális párbeszédet. A jelenlegi irányelv több mint 14 millió munkavállalót és 820 munkáltatót érint. Az irányelv átdolgozásával még tovább nő azoknak a száma, akikre vonatkozik.

Chantillyban egymás mellé ültettük az Európai Szakszervezetek Szövetsége és a Business Europe képviselőit, hogy kikérjük a véleményüket a Bizottság által előterjesztett átdolgozott szövegről. Elégedettek voltak a javaslattal, és azt elfogadták kiindulási alapként azzal, hogy a vitás pontokról készek tárgyalni. Jelenleg számos közös javaslat véglegesítésén dolgoznak, amelyeket kellő időben be fognak jelenteni.

Nagyban elősegíti majd a munkánkat, valamint a Parlament és a Tanács munkáját, ha ez gyümölcsöző lesz, és a szociális partnerek közös javaslatokkal állnak elő az irányelv felülvizsgálatával kapcsolatban. Miért nem jutunk hát a lehető leghamarabb megegyezésre, már az első olvasatban? Az év végéig, ha ez egyáltalán lehetséges?

Ami a munkánk másik központi elemét illeti: természetesen meg kell említenem a Bizottság ugyancsak július 2-án elfogadott, a munkahelyen kívüli megkülönböztetés-elleni védelemről szóló irányelvre irányuló javaslatát. Sok szó esett erről Chantillyban, és az elnökség július elejétől megbeszéléseket kezdett a szövegről. A Parlament véleményét is kikérjük majd ebben az ügyben, de szeretném hangsúlyozni, hogy a Bizottság javaslata – amely a megkülönböztetés négy különböző alapjára tér ki – figyelembe vette a Parlament tavaly tavasszal elfogadott állásfoglalását Elizabeth Lynne jelentéséről.

A harmadik, ugyancsak kiemelten kezelt kérdés az általános érdekű szociális szolgáltatások területe volt. Minden tagállam ezekről beszél. Mindannyian ugyanarról a dologról beszélnek, még ha minden bizonnyal nem is mondják mindannyian pontosan ugyanazt. A Lisszaboni Szerződéshez csatolt jegyzőkönyv elfogadása és az Altmark-csomag értékelése azonban lehetővé teszi, hogy végiggondoljuk, hogyan járulnak hozzá ezek a szolgáltatások az európai társadalmi kohézióhoz, milyen nagy szükség van arra, hogy biztosítsuk ezek magas színvonalát, és mennyire fontos, hogy stabil jogi keretet kapjanak. Reméljük, hogy az útiterven együtt dolgozik velünk a Bizottság és mindenki más, aki szeretne a témához hozzájárulni, hogy meghatározhassunk egy sor közbenső célt, és ezzel fenntarthassuk a fejlődést ebben a rendkívül fontos ügyben.

Itt vannak azután az ideiglenes munkáról és munkaidőről szóló irányelvek. Mindkét kérdésben az Európai Parlament térfelén van a labda, a második olvasatra várunk. Meg kell próbálnunk elkerülni az egyeztetést. Európában ideiglenes munkavállalók milliói várják türelmetlenül az ideiglenes munkáról szóló irányelv életbelépését, bizonyos tagállamokra pedig az ügyeleti idő kérdésének rendezése érdekében nehezedik nagy nyomás. Így csak bátorítani tudom a Parlamentet, hogy tájékoztassanak minket a fejleményekről, kellő figyelmet fordítva itt is – az általam is jól ismert – kiegyensúlyozó tényezőkre. Az embereknek azonban ezen a területen is elvárásai vannak velünk szemben; rajtunk a világ szeme.

A mobilitás kérdését illetően fontos még megemlítenem, hogy megállapodásra kell jutni a szociális biztonsági rendszerek összehangolásáról szóló végrehajtási rendeletről.

A francia elnökségnek szüksége van az említett kérdésekben az Európai Parlament támogatására ahhoz, hogy konkrét eredményeket érhessen el. Az eredményeket – ezt tudják Önök is, de megismétlem – nagyon várják Európa népei, akik az európai szociális jövőkép megvalósítását várják tőlünk, amely jobbá teszi mindennapi életüket és amely egyre inkább mindennapi életük részévé teszi Európát. Ma már tudjuk, hogy nem kevesebb, hanem több Európára van szükségünk. Ma már nagyon jól tudjuk, hogy nem kevésbé szociális Európára van szükségünk, hanem az eddigieknél szociálisabb Európára. Pontosan tudjuk, hölgyeim és uraim, hogy milyen kihívásoknak kell megfelelnünk.

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, bizottsági elnök úr, Špidla biztos úr, hölgyeim és uraim, az Európai Néppárt és az Európai Demokraták képviselőcsoportja nagy hangsúlyt fektet a társadalmi igazságosságra. Az európai szociális modellek támogatása legfontosabb célkitűzéseink között szerepel ebben a globalizálódó világban. Ennélfogva az EPP képviselőcsoport elnökeként üdvözlöm a Bizottság új szociális modellre vonatkozó javaslatát. A javaslat szövege választ kínál néhány olyan alapvető fontosságú társadalmi kérdésre, mint a demográfiai változás, a globalizáció és a szegénység csökkentése.

Képviselőcsoportom meglátása szerint a Bizottságnak ennél is tovább kellene mennie, és konkrétabb intézkedéseket kellene tennie. A szegénység enyhítése, a munkaerőpiacról kiszorult népességcsoportok foglalkoztatásba történő bevonása, a munkavállalók mobilitásának előmozdítása és a dolgozók oktatásának és továbbképzésének javítása olyan kérdések, amelyek az Európai Unió és tagállamai részéről speciális programot, konkrét intézkedéseket és határozott eltökéltséget igényelnek.

A demográfiai változás komoly kihívás elé állítja gazdaságainkat. Új lehetőséget kell kapniuk a nyugdíjkorhatárt betöltött munkavállalóknak, a nőknek, a fiataloknak és mindenekelőtt a fogyatékkal élőknek – általában szólva mindenkinek, aki hosszabb ideig nem volt jelen a munkaerőpiacon. Segítenünk kell, hogy ezek az emberek munkát találjanak, illetve ismét munkába állhassanak. Ezért konkrét intézkedéseket szeretnénk az élethosszig tartó tanulás előmozdítására.

Az *alkalmazásban lévő* emberek továbbra is egyenlőtlenségeket tapasztalnak. Komoly aggodalomra ad okot a férfiak és nők bérezése között még mindig fennálló szakadék. Ilyesminek Európában, 2008-ban nem szabadna előfordulnia. Megfelelő ellátórendszereket kell biztosítani, amelyek megkönnyítik az emberek számára a munka és a családi élet összeegyeztetését. Felkérjük tehát a Bizottságot és a Tanácsot, hogy tegyenek egyedi intézkedéseket. Képviselőcsoportom ellenzi a megkülönböztetés minden formáját. Ezért egyetértünk a Bizottság kinyilvánított szándékával, miszerint be kell tölni a vonatkozó jogszabályokban lévő hézagokat. Kiemelt figyelmet kell fordítani a fogyatékkal élő emberek megkülönböztetése elleni intézkedésekre.

Hölgyeim és uraim, úgy véljük, hogy a globalizáció korszakában a szociális modellek támogatásának leghatékonyabb eszköze a gazdasági növekedés. Meg vagyunk azonban győződve arról, hogy a lisszaboni stratégia célkitűzéseinek teljesítése érdekében támogatnunk kell a vállalatok és az ipar ügyét, mivel a munkahelyteremtés elsődleges hajtóereje a vállalkozói szellem. Javítanunk kell az Európában a vállalkozókról kialakult képet, és ösztönöznünk kell a fiatalokat saját vállalkozásuk elindítására. Ösztönöznünk kell a vállalatunk számára a versenyképes környezet megteremtését, különleges támogatást nyújtva a munkahelyteremtésben élenjáró kis- és középvállalkozásoknak.

Ennek fényében a terület valamennyi szereplőjét arra ösztönözzük, hogy járuljanak hozzá egy rugalmasabb és biztonságosabb Európa megteremtéséhez. Ez az elképzelés már bizonyított azokban az országokban, amelyek azt elfogadták. Ez a vállalatok számára biztosítja a nemzetközi szintű versenyképességhez szükséges rugalmasságot, ugyanakkor pedig védelmet nyújt a munkavállalóknak. Örülök a Bizottság azon szándékának, hogy támogatja a szociális párbeszédet. Számunkra a vállalatokon belüli bizalmon alapuló partnerség jelenti piaci sikerük kulcsát.

Hölgyeim és uraim, a jelenlegi szerződések szerint a szociális kérdések továbbra is alapvetően a tagállamok hatáskörébe tartoznak. Ez változhat, és változnia is kell, de addig is tartanunk kell magunkat a szubszidiaritás elvéhez. Nincsen más választásunk. A Bizottság ettől még folytathatja a hatásvizsgálatokat, elítélheti az egyenlőtlenségeket, és megpróbálhatja felmérni a javasolt új jogszabályok szociális következményeit. A magam részéről ösztönzőm is erre a Bizottságot. Komoly szociális és társadalmi kihívásokkal állunk szemben: meg kell reformálnunk a gazdaságainkat, változtatnunk kell azokon, hogy versenyképesebbek legyenek azért, hogy kevesebb ember szenvedjen a kirekesztéstől. Nem képzelhetők el szociális téren előrelépés gazdasági növekedés nélkül, a gazdaság viszont nem lehet versenyképes szociális haladás nélkül. Az EPP-ED képviselőcsoport minden korábbinál elkötelezettebb amellelt, hogy ezen a téren eredményeket érjünk el.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az előttem felszólalók – Spidla biztos úr, Bertrand úr, a soros tanácsi elnök úr és Daul úr – beszédeit hallgatva az embernek az a benyomása támad, hogy minden rendben van. Szépen haladnak előre, és a 2008. évre úgy emlékszünk majd, mint arra az évre, amikor az európai szociális modellt újból útjára indították.

Ez mind remekül hangzik, a valóság azonban kevésbé idilli. Igen, a valós kép egészen más. A valós kép súlyos szociális egyenlőtlenségeket mutat az Európai Unión belül. A profitok egyre magasabbra emelkednek, miközben a bérszínvonal stagnál. A bérkülönbségek egyre mélyülő szakadékká szélesedtek. Az Európai Unió átlagpolgárai körében tapasztalt vásárlóerő-csökkenés és az ehhez társuló drasztikus energiaár-emelkedés valóságos elszegényedési program. Olyan probléma ez, amivel foglalkoznunk kell az európai szociális modell keretében, és ennek nem csak szép szavakban kell megnyilvánulnia. Spidla úr, az Önök kezdeményezése jó, örömmel fogadjuk.

Hölgyeim és uraim, részletesen foglalkozunk majd a különböző javaslatokról alkotott véleményekkel, ennél fogva tehetek néhány alapvető megjegyzést azzal kapcsolatban, hogy mit is várunk egy európai szociális modelltől. Ha az Európai Unió lakossága – bármelyik országban – tizenöt évvel ezelőtt úgy érezte, hogy valami nincs rendben, hogy egy régóta fennálló nemzeti szabvány veszélyben forog, akkor Európára néztek,

onnan várták a dolgok helyrehozatalát, és úgy érezték, hogy az európai keretrendszerben kell az ügyeket rendbe tenni, mert az emberek akkoriban hittek abban, hogy az európai szabályok egy európai keretrendszerben a nemzeti határokon átnyúlva is védelmet nyújthatnak.

Próbálják meg ma, tizenöt évvel később bárkinek azt mondani, hogy rendbe tesszük a dolgokat Európában! Félelmet keltenénk vele a munkavállalókban, mivel úgy vélik, hogy ez az Európa jelenlegi formájában már nem képes szociális védelmet biztosítani a számukra.

Ha van idejük elemezni az ír népszavazást és a fiatalok választói magatartását, akkor azt látják, hogy ezek az emberek nagyszerű ötletnek tartják Európát. Amikor azonban a jelenlegi felépítését és kialakítását nézik, akkor a szervezeti felépítésétől, a sajátosságaitól nincsenek elragadva. Tekintve, hogy indul a választási kampány, jogos a kérdés, vajon miért övezte ekkora optimizmus az európai szociálpolitika jövőjét tizenöt évvel ezelőtt, és miért váltotta ezt fel napjainkra ekkora pesszimizmus. Szocialistákként csak azt válaszolhatjuk, hogy Európát a jobboldal irányítja. Miniszter úr, Ön kiváló szocialista beszédet tartott; amit itt elmondott, az csodás volt. De vajon milyen irányvonalat képviselt a kormánya a Tanácsban a munkaidő-szervezésről szóló irányelvvel kapcsolatban?

(Taps)

Az Önök kormányzópártja tagja az Európai Néppártnak, amelynek tagpártjaiból kerül ki az Európai Unióban a kormányfők túlnyomó többsége. Ők adják a Bizottságban a biztosok abszolút többségét, valamint a Bizottság elnökét. Az Európai Néppárt a legnagyobb politikai csoport ebben a Házban, de Önt hallgatva azt hinné az ember, hogy Önöknek az égvilágon semmi köze nincs Európa visszamaradt szociális fejlődéséhez. Európát a jobboldal irányítja, és rossz irányba viszi, ezt pedig helyre kell hozni az európai választásokon.

(Taps)

Kiváló lehetőség kínálkozik majd az Önök számára, hogy visszavigyenek minket a helyes kerékvágásba, amikor eljön az ideje, hogy az Ön által körvonalazott intézkedéseket bevezessék. Az európai szociális modell, mint említette, a prioritások között szerepel. Képviselőcsoportunk számára egészen biztosan! Mitől félnek igazán az emberek az Európai Unióban? Az ellenőrizetlen pénzügyi piacoktól. Az ellenőrizetlen fedezeti alapoktól és magánbefektetői cégektől, amelyek megvesznek ilyen-olyan vállalatokat, kimazsolázzák az eszközeiket, és utcára teszik a munkavállalókat, pusztán a befektetői nyereség maximalizálása érdekében.

Tiszteletreméltó kollégám, Paul Nyrup Rasmussen kiváló jelentést ismertetett előttünk. Minősített többségi szavazás szükséges a tárgyban ahhoz, hogy a Bizottság kezdeményezést indíthasson a fedezeti alapok és a magánbefektetői cégek szabályozására. Ki az, aki nem hajlandó támogatni egy ilyen lépést? Önök, az Európai Néppárt, amelynek a Gazdasági és Monetáris Bizottságban ülő képviselői ezt ellenzik.

Ezért kell nagyon világosan kimondanunk, hogy az európai szociális modellért folytatott küzdelem egyben egy alapvető filozófiáért folytatott küzdelem is. Bertrand úrnak igaza volt, amikor az Európai Unió sikerét a gazdasági fejlődés és a szociális fejlődés összepárosításának tulajdonította. Európában mindig ez az elv szolgált alapul – egyébként a kereszténydemokraták számára is. Ez a két dolog évtizedeken át ugyanannak az éremnek a két oldalát jelentette mindaddig, míg végül a neoliberális főirány a kilencvenes évek elején előállt azzal, hogy a gyorsabb gazdasági növekedés titka alapvetően az alacsonyabb bérekben, hosszabb munkaidőben és a vállalat vezetésébe való kisebb beleszólásban rejlik. Voltak persze évtizedeken keresztül olyanok – és vannak szép számmal napjainkban is, még a Bizottság tagjai között is –, akik számára fontosabb a löverseny, mint az európai szociális modell, de itt a belső piacért felelősek, és akik azt mondták nekünk, és mondják még mindig – ékes példa erre Trichet úr, aki egyetlen sajtótájékoztatón sem mulasztja el megemlíteni –, hogy az európai bérek túlságosan magasak. Talán igaz ez az Európai Központi Bank igazgatósági tagjai esetén, de nem az az átlagos európai munkavállalók számára.

Biztosítanunk kell tehát a politikai irányvonal általános megváltoztatását, egy olyan irányú változást, amely ténylegesen visszahelyezi az európai szociális modellt oda, ahová Ön, Bertrand úr, szeretné, hogy minden gazdasági előrelépés, amit az Európai Unió elér, pozitív hatással legyen az Európai Unió polgárainak az életére is.

Természetesen igaza van, amikor azt állítja, hogy az EU csak akkor lehet versenyképes a világban – akár Pekingben, akár Brisbane-ben –, ha fejlesztjük a belső piacunkat. Mi is ezt szeretnénk, szeretnénk egy olyan belső piacot, amely jó teljesítményre képes. Szeretnénk egy hatékony és versenyképes európai kontinenst. De azért szeretnénk, hogy olyan jólétet teremtsünk, amelyből mindenki részesedik, nem csak a nagy vállalatcsoportok, a nagy részvénytársaságok és a nagybankok befektetői.

Amíg az az uralkodó filozófia Európában, hogy azok az emberek nyerik el az európai díjakat, akik a sajtótájékoztatókon vállalatuk teljesítménymutatóit prezentálva azzal hancegnek, hogy milliárdos nyereségeket értek el Európa-szerte, amely után nem fizetnek Európában semmiféle adót, mert nem nemzeti, hanem európai profitot termelnek, tehát mentesülnek a nemzeti adózás alól, és amíg továbbra is emberek tízezreit tesszük ki az állásukból, hogy ezt az állapotot fenntarthassuk, és szinten tartjuk a részvényeseink nyereségét – amíg az európai szociális modell így néz ki a valóságban, addig beszélhetünk, amennyit csak akarunk, de az emberek sosem fogják magukénak érezni ezt az Európát.

Szeretnénk viszont megszilárdítani az európai ideált, és előmozdítani a migráció ügyét. Hadd emlékeztessenem ezért a tisztelt Házra arra, hogy az európai szociális modellt az eredményei minősítik. Ugyanez vonatkozik Önre, Bertrand úr, a Tanácsban, és Önre, Daul úr, itt a Parlamentben.

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, örömmel fogadtuk ezt a szociális csomagot, amely újabb lépés egy olyan európai közösség felépítése felé vezető úton, amely törődik a polgáraival.

Azok az emberek, akik az európai alkotmány és a Lisszaboni Szerződés ellen szavaztak, egyértelmű üzenetet küldtek nekünk. Az üzenet pedig az, hogy nem adnak további hatásköröket az Európai Uniónak pusztán azért, mert mi így szeretnénk. Az emberek tudni akarják, miféle Európai Uniót építünk.

Ez a csomag terjedelmes és ellentmondásos, és meg kell ismertetnünk az emberekkel, hogy milyen kedvező változásokat hozhat az életükben.

Amint azt Špidla biztos úr is említette, az Európai Üzemi Tanácsról szóló irányelvben sok pozitívum található, és igaz ez természetesen arra a javaslatra is – amelyért képviselőcsoportom olyan keményen harcolt –, amely kiterjesztené a betegjogokat a határokon átnyúló egészségügyi ellátásra is.

Ma azonban a csomag két egyedi intézkedésére szeretnénk összpontosítani. Az első a Globalizációs Alkalmazkodási Alap felülvizsgálata, amely Alap az állásukat elveszített embereknek segít új munkát találni. Jelenleg ezer állásnak kell veszélyben lennie ahhoz, hogy egy vállalat az Alaphoz fordulhasson. A liberálisok és a demokraták üdvözlik a küszöb leszállítására és az igénybejelentési folyamat egyszerűsítésére vonatkozó javaslatot, és korántsem azért, mert az Európai Uniónak kellene a munkát megterveznie Európa számára – ezt a feladatot legjobban a belső piac látja el –, nem is abban a hitben, hogy az EU-nak munkanélküli ellátást kellene biztosítania – ez a tagállamok dolga. Azért fogadjuk örömmel ezt a javaslatot, mert józan liberális elven alapul: azaz, hogy a jólét legjobb forrása a foglalkoztatás.

Most, hogy a növekedés a nulla felé közelít, és egyes tagállamokban már beköszöntött a recesszió, ez a politika segít megakadályozni, hogy azonnal beinduljon az elbocsátási spirál, amely a szociális támogatásoktól való függőséghez vezetne.

A második a megkülönböztetés-ellenes irányelv: képviselőcsoportom a jelenlegi Bizottság hivatalba lépése óta harcolt ezért az irányelvért.

A megkülönböztetés fogalom meghatározása ezzel kiterjed a kisebbségek minden fontosabb csoportjára – az idősekre, a melegekre, a fogyatékkal élőkre, és a legkülönbözőbb vallású illetve nem hívő emberekre –, és éppúgy vonatkozik az ügyfelekre és a fogyasztókra, mint a munkavállalókra.

Ez is egy olyan liberális intézkedés, amely gyakorlati előnyökkel jár; ezek az előnyök abból a tudatból fakadnak, hogy az ember az előítélet rémétől mentesen végezheti a dolgát és élheti az életét.

Az irányelvtervezetnek túl kellene lépnie a jelenlegi keretein. Továbbra is vannak még hézagok, a megkülönböztetés még mindig felütheti a fejét. Mi az oka például annak, biztos úr, hogy helyénvaló számúzni a megkülönböztetést a munkahelyekről, de megengedhetjük a tagállamoknak, hogy megkülönböztető tankönyveket használjanak az osztálytermekben?

Európa mindamelllett szépen sorban bontja le a megkülönböztetés korlátait.

Képviselőcsoportom örömmel fogadja a Bizottság és a Tanács elkötelezettségét a folyamat előmozdítása mellett, ugyanakkor ragaszkodunk ahhoz, hogy teljesen vonják be ezt a Házat a folyamatot betetőző intézkedések megtervezésébe.

Barroso úr februárban hozott nekünk egy, az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló nagyobb intézkedéscsomagot. A Bizottság szociálpolitikai javaslatai most bebizonyítják a kritikusoknak, hogy Európa törődik a közösségi kohézióval, valamint hogy a liberális gazdaságpolitikáknak nem kell fenyegetést jelenteniük az egészséges környezetet szolgáló progresszív politikákra és a szolidáris társadalomra nézve.

Schulz úr azon kesereg, hogy az Európai Unióban túlsúlyban vannak a jobbközép kormányok, de demokráciában élünk, és az emberek választják meg a kormányukat. Őket pedig határozottan nem győzte meg az, amit a szocialisták kínálnak.

Jan Tadeusz Masiel, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, az Unió a Nemzetek Európájáért képviselőcsoport nagy örömmel fogadja az Európai Unió új szociális csomagját. Éppen a szociális dimenzió különbözteti meg leginkább Európát más világhatalmaktól, az Egyesült Államoktól vagy Kínától. Nyugaton a XX. századi Európa nagymértékben a szociális értékekre épült. Ez 2004-ben és 2007-ben az Európai Unióhoz csatlakozó új tagállamok számára értékes szociális modellként szolgált, mivel sokan közülük azt követően, hogy az 1980-as évek végén visszanyerték politikai és gazdasági függetlenségüket, a kapitalizmus legrosszabb formájával szembesültek, amelyben megsértették a munkavállalók jogait és semmibe vették az emberi méltóságot.

A XXI. században mindannyiunknak meg kell küzdenie a globalizációval, amely éppúgy lehet lehetőség, mint fenyegetés az emberiség számára. Brüsszelnek ezért egyértelmű jeleket kell küldenie a tagállamok felé, ösztönözve őket azoknak a szociális téren elért eredményeknek a megőrzésére és továbbfejlesztésére, amelyek az Európai Unió valamennyi polgárának az érdekeit szolgálják.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nagy örömmre szolgál, amit a miniszter úr mondott ma reggel, és remélem, hogy az elhangzottak többségét visszahalljuk majd a Tanácstól is, bár az eddigi bizonyítékok alapján nincs sok okunk ezt hinni.

Sokan közülünk még mindig kérdésesnek látják, hogy kiállunk-e a szociális szempontok mellett a piaci dominancia ellenében. Ez a csomag arra ösztökél, hogy vizsgáljuk meg az Európai Bíróság közelmúltban hozott döntéseinek hatását. Nos, sokan közülünk ezt meg is tették, és rendkívül aggasztónak tartják, miközben folyamatosan arra kérnek bennünket, hogy az alapján indokoljuk az intézkedéseket, hogy azok nem zavarják a piacokat, ne pedig annak alapján, hogy a szolgáltatások magas minőségét és a munkavállalók jogainak minőségét stb. biztosítják. Erről tanúskodik a szociális csomag is, ahol most azt látjuk, hogy elismeri a szegénység létezését a ténylegesen dolgozó emberek között, és hogy továbbnövekszik a szakadék a gazdagok és szegények között. Üdvözljük ugyan a Bizottság csomagjában a szegénység kezelésével kapcsolatban kifejezésre jutó érzéseket, de igazán konkrét lépésekre várunk.

Természetesen örülünk az egyenlőségről szóló horizontális irányelvnek, hiszen a teljes parlamenti időszak alatt támogattuk az elképzelést. Az irányelv több okból is fontos, nem utolsósorban azért, mert ezzel valóban lehetővé válik a társadalomban a teljes körű szerepvállalás.

Ugyancsak örömmel fogadtunk számos olyan javaslatot, amely a romákat érinti. Üdvözljük a Bizottság elkötelezettségét, és reméljük, hogy minden tagállam pozitívan reagál rájuk ahelyett, hogy az előítéleteket és a bigottságot erősítsék. A készség-stratégia fontos része az esélyegyenlőségről szóló képzés, különösen azok számára, akik a vonatkozó területek szakpolitikáért felelősek.

Örülünk annak, hogy az Európai Üzemi Tanácsokról szóló javaslatok legalább megszülettek, habár a tartalmukat illetően számos kritikai észrevételünk van. Ami a csomag mobilitást érintő részeit illeti, a mobilitás hatását most szociális szempontból is meg kell vizsgálnunk: mi történik az emberekkel, különösen a gazdaságilag inaktívakkal, akik elköltöznek, és azzal szembesülnek, hogy kizárták őket a tagállamok egészségügyi ellátó rendszereiből; mi történik öregségükre azokkal az emberekkel, akik egy másik tagállamba költöztek, és mit hoz számukra a jövő?

Üdvözljük az „új munkahelyekhez szükséges új készségek” kezdeményezésre vonatkozó javaslatot is, és bízunk benne, hogy ez valóban kapcsolódik majd az éghajlatváltozási menetrendhez, amelynek szintén meg kell vizsgálnia a régi munkakörökben szükséges új készségeket, mivel a munkaerő-állomány jelentős része mostanra túl van élete formális oktatási szakaszán, így létfontosságú az élethosszig tartó tanulás. Fel kell tennünk a kérdést, hogy hogyan fogjuk biztosítani azokat a készségeket, amelyekre az éghajlatváltozással kapcsolatos célkitűzéseink megvalósításához ténylegesen szükségünk van.

Gabriele Zimmer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a most folyó vitából három dolog ragadta meg a figyelmemet. Az első a Bertrand belügyminiszter úr által megfogalmazott óhaj, hogy 2008 legyen az az év, amikor újból útjára indul az európai szociális modell. Itt vannak azután Špidla biztos úr szavai, aki azt mondta, hogy a szociális csomag az Európai Unió lakosságának elvárásait teljesíti, végül pedig itt az Ön kijelentése, Schulz úr, miszerint Európát a jobboldal irányítja.

Úgy hiszem, hogy mindhárom kijelentést kritikai elemzésnek kell alávetni. Először is, hogyan nyilváníthatja ki a francia elnökség képviselője azt a célkitűzést, hogy tegyünk 2008-at a szociális modell visszatérésének az évévé, amikor a francia kormány még arra sem volt hajlandó, hogy a szociálpolitikát elnöksége prioritásai között említse? Véleményem szerint a szociális csomag messze van attól, hogy megfeleljen az emberek elvárásainak, mivel egyszerűen semmit nem tesz az európai társadalmi szakadékok áthidalása érdekében, sőt, ezeknek a szakadékoknak az elmélyülése ellen sem tesz semmit, hogy a helyzetet legalább a jelenlegi állapotában rögzítse. A folyamat a szociális csomag ellenére folytatódni fog.

És végül, Schulz úr, boldogan próbálom ki Önön a saját fegyverét. Ez a folyamat még az 1990-es években indult, amikor szocialista kormányok voltak hatalmon. Azt vártuk volna Öntől, hogy azt mondja, Lisszabon nyomdokait követve új konstrukció születik majd 2010-ben, egy új stratégia, amely erősen összpontosít majd az európai szociális modell védelmére, és amely ismét átrendezi a prioritásainkat.

Ami magát a szociális csomagot illeti, nem felel meg az elvárásoknak. Legfőbb ideje, hogy kitörjünk a jelenlegi helyzetből, amelyben a megfelelő foglalkoztatás terén tapasztalt visszaesés együtt jár az olyan munkahelyek számának a növekedésével, amelyek nem biztosítják az emberek megélhetését. Elég volt már abból, hogy pusztán a munkahelyek számát szabjuk meg feltételként az Európai Unióban ahelyett, hogy azokra az állásokra összpontosítanánk, ahol tisztességes béreket fizetnek.

Ez a szociális csomag nem tartalmaz arra vonatkozó bejelentést, hogy az európai szerződésekbe szükség szerint bekerülne egy szociális haladásról szóló rendelkezés. Azt a kérdést sem válaszolja meg, hogy vajon kapnak-e több eszközt és nagyobb hatáskört az Európai Üzemi Tanácsokról szóló irányelvben azok, akik fontos szerepet játszanak az Európai Unióban a szociális jogok védelmében. A javaslat csupán felidézi a *status quot*, és kiegészítések nélkül fenntartja a jelenlegi irányvonalat.

Elutasítjuk ezt a csomagot, mivel annak megközelítése túlságosan elvont és hibás. Képviselőcsoportom tagjai is hozzájárulnak a későbbiekben ehhez a vitához, és elmondják megjegyzéseiket a javaslat egyes elemeit illetően.

Derek Roland Clark, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a Lisszaboni Szerződést a törvényes ír népszavazás elutasította, így természetesen nagyszabású programra van szükségük a figyelem elterelésére. Itt van tehát ez az új csomag. Nos, a csomag nem igazán új. A korábbi javaslatok felmelegített változata. Viszont nagyszabású. Van benne uniós jogalkotás, szociális párbeszéd, együttműködés, finanszírozás, partnerség, párbeszéd, kommunikáció... és ez csak egy oldal.

Engedjék meg, hogy a finanszírozásra összpontosítsak. Egy virágzó gazdaság előteremti a tőkét, Önök azonban leterhelték magukat az euróval, miközben az EKB kamatlába próbálja egyformán lefedni ezeket a nagyon eltérő gazdaságokat. Egy méret mindenkinek, mondják egyesek. Valójában ez a méret olyan, ami senkire nem jó.

Az Egyesült Királyságban a Bank of England még az ország minden régiójára sem tud egyszerre tekintettel lenni. A hétvégi lapok megjegyezték, hogy az Egyesült Királyságban az észak-dél közötti gazdasági szakadék most szélesebb, mint korábban bármikor.

Az EU protekcionista. Önök félnek a globalizációtól. Ne harcoljanak ellene! Ne küzdjenek ellene! Csatlakozzanak hozzá! Csatlakozzanak az egyre nagyobb népességet számláló világpiacokhoz! Ösztönözzék a vállalkozásokat a bürokrácia csökkentésével! Állítsák meg a vállalatokat csak akadályozó irányelvek és rendeletek végeláthatatlan folyamát! Fogadják el egyenlő feltételekkel a világ többi részét, és az európai gazdaság növekedni fog, magával hozva a létező legnagyobb szociális csomagot: több és jobb munkahelyet.

Végezetül, az ember azt hallja, hogy a francia elnökségre vár ennek a vállalkozásnak a beindítása, de vajon beindítják-e? Az *EurActiv* július 3-i száma szerint a Bizottság és a francia elnökség egyaránt kijelentette, hogy a szociálpolitika 2008-ban elsőbbséget élvez. Ha azonban elolvassuk a *Deutsche Welle* július 2-i számát, azt látjuk, hogy Nicolas Sarkozy francia elnök egyértelművé tette, hogy a szociálpolitika nem élvez különleges elsőbbséget. A bevándorlás, az éghajlatváltozás és az energiakérdés jutnak központi szerephez.

Melyik kijelentésnek higgyünk hát? A magam részéről úgy gondolom, hogy a franciák saját magukkal törődnek majd, mint mindig. Gratulálok nekik hozzá! Bárcsak az én kormányom is ezt tenné!

Carl Lang (NI). - (FR) Elnök úr, miniszter úr, hölgyeim és uraim, megszokott dolog, hogy ebben a Házban a szociálpolitikáról társalgunk. Sajnos az európai szociális modell mára nem több mint mítosz, tekintve, hogy hazámban, Franciaországban és különösen saját régiómban, Nord-Pas-de-Calais-ban a társadalmi valóság a társadalmi hanyatlás, az elkeseredettség, a szociális bizonytalanság és munkakörülmények, a

tömeges munkanélküliség és – valami más, ami végképp riasztó és hatalmas méretű – a születési ráta csökkenése.

Gondolkodásunk alapja még mindig az 1960-as évek szociális modellje, vagyis egy olyan modell, amely teljes foglalkoztatást és hatalmas munkaerő-állományt feltételez. Az elmúlt harminc évben azonban tömeges munkanélküliséggel és erősen csökkenő születési rátával találkoztunk, így a baby-boomtól eljutottunk az idősök boomjához, ami válságba sodorta a nyugdíjrendszereink finanszírozását.

Fel kell hagynunk azzal a gondolattal, hogy bármi áron meg kell védenünk az európai szociális modellt, és helyette inkább szerkezetének átalakítására kell felkészülnünk. Gazdasági és történeti elemzésünk azt mutatja, hogy ezt két módon kell megtennünk: először is szükségünk van egy olyan családpolitikára, amely újra megemeli a születési rátát, különben az előttünk álló évtizedekben nem leszünk képesek finanszírozni a nyugdíjrendszereinket, másodszor pedig szükségünk van egy olyan politikára, amely stimulálóan hat az egységes piacra és ráveszi az embereket, hogy menjenek vissza dolgozni.

Az EU egységes piacának stimulálásához újra kell iparosítanunk, és – sajnos, ha ragaszkodunk a szabad kereskedelembe és az ellenőrizetlen liberalizmusba vetett már-már vallásos hitünkhöz, akkor – nem fogjuk tudni megtenni azt, amit meg kell tennünk ahhoz, hogy vállalatunk versenyképesek legyenek saját hazai piacunkon.

Mindezekből következik, hogy jövőbeli erőfeszítéseink és a szociális körülmények javítására irányuló célkitűzésünk alapja a nemzeti és közösségi preferencia és a nemzeti és közösségi védelem kell, hogy legyen.

Thomas Mann (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, a növekedésre és foglalkoztatásra irányuló lisszaboni stratégia hozzájárult a több és jobb munkahely megteremtéséhez. Olyan siker ez, amit vitatnak azok, akik nehezen barátkoznak meg a változás, a tevékenységek kiszervezése, az ésszerűsítés és a felvásárlások Európájával. Nem tud azonosulni az európai gazdaság exportjának fellendülésével az, akivel egyéni szinten folyamatosan azt éreztetik, hogy nélkülözhető. Ennek a bizonytalanságérzetnek az egyik ellenszereként következetes, új szociális stratégiára van szükségünk. Az asztalon lévő csomag azonban annyira átfogó, hogy képtelenség 2009-re végrehajtani. Ettől ez az alapvetően dicséretes megközelítés veszít a hitelességéből.

Špidla biztos úr, a célunk nem lehet az öncélú fellépés. Ez most a fenntarthatóságról szól. Az sem lehet a célunk, hogy hamisítatlan választási propagandát folytassunk, amint azzal Schulz úr az imént jól elszórakozott, de látom, hogy ő azóta elhagyta termet. Mi is felelősek vagyunk annak biztosításáért, hogy az emberek ne rekesztődjenek ki, és ne vonuljanak vissza párhuzamos társadalmakba vagy egy látszatvilágba. Ez az erőfeszítés már az iskolában elkezdődik, ahol a kimaradók riasztóan magas számát jelentősen csökkenteni kell, hogy megakadályozzuk a képzettséggel rendelkezők és nem rendelkezők közötti szakadék további elmélyülését. Ehhez motiváló oktatásra van szükség. A tehetséget és a készségeket már kora gyermekkortól gondozni kell – ez a befektetés mindig nyereséges. Az élethosszig tartó tanulást célzó stratégiánk akkor elvezet majd ahhoz az európai hozzáadott értékhez és a jólét széleskörű megteremtéséhez, amit Schulz úr hiányolt. Ugyanezt teszik oktatási programjaink – a Socrates, Leonardo és az Erasmus –, amelyeket sürgősen összhangba kell hoznunk a munka világával. Ehhez együtt kell tudnunk dolgozni a KKV-kkal. A kis- és középvállalkozások kínálják a legtöbb munkahelyet, és lehetőséget tudnak biztosítani a továbbképzéshez is. Nekik is keményen kell azonban dolgozniuk annak biztosítása érdekében, hogy folyamatosan fektessenek be az állandó tanulásba és képzésbe, különben innovációink elhalnak.

Van egy erőforrás, amit bűnös módon állandóan elhanyagolunk: az idősebb munkavállalók. Legfőbb ideje, hogy az általuk felhalmozott hatalmas tapasztalatot, kreativitást és rugalmasságot gazdaságunk szolgálatába állítsuk. Ők még mindig ott kallódnak a foglalkoztatható demográfiai réteg alján.

Végül pedig meg kell erősíteni a társadalmi kohéziót. Az Európai Üzemi Tanácsokról szóló irányelvben például fenntartható kompromisszumot kell találnunk a munkavállalók és a munkáltatók között. Meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt a Foglalkoztatási és Szociális Bizottságban, hogy hozzájáruljunk a cél eléréséhez. Szükség van továbbá a régiók közötti egyensúly megteremtésére, és az Európai Szociális Alap, a Regionális Alap valamint a Globalizációs Alap éppen ezt a célt szolgálják. Van azonban egy kérdés, amit továbbra is rendkívül fontosnak tartunk, ez pedig a megkülönböztetés-mentesség. Mi, a PPE képviselőcsoport tagjai, elutasítjuk a horizontális irányelvet. Súlyosbítaná az egyébként is fennálló jogbizonytalanságot, és továbbszűkítené a kreatív nemzeti fellépés hatókörét. Ha szeretnénk a szociális menetrendet teljes egészében sikerre vinni, akkor az elsődleges felelősségnek a tagállamok kezében kell maradnia. Hatékonyabban lehet nemzeti, regionális és helyi szinten összehangolni és kommunikálni, és itt az ideje, hogy megfigyelés és elemzés helyett végre el is kezdjük alkalmazni a legjobb gyakorlatokat. Így jó esélyünk lenne a vágyott és szükséges szociális és gazdasági változás megvalósítására, és az európai szociális modell valóra váltására.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR*Alelnök*

Harlem Désir (PSE). - (FR) Elnök úr, biztos úr, soros tanácsi elnök úr, hölgyeim és uraim, ez az új szociális menettrend megkésve érkezik, és erőtlen válasz egy bizonytalan helyzetre, valamint a munkaerőt és számos európai polgártársunkat sújtó egyenlőtlenségekre és recessziós hatásokra.

Amikor több mint 70 millió ember él szegénységben, még ott is, ahol csökken a munkanélküliség szintje, amikor az élet- és munkakörülmények bizonytalanok, és növekszik az atipikus foglalkoztatási formák száma, nagyon nagy szükségünk van egy szilárd szociális alapra, egy olyan Európára, amely megóv bennünket. A francia uniós elnökség számára ez az egyik központi kérdés. Amint azt miniszter úr is említette, úgy volt, hogy 2008 a visszatérés éve lesz, az az év, amikor a szociális Európa újra erőre kap. Sajnos az Ön kormánya a szociális dimenziót nem sorolta elnöksége négy prioritása közé. Az Európai Bizottság hivatali idejének vége felé közeledve vannak előttünk javaslatok, amelyek közül néhány, azt kell mondanom, legalább tükrözi azokat a dolgokat, amelyeket az Európai Parlament és különösen a mi képviselőcsoportunk kért: egy igazi, nemcsak a fogyatékosokra, hanem minden területre kiterjedő megkülönböztetés-ellenes irányelvet; hosszú idő után végre határozottabb fellépést az Európai Üzemi Tanácsokról szóló irányelv megerősítésére és felülvizsgálatára, továbbá olyan intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a férfiak és nők egyforma bérezését előíró, már meglévő elveinket és jogszabályainkat a tagállamok megfelelően be is tartsák.

De nézzük csak meg ennek az új szociális menettrendnek a hiányosságait és hézagait! Kettőt szeretnék közülük néven nevezni. Az egyik az Európai Bíróság Laval, Rüffert és Viking ügyekben a közelmúltban hozott ítéleteire adott válasz, amely ítéletek gyengítik az Európai Unión belüli szociális dömpinggel szembeni ellenállásunkat. Véleményünk szerint nem elegendő a Bizottság közleményében szereplő biztosíték, miszerint a Bizottság az irányelvhez kapcsolódóan gondoskodik majd a jogi egyértelműségről és értelmező iránymutatásokat ad ki. Feltétlenül meg kell jegyeznünk – és erről a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság szervezésében parlamenti meghallgatásokat is tartottunk –, hogy az irányelv alapjaiban hibás, valamint hogy az uniós jognak a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv felülvizsgálatával egyértelművé kell tennie, hogy az Unió gazdasági szabadságai, a letelepedés szabadsága nem akadályozhatja a munkavállalók alapvető jogait, a kollektív tárgyaláshoz való jogot, a munkabérhez való jogot, és szükség esetén érdekeik védelmében a sztrájkhoz való jogot.

Ezért kérjük, hogy kerüljön napirendre ennek az irányelvnek a felülvizsgálata, és szeretnénk egy olyan szociális védelmi záradékot, amely garantálja, hogy a jövőben a munkavállalói jogok sérelmére sem irányelv, sem uniós szakpolitika, sem szerződéses alapelv nem alkalmazható, tehát ha egy adott ország a munkavállalói jogokat magasabb szinten biztosítja, mint egy másik, akkor ezt a magasabb színvonalat soha többé ne lehessen a származási ország alapelveire hivatkozva leszállítani, amint azt a szolgáltatási irányelv első változatában, a Bolkestein-irányelvben láttuk.

Másodszor, Bertrand úr azt mondja, hogy szociális modellünk érdekében ösztönözni kell az általános érdekű szolgáltatásokat és az általános érdekű tevékenységeket. Általános gazdasági érdekű irányelvre irányuló javaslatot azonban nem terjesztettek be. Csak akkor tudunk megfelelő védelmet biztosítani az általános érdekű szociális szolgáltatások tekintetében, és végrehajtani a Lisszaboni Szerződés 14. cikkét, amely a jogalapot biztosítja ezeknek a szolgáltatásoknak a megrendelésére és finanszírozására, ha a Tanács kérést nyújt be a Bizottságnak, és a Bizottság él kezdeményezési jogával, hogy beszélhessünk végre arról a jogi keretről, amely megvédi majd a közszolgálati tevékenységeket, garantálja a helyei hatóságok függetlenségét az általuk nyújtott helyi szolgáltatások területén, és biztosítékot nyújt számunkra arra vonatkozóan, hogy az Európai Bíróság jövőbeli döntései nem fenyegetik majd az európai szociális modellnek ezt az alapvető sajátosságát, hogy az emberek ne úgy érezzék, ahogy azt Schulz úr mondta, hogy Európa a szociális modelljük ellen dolgozik, hanem ellenkezőleg: azt érezzék, hogy a Bizottság és a többi európai intézmény munkája a szociális modell védelmére irányul.

Bernard Lehideux (ALDE). - (FR) Elnök úr, lehet, hogy a Bizottság számára csak ügyes PR-fogás volt ennek a meglehetősen eltérő jellegű és színvonalú szövegekből álló „csomagnak” a bemutatása, de a Bizottság végül is élt a kezdeményezési jogával néhány igen fontos témával kapcsolatban. Tett egy lépést a helyes irányban, és ez dicséretet érdemel.

A labda tehát itt van megint a mi térfelünkön, és mindenekelőtt talán a Tanács térfelén. Mindenki tudja, hogy a Parlament meglehetősen kemény dió lesz, és olyan innovatív szövegeket szeretne majd megalkotni, amelyek tükrözik az európai polgárok igényeit. Vajon elmondható-e ugyanez a Tanácsról is? Kétséges lehet, mint azt tudjuk. Remélem, hogy hallgatnak majd Önre, miniszter úr.

A csupán homályos és semmire nem kötelező szövegeket eredményező fellengzős beszédek komolyan aláássák az általunk végzett munka hitelességét. Nézzünk meg három példát a sok közül!

Azok közé tartozom, akik hosszú ideje kérnek már egy, a megkülönböztetés minden formája ellen fellépő átfogó irányelvet. Ehhez a 2008. májusi Lynne jelentést kellene alapul vennünk, amely lényegesen ambiciózusabb, mint a Bizottság javaslata.

A második példa az üzemi tanácsok. Gondoskodnunk kell arról, hogy a szöveg egyértelművé tegye az üzemi tanácsok nemzetközi hatáskörét és felelősségét. Az egynél több uniós tagállamban működő vállalatok tevékenységének szerkezetátalakítása esetén egyre fontosabb szerepet tölt be a szociális partnerekkel folytatott konzultáció. Biztosítanunk kell, hogy a szerkezetátalakítások előtt tanácskozzanak az munkavállalókkal, és hogy az üzemi tanácsok véleményt mondhassanak a sokszor túlságosan szakmai jellegű kérdésekben.

A harmadik példa az általános érdekű szociális szolgáltatások területe. Itt már éppen elég időt elvesztegettünk. A területen dolgozók össze vannak zavarodva. Hatalmas a jogbizonytalanság, ettől pedig sérül a társadalmaink kohéziójához nélkülözhetetlenül szükséges szolgáltatások minősége. És tessék, megint elvesztegettünk egy évet. Ez felelőtlenség.

Számomra ez annak a bizonyítéka, hogy a Bizottság munkája – amely látszólag tevékenységek széles körét fogja át – nem elég jó, mivel tudatosan semmibe vesz bizonyos lényeges pontokat.

Befejezésképpen szeretném kiemelni, hogy a szociális csomag csak egyetlen lépés egy hosszú úton. Meggyőződésem, hogy a nyitott koordinációs módszerből bizonyos területeken kihoztuk a maximumot. El kell határoznunk magunkat arra, hogy jobb együttműködésre, ugyanakkor nagyobb összhangra törekszünk, ahol csak lehet.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Elnök úr, a Tanács képviselője szociálisabb Európát kért. Azzal válaszolnék a miniszter úrnak, hogy én pedig több józan észet kérek. Úgy jobb lenne. Az Európai Unió természetesen sok mindent javasolhat, de hangsúlyozni kell, hogy a szociálpolitika olyan terület, ahol a tagállamok szuverén döntési jogkörrel rendelkeznek. Röviden: kevesebb szónoklatra és több konkrét fellépésre van szükségünk.

Az Európai Unió nem kevesebb, mint 19 érdekes kezdeményezést javasol, amelyek között csak három jogalkotási javaslat szerepel. Talán a legfontosabb javaslat a határokon átnyúló egészségügyi ellátásra vonatkozik, de ezt ma nem tárgyaljuk. Ez igen sajnálatos, és kár, hogy ennek megvitatásával meg kell várnunk, amíg a francia egészségügyi miniszter megjelenik az ülésünkön. Végezetül szeretném kiemelni, hogy az EU tagállamai GNP-jük 27%-át fordítják szociálpolitikára, szemben az Egyesült Államok 15%-ával. A kérdés az, hogy ezt a pénzt jól költjük-e el?

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, biztos úr, miniszter úr, hölgyeim és uraim, úgy tűnik, hogy Írország „nem” szavazata, a közösségi Európa ellenzőinek győzelme kellett ahhoz, hogy felrázza a Bizottságot fásultságából. A helyzet az, hogy a Bizottság neoliberális politikájával már régóta elhatárolja magát az Unió polgárainak az érdekeitől. Régóta napirenden van az igény egy szociálisan felelősebb Európára.

Egyenesen zavarba ejtő látvány, ahogy az elmúlt évek mulasztásai ott tornyosulnak az asztalon most, a hivatali ciklus végén. Azt is arcátlanságnak tartom, hogy ezt az egészet ilyen cifra név alatt, mint új szociális menetrendet találják nekünk. A júliusban tárgyalt témákkal már réges-régen foglalkozni kellett volna. A javaslat tartalmát megvizsgálva úgy tűnik, mintha a Bizottság még mindig nem tanulta volna meg a leckét. A mai javaslatok két kivételtől eltekintve szót sem ejtenek szolidaritásról, esélyegyenlőségről, szociális egyensúlyról vagy a nyilvánosság részvételéről. Ellenkezőleg: túlnyomó részt csak egy alapvetően neoliberális hozzáállás újabb termékei.

A Bizottság mobilabb munkaerőt szeretne. Ugyanakkor olyan bírósági ítéleteket vár, amelyek csökkentenék a kiküldetésben lévő munkavállalók védelmét. Utólag azt mondja, hogy a problémát majd egy fórum keretében megoldjuk. A munkavállalóknak azonban védelemre van szükségük, nem pedig fórumra. Tényleg azt hiszik, hogy azoknak az embereknek, akiket nap mint nap megfosztanak a munkabérüktől, segítenek azzal, ha azt mondják nekik, hogy várjanak, amíg a problémájukat megbeszéljük valami fórumon? Ráadásul, biztos úr, az üzemi tanácsokról szóló módosított irányelv, amely már kilenc éve esedékes, nem váltja be az ígéreteiket. A Parlamentnek számos ponton fel kell javítania ezt a tervezetet. A tervezet egyáltalán nem rendelkezik például a szankciómechanizmusokról.

Lépünk azonban tovább a szolidaritás kérdésére! Az egészségügyi irányelv semmibe veszi a kritikákat, amikor megnyitja az utat a korábbiaknál piacorientáltabb egészségügyi szolgáltatások előtt, és ezzel alássa a szolidaritás alapelvét a tagállamok jóléti rendszereiben. Nem védelmezi, hanem veszélybe sodorja a

szolidaritást. Alig van a csomagnak olyan eleme, amely igazán tükrözi az emberek vágyát egy progresszív európai szociálpolitikára. Ezek egyike, amit szeretnék kiemelni, a munkahelyen kívüli megkülönböztetés elleni új irányelv. Ezt a dokumentumot azonban 2004-ben jelentették be először, és a Bizottság végül kizárólag a Parlament nyomására állt elő vele. Nyilvánvaló, hogy a parlamenti többség ezt az irányelvet is támogatni fogja. Ez is több helyen javításra szorul azonban, különösen, ami a fogyatékkal élő emberek jogait illeti.

Egészében véve a „szociális csomag” elnevezés egész egyszerűen megtévesztő. Véleményem szerint a Bizottság eddigi teljesítménye a szociálpolitika terén igen gyászos képet mutat.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, az elmúlt években az Önök politikája, a piaci fundamentalizmus veszélyes mértékben növelte az egyenlőtlenségeket és kikezdte a jóléti államot.

A csomag, amit szép szavakkal bemutattak nekünk, nem más, mint szemfényvesztés. A 19 javaslatból mindössze 3 jogalkotási jellegű, és ezek egyike, a határokon átnyúló egészségügyi szolgáltatásokra vonatkozó javaslat lopva a Bolkestein-irányelvet vezeti be, mivel neoliberális álláspontot képvisel.

Miközben Önök szép szavakkal kísérve bemutatják ezt a szemfényvesztést, a Sarkozy-kormány kulcsszerepet játszik a Tanácsban, amikor elfogad egy, a munkaidőről szóló szánalmas irányelvet. Ez komoly szociális visszalépés.

Ahelyett, hogy megpróbálnak szép szavakkal jó benyomást gyakorolni, és fél szemmel az európai választásokra figyelnek, ami az ír „nem” szavazat óta elég visszásnak tűnik, jobban tennék, ha konkrét intézkedéseket javasolnának és forrásokat biztosítanának a közösségi költségvetésből.

Lenne egy szavam Schulz úrhoz is, ha figyel rám. Való igaz, hogy a jobboldali kormányok nagyban hozzájárultak az európai szociális modell lerombolásához. Sok országban, köztük az ön hazájában, Németországban is, Schulz úr, vagy Hollandiában, vagy Ausztriában a szociáldemokratákkal szöveteztek az európai szociális modell elpusztítására.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Elnök úr, a rendelkezésemre álló időt ma arra szeretném felhasználni, hogy az egészségpolitikai menetrendre koncentrálok. A határokon átnyúló egészségügyi ellátásban érvényesíthető betegjogokról szóló jelenlegi irányelvtervezet sokat javult az eredeti javaslatához képest. Sajnos nem történt azonban változás a belső piac témakörébe tartozó ügyek alapvető okait illetően. A szabadpiac szempontjai mindig fontosabbak, mint az emberi szempontok.

Mondanom sem kell, hogy súlyos betegség esetén valamennyien a legjobb kezelést szeretnénk kapni, a lehető leggyorsabban. Sajnos az irányelv ezt a legkevésbé sem biztosítja. Annyit biztosít, hogy az EU leggazdagabb országainak legjobb módú betegek a lehető legjobb ellátásban részesülnek. Ez annyit jelent, hogy komoly kockázata van annak, hogy a betegek „A” és „B” csoportra oszlanak majd. A legjobb anyagi helyzetben lévő betegek lehetőséget kapnak arra, hogy a legjobb kezelésben részesüljenek más országokban, míg azok számára, akiknek se pénze, se hatalma, ez a lehetőség nem lesz elérhető.

Az irányelv biztosítja azt a jogosultságot, hogy egy adott kezelést a beteg ugyanolyan térítés ellenében vegyen igénybe egy másik országban, mint a saját anyaországában. Ennek is megvan az a kockázata, hogy lesznek „A” és „B” országok. Ugyanannak a kezelésnek a költsége természetesen országonként változik. A jelenlegi irányelv lehetővé teszi, hogy a piaci feltételek határozzák meg a végeredményt, de ez a megközelítés jelentős kockázatokat hordoz magában. Amikor a piac reagál, mindig azok veszítenek, akik az aktuális piaci körülményekkel nem tudnak megbirkózni.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, véleményem szerint régóta esedékes egy európai válasz az állandó áremelkedési hullámokra és a növekvő szegénységre, és igazán örömteli, hogy az új, egész EU-t átfogó szociális csomagtervezet megteszi az első lépést a helyes irányba. Üdvözlünk kell például azt a szándékot, hogy könnyítsük meg az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférést más európai országokban. Jelenleg a gyakorlatban túlságosan is gyakran előfordul például, hogy a vakációzókat szemérmetlenül kihasználják, amikor hazatérésük után olyan orvosi számlákat adnak át nekik, amelyet csak részben vagy egyáltalán nem térítenek meg a számukra. Ezzel szemben az egyes tagállamok több millió euróval tartoznak egymásnak – ilyen esetekben nem elég csupán a szándékot kinyilvánítani.

Úgyszintén nem elég csak propagandát csapni olyan kérdések körül, mint a családi élet és a hivatás közötti egészségesebb egyensúly. Annak érdekében, hogy többen engedhessék meg maguknak, hogy gyermeket vállaljanak, feltétlenül fel kell lépünk a bérdőmping és a szociális dömping ellen – olyan feladat ez, amelyről elszomorító módon szinte teljesen elfeledkeznek. Ironikus, hogy az EU egyfelől elrendeli, hogy az állami

szerződésekre nyilvános versenytárgyalást kell kiírni, majd az Európai Bíróság érvényteleníti azt a rendelkezést, amely előírja, hogy a nyertes pályázók fizessék ki legalább a kötelező minimálbért, arra hivatkozva, hogy az nem egyeztethető össze a belső piacokon nyújtott szolgáltatásokról és a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelvekkel. Az EU ezzel szintén vallott, és megmutatta, hogy tisztán gazdasági jellegű közösség, amely a szociálisan hátrányos helyzetben levőket morzsákkal és üres szavakkal intézi el.

A hangzatos, üres szövegek már nem nyugtatják meg az EU polgárait, és nem enyhíthetik a csökkenő születési rátát és a növekvő szegénység hatását. Lehet, hogy elméletileg azt mondhatnak, amit akarnak, de az emberek egészen biztosan belefáradtak már az üres ígéretekbe.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - Elnök úr, először is hagy köszönjem meg Martin Schulznak, hogy emlékeztetett bennünket arra, hogy ebben a Parlamentben a jobbközép a legnagyobb csoport, hogy a jobbközép adja a legtöbb biztost, és hogy az EU tagállamaiban valóban a jobbközép kormányok vannak többségben. Cserében emlékeztetném őt arra, hogy ennek oka van: ez az ok pedig az, hogy az emberek így döntöttek. Az emberek azért döntöttek így, mert felismerték a baloldal szónoklatai és a valóság közötti egyre mélyülő szakadékot, és nem kértek belőle. Szeretném továbbá arra is emlékeztetni őt, mint jó demokratát, hogy jusson eszébe: az embereknek természetesen mindig igazuk van.

Ami általában a szociális csomagot illeti, a magunk részéről üdvözljük a biztos úr megfontolt észrevételeit és az átdolgozott szociális menetrenddel kapcsolatos kezdeményezését, különösen azt a gondolatot, amely emlékeztet bennünket arra, hogy az EU az emberekről szól, arról, hogy adjunk az embereknek több és jobb lehetőséget, és készítsük fel illetve hatalmazzuk fel őket arra, hogy megbirkózzanak azzal a kihívással, amit a változás jelent.

Csak három pontot szeretnék nagyon röviden kiragadni kollégám, Joseph Daul kiváló hozzászólásából. Az egyik a tagállamok, a szubszidiaritás kiemelkedő szerepe ebben a kérdésben. Sok tagállam másfajta megközelítést választott, mindannyiuknak erőt kellene azonban meríteniük az általa körvonalazott gondolatokból és irányból.

A második pont a munkahelyek jelentősége. Harlem Désir nagyon helyesen szólt a munkavállalók jogairól. Elismerjük, hogy a munkavállalók jogai nagyon fontosak, képviselőcsoportom azonban szeretné hangsúlyozni azoknak a jogait is, akik nem állnak alkalmazásban – azoknak a jogait, akiknek jelenleg nincsen állása, akiket bármilyen okból kizártak a munkaerőpiacról, és akik dolgozni szeretnének. Ezek az emberek egyre fontosabbak, különösen ezekben a nehéz időkben, amikor globálisan megroppant a hitelpiac, amikor a munkanélküliek száma várhatóan továbbemelkedik, mielőtt csökkenhetne. Biztosítanunk kell tehát, hogy bármi, amit teszünk, hozzájárul a munkahelyteremtéshez és segít egyre több embert bejuttatni ezekbe az állásokba.

A harmadik pont a kis- és középvállalkozásokra vonatkozik (KKV-k), amelyet kollégám szintén említett. A *Financial Times* tegnapi számában láttam egy cikket, amelyben említették az ideiglenes munkavállalókra vonatkozó egyesült királysági megállapodást, a KKV-k pedig elmondták, hogy őket erről meg sem kérdezték. Amire rá szeretnék mutatni, az nem az Egyesült Királyság ügye, hanem valódi probléma – és ezt a biztos úrnak mondom –, azaz a KKV-k tényleges bevonása a konzultációs folyamatba, mivel nemcsak a munkáltatók többsége kerül ki a KKV-k közül, hanem ők foglalkoztatják a legtöbb munkavállalót is. A – például a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos – népszavazási problémákból megtanultuk, hogy ha megpróbálunk valamit felülről az emberekre erőltetni, akkor az nem működik: meg kell találni az emberekkel a kapcsolatot, és több embert kell foglalkoztatni a KKV-knál.

Végezetül, ami az Európai Üzemi Tanácsokat illeti – amelyre a biztos úr és a soros elnök úr is utalt, és amely témának előadója vagyok –, képviselőcsoportom természetesen elismeri azt a tényt, hogy sikerült megállapodásra jutni a szociális partnerekkel, amit örömmel fogadunk. Nekem személy szerint nem igazán tetszik a megállapodás, de kifejezetten örülök magának a ténynek, hogy a megállapodás megszületett, és úgy hiszem, hogy nekünk itt a Parlamentben meg kell próbálnunk erről az alapról elindulnunk, éppúgy, ahogy meg kell próbálnunk a munkaidőre és az ideiglenes munkavállalókra vonatkozó megállapodásra is építenünk; szeretnénk gyorsan lépni, mert valódi szociális előrelépést szeretnénk ahelyett, hogy a következő választásra figyelve ügyes politikai beszédeket tartanánk.

Magda Kósáné Kovács (PSE). - (HU) Köszönöm, elnök úr! A szociális csomag előzetes bizottsági bejelentése reménnyel töltötte el a szociális kérdések megoldásáért felelősséget érző szociáldemokrata pártokat és polgárokat. A felhalmozott adósságok és a frissen felvetett kérdések sora ugyanis már-már megdöbbentő képet rajzolt arról, hogy erőfeszítéseik ellenére milyen kevésre jutottunk, és mennyi a meg nem oldott probléma. Tény, hogy az utóbbi másfél évtized gazdasági növekedése nem szüntette meg a szakadékot a

gazdagok és szegények között, sőt, elmélyítette azt. A szegénység rivalizálása pedig új dimenziót kapott. Minden országnak vannak szegényei, és az egyes tagországokban a szegénység mértéke és minősége különböző, de tudjuk, hogy egyformán fáj. Akármennyi fog elkészülni a szociális ütemtervben előre jelzett másfél tucat dokumentumból, az európai polgároknak az Unióval való azonosulását csak az tudja erősíteni, ami konkrét és kézzelfogható, és a rivalizáló szegénység egymásnak feszülése helyett a közös felemelkedés lehetőségét kínálja.

Öröm a számomra, hogy a Tanács, illetve az Európai Parlament több felhívása nyomán a Bizottság állapotfelmérést készített a romák helyzetéről, és az őket érintő gyakorlatokról. Sajnos azonban nem vázolja fel egy hosszú távú romapolitika kereteit. Kérdés az is, hogy ez a dokumentum buzdít-e eléggé konkrét cselekvésre, kilátásba helyezi-e a pontos értékelést, vagy a kívánatos gyakorlattól eltérő tagországi lépések elmaradását. Úgy érzem, a kellő határozottság hiányzik.

A másik öröm a diszkriminációs irányelv nekünk. A Parlament és a Bizottság is megosztott volt abban, hogy a megkülönböztetés tilalmát átfogó irányelvben kell leszállítani, és a szociális-liberális álláspontnak megfelelően végül nem rangsoroltuk a diszkriminált csoportokat. Várhatóan az irányelv is lehetővé teszi majd a sokszorososan veszélyeztetett személyek és csoportok átfogó védelmét. Nagyon nagy szükség van erre, mert a gyűlöletkeltők, a rasszisták, a csupán az érdemeseknek juttatni akarók a rivalizáló szegények között is támogatókra találhatnak. A választóknak mindig igazuk van, de populizmussal meg lehet őket tévesztetni. Köszönöm.

Gérard Deprez (ALDE). - (FR) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az Állampolgári Jogi Bizottság tagjaként és egyben elnökeként, kizárólag a megkülönböztetés elleni irányelvre irányuló javaslatra fókuszok.

Először is gratulálunk Önnek, biztos úr ahhoz, hogy végre sikerült elfogadtatni a Bizottsággal egy olyan irányelvjavaslatot, amelynek célja a valláson, meggyőződésen, fogyatékonyságon, életkoron és szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés elleni küzdelem. Eddig tartottunk attól – mint Ön is tudja, aggódtunk, és aggodalmunknak hangot is adtunk – hogy Ön esetleg egyfajta mini-irányelvre szorítkozik majd, amely kizárólag az életkoron és fogyatékonyságon alapuló megkülönböztetéssel foglalkozik.

Bizonyára nem lepi meg, ha azt mondom: nem tartom szerencsésnek, hogy egy ennyire alapvető kérdésről az Európai Parlamenttel csupán „konzultálnak”, de az a határozott benyomásom, hogy az elnökség fogékony az Európai Parlament esetleges javaslataira illetve indítványaira. Azonnal munkához kell hát látnunk, biztos úr, én pedig a magam részéről három olyan szempontot találtam a szövegben, amelyen meg kell próbálnunk javítani.

Először is, számos fogalmat pontosítanunk kell, illetve néhányat jobban el kell egymástól határolnunk. Az „objektívan indokolt” bánásmódbeli különbségek területére gondolok. Természetesen nincsen ellenük kifogásom, de nem szabad megengednünk, hogy ezek az objektívan indokolt bánásmódbeli különbségek közvetlenül vagy közvetve megkülönböztetéssé változzanak. Márpedig ez igen gyorsan bekövetkezhet.

Másodszor, nem szabad bizonyos fogalmak, például a közbiztonság vagy a közrend elhamarkodott beillesztésével elvenni az irányelv lényegét, ahogy az szerintem éppen most történik az Európai Unió egyik nagy déli államában, amelyet nem kívánok megnevezni.

Harmadszor, határozottabban kell fellépünk a szankciók kérdésében. Biztos úr, amikor azt írja a 14. cikkben, hogy: „A tagállamok megállapítják az ennek az irányelvnek megfelelően elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciók szabályait”, akkor ezzel nem sokra megyünk.

Röviden összefoglalva: bízom benne, hogy ez az irányelv, amellyel szemben olyan sok az elvárás, a gyakorlatban nem bizonyul majd olyan nagyszabású miniirányelvnek, amely alapelveiben nagyszabású, a részletekben ugyanakkor jelentéktelen.

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Elnök úr, a gazdasági növekedésnek társadalmaink anyagi helyzetének javítását kellene szolgálnia. Amikor azonban első helyre tesszük a kényelmet és a biztonságot, hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy a gazdaság szociális modellje a gyakorlatban nagyobb bürokráciát jelent. Ha arról is elfeledkezünk, hogy a szociálpolitika legbiztosabb alapja a gazdasági növekedés, akkor elveszhetünk a szépen csengő szlogenekben, amelyeknek semmi közük nincsen a valósághoz, ráadásul – mint a megkülönböztetés elleni rendelkezések esetében – még a szubszidiaritás és a józanész elveit is megsérthetjük.

Hogyan törhetünk ki ebből az ördögi körből? Az új szociális menetrend csak részben nyújt választ erre a kihívásra. Túl sok szó van benne jogokról és kiváltságokról, és túl kevés arról a tényről, hogy ezeket jól

szervezett erőfeszítés és az egyes fázisok gazdasági hatásaiért vállalt felelősség nélkül nem lehet garantálni. Mindenkitől lehetőségei szerint, mindenkinek igényei szerint. Ez egy utópia, amely szükségszerűen a megfelelő minőségű áruk és szolgáltatások hiányához fog vezetni.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - Elnök úr, kollégáim példáját követve én is a megkülönböztetés elleni küzdelemről szeretnék beszélni. Először is, szeretném megköszönni a Bizottságnak azt a bátorságot, hogy a munkahelyen kívüli egyenlő elbánásra vonatkozó irányelv tervezetben előállt egy horizontális megközelítéssel. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy néhány tagállam folyamatosan akadályt gördít ennek a nélkülözhetetlen dokumentumnak az elfogadása elé.

Van azért még min javítania az Európai Parlamentnek. Nem értem, hogy az áruszállítás és szolgáltatásnyújtás vonatkozásában miért választhatják az alkalmazás mellőzését a magánszemélyek? A hatályos faji irányelv nem tartalmaz ilyen kívülmaradási lehetőséget. A tervezet sajnos a többszörös megkülönböztetéssel sem foglalkozik megfelelően, így remélem, hogy mindannyian dolgozunk még ezen az irányelven.

Jacky Hénin (GUE/NGL). - (FR) Elnök úr, az uniós intézmények megélték már 51 évet, és még csak most kezdik el felfedezni a szociális dimenziót. Ez a felfedezés csak viszonylagos, hiszen a szociális megfontolások feltűnően hiányoznak a francia elnökség prioritásai közül, és nyugtalanítják az üzleti világhoz oly közel álló intézményeket, amelyek összekeverik az Unió népeinek közérdekét a pénzpiacok magánérdekeivel. Olyan felfedezés ez, amely elkerülhetetlenül következett az ír, holland és francia „nem” szavazatokból, valamint a bérköveteléseket támogató számos Unión belüli társadalmi mozgalmából.

Igen, a Bizottság és ennek a Háznak a többsége most kötelességének érzi elismerni, hogy az Uniót nemcsak részvényesek és fogyasztók lakják, hanem munkavállalók is, akiknek a munkája hozza létre Európa gazdagságát.

A Bizottság ezért kötelességének érzi, hogy előássa és leporolja az európai üzemi tanácsokról szóló irányelvet: kiváló kezdeményezés, de gyenge tartalom. Az európai üzemi tanácsoknak a szociáldemokrácia valódi fórumaivá kell válniuk, amelyek megadják a munkavállalóknak a munkáltatóik stratégiai választásainak befolyásolásához szükséges fellépési erőt.

Igen, Európának sürgős szüksége van valódi szociáldemokráciára, amely megakadályozza az olyan helytelen lépéseket, mint a munkaidő csaknem heti 70 órára való felemelése.

A munkavállalók érdekében tehát lépünk gyorsan, sokkal gyorsabban.

Nils Lundgren (IND/DEM). - (SV) Elnök úr, ezen az ülésen az új szociális menetrendet és a millenniumi célokat vitatjuk meg, és sok minden mást is. Néhány órán belül szavazunk a kulturális programokról, a biotermékek címkézésről, valamint az adózás összehangolásával kapcsolatos követelményekről; mindegyik téma olyan, amibe az Uniónak egyáltalán nem kellene beleártania magát.

A politikai hatalomnak ez a koncentrálódása azzal jár, hogy növekszik a távolság az irányítók és az irányítottak között. A polgárok egyre ingerültebbek. Az intézmény kénytelen egyre keményebb intézkedéseket hozni, hogy átgázoljon az emberek akaratán. Sokkal jobban járnánk, ha készítenénk egy jelentést arról, mit értünk a szubszidiaritás fogalma alatt, és azt alaposan megvitátnánk. Erre kellene sort kerítenünk, mielőtt megpróbáljuk központilag szabályozni, hogy hogyan kellene viselkedniük a szociális partnereknek 27 különböző országban.

Az én hazámban komoly indulatokat váltott ki az a tény, hogy az EU és bírái tetszésük szerint felügyelhetik egy olyan munkaerő-piaci rendszer létrehozását, amely nem az elmúlt 70 évben fejlődött ki jelentős nemzeti egyetértés közepette.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Hölgyeim és uraim, az egyenlő bánásmód alapelveinek végrehajtásáról szóló irányelvre irányuló javaslat, amely megtiltja a munkahelyen kívül a megkülönböztetés minden formáját, olyan felesleges szabályzat, amelyet egyáltalán nem kellene tárgyalnunk. Szeretném kiemelni, hogy a megkülönböztetést már most három uniós irányelv tiltja, az ENSZ Emberi Jogok Chartája, az EU alapjogi chartája, valamint az ENSZ fogyatékkal élő emberek jogairól szóló egyezménye. Az egyenlő bánásmód szerepel emellett az Amszterdami Szerződésben és a liszaboni stratégiában is.

Szeretném felhívni a figyelmet arra is, hogy az irányelv két igen veszélyes dolgot követel meg. Megköveteli a pozitív megkülönböztetést, és alapelveként írja elő, hogy a bizonyítás terhe a vádlóról a vádlottra száll. Ez ellentétes az európai jogi hagyományokkal, és jogtalanságokhoz, új jogsérelmekhez vezethet.

Hölgyeim és uraim, meggyőződésem, hogy az Európai Unió még mindig egy demokratikus és civilizált hely, ahol a valóban tehetséges emberek elismerésben részesülnek, és amely segítő kezet nyújt a gyengéknek. Az emberi képességek azonban – legyenek akár velünk születettek, akár a tanulás során kifejlődtek – egyéniek és személyenként különböznek, tehát értelemszerűen nem egyenlők. Ha megpróbáljuk ezt a fajta különbséget szabályozásokkal eltüntetni, akkor azzal öntelt módon semmibe vesszük a kulturális sokféleséget, beavatkozunk a társadalom természetes fejlődésébe, és ami még ennél is rosszabb, az egyenlőséget a választás szabadsága elé helyezzük. Az egyenlő bánásmódról szóló irányelvnek ezért megszületnie sem szabad.

Juan Andrés Naranjo Escobar (PPE-DE). - (ES) Elnök úr, biztos úr, soros tanácsi elnök úr, hölgyeim és uraim, ezt a szociális csomagot csak akkor koronázza siker, és akkor lehet eredményes, ha meg tudunk egyezni a legfontosabb kezdeményezések lényegéről. Nyilvánvaló, hogy a munkanélküliség a társadalom legnagyobb betegsége, amellyel meg kell küzdenünk. Ez ingatja meg leginkább egy társadalom stabilitását, és ez a gyökere más, kisebb bajoknak. A legjobb szociálpolitika tehát az, amelyik segít munkahelyeket teremteni.

A szolidaritás vagy versenyképesség hamis dilemmáját most azonnal el kell felejtenuk, tekintve, hogy ez a két dolog nem összeegyeztethetetlen. Egy egészséges, hatékony szociálpolitika megteremtéséhez és a szegénység megszüntetéséhez azonban növekedésre és stabilitásra van szükségünk. Szociális modellünknek ezért el kell fogadnia az új valóságot. A globalizáció is kínál lehetőségeket: akik alkalmazkodnak, nyernek, akik pedig nem, azok veszítenek.

Európa nem egy klasszikus növekedési válsággal, és nem is ciklikus problémákkal áll szemben, hanem mélyreható változásokkal; az eljövendő generációk jóléte azon múlik, hogy elég bölcssek vagyunk-e ahhoz, hogy ma jó döntéseket hozzunk. A népesség elöregedése és a demográfiai hanyatlás már elérte Európát; ez már nem fenyegetés, hanem valóság. Egyáltalán nem segít, ha homokba dugjuk a fejünket.

Milyen válaszokat adhatunk ma ennek az irányzatnak a következményeire? Nincs sok válaszunk. Nincsenek például sem eszközeink, sem ösztönzőink egy olyan rugalmas és tervszerű nyugdíjazás megvalósítására, amely lehetővé tenné polgáraink számára, hogy folytassák a munkát azon az átlagos életkoron túl is, amikor az emberek most elhagyják a munkaerőpiacot. Döntő fontosságú lenne egységes szintű védelmet megvalósítani a megkülönböztetés és kirekesztés ellen, de az európai jogalkotás nagy része nem nyújt garanciát a megkülönböztetés megszüntetésére; következőképpen a rossz szociális gyakorlatok megszüntetésén már az iskolákban el kell kezdenünk dolgozni.

Napjaink – és talán a jövő – egyik tragédiája is az iskolai bukások és kimaradások aránya. Sok még ezen a területen a tennivalónk; ide kell összpontosítanunk a figyelmünket, és ide kell összpontosítanunk azt a hozzáadott értéket, amit az Unió adhat, hogy a jelenlegi helyzetnek véget vessünk.

Röviden összefoglalva, hölgyeim és uraim, nem kell lemondanunk a szociális modellünkről, de meg kell újítanunk: nagyobb rugalmasságra, nagyobb mobilitásra és nagyobb biztonságra van szükség, ha nem akarjuk a legsebezhetőbbeket otthagyni az út szélén.

Stephen Hughes (PSE). - Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Špidla biztos úrnak azért, hogy van egyáltalán egy szociális csomagunk, mivel – mint azt korábban már számtalanszor elmondtam – nem lehet könnyű feladata a Barroso-féle Bizottságban.

A csomag maga is tükrözi a Barroso-féle Bizottságon belüli feszültségeket, egyrészt azok között, akik ha törik, ha szakad, ragaszkodni akarnak a neoliberais menetrendhez, másrészt pedig azok között, akik látják, milyen sürgető szükség van arra, hogy Európát olyan helyé tegyük, amely fontos a polgárainak.

Biztosítani kell az embereket arról, hogy Európa a megoldás része, nem pedig a problémáé, amikor a globalizáció, demográfiai változás, éghajlatváltozás és egyéb globális kihívások kapcsán felmerülő kérdések megoldása kerül napirendre.

Ha ezt kell tennünk, akkor ez a csomag – sajnálom, hogy ezt kell mondanom – egyszerűen nem alkalmas a feladat elvégzésére. Ezt a csomagot kellenlenül adták, túl kevés, és túl későn érkezett. Még a csomag jó elemeit is elrontja a tudat, hogy mennyire nem szívesen tették azokat bele. A megkülönböztetés elleni horizontális irányelv jó példa erre. Benne van a csomagban, de mindnyájan tudjuk, hogy Barroso elnök úr az utolsó pillanatig milyen elkéseredetten ellenezte a bekerülését.

Egy másik példa az európai üzemi tanácsokról szóló irányelvre irányuló javaslat. A tartalma a Bizottság korábbi, szociális partnereknek szóló közleményéhez képest rendkívül gyenge. Úgy vélem, itt az ideje, hogy a Bizottságban lévő neoliberális erők és itteni szövetségeik felébredjenek, és felismerjék az előttünk álló

valóságot. Polgáraink milliói élnek félelemben, szegénységben és kirekesztettségben, és a Barroso-évek alatt mind többen csatlakoztak hozzájuk.

Minden összevetve ezt egy megkésett kísérletnek látom Barroso elnök úr részéről arra, hogy meggyőzze az itteni baloldalt arról, hogy van szociális lelkiismerete, és méltó arra, hogy másodszor is megválasszák a Bizottság elnökévé.

Nos, engem nem tudott rászedni, és sok olyan kollégám van, akiket szintén nem. Mint mondtam, ez a csomag túl kevés, túl későn – valóban nagyon későn jött ahhoz, hogy a jövő évi választások előtt garantálni lehessen az itt-ott fellelhető arra érdemes elemei biztos megszavazását.

Barroso elnök úr nemcsak a Ház baloldali tagjainak az intelligenciáját becsüli alá, hanem polgárok millióit is odakint, akik ennél jobbat érdemelnek.

Ona Juknevičienė (ALDE). - Elnök úr, a Bizottság Európai Globalizációs Alapról kiadott első éves jelentése szerint nyolc tagállam több mint 13 000 elbocsátott munkavállalójának nyújtanak segítséget. A rendelkezésre álló pénzeszközök 3,7%-át osztották szét. Ez nyilvánvalóan igen lassú.

A Bizottság javaslatai szerint egyszerűsíteni kell az eljárásokat, széles körben elő kell mozdítani kell a programot, el kell terjeszteni a legjobb gyakorlatokat, és ki kell terjeszteni a támogatásnyújtás időtartamát, én pedig üdvözlöm ezeket az intézkedéseket. Az alapot azért hozták létre, hogy kifejezzék szolidaritásukat azon vállalatok elbocsátott munkavállalóival szemben, amelyek a globalizáció miatt buknak el. Ezért nagyon fontos, hogy ezek az alapok segítségre szoruló valódi emberekhez jussanak el. Nem szabad őket a közvetítők, oktatók vagy brosrakiadók között felosztani. Egy éven belül kiderül, mik a tényleges eredmények. Nem az a lényeg, hogy mennyi pénzt osztottak szét, hanem hogy hány elbocsátott dolgozó talált új állást.

Felkérem a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az elért eredmények értékelésére határozzanak meg megfelelő kritériumokat és viszonyítási pontokat. Biztosítanunk kell az európai költségvetés hatékony felhasználását.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Elnök úr, örömmel látom, hogy az új szociális menetrend a jövőbeli tevékenységek csomagján belül az Európai Üzemi Tanácsokról szóló irányelv átdolgozását is tartalmazza.

A közelmúltban vitattuk meg az irányelv azon rendelkezéseiben lévő pontatlanságok miatt felmerült problémákat, amelyek célja az volt, hogy biztosítsák a munkavállalók információhoz és a velük folytatott konzultációhoz való jogát. A részmunkaidős munkáról és a teljes munkaidőben dolgozó munkavállalók körében tapasztalható szegénység leküzdéséről szóló irányelv ugyancsak rendkívül fontos. Bízom benne, hogy hangsúlyt kap majd a fiatalok helyzete, az oktatáshoz és egészségügyi ellátáshoz való hozzáférésük, valamint kirekesztésük megakadályozása. A jövőbeli munkavállalók szakmai mobilitása nemcsak az ő életükben lehetőség, hanem a gazdaság számára is esélyt jelent. A közegészségügy védelméről szóló rendelkezésben alapvető követelmény, hogy kiemelt szerepet kapjon a betegek jogainak védelme. Az egészségügyi ágazatban dolgozókról szóló, várva-várt zöld könyv azonban fontos szerephez fog jutni ezeknek az intézkedéseknek a végrehajtásában.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr, ez az úgynevezett szociális csomag csupán illúziókat kelt a kb. 80 millió embert érintő szociális egyenlőtlenség komolyságával kapcsolatban, akik szegénységben élnek, beleértve a rosszul fizetett, bizonytalan állással rendelkező munkavállalók egyre szaporodó millióit és a munkanélküliek millióit, miközben a gazdasági és pénzügyi csoportok továbbra is botrányos nyereséget érnek el, és folytatódik a multinacionális cégek áttelepülése.

A helyzet valódi okai fölött átsiklottak – a neoliberális politikák átörökítése, amelyet az egészségügyi szolgáltatásokról szóló javasolt irányelv felerősítene, a rugalmas munkavállalás, amelyet a munkaidőre vonatkozó javaslatok súlyosbítanának, és a fejlődés szempontjából stratégiai jelentőségű közszolgálati és termelő ágazatok ellen intézett támadás.

Ezért tehát szeretnénk egy igazi szociális csomagot, amely elutasítja az új, munkaidőről szóló irányelvre irányuló javaslatot, bércsökkentés nélkül támogatja a munkanapok csökkentését, érvényteleníti a stabilitási egyezményt és a liberális lisszaboni stratégiát, megváltoztatja az Európai Központi Bank kritériumait és látszatfüggetlenségét, alternatívaként létrehoz egy foglalkoztatásról és szociális haladásról szóló egyezményt, ösztönzi a befektetést és támogatást nyújt a mikro- és kisvállalkozások valamint a közszolgáltatások számára, továbbá tiszteltetben tartja a dolgozó emberek méltóságát.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – Elnökúr, biztos úr, soros tanácsi elnök úr, az „emberek határozzák meg a dolgok értékét”, mondták az ókori görögök. Tehát ha az emberek felelősséget vállalnak

ennek a ma bemutatott csomagnak a végrehajtásáért, ha az emberek össze tudják egyeztetni a régi intézkedéseket és javaslatokat az újakkal, akkor ezekre az emberekre nem erőforrásként tekintenek, hanem mint cselekvő személyekre, munkáltatókra, munkavállalókra, munkanélküliekre, kis- és nagyvállalkozókra, férfiakra és nőkre, fiatalokra és idősekre. Nem lesz az EU-ban a demokrácia és szubszidiaritás kapcsán megkülönböztetés, nem lesz sovínyszta fecsegés arról, hogy ki van hatalmon, vagy a bal- illetve jobboldali kötődésekről, ahogy most itt elhangzik. Itt ül mellettem kollégám, Öry úr, aki azt meséli, hogy a hazájában a szocialista kormány a szociális juttatások ellen harcol.

Nem vádolhatjuk tehát a globális válságot; pozitívan kell néznünk a dolgokat. A lehető legpozitívabban kell szembenéznünk demográfiai válságunkkal. Jussanak eszünkbe a régebben vállalt kötelezettségek, a családi élet és a hivatás összehangolásáról szóló barcelonai határozatok, az európai szövetség a családokért, az európai ifjúsági paktum, a közös bevándorlási politika és a mobilitás növelése az oktatásban valamint a foglalkoztatási mobilitásra való felkészítés. Tiszteletben kell tartanunk a bevándorló munkavállalók sokféleségét, hagyományait és anyanyelvét. Fel kell lépünk a szociális megkülönböztetés ellen, ki kell állnunk a gyengék, a fogyatékkal élők és a gyermekek jogai mellett, ahogyan itt, az Európai Unióban tettük. Harcolnunk kell a szegénység ellen, ezért a 2010-es évet ennek az erőfeszítésnek kell szentelnünk. Párbeszéd révén, jóakarattal és a pénzügyi mechanizmusok átláthatóságával kell megerősítenünk régióink szociális és területi kohézióját.

Alejandro Cercas (PSE). - (ES) Elnök úr, biztos úr, miniszter úr, csatlakozom azokhoz a képviselőtársaimhoz, akik szerint ez a menetrend előrelépést jelent, habár igen szerény előrelépést, ami nyilvánvalóan nagyon távol van azoktól az igényektől, amelyekkel ma Európában találkozunk. Ezért, biztos úr, sajnálattal mondom, hogy tévedett, amikor egy perccel ezelőtt azt mondta, hogy ez a menetrend eloszlatja majd a nyilvánosság aggályait. A lakosság aggódik, és erre igen jó oka van, hiszen olyan Európai Unióval áll szemben, amelyik nem oldja meg azokat az alapvető problémákat, amelyek miatt nap mint nap aggódnak.

A menetrend címe igen hangzatos: a XXI. század menetrendje. Sajnos van egy olyan sajátossága, amelyet már bíráltak: belső elkötelezettséget jelent ez Európán belül létező ellentmondások mellett, azokkal, akik több Európát akarnak és azokkal, akik kevesebbet szeretnének belőle; üres frázisokból van tehát benne egész erdőnyi, konkrét tartalom tekintetében pedig pusztaság. Az európai baloldal mindössze három irányelvet összegez, és azokat is igen kritikusan.

Ezek lennének Európa vágyai a XXI. században? Nem, biztos úr. Nem az az egyetlen vágyunk, hogy szociális problémákról vitázzunk. Az Európai Uniónak is válaszokra van szüksége, nem csak Európának, és nagyon nehéz ezeket a válaszokat megtalálni, ha – amint azt a menetrend állítja – nemzeti szinten kell megadni őket. Vannak bizonyos válaszok nemzeti szinten, és vannak mások az Európai Unió szintjén; a belső piac kiépítésével párhuzamosan azokat a szabályokat is fel kell állítani, amelyektől ez a piac emberarcú lesz, amelyek megakadályozzák a szociális dömpinget és végrehajtják a Szerződésekben foglalt valamennyi hatáskört.

Nincs azzal baj, hogy a problémákat megvitatjuk, de jobb lenne megoldani őket ahelyett, hogy új problémákat gyártanánk az olyan intézkedésekkel, mint a munkaidőről szóló irányelv.

Biztos úr, Európának határozottabb kezdeményezésekre van szüksége, Európának sokkal céltudatosabb menetrendre van szüksége ahhoz, hogy az közel álljon a polgárokhoz, és remélem, hogy a következő választásokon – és ez nem egészen retorikai kérdés – azok az európaiak, akik más politikákra vágnak, új, szociálisabb jelleget kölcsönöznek az európai politikusoknak.

Sophia in 't Veld (ALDE). - Elnök úr, örülök a régóta várt javaslatnak, amellyel teljes lesz a megkülönböztetés elleni csomag, tehát végre véget vethetünk a jogok hierarchiájának. Egy olyan Európai Unió, ahol egyes európaiak egyenlőbbek másoknál, nem töltötte be a küldetését.

Maximálisan egyetértek Gérard Deprez bölcs szavaival: az irányelv jelentős javításokra szorul. Túlságosan is sok benne a kiskapu, ezzel pedig azt kockáztatjuk, hogy kodifikáljuk a jelenlegi megkülönböztetéssel kapcsolatos gyakorlatokat ahelyett, hogy véget vetnénk nekik. Továbbra is a tagállamok hatáskörébe tartozik, és ott is marad a családi jog és a közrend, a gyakorlatban azonban visszaélnak velük, és ürügyként használják a megkülönböztetésre, főként a homoszexuálisok ellen. Szégyen, hogy a Bizottság – úgy tűnik – ezt elnézi.

A vallásszabadság az alapvető jogok közé tartozik; olyan jog, amelyet kész vagyok bőszen védelmezni, de ez egyéni jog; nem bizonyos csoportok közös joga, amely feljogosítaná őket a megkülönböztetésre és arra, hogy ne alkalmazzák a jogot.

Végezetül annyit szeretnék hozzátenni, hogy úgy tűnik, ez a csomag ironikus módon magasabb szintű védelmet biztosít a megkülönböztetés minden formája ellen, leszámítva a nemek közötti megkülönböztetést. Fel kell számolnunk a nemek közötti megkülönböztetésről szóló irányelv és az e között az irányelv között fennálló hézagot.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – Elnök úr, a szociális csomagról folyó vita megköveteli tőlünk, hogy kritikusak legyünk, mivel alapvetően mi sem értünk egyet annak tartalmával, és ez teljesen független a csomag időzítésétől, amely gyanúra ad okot egy hátszándékot illetően.

A csomag olyan időpontban érkezett, amikor Európa szociális arculata fokozott reakciókat és széles körben nemtetszést vált ki. Ezt nem mi mondjuk; maguk az EU adatai festenek borús képet a jövőről: ez az uralkodó és egyre romló hangulat az európai polgárok, különösen a fiatalok körében.

A csomag talán a polgárok bizalmát szeretné visszaállítani az európai választások előtt.

Mi, baloldaliak nem tudjuk elfogadni a csomag tartalmát, mivel jogalkotási szabályai felerősítik a piac liberalizációját, és ugyanez a helyzet a határokon átnyúló egészségügyi ellátásról irányelvre irányuló javaslattal, amely a korábbi Bolkestein-javaslatokon alapszik.

A Bizottság határokon átnyúló egészségügyi ellátásról szóló javaslata ugyanakkor osztályalapú egészségügyi szegregációhoz vezet: a jómódú és tanult emberek előtt nyitva áll a lehetőség, hogy bárhol igénybe vegyék az egészségügyi ellátást, ahogy azt az érdekeik megkívánják.

Egy szociálisabb Európának átfogóbb filozófiára van szüksége ahelyett, hogy bejelent néhány intézkedést, amelyek az érintett problémáknak csak a felszínét kapargatják, és megmarad az EU sajátosságainak jelenlegi, szűk határain belül.

Anja Weisgerber (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, Európa nem pusztán egy közös piac. Európa azon túl, hogy gazdasági egység, egy közös értékeken alapuló közösség is. Az én értelmezésemben az Európai Unió a globalizációra adott válasz. Egy globalizált világban egy bizonyos európai szintű szociális keretrendszer alapvető védelmet nyújt. Ez a gondolat húzódik meg az európai szociális modell mögött, és ez az a gondolat, amit támogatok.

Másrészről azonban a nemzetközi versenyben is sikeresnek kell lennünk. A lisszaboni stratégiában kiemelten szerepel az a célunk, hogy az Uniót a világ legversenyképesebb tudásalapú gazdasági keretrendszerévé fejlesszük. Ennek érdekében figyelmünk nagy részét a kis- és középvállalkozásokra kell összpontosítanunk, mivel ők a gazdasági fejlődés pillérei.

Azt is el kell fogadnunk, hogy indokolt a kérdés: milyen hatással vannak szabályaink ezekre a cégekre? Jó példa erre a megkülönböztetés-elleni politika. Mondanom sem kell, hogy ellenzem a megkülönböztetést, de véleményem szerint, és az Európai Parlament további 261 tagjának véleménye szerint is, nem egy átfogó keretirányelv a megfelelő lépés; és főleg nem ez a megfelelő lépés az áldozatok védelmére. Éppen az ellenkező hatást fogja elérni, és valószínűbb, hogy ezeket az embereket kirekeszti. A tagállamok és az európai polgárok nagyfokú jogbizonytalanságot tapasztalnak. Jelenleg számos eljárás van folyamatban 14 tagállam ellen a Szerződés megszegése miatt, mivel nem alkalmazták a négy hatályos irányelvet. Az első dolgunk a már meglévő jogszabályok végrehajtása kellene, hogy legyen, mielőtt újabb szabályokat alkotunk. Egy új megkülönböztetés-elleni irányelv egyszerűen nem biztosítaná számunkra azt az áttekinthetőséget, amit Špidla biztos úr ígért.

Az új szabályok számos kérdést vetnek fel. Ki hivatkozhat például a valláson vagy ideológiai meggyőződésen alapuló megkülönböztetés-mentességhez való jogára? Kiterjed-e ez a jog a szcientológusokra vagy szélsőséges jobboldali csoportok tagjaira is? Megköveteljük-e mostantól minden étteremtől, a legkisebbtől is, hogy az akadálymentes megközelíthetőség érdekében legyen kerekesszék-felhajtója? Az irányelvtervezet megengedhet kivételeket az aránytalan intézkedések alól, de hogyan kellene ezeket az intézkedéseket meghatározni – nemzeti jogszabályokon keresztül vagy bírósági ítéletekkel? A keretirányelvhez hasonló pontatlan, zavaros eszközök a gyakorlatban megvalósíthatatlanok, és ami ennél is fontosabb, nem segítenek az áldozatokon. Az európai szociális modell mögött nem ez az alapgondolat húzódik meg. Ez így nem működik.

Anne Van Lancker (PSE). - (NL) Elnök úr, biztos úr, miniszter úr, a szociális akcióterv előadója voltam, amelyet Diamantopoulou asszony mutatott be nekünk és az előző francia elnökség, Aubry asszony alatt készült el. Aggasztónak találom, hölgyeim és uraim, hogy az európai szociális törekvések módszeresen semmivé foszlottak. Véleményem szerint ennek egyértelmű politikai okai vannak. Jól látható, hogy a Bizottság mindig azt hangsúlyozza, hogy a szociálpolitikának nemzeti ügynek kell maradnia. Biztos úr, a szociális

csomag nagyon érdekes munkadokumentumokat és kijelentéseket tartalmaz, de mindössze négy jogalkotási javaslatot. Bármennyire örülünk is a csomagnak, ez nyilvánvalóan meglehetősen sovány eredmény! Mintha csak a szociális jogok védelme és az egyenlő szociális feltételek megteremtése már nem tartozna az európai kötelezettségek közé a 27-ek Európájában.

Az EPP-vel és szociális szervezetekkel együtt azt várjuk, hogy ezen a szociális csomagon kívül legyenek legalább határozottabb, a szociális jogokat védő jogszabályok a kiküldetésre vonatkozóan, jobb jogszabályok a férfiak és nők közötti bérkülönbségek megszüntetésére, egy keretjogszabály a szociális szolgáltatások védelmére, valamint kötelező erejű kötelezettségvállalások a szegénység elleni küzdelemben. Valódi szociális egyezményre van szükségünk következetes jövőképpel és a szociális Európa melletti komoly elkötelezettséggel, hogy legalább megmutathassuk a polgároknak: Európa több mint csupán egy piac. Remélem, Bertrand úr, hogy most már számíthatunk a francia elnökség támogatására ebben a küzdelemben.

Elizabeth Lynne (ALDE). - Elnök úr, másokkal együtt éveken át küzdöttem egy átfogó megkülönböztetés elleni jogszabályért, hogy megszüntessük a megkülönböztetést a fogyatékkal élő és az idősek emberek árukhöz és szolgáltatásokhoz való hozzáférése terén. Tisztában vagyok azzal, hogy a foglalkoztatással már mindenféle címen foglalkoztunk, de éveken át csak ígéreteket kaptunk, és végül semmi nem történt.

Most elmondhatjuk, hogy közel vagyunk egy olyan jogszabály megszületéséhez, amely nemcsak az életkorra és a fogyatékosra terjed ki, hanem a szexuális irányultságra és a vallásra is, amint azt a jelentésben kértem. Szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak, amiért előállt ezzel, és személy szerint Špidla biztos úrnak az állhatatosságáért. Tudjuk, hogy a javasolt jogszabály nem tökéletes, és szeretnénk majd bizonyos változtatásokat. Aztán jobb lett volna, ha együtdöntési eljárásra kerül sor. Ugyanakkor örülök annak, hogy itt állhatok és elmondhatom, hogy végre valahára jó úton haladunk afelé, hogy az EU valamennyi polgára egyenlő bánásmódban részesüljön.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – Elnök úr, az Európai Bizottság által előterjesztett, úgynevezett „szociális csomag” sikertelen kísérlet annak a felháborodásnak a semlegesítésére, amelyet a Bizottság népszerűtlen politikája a munkavállalók körében kiváltott. Nem tud gátat szabni a Bizottságot és az EU felépítését övező egyre súlyosabb kétségeknek, amely a messzehangzó ír „nem” szavazatban is megnyilvánult.

A munkásosztály tagjai és a szegények az EU régóta tartó, kíméletlen és népszerűtlen – saját kartelljei nyereségességének növelését célzó – támadásai következtében most a tűzvonalban találták magukat.

A munkásosztály tagjainak és a szegényeknek el kellett viselniük az állami szervek és stratégiai fontosságú szolgáltatások liberalizálását és privatizálását, a kollektív tárgyalás teljes csődjét, a kollektív munkaszerződések aláásásának aláásását, a rugalmas biztonság széleskörű végrehajtását, az ideiglenes rugalmas foglalkoztatási formákat és a Bolkestein-irányelv kiterjesztését az egészségügyi hatósági ágazatra.

A Tanács úgy határozott, hogy a munkaidőt felosztják aktív és inaktív részekre. Ez heti 65–77 óra munkára kötelezi a munkavállalókat. A nehéz és egészségtelen munka bevezetésével görög munkavállalók százai váltak feleslegessé.

Az Európai Munkahelyi Biztonsági és Egészségvédelmi Ügynökség hivatalos statisztikai adatai szerint – Elnök úr, kérem, legyen egy kis türelemmel még néhány percig, mivel nagyon fontos információt szeretnék közölni. A következőre szeretnék rámutatni: hivatalos adatok szerint 4,5 percenként balesetet szenved egy dolgozó, és 3,5 percenként életét veszti egy dolgozó. Évente 7 millió baleset történik...

(Az Elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Manfred Weber (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, biztos úr, miniszter úr, hölgyeim és uraim, hadd kezdjem azzal, hogy kiemelek a vitából két pontot. Először is, Európát nem a jobboldal irányítja, hanem a liberális jobbközép. Fel kell hívnom a figyelmüket arra, hogy hazámban szociáldemokrata kormány volt, és amikor leköszöntek, ötmillió ember volt munka nélkül. Most hárommillió a munkanélküliek száma, azaz kétfélmillió ember ismét dolgozik. Ez az igazi szociálpolitika, ez az igazi szociális előrelépés.

Másodszor, ennek a Háznak a tagjaként személy szerint dühös vagyok, amikor mi magunk rosszat mondunk a saját európai ideálunkról. Európa ma egy szociális projekt. Ha arra gondolok, hogy az egységes piac több millió munkahelyet teremt, és jólétet, biztató kilátásokat kínál az embereknek, továbbá hogy kohéziós politikánk, az Európai Szociális Alap jóvoltából milliárdokhoz jutunk, hogy európai nagyságrendben gyakorolhassuk a szolidaritást, hogy megmutassuk, milyen az európai szolidaritás, akkor arra kell buzdítanom mindenkit, hogy problémáink ellenére is tartózkodjanak attól, hogy saját projektünket becsméreljék.

Szeretnék kiemelt figyelmet szentelni a megkülönböztetés kérdésének, mivel foglalkozunk ezzel a témával az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban. A megkülönböztetést mindenki elutasítja. A megkülönböztetés megmérgezi társadalmunkat, Európának pedig példát kell mutatnia a megkülönböztetés elleni küzdelemben. Bízom benne, hogy ebben a Házban mindenki támogatja ezt a nézetet.

Mindazonáltal felmerülhetnek kérdések. Először is, arányos intézkedést képez-e az irányelv? A kisvállalkozásokra rótt teherről már esett szó.

Másodszor, hogyan áll a hatályos jogi rendelkezések végrehajtása? Elméletileg már készült egy értékelés, de milyen álláspont született gyakorlati szinten a hatályos irányelvek alkalmazását illetően? Fel kell tennünk ezt a kérdést, mielőtt bármiféle új irányelvet készítenénk.

Harmadszor, valóban vannak-e hézagok az európai jogszabályokban? Kizárólagos felelősséggel tartozik-e Európa a szociálpolitikáért? Az EU valamennyi tagállama demokrácia, és mindegyik a jogállamiságra épülő struktúrákkal rendelkezik. Fel kell tennünk tehát a kérdést: van-e Európának sürgető szüksége arra, hogy szociálpolitikai téren kedvezőbb, jóságosabb és meggyőzőbb legyen? Nem támaszkodhatunk-e ez egyszer arra, hogy működik a szubszidiaritás és a tagállamok ezeken az alapvető tevékenységi területeken megbirkóznak saját feladataikkal?

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Elnök úr, a szociális Európa nagyszerű cél, és már eddig is sokat tettünk ennek elérése érdekében. A fennálló egyenlőtlenségek és a világ előtt álló új kihívások azonban azzal a veszéllyel járnak, hogy állandósul társadalmunkban a szociális megosztottság, mégpedig a legkülönbözőbb szinteken: a szegény és jómódú családok gyermekei között, a tanult és kevésbé iskolázott emberek között, férfiak és nők között, a bevándorlók és azok között, akik már generációk óta európaiak, a különböző szexuális irányultságú, különböző életkorú vagy egészségi állapotú személyek között. Sorolhatnám még a példákat. Alapvető feladataink közé tartozik az egyenlőtlenség elleni küzdelem, a munkahelyen és azon kívül egyaránt. Az Európai Uniónak és a tagállamoknak a valódi igényekre kell reagálniuk, valódi lehetőségeket és új reményeket kell teremteniük, Európa valamennyi polgárának az érdekeit szem előtt tartva.

Az európai szociális modellre vonatkozó bizottsági kezdeményezések új csomagja régóta esedékes és hiányos kiegészítése azoknak a nemzeti szintű tevékenységeknek, amelyeket az európai polgárok életszínvonalának javítása, jogaik megerősítése és a megkülönböztetés leküzdése érdekében végeznek. Bízom benne, hogy az egyenlő bánásmódról szóló új irányelv birtokában – amelyet szocialista csoportként már jó ideje kértünk –, elmondhatjuk majd, hogy valóban leküzdjük a megkülönböztetés minden formáját. Az Európai Üzemi Tanácsokról szóló irányelv átdolgozása a szociális csomag pozitív eleme; a hatályos irányelv tölti be jelenleg a szociális párbeszéd eszközének szerepét. Továbbra is küzdenünk kell az ellen, hogy a munkavállalók a globalizáció által kikényszerített drasztikus szerkezetátalakítások közepette nem kapnak elegendő védelmet. Európa és az európaiak politikai eszmélése és a közös projektekbe vetett hit helyreállítása szempontjából rendkívül nagy jelentőségű a szociálpolitikai jogalkotás is, különösen, ha az intézményi válságra és a küszöbön álló európai parlamenti választásokra gondolunk.

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

Alelnök

Jean Marie Beaupuy (ALDE) - (FR) Elnök úr, miniszter úr, biztos úr, a mai napig a fülemben csengenek a hosszas és élénk viták, amelyeket az Európai Globalizációs Alapról folytattunk. Képviselőtársunk, Bachelot asszony, akivel Cottigny úrral egyetemben együtt dolgoztam ezen az Alapon, meggyőződött bennünket arról, hogy hozzunk meg néhány rendkívül fontos döntést. És most mit látunk? Alig 4%-át osztották szét 2007-ben annak a támogatásnak, amelyet ennek az európai alapnak előírányoztak.

Biztos úr, Ön már szóban és írásban is jelezte, hogy a kritériumok felülvizsgálatát tervezi. Elegendő-e a kritériumok tervezett felülvizsgálata ezeknek a kérdéseknek a megoldására? Nem, nem elég! Amikor a támogatás 96%-a felhasználatlan marad, valóban fel kell tennünk az alapkérdést: helyesek-e a szándékaink, amikor meghozzuk ezt a döntést az Európai Globalizációs Alapról? Mint említette, demográfiai kihívásokkal nézünk szembe, és tekintettel a globalizáció és a technológia terén fennálló helyzetre, számos gazdasági kihívás is áll előttünk.

Arra biztatom Önt, biztos úr, hogy a Globalizációs Alap kapcsán ne csak a kritériumokat vizsgálja felül, hanem nézze meg a célját is annak, amit itt csinálunk.

Peter Liese (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nem tudom leplezni a Tanács és a Bizottság kijelentései fölött érzett csalódottságomat. Sok szó esett az európai szociális modellről, és a Bizottság javaslatai közül véleményem szerint néhány túllő a célon – képviselőcsoportom tagjai már több kérdésre rámutattak a megkülönböztetés elleni irányelvvel kapcsolatban. Amikor azonban a munkavállalók védelmére hivatott jogszabályok gyakorlati részletkérdéseire kerül a sor, akkor elfogy a Tanács és a Bizottság bátorsága.

A soros elnök utalt ugyan a munkaerő-kölcsönzőkön keresztül történő és egyéb ideiglenes munkákról elfogadott júniusi kompromisszumra, a Tanácsnak és a Bizottságnak valahogyan – szerintem szégyenében – mégis sikerült elfogadnia a munkaidőről szóló irányelvet. Meg kell mondanom, hogy az, amit a Tanács júniusban elfogadott, semmiképpen nem tartozik az európai szociális modell történetének dicsőséges fejezetei közé. Orvosként dolgoztam egy kórházban, mielőtt a Parlament tagja lettem, és tudom, hogy kezdetben sok alkalmazott orvos és sok más munkavállaló örült az Európai Bíróság azon döntésének, hogy az ügyeletben töltött idő munkaidőnek számít. Azt is tudom azonban, hogy nehézségeket okoz ennek a döntésnek a végrehajtása, és hogy az ügyeletben töltött időt talán súlyozni kellene a kihívások költsége és gyakorisága alapján. Elfogadhatatlan azonban az, amit a Tanács csinált, azaz hogy gyakorlatilag szembe mentek az Európai Bíróság döntésével, sőt, a Bizottság javaslatának azokat az elemeit is figyelmen kívül hagyták, amelyek bizonyos szempontból javítottak a korábbi jogi helyzeten.

Szükségünk van valamilyen kompromisszumra, és a Parlament javaslatai, például egy hányados alkalmazása, az első olvasatban megmutatták a követendő utat. Amikor azonban például egy orvos kórházi ügyeletben van, és bármelyik pillanatban érkezhet egy életveszélyes állapotban lévő beteg, akkor ezt nem tekinthetjük pihenőidőnek, amit viszont a Tanács kompromisszuma lehetővé tenne. Ez is egy olyan terület, ahol további javításokra van szükség, különben az egész európai szociális modellről folyó vita nem tölti be a rendeltetését.

Evangelia Tzampazi (PSE). – Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a jelenlegi gazdasági és társadalmi körülmények egy megerősített szociális Európát kívánnak. Míg napjainkban az európai népesség 16%-ának kenyérgondjai vannak, a megkülönböztetés még mindig szembeszökő és általánosan elterjedt.

A munkanélküliséget és bizonytalanságot növelő gazdaságpolitikák elmélyítik a polgárok körében a bizalmi válságot, és ennek Európa és Európa jövője látja kárát. Ebben az összefüggésben a megújított szociális menetrend hosszú tétlenség után végre előrelépést jelent a szociális jogalkotás terén.

Ugyanakkor a seregnyi javaslat között csak három olyan található, amely jogilag kötelező érvényű, a többi pedig ajánlás és nem jogalkotási közlemény. Arra következtethetünk tehát, hogy az új szociális csomagnak korlátozott hatása lesz az európai polgárok életére.

A szándék jó, amint az a megkülönböztetés elleni új irányelv tervezetéből is látszik. Jelentős siker ez az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja számára, hiszen a csoport támogatta a horizontális irányelvre irányuló javaslatot, hogy ezzel véget vessen a megkülönböztetés-elleni közösségi védelem hierarchikus rendszerének. Az új szociális menetrendből ugyanakkor mintha hiányoznának a nagyratörő célok és az egyértelműség, emellett komoly hiányosságai vannak.

Ennélfogva a következőkre van szükség: egyértelmű szakpolitikai intézkedések, az egyenlőtlenségek gyors növekedésének megállítása, valamint az élet- és munkakörülmények javítása.

Viktória Mohácsi (ALDE). - (HU) Elnök úr! Biztos úr elvárásai gyönyörűen megfogalmazódtak beszédében, azonban a rendelkezésünkre álló dokumentumok nem ezt tükrözik. Apró, kicsi szemantikai probléma van: nem lehetőségek bővítésének kell nevezni a diszkriminációt. Négy éve csak a roma gyerekek szegregációjáról beszéltek folyamatosan. Emellett gyermekeink fele, több millió roma gyermek fogyatékosnak van minősítve. Mi ez, ha nem diszkrimináció? A horizontális irányelv megalkotása során a szegregáció témakörének elhagyása megbocsáthatatlan bűn. Vonja be munkájába Barrot biztos urat is, valamint ne hagyja figyelmen kívül a Parlament követeléseit sem! Legalább négy rezolúcióban kérjük a roma integrációs csomagot törvénnyel, költségvetéssel, és a bizottságok koordinálását végző csoportot a jövőben megalkotott programok hatékony implementációja érdekében. Nem oldhatja meg Spidla biztos úr egyedül ezt a kérdést. Köszönöm.

Iva Zanicchi (PPE-DE). - (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a szociális csomagról szóló most előterjesztett dokumentum az európai fejlődés szempontjából komoly kihívást jelent annak a lisszaboni stratégiának a fényében, amelyet az európai döntéshozók azzal a céllal fogadtak el, hogy iránymutatásul szolgáljon egy érdemleges és megállíthatatlan, közös otthonunk integrációját, modernizációját és fejlődését szolgáló folyamathoz.

A csomagban szereplő intézkedések érintik a foglalkoztatás, szociális ügyek, oktatás, fiatalok, egészség, az információs társadalom és a gazdasági ügyek területét, vagyis minden olyan alapvető elemet, amely közvetlen hatással van mindannyiunk, mint európai polgárok mindennapi életére, és amelyeket ennél fogva alapos, összehangolt és mindenekfelett átlátható vizsgálatnak kell alávetni.

A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság tagjaként szeretném kiemelni ennek a javaslatnak a jelentőségét és szükségességét, mivel az az imént említett területek kezelésével átfogó kísérletet tesz az olyan témák megértésére, vizsgálatára és megoldására, mint a demográfiai változás, globalizáció és a humán tényező fontossága.

Örömmre szolgál, hogy a Bizottságnak szándékában áll a szülési szabadság szempontjából felülvizsgálni a 92/85/EK és a 96/39/EK irányelvet, mivel ez a családi élet javítását szolgálja minden olyan nő számára, akinek amellet, hogy gondoskodik a családjáról, napról napra a munka világában is helyt kell állnia.

Szeretném, ha a Bizottság megválaszolna néhány kérdést a szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatban – és itt nem a harmadik világbeli szegénységről beszélek, hanem a Közösség határain belül tapasztalható szegénységről –, hiszen olyan probléma ez, amely évről évre fenyegetőbb, és az Európai Közösség minden egyes tagját érinti. Szeretném ezzel kapcsolatban megkérdezni, hogy milyen speciális módszertant fog alkalmazni a Bizottság egy olyan probléma megoldására, amely – mint mondtam – módszeresen gyötri az európai gazdaságokat, és ebből következően közvetlenül kihat több millió európai polgár életszínvonalára?

Másodszor, szeretném tudni – és mint nő, közvetlenül is érintettnek érzem magam az ügyben –, hogy mit szándékozik tenni a Bizottság a nőkkel szembeni megkülönböztetés ellen, amely még most, 2008-ban is létezik a társadalomban, különösen a foglalkoztatás területén, és azon belül is a fizetések vonatkozásában? Milyen speciális intézkedéseket lehet hozni ennek az egyensúlyhiánynak a felszámolására?

Végezetül, szeretném megköszönni Špidla biztos úr munkáját, amellyel hozzájárult ennek a dokumentumnak az elkészítéséhez. Szeretnék köszönetet mondani a Tanács képviselőinek, és szeretném még egyszer hangsúlyozni, milyen fontos ez a szociális csomag az átdolgozott szociális menetrend szempontjából.

Jan Cremers (PSE). - (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, miniszter úr, biztos úr, a Bizottság szociális menetrendje nemcsak öröndetes javaslatokat tartalmaz a megkülönböztetés-mentesség és a határokon átnyúló egészségügyi ellátás területén, hanem egy régóta várt javaslatot is az Európai Üzemi Tanácsokról. A Bizottság is ellenzi a kiküldetésről szóló irányelv felülvizsgálatát, amely irányelvet sok kritika érte az Európai Bíróság néhány igen ellentmondásos ítéletét követően. Szeretném mindkét témakört röviden érinteni.

Először is, az európai munkavállalók tájékoztatáshoz és konzultációhoz való joga. Mindannyian tudjuk, mi itt a probléma. Túl kicsi az együttműködési készség (három érintett cégből csak egynél működik Európai Üzemi Tanács), az információhoz és tanácshoz való jogok nincsenek megfelelően szabályozva, és hiányoznak a megfelelő létesítmények. Nagyon sajnálom, hogy a Bizottság nem javasolt valamilyen politikát a nem teljesítés esetén alkalmazandó szankciókra. Osztom azt a véleményt, hogy a szubszidiaritásról szóló rendelkezések elmaradnak a kívánatostól és attól, amiben a jó modellek tekintetében megállapodtunk, gondolok itt az évi többszöri rendszeres megbeszélésekre, amelyeket a szükséges képzés és támogatás segítségével könnyedén meg lehet szervezni. Évi egy megbeszélés alig több, mint jelképes politika, márpedig a vállalatoknál folyó szociális konzultációk ennél sokkal fontosabbak.

Másodszor, a kiküldetési irányelv. Amikor az Európai Bíróság első alkalommal alkalmazott megszorításokat egy adott tagállamban hatályos munkafeltételek tekintetében, akkor úgy tűnt, hogy a Bíróság kezdeményezésére politikai változásra kerül sor az európai jogban, amelyet azonban az európai jogalkotó nem támogat. A luxemburgi ügy után világossá vált, hogy a Bizottság ugyancsak tudatosan azon dolgozik, hogy az irányelvben foglalt alapelveket lerombolja. Így az az irányelv, amely egykor a munkavállalók jogait volt hivatva védelmezni a kizsákmányolással és a tisztességtelen versennyel szemben a határokon átnyúló szolgáltatások terén, az Európai Bíróságnak és a Bizottságnak hála mára fenyegetést jelent az egyes tagállamokban a betartandó munkakörülmények tekintetében alkalmazandó kötelezettségekre nézve. A Bizottságnak ismét fel kell vállalnia jogalkotási felelősségét ezen a területen, és biztosítani kell, hogy a tagállamok a jövőben is alkalmazhassák a foglalkoztatási jog és a kollektív szerződések általánosan alkalmazandó szabályait.

Evelyn Gebhardt (PSE). - (DE) Elnök úr, nekem csupán kérdéseim vannak, amelyeket szeretnék feltenni. Miért csak ennyi és miért ilyen későn? Miért nyilatkoztattuk ki tavaly szeptemberben, hogy 2008 a szociális Európa éve lesz, ha aztán a szociális jólét nem került be a Tanács elnökségének a prioritásai közé? Miért folytatott a jobboldal olyan hosszas küzdelmet a szociális jogok ellen a szolgáltatási irányelvben, ha most

úgy állítják be magukat, mint a társadalmi igazságosság igazi szószólói? Mi az oka, hogy a bizottságom júliusban a Hamon-jelentés ellen, és a Handzlik-jelentés mellett szavazott, ami pont az ellenkezője annak, amit itt most állítottak? Miért történtek ezek a dolgok?

Kérem, legyen őszinte, és mondja el, mit csinálnak valójában, ahelyett, hogy a nyilvánosságnak éppen az ellenkezőjét üzenné. Egyszerűen muszáj erre megkérnem; rendkívül fontos. De vajon miért folytatnak Önök ilyen politikát? Pusztán és egyszerűen azért, mert Önök a jobboldalon rossz filozófiát választottak. Feltételezik, hogy az emberek azért vannak, hogy kiszolgálják a gazdaságot. Mi, szocialisták, ezzel ellenkező nézetet vallunk, nevezetesen azt, hogy a gazdaság dolga kiszolgálni az embereket, és a politikáinkat ennek megfelelően kell kialakítanunk.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Azt reméltem, hogy ezek a javaslatok hozzájárulnak majd az európai polgárok között fennálló szociális különbségek csökkentéséhez. A csomag sajnálatos módon csak egy újabb különbséggel szembesít bennünket: a jó szándék és a valóra váltáshoz szükséges eszközök között fennálló különbséggel.

Ez még olyankor is megtörténik, amikor a tagállamokat cselekvésre kötelező európai rendeletről van szó.

Ennek egyik példája a nők alacsonyabb jövedelme a munkaerőpiacon. Az elmúlt nyolc évben semmiféle javulást nem értünk el, hiába vannak ezen a területen jogszabályok és ismételt elkötelezettségek. A nehézségek még akkor is leküzdhetetlenek, ha feltételezzük, hogy a munkáltatók megértették a tisztességes bérek gazdasági előnyeit és a rájuk háruló jogi kötelezettségeket. Hiányzik egy olyan megkülönböztetés-mentes munkaértékelő rendszer, amely a különböző tevékenységek összehasonlítására alkalmas közös szempontokat képviselné. E nélkül a csak illúzió marad az egyenlő értékű munkáért egyenlő fizetés elv, akárcsak az ipari szakadék csökkentése.

A munkakör-besorolási rendszerek tökéletlenek, ha léteznek egyáltalán. Vannak már a Bíróságnak ilyen értelmű döntései, amelyek – a fizikai munkát véve alapul – figyelmen kívül hagyják a munkához szükséges különböző képességeket és így megkülönböztetést alkalmaznak.

A nyitott koordináció módszere dicséretes szociális célokat szolgál, de még azok a mutatók is hiányoznak a közös mutatók listájáról, amelyekkel e célok egy része mérhető.

A végeredmény szomorú: a nemi kérdésekkel szembeni érdektelenséghez csak a hatékony közös munkaerő-piaci szabályozásra való politikai akarat hiánya mérhető.

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Elnök úr, miniszter úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, hiába a sok elemzés és tanulmány – beleértve azokat is, amelyek a megkülönböztetés elleni irányelvek helyes átültetésével foglalkoztak –, a legfontosabb elemek továbbra is a hatékonyság és az innováció.

Hogy lehet az, hogy megfogalmazzák a tervezett új, úgynevezett „horizontális irányelvet”, amely jelen pillanatban nem több mint bizonyos területeken a meglévő védelem kiterjesztése a munkahelyen kívülre is, miközben a pozitív fellépés továbbra is arról szól, hogy védelmezünk nem tiltott intézkedéseket ahelyett, hogy újakat keresnénk?

Kiseb, de túlságosan bátorlan fejlődés jeleit mutatja a felhívás, miszerint ezen a területen megújult általános elkötelezettségre van szükség, majd végül a romáknak szánt eszközök jobb alkalmazására szólítanak fel, mintha olyasmiről lenne szó, amit még nem sikerült elérnünk. Lehet, hogy ez csak szónoki fordulat? Ebben az összefüggésben tartok tőle, hogy igen! Értelmetlennek tűnik például ebben a fázisban kérdéseket intézni a Bizottsághoz, és kiemelni olyan eseteket, amikor megkülönböztetésre került sor, vagy a nemzeti vagy alacsonyabb szintű jogi szabályozás hibát követett el.

A válasz túl gyakran, sőt, szinte mindig csak abból áll, hogy hivatkozik valamilyen európai védelmi jogszabály létezésére: tiszta víz, a fejlődés hiánya, csend! Most mégis az egyenlő bánásmód egyik sarkalatos alapelvét vitatjuk meg, és itt a határokon túl kiküldetésben lévő munkavállalókra gondolok.

Az új szociális menetrend gyakorlatnak talán jó, de ez a csomag a javasolt elemekkel inkább emlékezet kirakós játéka, amelynek darabjait még nem rakták össze egy olyan parlamenti ciklus végén, amely számos, valóban innovatív projekttel kapcsolatban egy sor intézkedést véglegesített. Ha már megkülönböztetésről és sztereotípiákról beszélünk, kérem, miniszter úr, mondjon köszönetet az Elnökének a nyakkendőért.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Elnök úr, tekintettel arra, hogy a szociális csomag értékelése kapcsán már többször elhangzott a „túl kevés, túl későn” minősítés, az én értékelésem a következő: sok hűhó semmiért.

A kérdésem: „mit csináltak négy évig?” Szociális szempontból elfogadhatatlan javaslatokkal álltak elő, amelynek csúcspontja a Tanács és a Bizottság által annyira felmagasztalt, a munkaidőről szóló irányelv volt. Így aztán nincs más választásom, mint a javasolt szociális csomagra – bizonyos olyan pozitív jellemzői ellenére is, mint propagandafogásra – tekinteni, amelynek célja, hogy az Európai Bizottság céges papírára felkerülhessen a „szociális” felirat. A javaslatok többségét teljesen szükségtelen megtárgyalni, tehát az egész nem több pillanatnyi sikernél. Nagyon könnyű kinyilatkoztatni, hogy a közös piac van az emberekért, nem pedig az emberek a piacért, és hogy amennyiben le akarunk fektetni bizonyos kötelező érvényű szabályokat a vállalatok piaci viselkedésére vonatkozóan, akkor az uniós munkavállalók helyzetét illetően is le kell fektetnünk minimálisan betartandó szabályokat, az összes tagállam átlagbérének százalékában megállapított minimálbéreket, és ugyanazt a bánásmódot és ugyanazt a munkabért azoknak a munkavállalóknak, akik nem a saját hazájukban dolgoznak. Elegendő kijelenteni, hogy az Unió támogatja a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet maximális munkaidőről, szakszervezeti szerveződés szabadságáról és kollektív szerződésről szóló egyezményeinek betartását.

Vidáman folyhat tovább a verseny a tagállamok között, hogy hol vannak a legalacsonyabb adók és bérek, hol a legkisebb a szakszervezetek helyzetét illetően az átláthatóság, a nyitott konzultációs módszer pedig csak egy újabb haszontalan eszköz arra, hogy foglalkozzunk valamivel, amit senki nem akar. Akik bírálják a francia elnökséget, azoknak üzenem: „Várjanak, míg meglátják a cseh elnökséget! Addig semmit nem láttak.” Néhány héttel ezelőtt az elnök – azzal a jelszóval, hogy felesleges – megvétózott egy törvényt, amely tiltotta volna a megkülönböztetést.

Karin Jöns (PSE). - (DE) Elnök úr, kénytelen vagyok azt mondani, hogy dermedten állok ez előtt a szociális menetrend előtt. Egyetlen kényes kérdéshez sem nyúltak hozzá határozottan. Egészen biztosan nem tekinthetjük az Európai Üzemi Tanácsok megreformálására tett komoly kísérletnek, hiszen nem rendelkezik arról, hogy több megbeszélést kellene tartani, és nem tartalmaz szankciómechanizmusokat az irányelv megsértése esetére. Ugyanilyen elfogadhatatlan, hogy nem hajlandók megreformálni a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelvet.

Biztos úr, az, hogy egy szociális menetrend nem tartalmaz egyértelmű állásfoglalást a munkaidővel kapcsolatban, újabb bizonyítéka annak, hogy a Bizottság a 65-órás munkahét gondolatától sem riad vissza. Ennek már semmi köze nincsen az európai szociális modellhez, ahhoz a modellhez, amelyre képviselőcsoportom vágyik, és amelyet mi, szocialisták szeretnénk bevezetni.

A Tanácsnak annyit mondanék, hogy tűrhetetlen, milyen nyomás alá helyezik a vállalatvezetést és a munkaügyi szervezeteket – hogy udvariasan fejezzem ki magam – az Európai Üzemi Tanácsok kérdésében.

Képviselőcsoportom semmiféle szerepet nem vállal ebben a színjátékban. Ha azt akarjuk, hogy az európai munkaerő ne fordítson teljesen hátat az Európai Uniónak, akkor jobb védelmet kell nyújtanunk a számára a globalizáció hatásai ellen, és haladéktalanul szabaddá kell tennünk az utat a határokon átnyúló kollektív bérmegállapodások előtt.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Szeretnék megbeszélésre felvetni néhány ötletet a szociális Európa menetrendjében található jogalkotási csomaggal kapcsolatban.

Nagyra értékelem az Európai Bizottság által ezen a téren elindított, illetve „A XXI. századi kompetenciák fejlesztése: Az iskolákról szóló európai együttműködés menetrendje” című közleményében bemutatott kezdeményezéseket.

Szeretném még az említett kezdeményezéseken kívül javasolni az Európai Bizottságnak egy kísérleti projekt elindítását, amelynek keretében egy európai ösztöndíj létesülne a gazdasági és földrajzi szempontból hátrányos régiókban élő gyermekek számára.

Európai szinten 19 millió gyermek és fiatal él szegénységben, és évente 6 millióan hagyják ott a középiskolát. A Eurobarometer egyik tanulmánya szerint Romániában például a vidéken, a hegyekben vagy elszigetelt régiókban élő fiataloknak 5% esélye van arra, hogy felsőfokú oktatásban részesüljenek. Ez az arány igencsak elmarad az Európai Unió célkitűzésétől, amely 85%-ban határozza meg a felső középfokú és egyetemi oktatáshoz hozzáférő fiatalok arányát.

A tagállamok nem rendelkeznek a szükséges pénzügyi eszközökkel ahhoz, hogy ezt az aggasztó helyzetet egyedül orvosolhassák, ezért az Európai Uniónak minden lehetséges eszközt be kell vetnie – jogalkotást, alapokat, európai szakpolitikákat – a fiatalok tanulási lehetőségeinek és az oktatáshoz való hozzáféréseinek az előmozdítására.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr, az ALDE képviselőcsoport vezetője, Watson úr azt állítja, hogy a legjobb szociális segély a munka. Sajnos túlságosan sokmillió olyan ember van Európában, aki kevesebbet dolgozik, mint amit szociális segély gyanánt kapna. A szegények és az alacsony jövedelműek korábban hálnak meg, több fizikai és mentális betegségtől szenvednek, több időt töltenek kórházban, gyakrabban kerülnek börtönbe, ki vannak rekesztve a teljes körű társadalmi részvételből, megtagadják tőlük, hogy teljes kulturális, polgári, társadalmi és biztonságos életet éljenek, miközben gyermekeik sem tudnak kitörni az ördögi körből, így jórészt ugyanezeket a hátrányokat szenvedik el – hacsak mi, politikusok nem folytatunk egységes és egymással kölcsönösen összefüggő szociál- és gazdaságpolitikát. Az embereket polgárokként kell kezelni, nem pedig gazdasági egységként.

Megvalósítja-e ezt ez a menetrend? Sajnálatos módon nem. Ezzel nem akarom tagadni a pozitív elemeit – például a megkülönböztetés elleni horizontális irányelvet. Azt sem tagadom, hogy Špidla biztos úr keményen küzdött egy ellenséges közegben ennek a csomagnak a jóváhagyásáért. Együtt fogunk vele dolgozni, hogy jobba tegyük. A Bizottságnak és a Tanácsnak kilenc hónapja van, hogy bebizonyítsa jóhiszeműségét a szociális Európával kapcsolatban, aztán az emberek ítéletet mondanak.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Elnök úr, biztos úr, ma olyan rendkívül fontos témákról beszélünk, mint a foglalkoztatás, szociális jogok és az egészségvédelem. Valamennyinek van a családhoz, a társadalom alapvető egységéhez kötődő dimenziója. Foglalkoznak emellett a fogyatékkal élőkkel, a nyugdíjasokkal, valamint a munkanélküliség igen fájdalmas problémájával. Nem valamiféle szívességet teszünk azzal, ha megteremtjük a munkabér és a munka megfelelő kapcsolatát, és egy emberhez méltó szociális biztonságot. Olyan kötelesség ez, amit az Európa jövője felett érzett aggodás ró ránk. Gondoskodni kell a tagállamok szociálpolitikai célra juttatott pénzalapjainak jobb irányításáról, de ugyanez igaz az Európai Szociális Alapra is.

Kontinensünk gyorsan öregszik. De tudjuk-e, milyen hiányosságai vannak az európai szociálpolitikának a családok szempontjából? Mi az álláspontunk a családok jövedelmével kapcsolatban? Hol van a szolidaritásunk a szegényekkel? Szándékosan használok a szolidaritás szót, mivel a Szolidaritás mozgalom és szakszervezet megalakulásának 28. évfordulóját ünnepeljük, amely szervezet hozzájárult az Európában lezajlott komoly változásokhoz.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Örömmre szolgál, hogy ma a szociális csomag újbóli elindítását tárgyaljuk.

Európának szüksége van a szociális fejlődésre, Európának úgy általában, régi és új tagjaival egyetemben. Az egyesült Európa egyforma kihívásokkal küzd: demográfiai öregedés, a globalizáció következtében megszűnő munkahelyek, szegénység a gyermekek körében.

Špidla biztos úr, örömmre szolgál, hogy foglalkozik a generációk közötti szolidaritás témakörével. Szükségünk van ebben a kérdésben új inspirációkra. Ugyanennyire örülök annak, hogy ismét előkerült a régiók közötti szolidaritás gondolata, hiszen itt mérhetjük le a legpontosabban a társadalmi kohéziót illetve annak hiányát.

Jan Andersson (PSE). - (SV) Elnök úr, elnézést kérek a késésért. Volt tegnap egy késő esti megbeszélés Svédországban, és csak most érkeztem. Nem tudom, mi hangzott el eddig, de hadd kezdjem azzal, hogy természetesen örömmel fogadjuk a szociális csomagot. Úgy gondoljuk, hogy egy kissé megkésett, és a hivatali ciklus korábbi szakaszában is el lehetett volna indítani, de legalább most megvan. Nyilvánvaló, hogy az Európai Parlament ambíciói némileg túlmutatnak a csomagon, mindazonáltal szeretnék kiemelni három pozitív elemet, amelyen elkezdhetünk dolgozni.

Ami engem illet, sokat dolgozom az Európai Bíróság ítéleteivel, és azok következményeivel. Üdvözlöm a Bizottság részéről tapasztalható nyitottabb hozzáállást, amit ez a most megtartandó fórum is tükröz. Remélem, hogy sikeres lesz.

Egy másik pozitív dolog az ILO egyezmény, amely ugyancsak kapcsolódik az Európai Bíróság ítéleteihez, mivel a tagállamokat arra ösztönzi, hogy írják alá az ILO egyezményt.

A harmadik dolog az októberben előterjesztendő társadalmi integrációs program, valamint a szegénység, kirekesztés stb. elleni küzdelem. Remélem, hogy sikeresen együtt tudunk majd dolgozni ezeken a témákon. Hihetetlenül fontosak.

Richard Corbett (PSE). - Elnök úr, ha van egy európai szintű piacunk – márpedig van, itt az egységes európai piac –, akkor természetesen erre a közös piacra vonatkozó közös szabályokra is szükségünk van ahhoz, hogy tisztességesen és hatékonyan működjön, a szociális területet is beleértve. Ezért állapítunk meg

foglalkoztatási normákat, foglalkoztatási jogszabályokat és szabályokat a munkavállalók jogainak védelmében – ilyen a munkaidő irányelv, az egészségre és biztonságra vonatkozó jogszabályok, a szülői szabadságról szóló irányelv, a munkavállalók tájékoztatása és a velük folytatott konzultáció.

A brit Konzervatív Párt – és úgy látom, hogy ennek a pártnak egyetlen tagja sincs itt a teremben, hogy erről most beszélhetnénk – mégis azt tervezi, hogy az Egyesült Királyság teljesen kimarad a Szerződés szociális fejezetéből, ha egyszer újra hatalomra kerülnek az Egyesült Királyságban. Hogyan gondolhatják egy percre is, hogy az Európai Unió többi része elfogadná, hogy egyetlen tagállam kivonja magát azok alól a kötelezettségek alól, amelyeket európai szinten, együttesen dolgoztunk ki piacunk irányítására? Tényleg azt hiszik, hogy ez a fajta tisztességtelen verseny, az egészségvédelmi és biztonsági normák leszállítása és a munkavállalók jogainak gyengítése elfogadható lenne? Természetesen nem lenne az! A brit konzervatívok garantált katasztrófát jelentenek Britannia és Európa számára.

Xavier Bertrand, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ez egy szenvedélyes vita, de a szociális Európáról folyó vita, és az a tény, hogy most itt vitatkozunk, az elmék találkozásának bizonyítéka. A vitánk azt is mutatja, milyen nehéz manapság elválasztani a közösségi szintű szociális kérdések végiggondolását a nemzeti szintű politikai vitáktól. Bizonyos fokokig azt is bizonyítja, hogy van előrelépés az európai integrációban.

Néhányan vádakkal illették az elnökséget. Nem megyek bele ezeknek a vádaskodásoknak a részleteibe. Nem azért vagyok itt, hogy vitatkozzak – Önökhöz hasonlóan azért vagyok itt, hogy előre vigyem a szociális Európát.

Szerepel-e a szociális Európa a francia elnökség prioritásai között? Elhangzott ez a kérdés. Az egyértelmű válasz az, hogy igen, és amint azzal Önök is tisztában vannak, nem a kezdeti törekvéseink, nem a kezdeti ambícióink alapján ítélnék majd meg bennünket ebben a kérdésben, hanem tisztán annak alapján, amit elértünk. Már tudjuk, hogy megnőtt a valószínűsége annak, hogy elérjük ezeket az eredményeket, hogy pozitív eredményeket érünk el, a szociális Európa számára pozitív eredményeket. Szilárdan hiszek a pragmatizmusban.

Ami pedig a különböző témákat illeti, Nicolas Sarkozy elnök úr elmondta parlamenti beszédében – az üzemi tanácsokkal, ideiglenes munkával kapcsolatban –, hogy elkötelezettek vagyunk az előbbi véglegesítése mellett, a második pedig jelenleg a Parlament kezében van, amint azt említettem. És elismétlem, hamarosan valamennyiünknek fel kell állnunk és számot kell adnunk. Nem időzöm sokat az olyan kérdéseknél, hogy vajon egy konzervatív kormány „szociálisabb-e”, mint a többi. Csak annyit mondanék, hogy ami engem illet, Franciaországban munkaügyi kapcsolatokért és szolidaritásért felelős miniszter vagyok. Mivel a jólétet előbb meg kell teremteni ahhoz, hogy aztán eloszthassuk. És hogyan teremtyük meg? Munkával. Abból lesz a gazdagság. Arról sem akarok beszélni, hogy akkoriban, 1993-ban, amikor a munkaidőről szóló, híres irányelvet benyújtották, a francia szocialista kormány és egy szocialista miniszter, Aubry asszony volt az, aki megvédte az irányelvet és a kívül maradás lehetőségét. És mit teszünk most ezzel a híres irányelvvel? Vizsgáljuk meg valójában: javít-e vagy sem a fennálló helyzeten, amikor 48 óra után igazi senki földjén vagyunk? Mindenki tudja az őszinte választ. Fontos elmondani, hogy az irányelv ugyan nem feltétlenül testesíti meg az eredeti 1993-as elképzelést, vagyis a kívülmaradási lehetőségtől való megszabadulást, most azonban keretet és további garanciákat biztosít a mai, nem pedig a tegnapi helyzetre. Ez megállja a helyét? Természetesen igen, mivel szerintem a nyilvános vitának és a politikai vitának tanulságosnak kell lennie. Vagy fennmarad a kívülmaradási lehetőség, és megfelelően szabályozzuk azt, mert az eddigi esetjóból tudjuk, hogy az ügyeleti idő fontos kérdés. Vagy lehetünk pragmatikusak, választhatjuk azt az álláspontot, hogy az átdolgozás fejlődést jelent és elfogadjuk, és megoldunk vele bizonyos problémákat és javítunk a helyzeten, még akkor is, ha a mai eredménnyel nem lesz szükségszerűen mindenki elégedett, és az én helyzetemben ezt tudom méltányolni.

Itt van azután a Bíróság döntéseinek az ügye. Korántsem arról van szó, hogy ítéletet mondjak egy ítéletről. De a mai helyzetet a Bíróság ítéletei fényében kell nézni. Mi az új jogi álláspont? Meg kell még hallgatnunk a leginkább érintett államok véleményét is. Beszéltem erről külföldi kollégáimmal. A szociális partnereknek is meg kell osztaniuk a kérdésről alkotott nézeteiket, és nem feltétlenül külön-külön. Sokkal jobb lenne együtt, hogy ennek megfelelően vonhassuk le a következtetéseinket. Az elnökség nem fog előre kialakított elképzelésekkel érkezni a vitára. Felül kell-e vizsgálni az irányelvet? Újra és újra felteszik ezt a kérdést, és nem csak ebben a Házban. A választ, úgy vélem, a vita után kell megadni, és nem feltétlenül az elején. Az ellenkezője azt jelentené, hogy az embernek előre kialakított elképzelése van, nekem pedig nincsen.

Az általános érdekű gazdasági szolgáltatásokról szólva úgy tűnik nekem, hogy minden tagállam nagyon szeretné megőrizni az általános szolgáltatásnyújtás adott országra jellemző szervezetét. De valljuk be, nincsen

egyetértés azzal kapcsolatban, hogy mit kellene tenni közösségi szinten. Néhányan úgy gondolják, hogy az egyetlen válasz a szubszidiaritás, míg mások szerint közösségi jogi keretre lenne szükség. Ezt nyilván nem fogjuk sebtében eldönteni. Amikor azt javasoltuk, hogy készítsünk a Bizottsággal egy útitervet, azt igyekeztünk biztosítani, hogy ezekkel a témákkal megfelelően, az Unió ütemtervével összhangban foglalkozzanak.

Sok más izgalmas téma is felmerült. Ami a megkülönböztetés elleni fellépést illeti, az elnökség ígéretet tett arra, hogy előre viszi az új irányelvet. Ennek véglegesítése, mint tudják, megköveteli a tagállamok egyhangú egyetértését.

Többször is hallottam emlegetni ezt a szót: elérhetőség. Nagyon találó, hiszen a hatékonysághoz elengedhetetlen az elérhetőség. Ezt most egyértelművé kell tennünk. Képes-e fejlődni a szociális Európa, vagy sem? Az én válaszom határozott igen, és előre is *kell* lépnünk a szociális Európával. Alaposan benne járunk már a 2008-as évben? Így van, egyetértek. Túl késő? Persze, hogy nem! Sohasem túl késő. Megvan bennünk a vágy arra, hogy előrelépjünk? Nyilvánvalóan igen. A kérdés a következő: együtt akarjuk-e előre vinni a szociális Európát? Ez az a pont, hölgyeim és uraim, ahol valamennyien fel kell, hogy álljunk és számot kell adjunk!

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, úgy hiszem, hogy a vita mélysége és szenvedélyessége világosan megmutatta, hogy a szociális Európa ismét fejlődésbe lendült. A vita rengeteg, részletekbe menő problémát érintett, és úgy gondolom, hogy ezeket nem kell egyenként megválaszolni, hiszen lesz még lehetőség a későbbi megbeszélések során az érvelés folytatására, és a megfelelő egyensúly kialakítására. Mindazonáltal szeretnék általánosságban válaszolni bizonyos felvetésekre.

Először is, ez a menetrend igen nagy területet ölel fel, ezért úgy tekint a szociális menetrendre és a szociálpolitikára, mint egy összetett politikai megközelítés megnyilvánulására, és egy sor egyéb szakpolitikában alkalmazott összetett megközelítés következményére. Ez a szociálpolitika nyilvánvalóan az elgondolások fő irányvonalába tartozik, semmiképpen nem valamiféle mellékutca, van rengeteg kétségtelenül érdekes és szakmai aspektusa, amely mindamelllett egyértelműen háttérbe szorult.

Ezzel a menetrenddel a szociálpolitika az európai politika középpontjába került. Felmerül természetesen a kérdés, hogy vajon ez a menetrend nem egész egyszerűen szakpolitikái érdek-e, és úgy gondolom, hogy ezt nagyon határozottan el kell utasítani. Nem az, hiszen a megközelítés már évekkel ezelőtt kialakításra került. Az Európai Bizottság egész sor olyan dokumentuma tartalmazza, amelyeket a Parlament már szintén tárgyal. Nem kapcsolódik semmiféle jelentős eseményhez, így az ír népszavazáshoz sem.

Ez a menetrend többek között azt jelzi, hogy a Bizottság azzal a határozott szándékkal dolgozta ki a menetrendet, hogy az európai szinten az Európai Bizottság rendelkezésére álló valamennyi eszközt megkísérli felhasználni, beleértve a jogalkotást, a nyitott koordinációs módszert, és minden egyéb módszert. Nemcsak jogalkotási javaslatokat tartalmaz tehát, hanem természetesen közleményekre és egyéb dokumentumokra vonatkozó javaslatokat is.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a menetrend az Európai Bizottság által befolyásolható alternatívákon belül reális. A Parlament nyilván megvitatja majd a különböző javaslatokat, és azokat még egészen biztosan sokszor fogják módosítani, mindamelllett ezek valódi javaslatok, amelyekről lehet tárgyalni. Ha csak részben is, de felmerült a vita során – és azt hiszem, hogy erre reagálnom kell –, hogy az egészségügyi ellátás területén megszületett javaslatokkal valamiféle mellékúton a Bolkestein-irányelv egészségügyi ellátásra vonatkozó részéhez próbálunk visszatérni. Ez nem így van. Ezek a javaslatok nem a szolgáltatásokhoz való térítésmentes hozzáférést szolgálják, hanem elősegítik az európaiak egészségügyi ellátáshoz való hozzáférését. Kétségtelen, hogy van ezeknek a javaslatoknak számos igen kényes aspektusa, és az sem kérdéses, hogy komolyan és mélységében meg fogjuk őket tárgyalni, mindazonáltal a javaslatok által képviselt alapvető irányvonal és azok következménye az egészségügyi ellátás javulása lesz az európai polgárok számára.

Egy másik gondolat, amelyet szeretnék kiemelni, a szegénység elleni küzdelem. A szegénység elleni küzdelem gondolata világosan megfogalmazódik, a vita során pedig felmerült a kérdés: „milyen módszerekkel?” A menetrend nem abból a feltételezésből indul ki, hogy a szegénység elleni küzdelemben csak egyetlen hatékony módszer létezik, hanem több különböző oldalról is szeretné felvenni a harcot a szegénység ellen. Az iskolából való, idő előtti kimaradás korlátozására tett kísérlet a szegénység elleni küzdelem része. Az élethosszig tartó tanulás mindenki számára hozzáférhetővé tételére tett kísérlet a szegénység elleni küzdelem része. Segít leküzdeni a szegénységet az a világosan megfogalmazott szándék is, hogy a nyugdíjazási rendszereknek hangsúlyt kell fektetniük a méltányosságra és a szociális hatékonyságra. A megkülönböztetés kérdése és a megkülönböztetés elleni irányelvek ugyancsak a szegénység elleni küzdelem formái közé tartoznak, mivel

a hozzáférés biztosítása a fogyatékkal élő emberek számára, a szolgálatban megöregedett emberekkel szembeni megkülönböztetés megakadályozása stb. mind-mind segít legyőzni a szegénységet.

Felmerült a férfiak és nők esélyegyenlőségének a kérdése is. Szeretném elmondani, hogy a férfiak és nők közötti esélyegyenlőséggel más irányelvek is foglalkoznak, ennek megfelelően nem volt szükségszerű, hogy a férfiak és nők egyenlőségét kifejezetten belevegyük a javasolt irányelvbe.

Az ILO egyezményekkel kapcsolatban is volt vita. Szeretném egyértelműen hangsúlyozni, hogy ez a menetrend kétségtelenül jól példázza, hogy a Bizottság és Európa milyen határozottan elkötelezte magát a globális szinten megvalósuló tisztességes munka gondolata mellett. A tengerészeti terület munkavállalói és munkáltatói között létrejött megállapodást végrehajtó irányelvhez hasonlóan ez is világosan mutatja, hogyan vélekedik Európa az ILO különböző egyezményeiről. Az európai államokat minden dokumentumban arra kérjük, hogy minél előbb ratifikálják valamennyit.

Hölgyeim és uraim, a vita mélyreható volt, helyenként durva is. Véleményem szerint olyan vita ez, amely jelzi az európai szociálpolitika jelentőségét.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra a következő ülésen kerül sor, valahol Európában.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Petru Filip (PPE-DE), írásban. – (RO) Elnök úr, a szokásos nyilatkozatokat követően, melyek szerint 2008 a szociális Európa újbóli elindításának éve lesz, az úgynevezett szociális csomag egy sor jogalkotási javaslatot mutat be, amelyek konvergenciája egyelőre megmarad a szándék szintjén. Talán eljött az ideje, hogy határozottabban és nagyobb igyekezettel közelítsünk meg egy sor olyan kérdést, amelyek minden eddiginél nagyobb közvetlen hatást gyakorolnak a polgárookra.

Ilyen körülmények között fel kell vállalnunk azt a küldetést, hogy megkülönböztetés-mentes élet- és munkakörülményeket biztosítunk a Közösség valamennyi polgára számára. Először is ebben az összefüggésben a közösségi minimálbérrel folyó tárgyalások újratekintése nem egyszerűen időszerűnek, hanem egyenesen szükségesnek látszik. Másodszor, ugyanez érvényes arra is, hogy egységes körülményeket kell teremteni az EU valamennyi tagállamában a közösségi munkaerőpiac vonatkozásában. Nem helyes, hogy sok uniós kormány európai polgárokhoz való hozzáállása még manapság is attól függ, hogy melyik országból származnak.

Ugyanebben az összefüggésben jelentősnek tűnik a Bizottság azon kezdeményezése, miszerint javítani kell az EU szociális védelmi és társadalmi integrációs stratégiája keretében a láthatóságot és a munkamódszereket, és meg kell szilárdítani a más szakpolitikákkal fennálló kölcsönhatását. Örömmel vettem tudomásul a Bizottság horizontális irányelvre irányuló javaslatát a foglalkoztatáson kívüli megkülönböztetés leküzdéséről.

Livia Járóka (PPE-DE), írásban. – (HU) Az Európai Bizottság megújult szociálpolitikai menetrendjének egyik legfontosabb eredménye kell, hogy legyen az európai romákat európai állampolgárokként megillető jogok helyreállítása és társadalmi leszakadásuk megállítása. Örülök, hogy a dokumentum ezt alátámasztja.

A romák a Menetrend által említett területeken lényegesen rosszabb helyzetben vannak, mint a többségi társadalom, így az oktatás, a munkaerőpiac, a lakhatási körülmények, a hátrányos megkülönböztetés és az egészségügy területén is.

A munkanélküliség elleni harc hasznos eszközt jelenthetik olyan élethosszig tartó tanulási programok, amelyek megfelelő foglalkoztatási és önfoglalkoztatási képességekhez juttatják a romákat.

Az anti-diszkriminációs eszközöket át kell ültetni a nemzeti jogokba, hogy a hátrányos megkülönböztetés elszennedői bírósághoz fordulhassanak, a nemzeti hatóságok és esélyegyenlőségi szervek pedig felismerjék és szankcionálják a jogsértéseket.

A Strukturális Alapok jóval hatékonyabban képesek lehetnek csökkenteni a romák társadalmi kirekesztését, ehhez azonban legalább tanácskozási jogot kell adni a roma civilszervezeteknek az alapokból finanszírozott tervek kiválasztása, tervezése, végrehajtása és értékelése terén, valamint szükséges sikeres pályázatok elkészítésére felkészítő programokat indítani roma civilszervezetek részére.

Reméljük, hogy ezekre a kérdésekre a Szociálpolitikai Menetrend megfelelő választ tud majd adni. Fontosnak tartom, hogy e témákat a szeptember 16-án megrendezendő nagyszabású roma konferencián megvitassuk,

és remélem, hogy a romák társadalmi befogadásának kérdése önállóan és a szociális menetrend részeként is felkerül majd az Európai Tanács napirendjére.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Bizottság szociális csomagja az Unió szociális dimenziójának régóta várt reformja. Sok kollégámhoz hasonlóan azonban azt reméltem, hogy a Bizottság valamivel bátrabban és több ambícióval áll ezekhez a javaslatokhoz és reformokhoz. Véleményem szerint a csomag különösen hiányos az alapvető közszolgáltatások védelme tekintetében.

A csomag tartalmaz azonban sok jó javaslatot is. Szeretnék külön köszönetet mondani a Bizottságnak, amiért hosszas megfontolás után végül egy horizontális megkülönböztetés-mentességi irányelv megfogalmazása mellett döntött, amely a megkülönböztetés minden formájára kiterjed. Nem szabad eltérően kezelni azokat a polgárokat, akikkel szemben különböző okból, különböző formában alkalmaznak megkülönböztetést. A horizontális megközelítés az egyetlen igazi módja annak, hogy mindenki számára garantáljuk az azonos bánásmódot. Ugyancsak nagy örömmel fogadtam az Európai Üzemi Tanácsok szerepének megerősítésére vonatkozó javaslatot.

Kézzelfogható hatása lesz sok európai mindennapi életére annak a viszonylag kisebb nyilvánosságot kapott, a határokon átnyúló egészségügyi ellátásban a betegek jogairól szóló irányelvre irányuló javaslatnak. Az európai határok megnyitására és az egészségügyi ágazatban kínálgató lehetőségek bővülésére való tekintettel különösen fontos tisztázni, hogy ki a felelős egy beteg egészségéért, és meddig terjed ez a felelősség. A Bizottság irányelvre irányuló javaslata a páneurópai szabályok öröndetes tisztázása.

A csomag – a hiányosságok ellenére – határozott lépést jelent a helyes irányba, és remélem, hogy a Bizottság további erőfeszítéseket tesz arra, hogy az európai polgárok az elkövetkező években jobb érzéssel gondoljanak a szociális biztonságra. Ezzel kapcsolatban szeretném arra ösztönözni a Bizottságot, hogy valósítsa meg a tervét, és készítse el azt az irányelvet, amely a szülési szabadságot 14 hétről 18 hétre növelné. Jó lenne, ha az irányelv minél hamarabb gyakorlattá válna. Szeretném azonban, ha a Bizottság javaslata különösen a szülői szabadság meghosszabbítására összpontosítana, javítva ezáltal mindkét szülő jogait és lehetőségeit arra, hogy gyermekük megszületése után otthon maradhassanak.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (ET) Martin Schultznak kétség kívül igaza van, amikor azt mondja, hogy a szociális csomag lehetett volna erőteljesebb. A Bizottságnak hamarabb el kellett volna készítenie a csomagot, így foglalkozhattunk volna ezzel a fontos üggyel, nemcsak most, amikor közelegnek a választások, hanem már előbb, amikor lett volna idő arra, hogy ennek a fontos csomagnak minden apró részletét gondosan mérlegeljük, hiszen a csomag kétségtelenül fontos.

Egyebek között a Bizottság Európai Globalizációs Alapról szóló közleményét szeretném kiemelni. Az alap több ezer embernek nyújtott ugyan segítséget például Németországban, Franciaországban, Portugáliában és Finnországban, a 2007. évről készült felmérés azt mutatja, hogy az alap igen jelentős része felhasználatlan maradt.

A litván textilipari dolgozók augusztusban kompenzációt kaptak az ESZA-tól. Jó jel, hogy az új tagállamok is eredményesen fordulhatnak segítségért, hogy támogathassák a globalizáció által megkövetelt változásokat.

A Bizottság hamarosan megvizsgálja azokat a kritériumokat, amelyek alapján a támogatás odaítéléséről döntenek. Szeretném hangsúlyozni, hogy a kisebb országokban, például Észtországban sok vállalkozásnak kellett a globalizáció miatt emberek százait elbocsátania. Ha egyszerűsített eljárással lehet az ESZA támogatásért folyamodni, akkor nyilvánvalóan ezeknek az embereknek is egyszerűbb lesz támogatáshoz jutniuk.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) A Lisszaboni Szerződés elismeri azt a tényt, hogy az Uniónak szociális piacgazdaságra kell támaszkodnia, amely biztosítja polgárai számára a rendes munka- és életkörülményekhez, oktatáshoz, egészségügyi és szociális védelmi szolgáltatásokhoz való hozzáférést.

A Unió népessége öregszi. Míg 2007-ben a 65 évnél idősebb polgárok az Unió népességének 17%-át tették ki, 2030-ban ez az arány eléri majd a 24,6%-ot.

Az Eurostat legfrissebb statisztikái szerint 2015-ben a halálozások száma meghaladja majd a születések számát, melynek következtében az európai polgárok száma a 2015. évi 521 millió főről 2060-ra 506 millió főre csökken.

Ilyen körülmények között a bevándorlás maradhat a legfőbb népesség növelő tényező az Unióban. A migrációs áramlások azonban különbözőképpen érintik az egyes tagállamokat. Míg Írország népessége 1985 és 2007 között 21,8%-kal növekedett, Bulgáriában ugyanebben az időszakban a népesség 14,4%-kal csökkent.

Milyen megoldásokat kínál a szociális csomag ezekre a kihívásokra? Az uniós polgárok határozott intézkedéseket várnak jól fizető munkahelyek létrehozására és a minőségi oktatáshoz, egészségügyi és szociális védelmi szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosítására.

A szociális csomag az Unió jövőjének biztosítási kötvénye, és nélkülözhetetlen az Unió hosszú távú fejlődéséhez.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – Kétségtelen, hogy az európai szociális modell reformra szorul, különös tekintettel arra, hogy több nagyobb tagállamban még mindig idejétmúlt jóléti rendszerek dominálnak. Úgy érzem, hogy az európai szociális modellről folytatott bármiféle megbeszéléssel újabb lépést teszünk a rossz irányba.

Nem valószínű, hogy a Bizottság által közzétett bármiféle szociális menetrend vagy szociálpolitikai dokumentum elősegítené a valódi gazdasági növekedést vagy a munkahelyteremtést. Most, amikor az amerikai gazdasági válság olyan gyorsan megjelent a mi kontinensünk partjainál is, kormányainknak reagálniuk kell, hogy polgáraink a lehető legkevésbé érezzék meg a recesszió negatív hatásait. Az EU hivatali gépezete nem fogja megállítani sem a gazdasági válságot, sem a recessziót. A tagállamoknak az adók és kamatlábak csökkentésével, és – különösen a kisvállalkozások tekintetében – a bürokrácia csökkentésével gazdaságaik liberalizálására kellene összpontosítaniuk.

A gazdaságba való központosított beavatkozás sosem hozott sikert. Még az is megeshet, hogy Bizottság által javasolt, felülről lefelé irányuló intézkedések nemcsak, hogy nem segítenek polgárainknak a munkanélküliség kivédésben, hanem számos intézkedés még gátolhatja is a foglalkoztatást és a gazdasági növekedést.

(Az ülést 11.40-kor a szavazás idejére felfüggesztik, és délben újból megnyitják.)

ELNÖKÖL: Edward McMILLAN-SCOTT

Alelnök

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Elnök úr, szeretném tájékoztatni a Parlamentet, hogy az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyvet megsértve a rendőrség július 30-án letartóztatott és megvert, és megfenyegettek, hogy elvágják a torkomat.

Szégyen, hogy a Parlament eddig még semmiféle véleményt nem nyilvánított az ellenem elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban. Szeretném megkérdezni az itt összegyűlt kollégáimat: „Mire várnak, tisztelt kollégáim? Arra, hogy a torkomat valóban elvágják? Hogy beváltsák a fenyegetésüket és megöljenek?” Durva igazságtalanságot követtek el az Európai Parlament egyik tagja ellen, és Önök hallgatnak. Köszönöm.

Elnök. – Köszönjük a tájékoztatást, Stoyanov úr. Továbbítani fogjuk az intézmény illetékes testületének.

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet.)

5.1. „Cselekvő ifjúság” program (2007-2013) (A6-0274/2008, Katerina Batzeli) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Katerina Batzeli, előadó. – Elnök úr, a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében szeretnék rámutatni a szavazásra bocsátott négy jelentéssel kapcsolatban arra, hogy az EU és különösen az Európai Parlament legfontosabb tevékenységei közé tartoznak a kultúra, oktatás, ifjúság valamint a polgárok közösségi tevékenységekben való részvételének területén elindított többéves programok.

Ezért az említett programok hatálya alá tartozó különböző tevékenységek kiválasztásáról és finanszírozásáról világos és objektív kritériumok alapján kell dönten. Egyszerűsített eljárásokat kell elfogadni, hogy ne okozzunk felesleges késedelmet az európai polgárok számára.

A négy komitológiai jelentés – amelyek elfogadását a mai ülésen a Parlamenttől kérjük – célja az átlátható, gyors és hatékony eljárások biztosítása. Ezzel párhuzamosan az Európai Parlament szerepét is megerősíti ezeknek az eljárásoknak a területén.

Rendkívül megnyugtató, hogy mind a Bizottság, mind a Tanács elfogadta már ezeket a parlamenti javaslatokat, ami bizakodással tölt el a jövőbeni intézményközi megállapodásokat illetően.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani azért az együttműködő szellemért és megállapodási készségért, amelyet a Bizottság és a Tanács tanúsított a szlovén elnökség és a jelenlegi francia elnökség alatt, és azért, ahogyan ezt a négy közösségi programot irányították.

5.2. A „Kultúra” program (2007-2013) (A6-0273/2008, Katerina Batzeli) (szavazás)

5.3. Az „Európa a polgárokért” program (2007-2013) (A6-0275/2008, Katerina Batzeli) (szavazás)

5.4. Cselekvési program egész életen át tartó tanulás terén (A6-0276/2008, Katerina Batzeli) (szavazás)

5.5. Az EK és Üzbegisztán közötti partnerségi és együttműködési megállapodáshoz csatolt jegyzőkönyv (A6-0306/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (szavazás)

5.6. Az EK és a Kirgiz Köztársaság közötti partnerségi és együttműködési megállapodáshoz csatolt jegyzőkönyv (A6-0307/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (szavazás)

5.7. Az EK és Tadzsikisztán közötti partnerségi és együttműködési megállapodáshoz csatolt jegyzőkönyv (A6-0320/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (szavazás)

5.8. Montenegró különálló kötelezettsége a Szerbia és Montenegró Államközösségnek (korábbi nevén Jugoszláv Köztársaságnak) nyújtott hosszú lejáratú kölcsönök tekintetében (A6-0281/2008, Helmuth Markov) (szavazás)

5.9. Ökológiaitermelés és az ökológiai termékek címkézése (A6-0311/2008, Neil Parish) (szavazás)

5.10. Az Indiai-óceán déli részére vonatkozó halászati megállapodás (A6-0315/2008, Philippe Morillon) (szavazás)

5.11. 5/2008 számú költségvetés-módosítási tervezet (A6-0328/2008, Kyösti Virrankoski) (szavazás)

5.12. Európai Igazságügyi Hálózat (A6-0292/2008, Sylvia-Yvonne Kaufmann) (szavazás)

5.13. A határozatok kölcsönös elismerése elvének alkalmazása bűnügyekben (A6-0285/2008, Armando França) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Armando França, előadó. – (PT) Ez a jelentés jó példája volt a Parlamenten belüli egyetértésnek és együttműködésnek, valamint a Parlament és a Tanács közötti együttműködésnek. Köszönetet mondok tehát képviselőtársaimnak, a Tanács képviselőinek, a műszaki csapatnak és mindenkinek, aki közreműködött ennek az összetett és nehéz jelentésnek az elkészítésében.

A kerethatározatnak nagyon fontos szerepe lesz az EU büntető igazságszolgáltatásában. Előmozdítja a kölcsönös elismerés elvét, biztosítja a védelem jogainak és a vádlott garanciáinak megerősítését, gyorsabbá és hatékonyabbá teszi az érintett személy távollétében hozott határozatok végrehajtását, és segít az európai bűnözés elleni küzdelemben. A jövőbeni kerethatározat szintén segít majd megszilárdítani a jog és a jogállamiság elsőbbségét, és előmozdítja az európai integrációt. A LIBE Bizottságban elért határozott konszenzus döntő fontosságú volt, és jó lenne itt és most megismételni. Mindenkinek köszönöm.

5.14. A halászat és az akvakultúra a part menti zónák integrált kezelésének keretében Európa-ban (A6-0286/2008, Ioannis Gklavakis) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Ioannis Gklavakis, előadó. – Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném röviden megemlíteni a part menti zónák integrált kezelését, amelynek elsődleges célja a halászat és a haltenyésztés védelme. A vitát a jelentésről a grúziai helyzetről folytatandó vita miatt törölték, tekintettel az utóbbi ügy sürgősségére és fontosságára. Ezért szólok ma Önökhöz.

Jelentésem elsősorban a környezet védelméről szól, ezért kérem támogató szavazatukat. Szeretném megjegyezni, hogy a Halászati Bizottság egyhangúan megszavazta.

Jelentésem különböző javaslatokat tartalmaz, ezek közül négy különösen fontos. Az első a tengerészeti felülvizsgálati terv elkészítése, a második a hosszú távú terv és a folyamatos tárgyalások, amelyeken minden szakma képviselői részt vesznek, különösen a halászok. A harmadik egy központi koordinációs testület esetleges létrehozása, mivel az elmúlt években a különböző testületek nem hangolták össze tevékenységeiket. Negyedszer, ütemtervet kell készíteni, mivel 2002 óta, amikor hasonló megbeszéléseket folytattunk, bizonyos tevékenységekre időtartam meghatározása nélkül került sor.

Azt javaslom, hogy amit eldöntünk, arra egy meghatározott időterv szerint kerüljön sor. Mivel hiszem, hogy mindannyiunk vágya az óceánok védelme, kérem, hogy szavazzanak mellette. Előre is köszönöm.

5.15. A vízuminformációs rendszer (VIS) Schengeni Határellenőrzési Kódex keretében való alkalmazása (A6-0208/2008, Mihael Brejc) (szavazás)

5.16. Az Eurojust megerősítése és a 2002/187/IB határozat módosítása (A6-0293/2008, Renate Weber) (szavazás)

– A 19. módosításról szóló szavazás előtt:

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Elnök úr, mint azt a szavazás előtt jeleztem, van itt egy szóbeli megegyezési módosítás, amit megbeszéltem Weber asszonnyal és Demetriou úrral – a 37. és a 39. módosítás helyébe lépő megegyezési módosítás. A megegyezési módosítás a következő lenne:

„Bűncselekmények egyéb formái, amennyiben tényszerű jelzések bűnszervezetre vagy súlyos bűncselekményre utalnak.”

(DE) A megegyezési módosítás szövege a következő lenne, amelyben így a 37. és 19. módosítás egyaránt benne lenne.

(A szóbeli módosítást elfogadják.)

5.17. A dublini rendszer értékelése (A6-0287/2008, Jean Lambert) (szavazás)

5.18. A gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos egyes kérdések (A6-0249/2008, Nickolay Mladenov) (szavazás)

5.19. Az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégia (A6-0312/2008, Sharon Bowles) (szavazás)

Elnök. – A szavazást lezárom.

6. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Sylvia-Yvonne Kaufmann (A6-0292/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, a nagy zaj miatt nem tudtam elmondani az indoklásomat, ezért szeretném most megtenni. Azért szavaztam a Kaufmann-jelentésre, mert egyértelművé kell tenni, hogy szükség van az Európai Igazságügyi Hálózatra, mivel az a jogsegély-rendszerrel együtt hatékonyan működött az elmúlt tíz évben. Most annyi a dolgunk, hogy világos határvonalat húzzunk a Hálózat és az Eurojust között. Mindkét intézménynek megvan a létjogosultsága. A cél az, hogy az Eurojust és az Európai Igazságügyi Hálózat szükség szerint egészítsék ki egymást vagy működjenek együtt, és ezzel garantálják a tagállamok biztonságát.

- Jelentés: Armando França (A6-0285/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, ami az érintett személy távollétében hozott határozatok végrehajtását illeti, ezzel itt az Európai Unióban semmire nem megyünk, ha egyfelől kiváló a rendőrségi együttműködés, másrészt viszont a bűnüldözési rendszer nem működik olyan jól, mint ahogy működhetne.

Úgy vélem, hogy a döntésünk ebből a szempontból becsukott egy kiskaput. A határozatok bűnüldözők általi kölcsönös elismerése azt jelenti, hogy a bűntényekben hozott ítéletek – beleértve az érintett személy távollétében hozott ítéleteket is – végrehajthatók lesznek a többi országban. Ez a lépés elengedhetetlen ahhoz, hogy az igazságügyi hatóságok segíteni tudják a rendőrségi szolgálatok munkáját.

- Jelentés: Mihael Brejc (A6-0208/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, a Brejc-jelentés azt szolgálja, hogy legyen a kezünkben egy eszköz, amely végre-valahára biztosítja, hogy a vízuminformációs rendszert minden alkalommal használják és ellenőrzik, amikor harmadik ország állampolgára belép a schengeni övezetbe. Tudjuk, hogy sokan élnek illegálisan az EU-ban, mivel a vízumuk lejárt vagy érvénytelenné nyilvánították. A schengeni rendszer és a vízuminformációs rendszer együttműködésével megteremthetjük a vízummal való visszaélés felszámolásának a feltételeit az Európai Unióban, és biztosíthatjuk, hogy az Európai Unióba belépő illetve onnan kilépő személyek arra jogszerűen jogosultak legyenek.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, mint a legtöbb embernek, természetesen nekem sincsen kifogásom a schengeni országok vízuminformációs rendszerének tökéletesítése ellen, de amit ez a jelentés tartalmaz, az leírhatatlanul nevetséges. A vízumrendszert eredetileg rugalmasabbá akartuk tenni, tekintettel a határokon tapasztalható várakozási időre! Mindenki tudja, aki valaha utazott, hogy a várólisták elkerülhetetlenek, és hogy ezekre időnként szükség van. Azon gondolkodom, hogy a határőrök milyen értékelés alapján dönthetnének el, mikor van veszély és mikor nincsen. Ki tudja, honnan jönnek a terroristák és az egyéb veszélyek?

Azzal sincs gondom, hogy ezen a téren egyre korszerűtlenebbek vagyunk. Határellenőrzésünk európaiasítása meggondolatlanul zajlott, előkészítés nélkül, és azoknak a szélsőséges ideológiákat valló embereknek a nyomása alatt, akik szerint a polgárok biztonsága kevésbé fontos, mint az új Európai Szovjetunió nagyszerű gondolata.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, azért emelkedem szólásra, hogy – amint az lassan már hagyomány az ilyen alkalmakkor – rámutassak: az európai politikák harmonizációja a bel- és igazságügy területén a lehető leggyengébb jogi alapokon nyugszik. A jelentések, amelyekről az imént szavaztunk – a Kaufmann-, França-, Brejc-, Weber- és a Lambert-jelentés – nagy részben azt szolgálják, hogy érvényt szerezzenek bizonyos politikai szempontoknak, kezdeményezéseknek, illetve – az Eurojust esetében – egy egész intézménynek, amely nem rendelkezik a megfelelő törvényes felhatalmazással. Igaz ugyan, hogy ilyen felhatalmazást az Európai Alkotmány vagy a Lisszaboni Szerződés is adhatott volna, de az ugyanez az eset, hiszen – amint arra újra és újra emlékeztetni kell az itt ülőket – az Alkotmányt háromszor utasították el: a francia szavazók 55%-a, a holland szavazók 62%-a, és az ír szavazók 54%-a.

Az államiság talán legfőbb, meghatározó ismérve a büntető igazságszolgáltatási rendszeren keresztül gyakorolt büntetőjogi kényszer monopóliuma. Meghatározhatjuk úgy az államot, mint egy közhatóság által érvényesített, elfogadott szabályokkal rendelkező területet. Ha az Európai Unió az államiságnak erre a legfőbb ismervére vágyik, akkor legyen benne annyi tisztesség, hogy előbb népszavazások keretében engedélyt kér erre a népeitől. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

- Jelentés: Renate Weber (A6-0293/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, ez a jelentés az Eurojust megerősítéséről szól. Egy újabb eszközkészlet, amelynek végső célja a rendőrségi együttműködés elmélyítése és hatékonyabbá tétele. Egyértelműen bebizonyosodott, hogy túlságosan is sok intézmény vesz részt egy adott országon belül az igazságügyi együttműködésben. Teljesen logikus tehát a javaslatunk egy olyan rendszer létrehozására, amely biztosítja a tagállamokon belüli illetve tagállamok közötti koordinációt, egyszerűen azért, mert garantálja a hatékony együttműködést, különösen a terrorizmus és a szervezett bűnözés más formái elleni küzdelem terén.

Egyet szeretnék kiemelni a különösen reményt keltő intézkedések közül, ez pedig a rendőrségi együttműködés keretében már kialakított rendszer mintájára összekötő tisztviselők kinevezése harmadik országokban, amely javítaná az együttműködést az érintett országokkal. Röviden összefoglalva, ez a rendszer lehetővé teszi számunkra, hogy újabb *cordon sanitaire*-t építsünk az Európai Unió védelmére.

- Jelentések: Jean Lambert (A6-0287/2008), Sharon Bowles (A6-0312/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök úr, azzal kezdeném, hogy nagy örömmre szolgál egy teljes plenáris ülésen itt látni Önt Brüsszelben elnökölni. Kis lépés McMillan-Scott úrnak, és talán hatalmas lépés az Európai Parlamentnek. Ki tudja? Túl sokat ne várjanak!

A Lambert-jelentés kapcsán szeretnék szólni – és a Bowles-jelentés kapcsán is, ha kérik. A Lambert-jelentést nehezemre esne támogatni. Vannak benne utalások egy olyan elképzelésre, hogy az illegális bevándorlókat el kellene osztani az uniós országok nagy többsége között, ez pedig szerintem teljesen kivihetetlen. Az Egyesült Királyság szempontjából ennél is fontosabb az a tény, hogy mi vagyunk az egyetlen, vagy majdnem az egyetlen (mivel Ciprus hasonló helyzetben van) sziget. Úgy vélem tehát, hogy az Egyesült Királyság számára fontos, hogy saját kezében tartsa határai ellenőrzését, és azt az Egyesült Királyság hatóságai végezzék, ne az Európai Unió, amelynek nagy és rosszul záró határai vannak. Úgy gondolom tehát, hogy a Lambert-jelentés emiatt elfogadhatatlan.

A Bowles-jelentés azért elfogadhatatlan, mert bár bizonyos szándékai jók, valójában az adóparadicsomokat okolja a sokunkat sújtó magas adókért. Ezzel szemben azért vagyunk kénytelenek elviselni a magas adókat – legalábbis az Egyesült Királyságban –, mert munkáspárti kormányunk van, amely határozottan eltökölte az adóbevételek növelését, és a brit emberek, a brit adófizetők adóterheinek növelését.

A magas adó alapvetően nemzeti probléma, és annak is kell maradnia, a kormányoknak pedig nemzeti szinten kell érte felelősséget vállalniuk. Ez nem lehet az Európai Unió felelőssége.

- Jelentés: Jean Lambert (A6-0287/2008)

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, az előadónak, Lambert asszonynak igaza van, amikor azt állítja, hogy a menedékkérelmek többszörös benyújtásával kapcsolatos dublini célokat nem sikerült elérni; sőt, éppen az ellenkezője történt. Ez így igaz. Abban is igaza van, hogy a rendszer elkerülhetetlenül indokolatlanul magas terhet rak az Európai Unió határain lévő tagállamokra. Ez is igaz. Helyes tehát támogatást kérni e tagállamok számára.

Másrészről viszont szerintem sok fontos dolog kimaradt a jelentésből, az előadó feltételezéseinek és céljainak többségével pedig egyáltalán nem értek egyet, sőt! Egy példa: a Bizottság értékelése már megállapította, hogy a dublini rendszer miatt menedékjogért folyamodók tízezrei rejtőztek el, az előadó mégis a fogva tartásuk ellen érvel. A helyzet nem is lehetne súlyosabb. Lehet, hogy kifizetődik az európai tagállamok közötti szoros menekültügyi együttműködés, de akkor kénytelenek leszünk elvetni azt a nagy rakás politikailag korrekt elgondolást, amivel ez a jelentés tele van.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök úr, képtelenség egy percben összefoglalni a Lambert-jelentéssel kapcsolatos összes problémát, ezért csak néhány pontra szorítkozom. A gyermekek védelméről és a jelentés az állítja, hogy amennyiben kétségek merülnek fel egy gyermek életkorával kapcsolatban, akkor a gyermek javára kell

döntenünk. Az ilyesmi jól hangzik, de ez gyakorlatilag közvetlen felhívás a személyazonossági iratokkal való még több csalásra.

A jelentés azt is kijelenti, hogy a családtag meghatározása túlságosan korlátozó jellegű, ami megint csak nyílt felhívás a még több visszaélésre. Afrikában például többé-kevésbé mindenki rokona mindenkinek, és ha erre nekünk tekintettel kell lennünk, akkor ezzel az erővel akár azonnal ki is nyithatjuk az összes kaput.

A jelentés ellenzi továbbá, hogy a tagállamok rendőrségei és büntetőhatóságai hozzáférjenek az Eurodac adatbázishoz, mivel, idézem: „ez növelné a menedékkérelmezők megfélemlítésének kockázatát”. Nevetséges az ötlet, különösen mivel az Eurodac rengeteg információt szolgáltatna az illegális bevándorlás, nemzetközi bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelemhez.

- Jelentés: Sharon Bowles (A6-0312/2008)

Christoph Konrad (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Bowles-jelentésben szerepel többek között a HÉA-visszaélés problémájának a vizsgálata – és ez rendjén is van, hiszen évente 20 milliárd euróról van szó. Támogatom az ügyben tett javaslatot. Fontos azonban kiemelni, hogy ezen a területen a rendszer megváltoztatására – strukturális reformra – van szükség. A Bizottságtól ezzel kapcsolatban soha nem hallunk egyebet, mint a szándék kinyilvánítását, miszerint fokozni kell a kérdésben a kormányok közötti együttműködést, és értékeléseket, kutatást, stb. kell végezni.

Tekintettel az elkövetett csalás nagyságrendjére, legfőbb ideje, hogy a Bizottság feladja ezt a passzív álláspontot, és támogassa azokat a reformpárti tagállamokat, amelyek fordított adózási eljárást szeretnének bevezetni. Ezzel egyúttal Kovács úrhoz is fordulok, mivel régóta esedékes, hogy újragondolják ezt a kérdést. Remélem, hogy még ennek a parlamenti ciklusnak a vége előtt kapunk egy megfelelő javaslatot, és remélem, hogy támogatják majd az osztrák és a német kormány javaslatait.

Ivo Strejček (PPE-DE). - Elnök úr, én a Bowles-jelentés ellen szavaztam.

Három pontot szeretnék kiemelni. Először is, a jelentés az adózási és fiskális ügyek jobb összehangolására szólít fel. Úgy vélem, hogy ez negatívan hatna az adóversenyre, mivel az adóverseny egészséges és hasznos. Másodszor, az adócsalást nem úgy kell megszüntetni, hogy csökkentjük a versenyt, hanem úgy, hogy szigorúan felszámoljuk az adómentességeket. Harmadszor, a HÉA területén az adócsalást a HÉA-kulcsok egységesítésével kell megszüntetni, amivel gyorsan csökkenthetők a mentességek és kiskapuk.

A Bowles-jelentés különböző korrekciós intézkedéseket ajánl. Ezért szavaztam ellene.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (FR) Elnök úr, amint azt tegnap említettem, az adócsalás minden formáját ellenzem, és kértém a Bizottságot és a Tanácsot, hogy gyorsan lépjenek fel a HÉA-csalás katasztrofális hatásainak helyrehozatala érdekében: a becsült éves veszteség 20 milliárd euró, vagyis az EU költségvetésének csaknem egyötöde.

Utaltam egy modellre, amelyet az RTvat nevű szervezet fejlesztett ki és ismertetett is a Tisztelt Házal; ennek segítségével a HÉA-csalás körülbelül napi 275 millió euróval csökkenthető lenne, és csökkennének az adminisztratív terhek, különösen a KKV-k számára. Úgy gondolom, hogy a Bizottságnak elemeznie kellene ezeket a javaslatokat, hiszen modellek igitis léteznek. Elfogadásukhoz természetesen politikai szándék kell.

Mindazonáltal azért nem szavazhattam a jelentés mellett, mert nem fogadták el képviselőcsoportom módosításait, többek között azt, amely szerint az egészséges adóverseny hozzájárul a tagállamok adóbevételeinek fenntartásához és növeléséhez, és azt a módosítást, amely ellenzi a megtakarítási adóról szóló irányelv hatályának kiterjesztését. Határozottan ellenezzük azonban, hogy az irányelv hatályát valamennyi jogalanyra és mindenféle forrásból származó pénzügyi bevételre kiterjesszék.

Ezzel összefüggésben úgy hiszem, nem szabad elfelejtenünk, hogy a „túl sok adó megöli az adót”, és az efféle intézkedéseket támogató tagállamoknak nem árt nagyon ébernek lenniük, mivel az emberek Makaón, Szingapúrban és Hong Kongban már vígan dörzsölik a kezüket annak reményében, hogy ebbe az irányba mozdulunk el. Ezért nem szavaztam a jelentésre, mivel szeretném ezt egyértelművé tenni és pontosítani.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, csak a Bowles-jelentésről szólnék pár szót, amely az adócsalás elleni sikeresebb küzdelmet célzó összehangolt stratégiáról szól. Ezt olvasva azt hinné az ember, hogy nagyon nehéz lenne a jelentést, vagy annak bármely részét ellenezni.

A valóság az, hogy miközben teljes mértékben támogatom az összehangolt fellépést az adócsalás elleni küzdelemben – és ezen a területen komoly vizsgálatokra és koordinációra van szükségünk –, teljesen elfogadhatatlannak tartok minden olyan javaslatot, amely szerint az adócsalás elleni küzdelemmel kapcsolatos megoldás részeként az EU 27 tagállamában adóközelítésre és/vagy az adóverseny csökkentésére van szükség.

Egyébként sem vagyok benne biztos, hogy Európa – vagyis a Bizottság – felismeri, milyen károkat okoz a tagállamokban az adózás területét érintő központosításra, ellenőrzésre vagy a tagállamok hatáskörének csökkentésére való folyamatos utalás. Nagyon komoly kérdés volt ez – bár a Lisszaboni Szerződés vonatkozásában nem volt téma – a június 12-i népszavazásról folyó vitánk során. Így nem tudtuk meggyőzni azokat, akik féltek Európától – vagyis azoktól az európai intézményektől, amelyek különböző mértékben és más-más okból központilag szeretnék ellenőrizni az adókat –, hogy a Lisszaboni Szerződés nem támogatja ezt az elképzelést. Kérem, legyenek nagyon óvatosak, amikor ebbe a területbe belenyúlnak.

- Jelentések: Sylvia-Yvonne Kaufmann (A6-0292/2008)

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, nem szavaztam a Kaufmann-jelentés ellen, habár egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy igazságügyi rendszereink európaizálása vagy egy európai ügyész hivatal létrehozása feltétlenül a legjobb módja a rendőrség és az igazságszolgáltatás működésének, vagy akár a határokon átnyúló bűncselekmények megbüntetésének javítására. Éppen ellenkezőleg!

Ezzel szemben kíváncsi vagyok a szuverén európai titkosszolgálatok rendkívül széleskörű és szoros együttműködésére, és e tekintetben szívesen támogatom a Kaufmann-jelentés számos ajánlását és javító intézkedését, az Európai Igazságügyi Hálózat tökéletesítését. Ennek ugyanakkor nem szabad azt eredményeznie, hogy létrejön egy, a való világtól elszakadt, túlfizetett és arrogáns európai igazságügyi rendszer – ahogy azt az elmúlt néhány hónapban láttuk –, amely a szuverén tagállamok közötti együttműködéshez szükségesnél sokkal jobban beleártja magát a dolgokba. Ez a második ok az, amiért tartózkodtam attól, hogy a végső szavazáson a Kaufmann-jelentésre szavazzak.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indoklások

- Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0274/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. - (FR) A görög képviselő, Katerina Batzeli jelentésén alapuló, a 2007 és 2013 közötti időszakra a „Cselekvő ifjúság” program létrehozásáról szóló 1719/2006/EK határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatnak az együttdöntési eljárás keretében első olvasatban történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalásra szavaztam. Üdvözlöm és támogatom a módosításokat, amelyek tanácsadói komitológiai eljárás helyett kötelezővé teszik a Bizottság számára az Európai Parlament és a tagállamok haladéktalan tájékoztatását minden olyan intézkedésről, amelyet a határozat végrehajtására bizottsági közreműködés nélkül hoztak, lehetővé téve ezzel a kiválasztási határozatok gyorsabb és hatékonyabb végrehajtását.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. - (IT) Batzeli asszony jelentése mellett szavaztam, és nagyon örülök az érintett alapok jelentős növelésének. A „Cselekvő ifjúság” program az elmúlt években fontos eszköz volt arra, hogy bevonjuk az Unió új nemzedékét a nagyszabású európai projektbe: létfontosságú kapocs tehát, amely közelebb hozza az új generációt Európához, és lehetővé teszi számukra, hogy számos érdekes politikai és kulturális kezdeményezésben vegyenek részt. Az Európai Bizottság jól teszi, hogy követi a megkezdett utat: a Parlament fiatal képviselőjeként, és ismerve Figel úr elkötelezettségét és céljait, nyugodtan bízhatom az új, 2007 és 2013 közötti időszakra szóló program sikerében.

Slavi Binev (NI), írásban. - (BG) Elnök úr, tisztelt kollégák, a „Cselekvő ifjúság” program eszköz arra, hogy olyan alkotó tevékenységekbe vonhassuk be gyermekeinket, amelyeken keresztül kifejlődhet bennük a vezetés, szolidaritás és a tolerancia szelleme. Ugyanakkor ezzel mutathatjuk ki legjobban a fiataloknak, hogy igyekezzünk megoldani problémáikat, és közel hozhatjuk hozzájuk a közös európai otthon eszméjét! Emiatt kulcsfontosságú az Unió jövője szempontjából az Európa ifjúságának szánt alapok nagyon hatékonyan kezelése.

A Parlament fő prioritásai között szerepel a kezdeményezőkézség ösztönzése, az adminisztratív terhek csökkentése, és a fokozottabb átláthatóság megvalósítása. Batzeli asszony olyan megoldást javasol, amellyel rövidebb idő alatt eljuttatható a finanszírozás a nyertes projektekhez, ami pozitív jelzés a fiatalok számára. A módosítás ugyanakkor megőrzi az Európai Parlament helyét a közösségi alapok felhasználásának ellenőrzésében. Ezért szavaztam a „Cselekvő ifjúság” program módosításáról szóló jelentés mellett.

Gratulálok az előadónak a kiváló munkához!

Neena Gill (PSE), írásban. – Örömmel szavaztam meg ezt a jelentést, mivel véleményem szerint a „Cselekvő ifjúság” program nagyszerű kezdeményezés. Az ilyen programok létfontosságú szerepet játszanak a fiatalok és Európa közötti kapcsolat kialakításának előmozdításában.

Erre a kapcsolatra igencsak szükség van. Választóimtól rendszeresen hallok azt, hogy az Európai Unió nem tesz értük semmit. Ha nem finanszírozzuk a civil társadalom programjait, akkor a demokratikus deficitről szóló kritikák és a nem reagáló intézmények nehéz helyzetbe hozhatják azokat, akik hisznek az európai projekt fontosságában.

Ez a negatív hozzáállás különösen erőteljesen jelenik meg a fiatalok körében. Valahányszor iskolákat látogatok a választókerületemben, megdöbben, milyen cinikusak az EU szerepével kapcsolatban. Egy ilyen jelentés tehát időszerű válasz egy sürgető – és növekvő – problémára.

A jelentés azonban ellenkezést váltott ki a rémhírterjesztőkből, akik azt állítják, hogy megerősíti majd a Bizottságot. Az biztos, hogy a hatékonyság csak akkor biztosítható, ha a kapott információk objektívek. Mégis arra kérném a képviselőket, hogy tegyék fel a kérdést, a civil társadalom és a fiatal polgárok szerepének megerősítése vajon hogyan növelhetné a Bizottság hatalmát?

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A kultúra a nemzeteket és a civilizációkat érintő alapvető, hosszú távú kérdésekről szól. A Júniusi Lista szerint ezért a kulturális politikát a polgáraikhoz közel álló politikusoknak kellene irányítaniuk, és túlnyomó részben nemzeti szinten kellene vele foglalkozni. Véleményünk szerint a kulturális programok túlságosan is nagyvonalú előirányzatokat kaptak az EU költségvetésében egy olyan ügyszál képest, amely minden lényeges szempontból a tagállamok ügye kellene, hogy legyen. Általánosságban támogatjuk a kultúra fokozottabb finanszírozását, de ellenezzük, hogy a polgároktól távoli uniós intézmények több pénzeszközt osszanak szét.

Ma, amikor Batzeli asszony négy jelentéséről szavaztunk, csak technikai jellegű módosításokról, a programok végrehajtásának struktúrájáról kellett véleményt alkotnunk. Mégis úgy döntöttünk, hogy a jelentések ellen szavazunk, világosan jelezve ezzel, hogy ellenezzük, hogy EU szinten ilyen komoly kulturális befektetések történjenek.

David Martin (PSE), írásban. – Üdvözölöm Katerina Batzelinek a „Cselekvő ifjúság” programról szóló jelentését. A program által biztosított támogatásoknak központi szerepe van abban, hogy a fiatal európaiak teljes mértékben kihasználhassák az EU által kínált lehetőségeket. A jelentés a bürokrácia csökkentését és a döntéshozatal egyszerűsítését szolgálja a támogatások odaítélése során. Ezért támogatom a jelentés ajánlásait.

- Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0273/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A görög képviselő, Katerina Batzeli jelentésén alapuló, a Kultúra program (2007–2013) létrehozásáról szóló 1855/2006/EK határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatnak az együttdöntési eljárás keretében első olvasatban történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalásra szavaztam. Üdvözölöm és támogatom a módosításokat, amelyek tanácsadási komitológiai eljárás helyett kötelezővé teszik a Bizottság számára az Európai Parlament és a tagállamok haladéktalan tájékoztatását minden olyan intézkedésről, amelyet a határozat végrehajtására bizottsági közreműködés nélkül hoztak, lehetővé téve ezzel a kiválasztási határozatok gyorsabb és hatékonyabb végrehajtását.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, mert csökkenteni kívánja a döntéshozatali időt a Kultúra program (2007–2013) keretében nyújtott európai finanszírozások odaítélésénél.

Az elmúlt évek tapasztalata azt mutatta, hogy a finanszírozás odaítélési eljárás a jelenlegi mechanizmuson keresztül igen lassú, és ezért az európai kultúra működtetőinek pénzügyi problémái adódhatnak.

Tekintve, hogy a támogatást kérő kulturális intézmények és művészek anyagi helyzete általában ingatag, örömmel fogadok minden olyan lépést, amely elősegíti az európai alapokhoz való hozzáférést.

David Martin (PSE), írásban. – Katerina Batzeli „Cselekvő ifjúság” programról (2007–2013) szóló jelentése leegyszerűsíti a pénzügyi támogatás programon keresztül történő odaítélésének folyamatát. A folyamat hatékonyabbá tétele előnyére válik az olyan programoknak, mint az Európa kulturális fővárosai program. Ezért a jelentés mellett szavaztam.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), *írásban*. – (PL) Elnök úr, Katerina Batzeli szavazásra bocsátott jelentései a „Cselekvő ifjúság” programról (2007-2013), a Kultúra programról (2007-2013), az „Európa a polgárokért” programról (2007-2013) és a „Cselekvési program az egész életen át tartó tanulás terén” programról azt mutatják, hogy a kultúra, a fiatalok oktatása és az aktív polgárság témakörében indított többéves programok elfogadása során alkalmazott eljárások kétségtelenül megnehezítik ezeknek a programoknak az elkészítését és végrehajtását. Az a kérdés, hogy ez az Európai Bizottság bürokratikus működési stílusából adódik-e, vagy egy olyan fontos téma ismeretének a hiányából, mint az aktív polgárság?

A kultúra és az oktatás nem tűri a bürokráciát. Ezért kért az Európai Parlament valamint a Kulturális és Oktatási Bizottság már többször egy „gyors, hatékony és átlátható eljárást, amely ugyanakkor védi a döntéshozatal vonatkozásban az ellenőrzéshez és információhoz való jogot”. Gyors döntések nélkül elmarad a várt hatás. Ezek a tények teljes mértékben indokolják, hogy miért szavaztunk a jelentés mellett, különös tekintettel arra, hogy a kultúra a legszélesebb értelemben véve része a nemzetek gazdagságának, és garanciája a fejlődésüknek és fennmaradásuknak.

- Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0275/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *írásban*. – (FR) A görög képviselő, Katerina Batzeli jelentésén alapuló, a 2007–2013-as időszakra az aktív európai polgárságot támogató „Európa a polgárokért” című program létrehozásáról szóló 1904/2007/EK határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatnak az együttdöntési eljárás keretében első olvasatban történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalásra szavaztam. Üdvözlöm és támogatom a módosításokat, amelyek tanácsadási komitológiai eljárás helyett kötelezővé teszik a Bizottság számára az Európai Parlament és a tagállamok azonnali tájékoztatását minden olyan intézkedésről, amelyet a határozat végrehajtására bizottsági közreműködés nélkül hoztak, lehetővé téve ezzel a kiválasztási határozatok gyorsabb és hatékonyabb végrehajtását.

Alessandro Battilocchio (PSE), *írásban*. – (IT) Köszönöm, Elnök úr! Az előző jelentésekhez hasonlóan erről is meg vagyok győzve, és a munkatársam, Batzeli asszony által végzett munka mellett szavazok.

Az „Európa a polgárokért” program fontos lépést jelentett az elmúlt években annak a nehéz feladatnak a megvalósításában, hogy hozzuk közelebb Európát a polgáraihoz: korábban túlságosan gyakran megesett, hogy Európát valami távoli, polgárai mindennapi valóságától elválasztott bürokratikus egységnek tekintették.

Mivel ma kivételesen Brüsszelben tartjuk a plenáris ülést, küldhetünk egy jelet, az európai polgárok nagy öröme: kezdjünk megbeszéléseket arról, hogy az Európai Parlamentnek egyetlen székhelye legyen, Brüsszelben. Polgárainkat egyre jobban összehozza ez a havonkénti áthelyezés, ami egyre nagyobb szervezőmunkát és pénzügyi terheket jelent. Kezdjünk tárgyalásokat erről a kérdéssel tabuk nélkül!

David Martin (PSE), *írásban*. – Örömmel fogadom az „Európa a polgárokért” program döntéshozatali folyamata bürokratikuságának csökkentéséről szóló javaslatokat. A testvérvárosi kapcsolatok támogatásának hatékonyabb kiválasztása és a civil társadalom támogatása javítani fogja az EU azon kapacitását, hogy arra ösztönözze polgárait, létesítsenek kapcsolatot Európával. Erre való tekintettel Katerina Batzelinek a 2007–2013-as időszakra az aktív európai polgárságot támogató „Európa a polgárokért” című programról szóló jelentése mellett szavaztam.

- Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0276/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *írásban*. – (FR) Görög képviselőtársam, Katerina Batzeli jelentésén alapuló, az egész életen át tartó tanulás terén egy cselekvési program létrehozásáról szóló 1720/2006/EK határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatnak az együttdöntési eljárás keretében első olvasatban történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalásra szavaztam. Üdvözlöm és támogatom a módosításokat, amelyek tanácsadási komitológiai eljárás helyett kötelezővé teszik a Bizottság számára az Európai Parlament és a tagállamok azonnali tájékoztatását minden olyan intézkedésről, amelyet a határozat végrehajtására bizottsági közreműködés nélkül hoztak, lehetővé téve ezzel a kiválasztási határozatok gyorsabb és hatékonyabb végrehajtását.

David Martin (PSE), *írásban*. – Az egész életen át tartó tanulás programja segít az Erasmus és hasonló programok finanszírozásában. Európa népei az ilyen programokon keresztül tapasztalhatják meg egyrészt Európa kulturális gazdagságát, másrészt az EU által kínált tanulási lehetőségek gazdag választékát. Ezért Katerina Batzelinek a „Cselekvési program az egész életen át tartó tanulás terén” című programról szóló jelentése mellett szavaztam.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Kedvezőtlen hatásokkal jár, ha egyfelől tanulásra ösztönözzük saját polgárainkat, másfelől pedig előállunk a „kék kártya” ötletével, mivel az atipikus foglalkoztatás növekedése és az egyre élesebb versenynyomás már eddig is gondoskodott arról, hogy a jó alap- és továbbképzés többé ne jelentsen védelmet a munkanélküliség ellen.

Éppen elég jól képzett ember van, akiket a vállalatok azért utasítanak el, mert a lehető legolcsóbban megszerezhető PhD vagy Masters fokozattal rendelkezőt akarják alkalmazni McDonalds-munkákra, vagy többé semmi egyebet nem hajlandók kínálni, mint atipikus munkaszerződéseket.

Alapvető igény van arra, hogy képzési kampányt indítsunk a szakképzett munkaerő területén fennálló hiány megszüntetésére, amit a fennálló helyzet indoklására használnak. Ha ez megvalósíthatatlannak bizonyul, akkor a szezonális migráns modellt kell előnyben részesíteni. Ezzel megakadályozható a tömeges bevándorlási hullámok ismételt megjelenése.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Több okból is Katerina Batzeli asszony jelentése mellett szavaztam.

Közismert dolog, hogy az oktatás és a képzés az Európai Unió alapvető prioritásai közé tartoznak, mivel a lisszaboni célok elérését szolgálják. Az élethosszig tartó tanulási programnak egy tudáson alapuló, megfelelő mennyiségű és minőségű gazdasági-kulturális fejlődést biztosító rugalmas, autonóm társadalom fenntartását kellene szolgálnia, követve az erős(ebb) társadalmi kohézió igényeit és szellemét. Az egész életen át tartó tanulásnak ezért az összes társadalmi tényezőre ki kell terjednie.

Az ilyen nagyságrendű egyéb programokhoz hasonlóan nyilván ennek is egyértelműnek és koherensnek kell lennie, esetében biztosítani kell a rendszeres nyomon követést és a végrehajtási szakaszokat követő értékelést, hogy a szükséges (új) kiigazítások elvégezhetők legyenek, különösen, ami a tevékenységek végrehajtása során alkalmazandó prioritásokat illeti.

Az egész életen át tartó tanulási programoknak ugyanakkor a középkorúakról sem szabad elfeledkezniük. Tény, hogy általában az ember életének első felében folytatott tanuláson van a hangsúly, ezt követően pedig az emberek tudása korlátozottá válik. Minden polgárt ösztönözni és bátorítani kell, hogy vegyen részt az élethosszig tartó tanulás valamilyen formájában, ami biztosítaná, hogy életkortól függetlenül potenciális foglalkoztatásukat a munkaerőpiacon.

Különösen fontos ez az előregedő munkaerőről és az aktív népesség csökkenéséről szóló statisztikák fényében.

Mihaela Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Napjainkban egész Európának lényegi és drámai változások egész sorával kell megbirkóznia, amelyek életkortól függetlenül minden polgárt érintenek.

A növekedési és foglalkoztatási lisszaboni stratégia elismeri az oktatás és képzés fontosságát, az Európai Tanács pedig többször is hangsúlyozta, milyen fontos szerepet játszik az oktatás és képzés az Európai Unió hosszú távú versenyképessége szempontjából.

Manapság már nem számíthatunk arra, hogy az emberek egész életükben ugyanabban az üzletágban vagy ugyanazon a helyen maradnak. Szakmai fejlődésük kiszámíthatatlan irányokat vesz, és az alkalmazkodás széles körű általános készségeket kíván meg tőlük.

Az életre és a társadalomra való felkészítésük érdekében az iskoláknak az egész életen át tartó tanulás felé kell terelniük az embereket, amely az Európai Uniónak egy olyan átfogó programja, amely úgy véli, hogy az emberek minden életkorban képesek tanulni, így pedig a társadalom energikus és aktív tagjai maradnak.

Ezért szavaztam teljes magabiztossággal erre a jelentésre, hiszen ki kell dolgoznunk az említett célok elérését szolgáló programokat, és itt kifejezetten utalnék a legújabb EU tagállamokra.

- Jelentés: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0306/2008)

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) Az egyrészről az Európai Közösségek és a tagállamok, másrészről az Üzbég Köztársaság közötti Partnerségi és Együttműködési Megállapodás (PEM) 1999. július 1-jén lépett hatályba, mielőtt az Európai Unió kibővült volna a Bolgár Köztársasággal és Romániával. A PEM-hez csatolt jegyzőkönyvre azért volt szükség, hogy az új tagállamok (Románia és Bulgária) is csatlakozhassanak a megállapodáshoz.

Úgy vélem, hogy a Parlamentnek több ilyen jellegű kezdeményezést kellene tennie, tekintettel a régió más országaival aláírt partnerségi megállapodásokra. A régióban fennálló helyzetre figyelemmel, idén egy Európai

Unió és Azerbajdzsán közötti partnerségi megállapodást is meg kell kötni, amely lehetővé teszi Európa számára energiával kapcsolatos projektjeinek folytatását.

Azerbajdzsánnak különleges figyelmet kell kapnia az Európai Uniótól, abból kiindulva, hogy ez az ország igen kiegyensúlyozott politikát folytat, és hozzá tud járulni az Európai Unió energiával kapcsolatos projektjeinek megvalósításához.

- Jelentés: Helmuth Markov (A6-0281/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Az ország függetlenségéről tartott 2006. május 21-ei montenegrói népszavazást követően – amelyen a többség (55,4%) a független Montenegróra szavazott – a montenegrói parlament Montenegrót 2006. június 3-án a nemzetközi jog szerint teljesen függetlennek nyilvánította. Szerbia 2006. június 5-én elismerte Montenegró függetlenségét, a szerb parlament pedig határozatot fogadott el, amelyben Szerbiát a Szerbia és Montenegró Államközösség utódjaként határozza meg; a 2003. február 4-i alkotmányos alapokmány értelmében Szerbia és Montenegró Államközösség lett a Jugoszláv Köztársaság új neve. Ezek azok az előzmények, amelyek alapján a Közösség által a Szerbia és Montenegró Államközösségnek (korábbi nevén Jugoszláv Szövetségi Köztársaságnak) nyújtott hosszú lejáratú kölcsönök tekintetében Montenegró különálló kötelezettségét megállapító és Szerbia kötelezettségének ezzel arányos csökkentéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslat konzultációs eljárás keretében való jóváhagyásáról szóló, európai parlamenti jogalkotási állásfoglalás mellett szavaztam.

Brian Simpson (PSE), írásban. – Helmut Markov jelentésére fogok szavazni. Úgy vélem, hogy Európa stabilitása és biztonsága szempontjából feltétlenül szükséges megtennünk mindent tőlünk telhetőt, hogy segítsünk mind Szerbiának, mind Montenegrónak kilábalni a gazdasági és társadalmi zűrzavarból, amelyet Jugoszlávia felbomlása és az azt követő katasztrofális háborúk eredményeztek.

Remélem, hogy kiemelkedő helyet kap majd az infrastruktúra és a közlekedés. Ha reálisak akarunk lenni a két országot érintő törekvéseinkben, akkor ez a megállapodás nélkülözhetetlen, és határozottan támogatnunk kell. Bízom benne, hogy a jövőben mind Szerbia, mind Montenegró csatlakozhat majd az Európai Unióhoz.

Ez a megállapodás az első lépés az erre irányuló törekvés felé vezető úton.

- Jelentés: Neil Parish (A6-0311/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Kiváló brit képviselőtársam, Neil Parish jelentésén alapuló, az ökológiai termelésről és az ökológiai termékek címkézéséről szóló, 2007. júniusi tanácsi rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatnak az együttdöntési eljárás keretében első olvasatban történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalásra szavaztam. Az ökológiai termelésről és az ökológiai termékek címkézéséről szóló, 2007. június 28-ai tanácsi rendeletnek 2009. január 1-től kellene hatályba lépnie, mint kötelező erejű követelménynek. E javaslat célja a közösségi logó kötelező használatának elhalasztása az új logó annak elkerülése érdekében történő megtervezéséig, hogy összezavarjuk a fogyasztókat az EU logók rövid időn belüli megváltoztatásával, és további pénzügyi terhet rójunk az üzemeltetőkre, akiknek nagyon rövid időn belül meg kellene változtatniuk csomagolásukat és nyomtatványaikat. A javaslat szerint tehát 2010. június 30-ig el kellene halasztani az EU logó használatának kötelezővé tételét.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Támogatom a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság ökológiai termelésről és az ökológiai termékek címkézéséről szóló jelentését. Nem vagyok teljesen meggyőződve arról, hogy minden esetben jobb, ha a lehető legmagasabb szinten tartjuk az ökológiai termékek termelését és fogyasztását. Véleményem szerint a tudomány bizonyos fontos területeken javította az élelmiszertermelési minőséget és élelmiszerbiztonságot. Ez a meggyőződésem saját fogyasztásomban is megmutatkozik. Mindamelllett a fundamentalista nézeteket vallóknak joguk van a megnyugtatóra, hogy az „ökológiai” valóban ökológiai, és nem csak egy címke, amit arra használnak, hogy felárat csikarjanak ki a rászédhető és tájékozatlan fogyasztóktól.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az ökológiai termelésből származó élelmiszerek és egyéb áruk iránti kereslet magas és egyre növekszik, és e kereslet kielégítéséhez természetesen az kell, hogy a fogyasztók felismerjék ezeket a termékeket a piacon. Címkézésre van tehát szükség ahhoz, hogy a piac e tekintetben megfelelően működjön.

Korábban azonban már az ökológiai termékek EU címkézése ellen szavaztunk, mivel meggyőződésünk, hogy a piaci erők – élükön a tudatos európai fogyasztókkal – maguk is képesek ellátni ezt a feladatot.

Amennyiben az ökológiai termékek címkézése terén politikai szabályozásra van szükség, ezt nemzeti szinten kellene megtenni.

Amikor azonban erről a jelentésről szavaztunk, akkor csak az EU logó ökológiai termékeken való kötelező használatának elhalasztása volt a kérdés. A javaslat mellett szavaztunk.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Parish-jelentés mellett szavaztam, amely elfogadja a Bizottság kötelező uniós ökológiai címke bevezetésének elhalasztására irányuló javaslatát. Meg kell azonban jegyezni, hogy nem tiltott ezeknek a címkéknek az önkéntes használata, és bátorítani kell minden ilyen, a fogyasztók érdekeit szolgáló lépést.

- Jelentés: Philippe Morillon (A6-0315/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) A jelentés mellett szavaztunk, mivel a Parlament által javasolt módosítások azt jelentenék, hogy a megállapodások megkötéséhez az Európai Parlament hozzájárulása szükséges. Támogatjuk az EU halászati megállapodásainak alapos felülvizsgálatát, és a javaslatot olyan pozitív első lépésnek tekintjük, amely nagyobb befolyásolási lehetőséget biztosít a számunkra.

Nagyon komolyan vesszük azokat a tudományos jelentéseket, amelyek rámutatnak, mennyire kimerítjük a tengereket. Az EU halászati megállapodásaira ezért nem úgy tekintünk, mint a szegénység elleni küzdelem eszközeire, a hosszútávon fenntartható fejlődés ösztönzőire. Az EU halászati politikáját olyan irányban szeretnénk megváltoztatni, hogy hozzásegítsen a halállomány helyreállításához. Törekszünk arra is, hogy az EU kereskedelmi és támogatási politikájának megváltoztatásán és különböző partneri kapcsolatokon keresztül támogassuk a fenntartható fejlődést azokban az országokban, ahol az EU-val kötött halászati megállapodások jelenleg komolyabb bevételi forrásnak számítanak.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Támogattam az Indiai-óceán déli részére vonatkozó halászati megállapodásról szóló Morillon-jelentést. Úgy vélem, hogy a halásznemzeteknek a regionális halászati szervezeteken keresztül folytatott nemzetközi együttműködés mellett gondoskodniuk kell saját halászatuk irányításáról.

Az EU-nak van tengerparti érdekeltsége az Indiai-óceánon, ennek megfelelően teljesítenie kell az ENSZ tengerjogról szóló egyezményének értelmében rá háruló kötelezettségeket. Várom azonban azt a napot, amikor Franciaország és az EU más nemzetei közvetlen ellenőrzést gyakorolnak majd halászati érdekeltségeik felett.

Margie Sudre (PPE-DE), írásban. – (FR) Az Európai Parlament éppen most adta hozzájárulását az Európai Közösség által 2006-ban aláírt, az Indiai-óceán déli részére vonatkozó halászati megállapodáshoz. Mivel a Közösségnek La Réunion révén halászati érdekeltségei vannak a térségben, köteles volt az ENSZ tengerjogról szóló egyezményének feltételei szerint együttműködni a régió erőforrásaival való gazdálkodásban és azok megőrzésében érdekelt többi féllel.

Ez az új regionális halászati intézmény különleges intézményi keretet hoz létre, középpontjában az állandó Tudományos Bizottsággal, amelynek fő feladata a halászati erőforrások, valamint a halászat tengeri környezetre gyakorolt hatásának tudományos értékelése, figyelembe véve az adott terület környezeti sajátosságait is. A megállapodás ösztönzi a tudományos kutatás területén folytatott együttműködést is.

A felek ezekre a tudományos ajánlásokra támaszkodva kiváló helyzetben lesznek az adott területre váró kihívásoknak leginkább megfelelő megőrzési és gazdálkodási intézkedések meghozatalához. A megállapodás valódi előrelépést jelent a halászati erőforrások és a fenntartható fejlődés előmozdításában.

- Jelentés: Kyösti Virrankoski (A6-0328/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A képviselőtársam, Kyösti Virrankoski 5/2008 számú költségvetés-módosítási tervéről (PDAB 5/2008) szóló jelentésén alapuló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, amely a tradicionális saját források (TOR, azaz vámok, mezőgazdasági vámok és cukorlefölözések), HÉA- és GNI-alapok előrejelzésének felülvizsgálatával, valamint a brit rabatt költségvetési engedélyezésével és finanszírozásával foglalkozik, amelyek hatására megváltozik a tagállamok EU költségvetéshez való saját forrású hozzájárulásainak felosztása a tagállamok között.

- Jelentés: Sylvia-Yvonne Kaufmann (A6-0292/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A német képviselő, Sylvia-Yvonne Kaufmann jelentésén alapuló, több tagállamnak az Európai Igazságügyi Hálózat megerősítésére vonatkozó kezdeményezés konzultációs eljárás keretében történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalás mellett szavaztam. Az állásfoglalás elsődlegesen felkéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy hatálybalépését követően a Lisszaboni Szerződés szerint sürgősségi eljárás alkalmazásával biztosítsanak elsőbbséget a kezdeményezés szövegének módosítására irányuló, bármely jövőbeli javaslatnak. Támogatom az „adatvédelmi” elem megerősítését, valamint hogy az Igazságügyi Hálózat kapcsolattartó pontjainak bizonyos információkat kell szolgáltatniuk az Eurojust nemzeti tagjai számára. Különösen örömdetesnek találok a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelméről szóló, jövőbeli kerethatározatra való utalást.

Koenraad Dillen, Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Brüsszel most az egyszer vissza akarja hozni az ablakon, amit a franciák, hollandok és írek a 2005-ös és 2008. júniusi népszavazáson kidobtak az ajtón: az egységes európai ügyészi hivatal létrehozását.

A kísértés túl nagy, bizonyul Európa-párti bűvészinásaink számára. Bármilyen áron le kell gyűrni, figyelmen kívül kell hagyni Európa népeinek mindenféle ellenállását, elutasítását és jogszerű ellenállását, hogy erőszakkal „közösségiesítsenek” mindenfajta igazságszolgáltatással, biztonsággal és bevándorlással kapcsolatos kérdést.

Európa súlyos tévedésben van. A tagállamok között az igazságszolgáltatási, rendőrségi vagy akár bűnügyekben folytatott, szükségszerű együttműködés nem eredményezheti azt, hogy alávétik magukat egy nemzetek feletti jogrendnek, amelyet a tagállamok jogrendszerei és hagyományai terén fennálló különbségek ellenére hoztak létre.

Elutasítjuk ezt a nemzetek feletti jogrendet, amely ellenkezik az általunk oly nagy becsben tartott elvekkel és értékekkel.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Kaufmann asszony Európai Igazságügyi Hálózatról szóló jelentése mellett szavazok. Egyetértek a jelentés tartalmával és céljával, azaz a meglévő struktúrák megerősítésével és azok intézkedéseinek egységesítésével. Az elmúlt években jelentős változások történtek a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén, ami szükségessé tette olyan struktúrák bevezetését illetve megerősítését, amelyek európai szintű segítséget és koordinációt tudnak biztosítani.

Dacára annak, hogy a kölcsönös elismerés elve kezd átkerülni a gyakorlatba, még mindig rengeteg a gyakorlati nehézség, és növekszik az olyan rendkívül bonyolult transznacionális ügyek száma, ahol egyre nagyobb szükség van az illetékes nemzeti hatóságok segítésére és támogatására.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Teljes mértékben ellenzem, hogy vallásra, szexuális irányultságra, politikai meggyőződésre stb. vonatkozó információkat küldjenek egymásnak a hatóságok, ez a jelentés azonban ezt csak a kiegészítő biztosítékok kapcsán, illetve a hatályos jogszabályok szigorítására tett kísérletként említi. Ezért a jelentés mellett szavazok.

- Jelentés: Armando França (A6-0285/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A portugál képviselő, Armando França jelentése alapján a jogalkotási határozatra szavaztam, támogatva több tagállam (a Szlovén Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Cseh Köztársaság, a Svéd Királyság, a Szlovák Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Német Szövetségi Köztársaság) bizonyos kerethatározatok módosítására tett kezdeményezését (az európai elfogatóparancsról szóló 2002/584/IB tanácsi kerethatározat, a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló 2005/214/IB tanácsi kerethatározat, a kölcsönös elismerés elvének a vagyonekbezárást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2006/783/IB kerethatározatot, és a kölcsönös elismerés elvének a bűnügyekben hozott ítéletekre történő alkalmazásáról szóló 2008/.../IB kerethatározat), hogy lehetővé váljon az érintett személy távollétében hozott határozatok végrehajtása. Támogatom a távollétében elítélt személyek jogainak megerősítését szolgáló eljárási garanciákra vonatkozó javaslatot, valamint az e határozatok „el nem ismerését kiváltó okok” különböző megközelítéseinek megszüntetésére tett erőfeszítéseket.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) França úr kölcsönös elismerés elvének a bűnügyekben hozott ítéletekre történő alkalmazásáról szóló jelentésére szavazok, mert meggyőződésem szerint fontos egységes szabályokat hoznunk az érintett személy távollétében hozott határozatok kölcsönös elismerésére.

Gratulálok az előadónak a jelentésben ismertetett javaslatokhoz, amelyek véleményem szerint elengedhetetlenek ahhoz, hogy a tagállamokban összehangoljuk az eljárási garanciákat és megerősítsük az alapvető jogok – mint például a védelemhez való jog és a tárgyaláshoz való jog – védelmét.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Támogatom a bűnügyekben hozott ítéletek kölcsönös elismeréséről szóló jelentést. Meglátásom szerint a bűncselekmény miatt elítélteknek nem szabad lehetőséget adni, hogy elrejtőzhessenek az Európai Unió hézagai között. Akit valamelyik tagállamban elítéltek, azt az egész Unióban bűnösnek kell tekinteni. Ha kétségbe vonjuk az Unió valamely tagállama bíróságainak függetlenségét és integritását, akkor annak az államnak a tagságát fel kell függeszteni. Egyébként éppúgy nem szabadna különbséget tennünk a madridi és a liszaboni bűnözők között, ahogy nem teszünk különbséget a manchesteri és a londoni között.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), írásban. – (NL) A kölcsönös elismerés elvének a bűnügyekben hozott ítéletekre történő alkalmazásáról szóló França jelentés ellen szavaztam, mert a jelentés célja a büntető igazságszolgáltatás európai szintű harmonizációja.

Úgy vélem, hogy a büntető igazságszolgáltatás a tagállamok felelőssége, nem az EU-é. Ennélfogva nem igényel harmonizációt.

Erik Meijer (GUE/NGL), írásban. – (NL) França úr kölcsönös elismerés elvének a bűnügyekben hozott ítéletekre történő alkalmazásáról jelentése ellen szavaztam, mert a jelentés célja a büntető igazságszolgáltatás európai szintű harmonizációja. Úgy vélem, hogy a büntetőjog a tagállamok felelőssége, nem az EU-é. Természetesen támogatom a vádlottak megfelelő képviselőhöz való jogát, de harmonizációra nincsen szükség.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A kölcsönös elismerés az európai szintű igazságügyi együttműködés alapköve, és örömmel fogadom azoknak az eszközöknek a tisztázását, amelyek ennek az elvnek a megerősítését szolgálják.

A ma elfogadott döntés éppen jókor jött. Szeretném azonban felhívni a figyelmet egy másik problémára, nevezetesen arra, ahogyan bizonyos tagállamok fontos eszközöket – például az európai elfogatóparancsot – végrehajjták.

2007 januárjában a román hatóságok európai elfogatóparancsot adtak ki egy cseh állampolgár, František Příplata ellen, akit egy román szakszervezeti vezető 2000-ben történt meggyilkolása ügyében súlyos bűncselekményre való felbujtásért nyolc év börtönbüntetésre ítélték. A Cseh Köztársaság azonban, amelynek területén a gyilkos tartózkodik, a kérdéses eljárást csak a 2004. november 1. után elkövetett bűnök esetén alkalmazza.

Következésképpen az elítélt személyt a bűncselekmény elkövetése után nyolc évvel még nem szolgáltatták ki, és az ítélet végrehajtása még nem kezdődött meg.

Úgy vélem, hogy azoknak a tagállamoknak, amelyek így értelmezik az igazságügyi együttműködés eszközeinek érvényesítését, komolyan meg kellene fontolniuk e fenntartások megőrzésének lehetőségét.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Armando França kölcsönös elismerés elvének az elközbást elrendelő határozatok esetén való végrehajtásáról és a kölcsönös elismerés elvének a bűnügyekben hozott ítéletekben történő elismeréséről és érvényesítéséről szóló 2008/.../IB kerethatározat végrehajtásáról szóló jelentése mellett szavaztam, tekintettel azon ítéletekre, amelyek az Európai Unióban végrehajtandó büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést rónak ki.

Egyre több olyan eset fordul elő, amikor veszélyes bűnözők az ítélet elkerülésére használják az Európai Unión belüli szabad mozgást és a határok megszüntetését.

Feltétel nélkül támogatom ezt a jelentést, mivel egységes szabályozást biztosít az érintett távollétében meghozott határozatok területén, amely egy rendkívül szükséges szabályozás akkor, ha el akarjuk kerülni, hogy az igazságszolgáltatási rendszert akadályozhassák azok, akik az igazság elől az Európai Unió egy másik országába menekülnek.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) A Parlament módosításai az egyének fokozott védelmére összpontosítanak, ezért keresik a hatályos keretszabályozás tökéletesítésének lehetőségét. Emiatt a javaslat mellett szavazok.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Teljes mértékben támogatom az ítéletek kölcsönös elismerése elvének alkalmazására irányadó jogi rendelkezések módosítására irányuló kezdeményezést.

Minden erőfeszítést meg kell tennünk annak érdekében, hogy a tagállamok közötti igazságügyi együttműködést a lehető leghatékonyabbá tegyük. Törekednünk kell ugyanakkor arra, hogy minden polgár jogait teljes mértékben biztosítsuk, beleértve a büntető eljárás során a védelemhez való alapvető jogot is.

Véleményem szerint a javasolt módosítások nemcsak jelentős mértékben előmozdítják a bíróságok közötti együttműködést, hanem mindenekelőtt az egész Európai Unióban segítenek megerősíteni a polgárok igazságszolgáltatással kapcsolatos jogait, különös tekintettel a védelemhez való jogra és az újrátárgyaláshoz való jogra.

- Jelentés: Ioannis Gklavakis (A6-0286/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Ez a saját kezdeményezésű jelentés a part menti zónák integrált kezelésének keretében mutatja be a halászatot és az akvakultúrát.

A vízi és halászati erőforrásokkal való ökológiailag fenntartható gazdálkodás természetesen fontos annak a környezetnek a védelme szempontjából, ahol élünk. A jelentés sajnós figyelmen kívül hagyja az EU halászati ágazatához kapcsolódó problémákat. Ezért a tartózkodás mellett döntöttünk. Az EU halászfloTTáinak többletkapacitása túl nagy fogásokat eredményez. Ez veszélyezteti a tengeri ökoszisztémát, és az ehető halak állományát.

Szeretnénk, ha jelentősen csökkenne a halászhajók száma, és a halászati kvótákat biológiailag biztonságos és tudományos alapokon állapítanák meg. A szerkezetátalakítással érintett munkavállalóknak természetesen munkaerő-piaci képzést és ésszerű mértékű pénzügyi támogatást kell nyújtani, hogy munkát találhassanak a gazdaság más, munkaerő szűkében lévő ágazataiban.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), írásban. – (PT) Képviselőtársam, Gklavakis úr „A halászat és az akvakultúra a part menti zónák integrált kezelésének (ICZM) keretében Európában” című jelentése mellett szavaztam, és gratulálok neki a jelentés színvonalához. Ezt azért teszem, mert a jelentés kiemeli ezeknek a tevékenységeknek a gazdasági és társadalmi fontosságát a part menti régiók számára, és segítséget kér számukra az ICZM keretében. Ezért is elengedhetetlen, hogy a legkülső régiók nemzeti és regionális kormányai integrált ICZM stratégiákat készítsenek, biztosítva part menti régióik kiegyensúlyozott fejlődését.

Határozottan támogatom az előadó arra vonatkozó javaslatát is, hogy az Európai Halászati Alapot használjuk fel az ICZM keretében hozott intézkedések hosszú távú finanszírozására, mivel az alap a halászárszónák fenntartható fejlődéséhez hozzájáruló intézkedéseket támogatja, és transzverzális megközelítést alkalmaz az érintett régiókban folytatott valamennyi tengerrel összefüggő tevékenységgel szemben.

Végezetül fontos hangsúlyozni, hogy a regionális tervezés ez idáig elsősorban szárazföldi központú volt, és nem vette figyelembe a tengerparti területek fejlődésének bizonyos tengeri tevékenységekre gyakorolt hatását. Ez a tengeri élőhelyek pusztulását eredményezte, ezért rendkívül fontos ez az új megközelítés.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Gklavakis-jelentés helyesen ismeri fel, milyen jelentős szerepe van a halászatnak a part menti közösségek és a kulturális hagyományok megőrzése szempontjából. Gyakran megesisik, hogy a közös halászati politika (KHP) alkalmazása során elfeledkeznek a halászati iparnak erről a nagyon emberi oldaláról. A jelentés helyesen mutat rá, milyen nagy szükség van az uniós, a nemzeti és regionális szintű testületek együttműködésére a part menti zónák kezelésével kapcsolatos ügyekben, és úgy vélem, hogy ezzel összefüggésben a part menti területeknek és nemzeteknek kell vállalniuk az irányító szerepet, az EU-nak pedig ebben segítőként kell közreműködnie.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), írásban. – (IT) A halászat és az akvakultúra két olyan alapvető tevékenység, amely meghatározza az Európai Unió part menti zónáinak gazdasági és társadalmi fejlődését. Úgy kell tehát kezelnünk ezeket, hogy biztosítsuk a halászat fenntartható kiaknázását, a halászati termékek iránti növekvő kereslet egyidejű kielégítése mellett.

E célból az uniós tagállamoknak a part menti zónák védelmét és a tiszta tengeri környezet támogatását célzó intézkedéseket kell végrehajtaniuk. Tekintettel számos, part menti folyamat határokon átnyúló jellegére, együttműködésre van szükség a tagállamok között, valamint a tagállamok és a szomszédos harmadik országok között.

Ezek közé az intézkedések közé tartozik a turisztikai célokat szolgáló építési fejlesztések megtervezése. A turisztikai ipar sok régióban jelentős mértékben járul hozzá a helyi GDP-hez. Úgy gondolom azonban, hogy a „környezetbarát” turizmust kellene támogatnunk, más szóval a turizmus olyan formáját, amely tökéletesen illeszkedik a vidékhez és a környezetvédelmi politikákhoz.

Szükség van emellett koordinációra az ipari tevékenységeket illetően is: gondoljunk csak bele, milyen fontos szerepe van a hatékony közös szennyvízkezelési politikának abban, hogy egy fontos gazdasági tevékenység összhangját biztosítsuk a tengeri környezet megóvásának szükségességével és az arra irányuló köteleességgel.

A part menti, kisüzemi halászat családok ezrei számára jelent nagyon fontos jövedelmi forrást, miközben évszázados hagyományokat tart életben, amit – véleményem szerint – Európának támogatnia és óvnia kell.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) A Gklavakis-jelentés mellett szavazok, amely kiemeli, hogy a fenntartható fejlődés céljából milyen nagy szükség van egy part menti zónákra vonatkozó európai stratégiára.

A part menti zónák integrált kezelésének stratégiája fenntartható keretet biztosíthat e zónák fenntartható kiaknázásához, és az ott folytatott tevékenységekhez. Teljes mértékben támogatom az előadó azon álláspontját, hogy hosszú távú tervezésre van szükség valamennyi érintett ágazat bevonásával.

Dicséretesnek tartom azt a véleményt, és én is szeretném kiemelni, hogy az ágazatra fordított nagyobb figyelem tekintetében ez a mostani csak az első lépés, ezért felkérem a Bizottságot, hogy hajtson végre érdemi politikát ezen a területen.

Kathy Sinnott (IND/DEM), írásban. – Tartózkodtam a szavazástól, mivel mindenütt támogatom a fenntartható halászatot, és támogatom az írországi part menti közösségeket és halászokat. A közös halászati politika ugyan mindkettőt kiemelten kezeli, mégis az ellenkező eredményt érte el: a tengeri környezet pusztulását, a halállomány csökkenését és a tengeri környezet elszegényedését.

- Jelentés: Mihael Brejc (A6-0208/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. (FR) – Kiváló szlovén képviselőtársam, Mihael Brejc jelentésén alapuló, a vízuminformációs rendszer (VIS) Schengeni Határellenőrzési Kódex keretében való alkalmazásáról szóló 562/2006/EK határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatnak az együtdöntési eljárás keretében első olvasatban történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalásra szavaztam. Tekintettel Európa polgárainak belbiztonságra vonatkozó elvárásaira, teljes szívemből támogatom a Schengeni Határellenőrzési Kódex tervezett módosításait, amelyek biztosítják a vízuminformációs rendszer (VIS) hatékony alkalmazását külső határainkon. A rendeletre irányuló javaslat célja, hogy a VIS rendszer (azaz egy módszeres keresés a vízum matrica száma alapján, ujjlenyomat ellenőrzéssel kiegészítve) külső határokon történő kötelező alkalmazását előíró közös szabályokat hozzon létre, és ezáltal folytassa az Európai Unió integrált határkezelési rendszerének fejlesztését.

Koenraad Dillen, Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Hiába szeretne Európa az ellenkezőjével büszkélkedni, nem ért el fejlődést a szabadság, biztonság és a jog érvényesítése terén. Éppen ellenkezőleg, a számtalan Schengeni Egyezmény első végrehajtását követően a belső határellenőrzés eltörlésével robbanásszerűen megnőtt a szervezett bűnözés és az üzérkedés minden formája.

Az Európai Unió, amely biztonság tekintetében igazi bűvészinas, és módszereivel túlságosan is gyakran jelent fenyegetést az államok és népek biztonságára, ránk erőltetette ezt a nem biztonságos területet, ahol nincsen szabadság és nem érvényesül a jog.

A Schengeni Határellenőrzési Kódex nem segít, mivel a Schengeni Egyezmény az, ami alapjaiban alkalmatlan és elfogadhatatlan.

A közös biztonság csak úgy valósítható meg, ha minden tagállam visszanyeri teljes szuverenitását határai kezelésében és bevándorlási politikája irányításában. Az esztelenség csúcát akkor érjük el, amikor a már amúgy is megbénult Unióra még több felelősséget ruházunk.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Mihael Brejc a vízuminformációs rendszer (VIS) Schengeni Határellenőrzési Kódex keretében való alkalmazásáról szóló jelentése mellett szavaztam.

A schengeni övezet külső hatáira vonatkozó közös szabályokat módosítani kell, a vízuminformációs rendszer alkalmazását pedig hatékonyabbá és egységessé kell tenni. Ezeket az intézkedéseket nagyon megfontoltan és gondosan kell meghozni, mivel a bizalmas adatkezelés és az emberi jogok mindenek felett állnak, és azokat tiszteletben kell tartani.

Az ujjlenyomatok vízuminformációs rendszer segítségével végrehajtott, mindenkire kiterjedő ellenőrzése a határokon szükségtelenül hosszú sorokat, a határellenőrzési pontokon pedig hosszú várakozást eredményez, ami azokat is érinti majd, akiknek nincsen szükségük vízumra.

A jelentés jelenleg csak véletlenszerű kereséseket javasol az információs rendszerben. A határon szolgálatot teljesítő tisztviselők továbbra is ellenőrzik majd, hogy a belépő utasok megfelelnek-e az EU területére történő belépés valamennyi követelményének, de azt is saját hatáskörükben dönthetik el, hogy végeznek-e keresést a VIS rendszerben. Ez a megközelítés továbbra is nagyfokú biztonságot garantál, ugyanakkor biztosítja, hogy az embereket nem várakoztatják meg a feltétlenül szükségesnél jobban a határátkelések során.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A Vízuminformációs Rendszer (VIS) megerősítése kétségkívül jó módszer a csalások jövőbeli kiszűrésére és ezért üdvözljük a kezdeményezést – feltéve, ha az biztosítja az adatvédelmet. Mindazonáltal, ha a schengeni vízumok kiadásához a jövőben ujjlenyomatok és szkennelt fényképek gyűjtésére lesz szükség, ez meglehetősen nagy kavargást fog okozni az érintett nagykövetségeknél. A németországi vitában felmerült, hogy néhány nagykövetség nem rendelkezik megfelelő személyzettel, illetve felszereléssel a változások végrehajtásához. Az adatok tárolásának külső cégekhez történő kihelyezése, melyről szintén szó esett, komoly aggodalomra ad okot, és vízumbotrányokhoz vezethet a jövőben.

A Vízuminformációs Rendszernek vannak előnyei, de összességében véve nem lett megfelelően átgondolva, ezért nem tudtam a jelentés mellett szavazni.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) A Brejc jelentés mellett szavazok. Támogatom a javaslatot és céljait. Vannak időszakok, amikor határainkon rengeteg ember várakozik, hogy beléphessen a schengeni övezetbe.

A javaslat részben enyhíti a szokásos ellenőrzési rendszert, ugyanakkor arra törekszik, hogy megóvja az utazókat és megspórolja nekik a határokon való több órás várakozást, amivel ezek az ellenőrzések járnak. Az eltérésnek azonban meg kell maradnia ezen a szinten, nem válhat általános szabállyá; és egyetértek azzal, hogy az eltérés időtartamát és gyakoriságát a lehető legjobban korlátozni kell. Mindent egybevetve ezzel kapcsolatban örömmel fogadom az eltérés alkalmazhatóságára vonatkozó különleges feltételek bevezetését.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Támogatom az 562/2006/EK rendeletnek a vízuminformációs rendszer (VIS) Schengeni Határellenőrzési Kódex szerinti alkalmazása tekintetében történő módosítását.

Szükségtelennek és túlságosan időigényesnek tartom, hogy harmadik országok vízummal rendelkező polgárait minden alkalommal ellenőrizzék, amikor átlépik a határt. Rendkívül hosszú várakozási időt okoz a határátkelőknél.

Véleményem szerint a határellenőrzések intenzitásának csökkentése nem befolyásolja az EU-ban a biztonság mértékét. Úgy gondolom tehát, hogy a szolgálatban lévő határőr által elvégzett ellenőrzések véletlenszerű VIS ellenőrzésekre való korlátozása a helyes megoldás.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) Ma a Brejc-jelentés mellett szavaztam, mivel a külső határellenőrzés hatékonysága szempontjából alapvetően fontos a VIS (vízuminformációs rendszer) alkalmazása. A határőröknek a határok biztonságának garantálása érdekében módszeresen ellenőrizniük kell a vízuminformációs rendszerben a vízummal rendelkező személyeket.

A schengeni övezet kiterjesztése megszüntetett bizonyos korlátokat az Európai Unióban. A harmadik országok polgárait továbbra is csak egyszer, belépéskor ellenőrzik. Az illegális bevándorlók 50%-a legálisan lép be az EU-ba, de túllépik a tartózkodási időt, mivel nincsen vízumellenőrző rendszer.

Szeretnénk, ha Európa biztonságosabb hely lenne, ugyanakkor szívélyesen fogadná azokat, akik turistaként vagy üzleti célból ide látogatnak. A módosítás, amelyről ma az Európai Parlament szavazott, egyaránt szolgálja az uniós polgároknak és azoknak a harmadik országbeli állampolgároknak az érdekeit, akiknek nincsen szükségük vízumra, mert így jelentősen csökkenne a torlódás a határátkelőhelyeken.

- Jelentés: Renate Weber (A6-0293/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A román képviselő, Renate Weber jelentése alapján az Európai Parlament jogalkotási állásfoglalására szavaztam, támogatva több tagállamnak (Belgium, Cseh Köztársaság, Észtország, Spanyolország, Franciaország, Olaszország, Luxemburg, Hollandia, Ausztria, Lengyelország, Portugália, Szlovénia, Szlovákia és Svédország) az Eurojust megerősítésére vonatkozó kezdeményezését. Támogatom a javaslat „adatvédelmi” elemének megerősítését, valamint hogy az Európai Parlament kapjon több információt, és így jobban figyelemmel kísérhesse az Eurojust feladatait és kötelezettségeit, amelyet 2002-ben, jogi személyiséggel rendelkező európai uniós testületként hoztak létre azzal a feladattal, hogy mozgósítsa elő és javítsa a tagállamok illetékes igazságügyi hatóságainak koordinációját és együttműködését. Az Eurojust gyakorlatából egyértelműen kiderült, hogy működési hatékonysága javításra szorul, és ehhez nemzeti tagjainak egyenértékű státuszt kell biztosítani. Támogatom továbbá a koordinációt szolgáló sürgősségi vonalat, a nemzeti koordinációs rendszereket, az egyéb közösségi biztonsági és védelmi eszközökkel (Europol, Frontex, OLAF) meglévő partnerséget, valamint azt a lehetőséget, hogy az Eurojust támogassa a harmadik országok összekötő tisztviselőit.

Patrick Gaubert (PPE-DE), írásban. – (FR) Örömmel fogadom Lambert asszonynak a dublini rendszer értékeléséről szóló jelentését. A jelentés helyesen idézi fel, hogy a dublini rendszer céljait összességében nagyrészt sikerült elérni, de pontos adatok hiányában nem lehetett értékelni a rendszer költségeit. Maradtak bizonyos aggályok mind a rendszer gyakorlati alkalmazhatóságát, mind pedig hatékonyságát illetően.

A jelentés vitát indít a közös európai menekültügyi politika jövőjéről, amelyet 2007 júniusában vezettek be a zöld könyv közzétételével.

A jelentés rámutat, hogy a rendszer következő aspektusait kell tisztázni vagy módosítani: a visszaküldés tilalma alapelvének betartása; a kérelmezőknek számukra érthető nyelven meg kell kapniuk minden lényeges információt a dublini rendszerről, és a teljes eljárás során hozzáférhetővé kell tenni számukra a jogsegélyt, halasztó hatályú fellebbezési jogot kell biztosítani az áthelyezési döntések ellen; össze kell hangolni a kiskorúak életkorának meghatározására alkalmazott kritériumokat; mechanizmusokat kell kidolgozni az olyan országokba történő áthelyezés megakadályozására, ahol nyilvánvalóan nem tartják tiszteletben a kérelmező jogait.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A javaslat annak ürügyén, hogy a bűnözés különböző formái elleni küzdelemben megerősíti az Eurojust működési kapacitását, valójában azt tűzi ki elsődleges célul, hogy a gondolatrendőrség híveinek politikai korrektség iránti szenvedélyét szolgálja ki.

A rosszul álcázott cél az, hogy büntetés terhe mellett figyelemmel kísérjenek minden egyes megjegyzést, legyen az írásbeli vagy hangozzék el szóban egy megbeszélésen. Ebben a Házban is több felszólaló kérte már olyan keretirányelv elfogadását, amely bűncselekménynek nyilvánítana állítólagos rasszista és idegengyűlölő cselekedeteket, azzal a céllal, hogy aztán biztosítsák az irányelv nemzeti jogba való gyors átültetését, és létrehozzanak egy közös Európai Ügyészi Hivatalt – a „politikai korrektség” új uniós Torquemadáját.

Sajnálatos módon minél több döntéshozatali jogkört szerez magának az Európai Parlament, az az intézmény, amely azt hirdeti magáról, hogy a demokrácia temploma, annál több alapvető szabadságot – különösen a kutatás, a véleménynyilvánítás szabadságát és a szólásszabadságot – csúfolnak meg. Ez a totalitárius Európa tulajdonképpen sokkal veszélyesebb, mint az a „szörny”, ami ellen állítólag harcol. Az euro-globalista és bevándorlás-párti ideológia pártolójának elsődleges célja, hogy egy elnyomó európai büntetőjog elfogadásával megszabaduljanak bosszantó ellenfeleiktől.

Mi ezt nem fogadjuk el.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – A Tanács javaslata és az Eurojust rendelet módosításáról szóló, ahhoz kapcsolódó jelentés az eddigieknél is nagyobb hatalommal ruházza fel ezt az elnyomó uniós mechanizmust.

Az Eurojust joghatósága már a büntetőügyek csaknem valamennyi területére kiterjed, a nemzeti igazságügyi hatóságok ügyeibe beavatkozásra való jogosultságuk megerősödött. A tagállamoknak kötelezően továbbítaniuk kell információkat és személyi adatokat (beleértve a DNS adatokat) az Eurojust számára, és létrejön egy nemzeti Eurojust szövetségekből álló hálózat. Az Eurojustot szorosabb kötelékek fűzik az EU és harmadik országok más elnyomó mechanizmusaihoz (Európai Igazságügyi Hálózat, Frontex). Az Eurojust megerősítése támogatja az Europol, és általában növeli az EU munkavállalóiról és a külföldiekéről vezetett akták mennyiségét. Ehhez hozzájárul még a schengeni és a VIS megfigyelő rendszer korszerűsítése, és a

Prümi Szerződés beillesztése a közösségi jogba. A terrorizmusra és a szervezett bűnözésre mutogatva megkísérlik felfegyverezni a fővárost az EU politikája és a tagállamok kormányai által kiváltott egyre élénkebb széleskörű reakció ellen. A nemzeti és uniós szintű elnyomó mechanizmusok elburjánzása még jobban felfedi az EU reakciós jellegét, és minden korábbinál jobban ösztönzi az embereket arra, hogy álljanak ellen és döntsék meg ezt az imperialista struktúrát.

- Jelentés: Jean Lambert (A6-0287/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Málta szigete az EU déli határa. Mivel a Földközi-tenger közepén található, aránytalanul nagyszámú jogszerűtlen bevándorló érkezik oda. Többségük menekült státuszért folyamodik.

A Frontex – amelyet a kormány képviselői az illegális bevándorlók számának csökkentésére alkalmas megoldásként üdvözöltek – teljesen megbukott.

Kértük a terhek megosztását, de válasz alig, vagy egyáltalán nem érkezett. Most, amikor ez a jogalkotó testület a ciklusa utolsó évébe lépett, mechanizmusokat javasolunk a terhek megosztására. Végre elismerjük, hogy „segítenünk kell az aránytalan terhek enyhítésében, ami egyes tagállamokat – különösen a határállamokat – sújt”.

Öröndetes a tény, hogy elismertük, hogy szükség van „nemcsak pénzügyi, hanem egyéb mechanizmusokra is a rendszer végrehajtásával járó káros hatások kiigazítására az Unió külső határain található kisebb tagállamok számára”, mivel ez, ha nem is nevezi néven, Máltára utal.

Az EU ebben a kérdésben nem az általa hirdetett szolidaritás szellemében cselekedett. Éppen ideje, hogy szónoklatok helyett rátérjünk a lényegre.

Az EU-nak fel kell ismernie, hogy legkisebb állama nem képes tovább felszívni a menedéket és menedékjogot kereső bevándorlók tömegeit.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A brit képviselő, Jean Lambert dublini rendszerről szóló javaslata mellett szavaztam, és dicséretesnek tartom barátom, Patrick Gaubert munkáját, aki a PPE képviselőcsoport előadója volt. A dublini rendszer annak megállapítására szolgál, hogy az EU tagállamai egyikének területén, Norvégiában vagy Izlandon benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért mely tagállam felel. Általánosságban a dublini rendszer jórészt elérte ugyan a céljait – különösen egy egyértelmű és életképes mechanizmus létrehozása – annak megállapítására, hogy mely tagállam felelős a menedékkérelem megvizsgálásáért, továbbra is problémák vannak azonban a rendszer hatékonyságával és gyakorlati alkalmazásával, valamint költségével, amelyet eddig még nem értékelték. Mindez azt mutatja, hogy sürgős szükség van egy európai bevándorlási és menedékpolitikára, ezért üdvözlöm a Tanács jelenlegi, területért felelős elnöke, barátom, Brice Hortefeux, a bevándorlásért, integrációért, nemzeti identitásért és együttműködési fejlesztésért felelős francia miniszter által elvégzett munkát, aki éppen most, 2008. szeptember 8–9-én elnökölt a menedékjogról tartott európai miniszteri konferencián, Párizsban.

Jan Březina (PPE-DE), írásban. – (CS) A dublini rendszer értékeléséről szóló jelentés ellen szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy az nem javítaná a rendszert, ellenkezőleg, akadályozná a hatékony működését.

Különösen azt tartom lényegesnek, hogy óva intsek az automatikus, halasztó hatályú fellebbezési jog bevezetésétől azon döntések ellen, amelyek értelmében a menedékkérőt átadják egy másik tagállamnak. Emellett határozottan nem járul hozzá a rendszer hatékonyságának javításához az, ahogyan a menedékkérőknek a menedékkérelem elbírálására illetékes tagállam számára történő átadása során a menekülteket fogva tartó központok alkalmazásához hozzáállnak, sőt, ez megkérdőjelezi és zavarossá teszi a rendszert.

A jelentés így valójában megfosztja a tagállamokat azokról az eszközöktől, amelyekkel biztosíthatják, hogy döntéseik a dublini rendszer keretében végrehajthatóak legyenek, vagy legalább is gyengíti ezeket az eszközöket, ezt pedig nem szabad jóváhagyni. Helytelen, mert nem szabad, hogy a menedékkérelmek elbírálása során a meghatározatlan humanitárius szempont azt eredményezze, hogy amennyiben a kérelmezők nem működnek együtt, akkor a tagállamok döntései csupán papíron létezzenek.

Az európai teher-megosztó mechanizmusok bevezetésére vonatkozó felhívással sem értek egyet, mivel úgy vélem, hogy a menedékkérelmeknek leginkább kitett államok támogatását szolgáló pénzügyi mechanizmusok tökéletesen elegendőek, és nincs okunk a menedékjog terén újabb szabályozókkal beavatkozni a tagállamok szuverenitásába.

Koenraad Dillen, Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Némi iróniával jegyezzük meg, hogy az Európai Parlament jelentése most első alkalommal nevezi a bevándorlók tömeges beáramlását egy EU tagállamba „tehernek”.

A bevándorlás nem inkább lehetőség kellene, hogy legyen, amely Európa valamennyi népe számára áldásos?

A kétségek eloszlatása végett: nincs szó annak a képtelenségnek a megkérdőjelezéséről, hogy kötelező a menedékkérőket befogadni és szigorúan be kell tartani a visszaküldés tilalmának az elvét. A jelentés csak a dublini rendszer hiányosságaira mutat rá annak megállapítása tekintetében, hogy mely tagállam felel a menedékjog iránti kérelem feldolgozásáért. Ez magától értetődő, tekintve, hogy egyre nagyobb bevándorló áradat érkezik elsősorban az EU déli peremén elhelyezkedő tagállamokba.

A jelentés itt is téves megoldást kínál a bevándorlási hullámokhoz kapcsolódó technikai és emberi problémákra. Nem egy közös menedékjogi rendszer létrehozására van szükségünk, mivel az a folyamatosan bővülő, rosszul záró határokkal övezett EU-ban csak is sikertelen lehet. Éppen ellenkezőleg, a tagállamoknak saját jogkörrel kellene rendelkezniük bevándorlási döntéseik meghozatalához és határai kezeléséhez.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A dublini rendszerről a gyakorlatban kiderült, hogy olyan mechanizmus, amely támogatja az EU átfogó menekült-ellenes politikáját. Reakciós jellegét megerősítik az alkalmazása során történt, a jelentésben felsorolt igazságtalanságok.

Az EU népszerűtlen rezsimek támogatásával, belső harcok, háborúk gerjesztésével és imperialista intervenciók révén nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy emberek százezrei váltak menekültté, az elmúlt években mégis folyamatosan keményített velük szemben az álláspontján ahelyett, hogy gondoskodna a menedékjogot kérő áldozatokról és tiszteletben tartaná a jogait.

Ennek egyik eleme a menedékjogot kérők elfogadhatatlan ide-oda dobálása egyik EU országból a másikba. Ezt szentesítette a Dublin rendelet, és váltotta valóra a Frontex, amely a menekültek kiutasítását szolgálja az EU határain kívülre, a menekültek maximum 18 hónapos fogva tartását lehetővé tevő nemrégiben elfogadott irányelv, az Eurodac alkalmazásának egyéb célokra – például a menekültekről szóló adatok nyilvántartására – való kiterjesztésének jóváhagyásával, valamint az általában embertelen bánásmód révén.

Világos tehát, hogy határozottan fel kell lépünk ennek a rendeletnek a hatályon kívül helyezéséért, és általában az EU menekült-ellenes politikája ellen. Tiszteletben kell tartanunk a menedékkérők arra irányuló jogát, hogy az általuk legmegfelelőbbnek tartott országba menekülhessenek, és biztosítanunk kell, hogy a tagállamok betartják az 1951-es Genfi Egyezményt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Úgy véljük, hogy a jelentés a dublini rendszer értékelésében az aláíró tagállamokban benyújtott menedékkérelmekkel kapcsolatban tartalmaz pozitív elemeket.

Többek között:

- Egyetértünk azzal, hogy a jelentés elítéli a menedékjogért folyamodók átadását olyan tagállamoknak, amelyek nem garantálják a teljes és tisztességes bánásmódot; a családtag fogalmának szűkebb értelmű meghatározását, és a ténnyel, hogy az EURODAC adatbázishoz való hozzáférés kiterjesztése azzal a kockázattal jár, hogy az információ harmadik országokhoz kerülhet;

- Egyetértünk továbbá azokkal a javaslatokkal, amelyek biztosítják, hogy a menedékjogért folyamodóknak legyen joga halasztó hatállyal fellebbezni a felelősséget más tagállamoknak átadó döntések ellen, amelyek védik a visszaküldés tilalmának az elvét és azt az elvet, miszerint kérelmet soha nem szabad eljárási okokra hivatkozva lezárni, és amelyek védik a családok újraegyesítését és a gyermek mindenek fölött álló érdekének az elvét (az életkor megállapítása, fogva tartás tilalma, családtag meghatározása, stb.).

Nem értünk azonban egyet az uniós szintű hatályos eszközök osztályozásával és elfogadásával, valamint azzal, hogy a jelentés támogatja a menekültügyi politika közösségiesítésének kidolgozását, mivel véleményünk szerint ez a föderalista megközelítés okozza azt az uniós szintű visszalépést, ami jelenleg a menedékjogot kérőket sújtja.

Ezért tartózkodunk.

Anna Hedh (PSE), írásban. – (SV) Jean Lambert dublini rendszerről szóló saját kezdeményezésű jelentése (A6-0287/2008) mellett szavaztam, habár megjelennek benne olyan vélemények, amelyeket nem osztok. Azért szavaztam igennel, mert egyetérték a jelentésben megfogalmazott komoly bírálattal, amely kifogásolja, hogy a hatályos uniós szabályok aláássák a menedékjogot kérők jogait, például azzal, hogy a menedékjogot

kérőket olyan tagállamoknak adják át, amelyek nem tudják garantálni a teljes és tisztességes bánásmódot. Ellenzem azonban az EU menekültügyi politikájának teljes harmonizációját.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Kollégám, Lambert asszony dublini rendszerről szóló jelentése mellett szavaztam. Szeretném külön kiemelni azokat a szakaszokat, amelyek hangsúlyozzák, hogy a gyermekeket érintő döntések meghozatalakor mindig a gyermek mindenek fölött álló érdekeit kell elsődlegesnek tekinteni.

Saját hazámban, Skóciában gyalázatos helyzet uralkodik a Dungavel fogva tartó központban, ahol a menedékkérelmet kérők gyermekei gyakorlatilag börtönben élnek. Az ilyen gyakorlatokra semmiképpen nem mondható, hogy a gyermek mindenek fölött álló érdekeit szolgálja, ezért támogatom a skót kormány az irányú erőfeszítéseit, hogy a nevezett intézményt bezárják, és a bevándorlás ügye ismét skót irányítás alá kerüljön.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Fontos tisztázni néhány menekültügyi eljárásra vonatkozó szabályt, többek között azokat, amelyek meghatározzák, ki a felelős a többszörös kérelmek kivédéséért. Miközben az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság azt kéri, hogy a gyermekek részesüljenek nagyobb védelemben a menekültügyi eljárások során, egyre több kísérő nélküli gyermek tűnik fel az EU külső határainál, hogy kihasználják azt a különleges védelmet, amelyet a kiutasítással és visszaküldéssel szemben élveznek. Újra és újra kockára teszik az életüket, miközben újabb ravasz menekülő utakat keresnek.

Ha az eredetileg védelmező megfontolásból alkotott szabályaink mostanra a kockázatvállalás egyre több új formájának kialakulását ösztönzik, akkor új stratégiákon kell elgondolkodnunk.

Ez a jelentés tartalmaz néhány felhasználható elemet, de összességében véve azt hiszem, hogy nem tekint elég messzire, ezért nem támogathattam.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – A dublini rendszer értékeléséről szóló Lambert-jelentésre szavaztam. A jelentés aggályokat vet fel a rendszer hiányosságaival kapcsolatban, és felkéri a Bizottságot, hogy hozzon intézkedéseket azon államok ellen, amelyek a hozzájuk benyújtott menedékkérelmeket nem részesítik teljes és tisztességes bánásmódban.

A visszaküldés tilalmáról szóló elfogadhatatlan irányelvtervezet júniusi elfogadását követően az Európai Parlament most azt hangsúlyozza, hogy a menedékkérelmet kérőknek az európai jogszabályok értelmében jogai vannak, a tagállamoknak pedig kötelezettségeik.

Görögország rendszeresen megsérti a menedékkérők alapvető jogait. A fogadóközpontokban elfogadhatatlanok a körülmények, és itt az egyik legalacsonyabb az elfogadott kérelmek aránya. Egyes tagállamok már meg is megtagadták a Dublin rendelet végrehajtását olyan esetekben, amikor Görögország a felelős ország; több más ország is készül követni a példájukat. Kérjük, hogy a Bizottság javasoljon lényegi és hatékony intézkedéseket annak érdekében, hogy a görög hatóságok megfelelően kezeljék a menedékkérelmeket.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az egyes tagállamok menekültügyi jogszabályai és gyakorlatai még mindig eltérnek egymástól, a menedékkérelmekért folyamodók pedig országonként más bánásmódban részesülnek.

A dublini rendszer mindaddig nem fog elfogadható eredményeket hozni sem technikai, sem emberi szempontból, ameddig nem sikerül kielégítő és egységes védelmi színvonalat elérni az egész Európai Unióban, a menedékkérelmet kérőknek pedig továbbra is jó oka lesz arra, hogy kérelmüket egy bizonyos tagállamnak címezzék, ha a legkedvezőbb nemzeti szintű döntéseket szeretnék elérni.

A sokszoros kérelmek magas száma és a lefolytatott átadások alacsony száma jelzi a dublini rendszer hibáit és azt, hogy szükség van egy közös európai menekültügyi rendszer kialakítására.

A Dublin rendelet végrehajtása a védelmet kérő emberek esetén a felelősség egyenlőtlen eloszlásához vezethet, amelynek azok a tagállamok látják kárát, amelyek pusztán földrajzi elhelyezkedésüknél fogva különösen ki vannak téve a migrációs hullámoknak.

A Bizottság értékelése szerint 2005-ben az Unió külső határain elhelyezkedő 13 tagállamnak a dublini rendszer bevezetése miatt egyre nagyobb kihívásokkal kellett megküzdenie, így a dublini rendszerben alkalmazott „első belépés országa” feltétel a külső határokon elhelyezkedő tagállamokat nagyon nehéz helyzetbe hozta.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Ez a saját kezdeményezései jelentése a menedékkérők védelmének a lehetséges javítására és fokozására összpontosít, de elhatárolom magam a jelentés azon megállapításától, hogy ezt a problémát egy közös menekültügyi rendszer orvosolná.

Ennek ellenére a jelentés mellett szavazok, mivel annak jelentős része kedvező a menedékkérők számára, és a jelentés középpontjában ők állnak.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Az Európai Parlament ma elfogadott egy olyan jelentést, amely világosan és kritikusan rámutat a jelenlegi dublini rendszer gyengeségeire. Nem fér hozzá kétség, hogy ebben a határait egyre jobban elvesztő Európában szükségünk van egy közös uniós szintű bevándorlási és menekültügyi politikára. A kérdés csupán az, hogy ezt hogyan kellene megvalósítani.

A Folkpartiet a bírálókat nagy részével egyetért, és helyesnek tart egy figyelemfelkeltő jelzést, amely arra int, hogy el kell indulni egy humanitáriusabb irányba. Ezért bizonyos fenntartásokkal a jelentésre szavaztam.

Az 5. módosítás bírál bizonyos országokat, amiért módszeresen megfosztják a menedékkérőket a szabadságuktól azzal, hogy fogva tartják őket. Úgy vélem, hogy ez a bíráló maradt, különösen mivel Svédország azok közé az országok közé tartozik, amelyek hagyományosan vétkesek ebben a kérdésben. Nem értek azonban egyet az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoport javaslatával, amely szerint teljesen meg kellene tiltani a fogva tartás alkalmazását, habár véleményem szerint ezt csak végső esetben kellene alkalmazni. Tartózkodtam a 6. módosításnál, amely proaktív kötelezettségként rója a családtagok felkutatását a Vörös Keresztre, a Vörös Félholdra és hasonló intézményekre. Ilyen kötelezettség csak ügynökségekre róható, civil szervezetekre nem. A tartózkodás mellett döntöttem, mivel sem az eredeti szöveg, sem a módosítás nem fejezett ki másféle véleményt.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – (DA) Lambert asszony dublini rendszerről szóló jelentése (A6-0287/2008) tartalmaz ugyan olyan nézeteket és javaslatokat, amelyeket nem támogatok, mégis úgy döntöttem, hogy a végső szavazásnál a jelentés mellett tettem le a voksomat. Legfőképpen azért döntöttem így, hogy egyetértésemet fejezzem ki a jelentésben megfogalmazott egyértelmű bírálókkal, amelyek szerint az EU hatályos rendeletei aláássák a menedékkérők jogait, például azzal, hogy hozzájárulnak a menedéket kérő olyan tagállamoknak történő átadásához, amelyek nem tudják garantálni a kérelmek teljes és tisztességes feldolgozását.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A Dublin II-ről létrejött megállapodások azon a politikai fikción alapulnak, hogy a 27 tagállam megbízik egymásban a menedékkérelmek kezelésének kérdésében, és hogy valamennyi tagállam ugyanolyan becsületesen vállalja a rá háruló felelősséget.

Személyesen vizsgáltam ki a csecsen menekültek lengyelországi fogadását, mivel számos csecsen menekültet küldtek vissza Belgiumból Lengyelországba a Dublinra hivatkozva. Többen határozottan tiltakoztak. Ezért folytattam vizsgálatot. A képeket megtekinthetik a weboldalamon.

Véleményem szerint mindaddig, amíg nincsen megfelelő és konzisztens védelmi szint mind a 27 tagállamban, addig a Dublin II. alig több politikai fikciónál, amely súlyos jogtalanságokat szül. Saját szememmel láttam Lengyelországban, hogy a dublini szabályokban megállapított alapelveket a gyakorlatban nem alkalmazzák. A fogadás minősége, a gyermekek fogadása és az iskoláztatás hiánya, a menekültek számára biztosított higiénés feltételek, az egészségügyi ellátás hiánya: ezek a dolgok jelentősen eltérnek az egyes tagállamok között.

A Lambert-jelentés megállapítja a problémákat, pontos értékeléssel indul, és számos területen megoldásokat is javasol. Megérdemli a teljes támogatást.

- Jelentés: Nickolay Mladenov (A6-0249/2008)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A személyek Európai Unió belüli szabad mozgásának egyik következménye a határokon átnyúló gépkocsiforgalom növekedése, amely felveti azt az igényt, hogy a balesetek áldozatainak hatékony védelme érdekében szülessenek európai szintű rendelkezések a gépjármű-biztosítás területén.

E cél eléréséhez rendkívül fontos, hogy hatékonyan működjön a biztosítótársaságok által az áldozat állandó lakhelye szerinti országban létesített kárrendezési megbízotti rendszer. A kárrendezési megbízott kötelessége az áldozatot tájékoztatni arról, hogyan érvényesítheti az igényét egy külföldi állampolgárral szemben, és növelni a fogyasztók bizalmát, ha a biztosítási szerződés megkötése előtt megtekinthető információs csomag

teljes körű információt tartalmazna a kárrendezési megbízotti rendszer működésére és alkalmazására vonatkozó szabályokról, és arról, hogy a rendszer milyen előnyökkel jár az áldozatok számára.

Az előadó által felvetett másik fontos kérdés, hogy vajon kötelezővé kellene-e tenni a jogi kiadásokkal kapcsolatos biztosítást minden tagállamban. Támogatom az előadó véleményét, miszerint a helyes megoldás a meglévő önkéntes rendszer fenntartása. Egy kötelező rendszer erősítené ugyan a fogyasztók bizalmát, ezt azonban ellensúlyoznák a növekvő biztosítási költségek és az ügyek bírósági rendezése által okozott késedelmek. Rendkívül fontos azonban azonnali intézkedéseket hozni annak érdekében, hogy a jogvédelmi biztosítás megköthető legyen, különösen az új tagállamokban.

Ian Hughton (Verts/ALE), írásban. – A Mladenov-jelentés a gépjármű biztosítások értékelésekor kellő fontosságot tulajdonít a fogyasztói szervezeteknek. A fogyasztói testületek valóban fontos szerepet játszanak ezen a területen, akár csak az EU intézményei, a tagállamok és maga a biztosítási ágazat.

Arlene McCarthy (PSE), írásban. – Szeretnék köszönetet mondani Mladenov úrnak, bizottsági előadónknak.

Ez a gépjármű biztosítási szempontokról szóló jelentés jól példázza, hogy az uniós tagság milyen gyakorlati és pragmatikus előnyökkel jár Európá polgárai számára.

Tekintve, hogy évente 1,2 millió közúti baleset történik Európában, néhány állampolgár sajnos áldozatul esik autóbaleseteknek, akár vezetőként, akár utasként vagy gyalogosként.

Mégis sokan nem tudják, hogy létezik olyan uniós jogszabály, amely segít megoldani a biztosítási igényeket anélkül, hogy külföldi biztosító társaságokkal kellene idegen nyelven egyezkedni.

Ez az uniós jogszabály azt szolgálja, hogy a polgárok hazamehessenek és gyorsan, egyszerűen, saját anyanyelvükön intézhessék el az igényt.

A negyedik gépjármű-biztosítási irányelv azzal is segíti a balesetek áldozatait, hogy minden egyes tagállamban információk központokat hoz létre.

Mivel a jogszabályok jelenleg nem írják elő a jogi költségek kötelező fedezetét, a polgárok élhetnek a jogvédelmi biztosítás megkötésének lehetőségével.

A Parlament közvetítésért felelős előadójaként természetesen remélem, hogy a felek alternatív vitarendezési megoldást alkalmaznak nézeteltéréseik elsimítására, ugyanakkor elkerülik a bírósági eljárással járó költségeket és késedelmet.

Az ehhez a jogszabályhoz hasonló konkrét, gyakorlati intézkedésekkel mutathatjuk meg Európa értékét polgáraink számára.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) 2003–2005 folyamán körülbelül 17 000 harmadik országbeli állampolgárt küldtek másik EU tagállamba, hogy menedékkérelmüket ott vizsgálják meg. Ezek 12%-át olyan emberek nyújtották be, akik már kértek menedékjogot.

Jelenleg uniós tagállamonként igen eltérő az esélye annak, hogy valaki megkapja a menedékjogot. Ezt legjobban az irakiak példája mutatja. Németországban 75% esélyük van a menedékjogra, Görögországban csupán 2%.

Hasznos volna az EU számára, ha bevezetne egy olyan rendszert, amelynek keretében egy tagállam lenne felelős a menedékkérelmek megvizsgálásáért, és ezzel felszámolná az országról országra vándorló menekültek jelenségét, a kétszeres migrációt és a menedékkérelmek párhuzamos benyújtását a különböző országokban.

- Jelentés: Sharon Bowles (A6-0312/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Az adócsalás komoly pénzügyi veszteséget okoz a tagállamok számára, és rontja a lehetőségeinket az adókból finanszírozott szolgáltatások színvonalának fenntartására és javítására.

A végső szavazásban mégis tartózkodtunk a szavazástól, mivel több módosítás is pozitív dologként értékelte a tagállamok közötti adóversenyt, és elbagatellizálta az adóparadicsomok káros hatásait a tagállamok gazdaságaira.

Nem értettünk továbbá egyet a 3. bekezdés második felének megfogalmazásával, amely túlságosan pozitív képet fest a tagállamok közötti adóközelítésről.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégiáról szóló saját kezdeményezésű jelentésről szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, amelyet a brit képviselő, Sharon Bowles fogalmazott meg válaszként a Bizottság tárgyban készült közleményére. Az adóbevétel – más szavakkal az adók és kötelező szociális hozzájárulások – teljes összege 2004-ben az Európai Unió GDP-jének 39,3%-át tette ki, azaz 4 100 milliárd euró volt. Nagyon kevés becslés van arra vonatkozóan, hogy mennyi az adócsalás miatt be nem folyt adó összeg; de e becslések szerint a GDP kb. 2–2,5%-a. Az adózás ugyan nemzeti hatáskörbe tartozik, az adócsalás azonban az adófizetők közötti verseny torzítása révén akadályozza a belső piac sikeres működését. Vitán felül áll, hogy az adócsalás elleni küzdelemnek európai dimenziója van, tekintettel a gazdaság nemzetközi globalizációjára.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A végleges állásfoglalás ellen szavaztunk, mivel az Európai Parlament többsége nem veszi figyelembe az alapvető adócsalás igazi okát – az adóparadicsomok létezését –, bár tartalmaz bizonyos pozitív javaslatokat, amelyeket megszavaztunk.

A parlamenti bizottság jelentése tartalmaz ugyan néhány pozitív javaslatot, nevezetesen kifejezett utalást az adóparadicsomokra, és az adócsalásban illetve az adóalap csökkenésében játszott nagyobb szerepükre, ami csökkenti az állami bevételeket és az állam lehetőségeit a szociális támogatási politikák gyakorlati végrehajtására, de a plenáris szavazáson ezek közül az álláspontok közül többet is elutasítottak vagy felhívtak.

Az Európai Parlament politikai többsége nem igazán akarja beszüntetni az adóparadicsomokat, amelyek hatalmas vagyonokat és különböző, többé-kevésbé jogtalan ügyeletekből származó óriási részvénytőkepiaci nyereségeket rejtegetnek. A kapitalizmus felháborító nyereségközpontjai közé tartozó adóparadicsomokat támogatni kívánják, még ha ez egyet jelent is azzal, hogy alacsonyabb bevétel jut az államnak és kevesebb lehetőség marad a munkavállalókat és az embereket szolgáló közpolitikai válaszokra.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Bowles asszony jelentése jellemző erre a Parlamentre: megoldásokat javasol olyan problémákra, amelyek a brüsszeli Európa nélkül nem is léteznének; olyan megoldásokat, amelyek ráadásul csak súlyosbítanák ezeket a problémákat, vagy újabbakat hoznának létre.

A jelen esetben az adócsalás elleni küzdelem javítása érdekében javasolt megoldások között szerepel az adó származási országban történő kivetése és egy olyan elszámoló ügynök létrehozása, amely az egyes tagállamok adóbevételét függővé tenné a többi tagállam átutalásaitól. A további javaslatok között szerepel a HÉA kivetésekor az importáló tagállam adókulcsának alkalmazása (a jelenlegi mentességi rendszer helyett), vagy fordított adókivetési mechanizmus alkalmazása. Elfogadása esetén mindkét javaslat elviselhetetlen adminisztratív és adóterheket róna a vállalatokra. Ráadásul valamennyi adóhatóság közvetlenül hozzáférhetne a többi tagállam adófizetőinek elektronikusán tárolt adataihoz. Szabványosítanák a megtakarítások adózását és az adócsalásra vonatkozó büntetőjogot. Számos csökkentett HÉA-kulcsot eltörölnének.

Mindez világosan mutatja, hogy a valódi cél nem annyira a csalás elleni küzdelem, ami nagyon valóságos és komoly probléma, hanem inkább a tagállamok fiskális szuverenitásának a felszámolása.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az adócsalás elleni küzdelem mellett természetesen érdemes teljes mellszélességgel kiállni. Ennek megfelelően az állásfoglalásra irányuló indítvány egésze mellett szavaztunk, dacára annak, hogy tartalmaz számos olyan elemet is, amelyet nem gondoltak át, és amelyek indokolatlanok. A 3. bekezdés szerint: „a »származási ország« alapulva alapuló HÉA-rendszer működőképessége megköveteli az országok közötti adóközelítést, hogy elkerüljük az adóversenyt”. Ezt a megfogalmazást nem támogatjuk.

A tagállamok HÉA- és adórendszereinek közelítése igen veszélyes lépés a nemzeti önrendelkezéssel ellenkező irányba, az egyik legalapvetőbb politikai területen. Az Európai Parlamentnek nem szabad ilyen túlságosan általánosító kijelentéseket tennie egy ennyire fontos kérdésben.

Az adóversenynek előnyei is vannak, hiszen az országok előreléphetnek és hatékonyabb adókat illetve más megoldásokat dolgozhatnak ki az állami kiadások finanszírozására, feltéve, hogy nem sújtja őket az átgondolatlan uniós jogi szabályozás.

Marian Harkin (ALDE), írásban. – Teljes mértékben támogatom az adócsalás elleni küzdelmet, és elismerem, hogy ennek érdekében szoros együttműködésre van szükség az egyes tagállamok közigazgatási hatóságai és a Bizottság között.

Nem támogatom azonban az indoklásban szereplő azon következtetést, miszerint a KKTA bevezetése bármilyen módon is szükséges lenne az adócsalás leküzdéséhez. A KKTA a jelenlegi szakaszban csak egy technikai javaslat, nincsen ezzel kapcsolatban javasolt közlemény, így tehát túl korai azt sugallni, hogy segíthetne az adócsalás elleni küzdelemben.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Elnök úr, az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégiáról szóló jelentés (2008/2033(INI)) mellett szavazok.

Sharon Bowles helyesen mutat rá, hogy az adócsalásnak súlyos következményei vannak a nemzeti költségvetések számára. A tisztességes adózás elvének megsértéséhez vezet, és része van a verseny torzításában.

A HÉA-csalás által okozott torzulások kihatnak a forrásrendszer átfogó egyensúlyára. A HÉA-veszteség – különböző források szerint – 60 és 100 milliárd EUR közötti összeget tesz ki évente az Európai Unióban, ez pedig egyre inkább szükségessé teszi, hogy a tagállamok a bruttó nemzeti jövedelmen (GNI) alapuló saját forrásaikra támaszkodjanak.

Egyetértek Sharon Bowles kezdeményezésével. Fel kell számolni a HÉA-csalás által okozott problémákat. Ha biztosítani akarjuk a Közösség megfelelő működését, akkor gondoskodnunk kell arról, hogy a forrásrendszer tisztességesen és átláthatóan működjön.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Tíz év mellébeszélés után még mindig nem tudunk a HÉA-csalások megállítására alkalmas hatékony módszerekben megállapodni; az adókijátszásnak ez a formája Európa gazdasági teljesítményének 2–2,5%-át teszi ki.

A fordított adókiivetési rendszer papíron egészen jól mutat, de úgy tűnik, hogy még túlságosan kezdetleges állapotban van, ezért is van az, hogy az elhangzott kérések többsége a tagállamok közötti jobb együttműködésre szólít fel.

Jellemző az adócsalások területére, hogy bizonyos tagállamokban feltűnően magas a csalásra való hajlam és laza az ellenőrzés, ami kiegészül az adóbeszedéssel szembeni elfogadhatatlan, „laissez-faire” hozzáállással. Megdöbbenőnek tartom, hogy a parlamenti jelentés nem közvetít valamilyen hatásos üzenetet és nem ajánl új megoldásokat, ezért tartózkodtam.

John Purvis (PPE-DE), írásban. – Az Egyesült Királyság konzervatív küldöttsége sajnálja, hogy nem támogathatja Bowles asszony jelentését. Elismerjük, hogy az adócsalás súlyos probléma, amellyel nagyon sürgősen foglalkozni kell, és különösen, hogy a HÉA terén különösen fontos megoldást találni az úgynevezett „körhintacsálásokra”.

Hiányzik ugyanakkor a jelentésből az adóverseny és a szuverenitás határozott támogatása; nem reális az adóparadicsomokhoz való hozzáállása; és nem ismeri el a magas adók és a nagyfokú adókikerülés és adókijátszás közötti közvetlen kapcsolatot, ezért azt kérjük, hogy az Európai Unió gondolkodjon el nagyon komolyan, mielőtt olyan adóintézkedéseket javasol, amelyeknek az eredménye esetleg nem lesz más, mint tőkekiáramlás, a belföldi beruházásoktól való eltántorítás, vagy valójában még több adócsalásra való ösztönzés.

Eoin Ryan (UEN), írásban. – (GA) Örömmel támogatom ezt a jelentést, amely elismeri, hogy elengedhetetlen egy adócsalás elleni stratégia kidolgozása. A hatékony politikák végrehajtása jórészt ugyan a tagállamokra tartozik, de szükség van európai szintű együttműködésre. Nem szabad aránytalan adminisztratív terheket rakni a vállalatokra, különösen a kis- és középvállalkozásokra, és tekintettel a Bizottság politikájának keretére, csökkenteni kell a bürokráciát.

Támogattam a szerző módosítását, amely kiemeli, milyen fontos a tisztességes verseny az adózás terén az Európai Unió gazdasága számára. Csalódott vagyok, amiért ugyanez a szerző az indoklásban a **közös konszolidált társasági adóalapra** (KKTA) hivatkozott. A KKTA-t nem vetették még alá elég vizsgálatnak ahhoz, hogy garantálni lehessen, hogy egy ilyen adózási rendszernek pozitív hatásai lennének, és feltehetően több bizonyíték létezik ennek az ellenkezőjére. Ez a kijelentés gyenge feltevéseken alapszik, és mivel csak az indoklásban szerepel, nem szavazhatunk a témáról. Ennélfogva szeretném megragadni ezt a lehetőséget, hogy kifejezzem csalódottságomat, és kinyilvánítsam tiltakozásomat.

7. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 12.50-kor felfüggesztik, és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR*Elnök***8. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet****9. Az általános költségvetésre vonatkozó tervezet Tanács általi előterjesztése – 2009-es költségvetési év (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont a 2009-es év általános költségvetéstervezet Tanács általi előterjesztésével kapcsolatos vita. Üdvözlöm Éric Woerth költségvetési, államháztartási és közszolgálati miniszter urat, a Tanács elnökségének képviselőjét.

Éric Woerth, a Tanács soros elnöke – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, megtiszteltetés és öröm számomra, hogy ma ebben a Házban beszélhetek, két okból is: először is, mivel az Önök Parlamentje képviseli az európai demokrácia szívét. A francia elnökség rendkívüli módon tiszteli és csodálja azt a munkát, amit Önök az európai integráció érdekében végeztek, és a francia elnök júliusi, Strasbourgban elhangzott beszéde a lehető legjobb bizonyítéka annak, hogy készek vagyunk segíteni Európának abban, hogy együtt haladjon előre. Ugyanez a szellem vezérel engem is, és osztják ezt kollégáim is a francia kormányban. Másodszor, mivel a Tanács július 17-én egyhangúan elfogadta a ma bemutatásra kerülő 2009. évi költségvetés-tervezetet. Ez az egyhangúság annak a jele, hogy a költségvetéstervezet kiegyensúlyozott, és az EU kormányai képesek vele azonosulni.

Első lépésben kaptunk egy stabil alapot a költségvetési eljárás folytatásához. A háromoldalú megbeszélések és az egyeztető tárgyalások építő légkörben zajlottak. Hat nyilatkozatban már megállapodtunk, és biztosra veszem, hogy sok közös érdekű ügyben is meg fogunk tudni egyezni.

Biztosíthatom Önöket, hogy a Tanács kész folytatni ezt a magas színvonalú párbeszédet, remélve, hogy mindenki számára kielégítő megállapodásra jutunk a 2009. évi költségvetést illetően.

Ez a megállapodás három alapelvnek kell, hogy megfeleljen: az első, hogy biztosítsa az Európai Unió politikai prioritásainak finanszírozását – és létrehoztunk egy pénzügyi keretet a 2007 és 2013 közötti időszakra, amelyet végre kell hajtunk ahhoz, hogy elérjük a versenyképességre, kohézióra és növekedésre vonatkozó céljainkat. A második a költségvetési fegyelem és a hatékony és eredményes pénzgazdálkodás intézményközi megállapodásban meghatározott szabályainak a betartása. A kiadásoknak az említett megállapodásban rögzített határokon belül kell maradniuk, és elegendő mozgásteret kell fenntartani a különböző tételek felső határa alatt. A harmadik alapelv megköveteli, hogy az előirányzatok a tényleges igények figyelembevételével kerüljenek kiigazításra. Különösen fontos, hogy tanuljunk az előző költségvetés eredményeiből, és ez által meg tudjuk határozni, mennyire vagyunk valójában képesek végrehajtani az ágazati szakpolitikákat. Ráadásul a közösségi költségvetést a pénzügyi terv 1988-as létrehozása óta mindig az jellemezte, hogy nem használták fel a kifizetési előirányzatokat. A költségvetés végrehajtása – Dalia Grybauskaitė biztos erőfeszítéseinek hála – javulóban van, azonban továbbra is jelentős bizonytalanságok maradnak a 2009-es pénzügyi évvel kapcsolatban, és egyelőre nincsen a kezünkben arra utaló bizonyíték, hogy 2009 különbözik majd a korábbi évektől.

Fontos kérdés az európai adófizetők érdekeinek védelme – különösen igaz ez a jelenlegi gazdasági hangulat közepette –, ezért amennyire csak lehet, el kell kerülnünk, hogy kihasználhatatlan előirányzatok kerüljenek be a költségvetésbe. Következésképpen a Tanács munkájának irányadó elve egy reális és kiegyensúlyozott költségvetés létrehozása volt.

Mielőtt ennek a munkának a gyümölcseit bemutatnám Önöknek, szeretnék szólni pár szót egy olyan konstrukcióról, amelynek segítségével gyorsan reagálhatunk a fejlődő országokban magasba szökő élelmiszerárakra. A következő hetekben megbeszéléseink középpontjában ez a téma áll majd. A június 19–20-i Európai Tanács ülése erős politikai lendületet adott, amikor üdvözölte a Bizottság szándékát egy új alap létrehozására irányuló javaslat előterjesztésére, amely támogatná a fejlődő országok mezőgazdaságát. Az Európai Tanács mandátuma azonban e tekintetben meglehetősen világos: szigorú összhangban áll a jelenlegi pénzügyi tervvel, hogy megoldást kell találni.

Tisztában vagyok azzal, hogy az Európai Parlament jelenleg nem osztja ezt a nézetet. A Tanács ennek ellenére ebből a szemszögből fogja értékelni a Bizottság által július 18-án elfogadott javaslatot.

Végezetül emlékeztetném Önöket, hogy az Európai Tanács éppen tegnap erősítette meg újra, hogy a már kifizetett 6 millió EUR gyorssegélyen felül kész támogatni a grúziai újjáépítési erőfeszítéseket, többek között Dél-Oszétia és Abházia területén. Az EU ezért rövidesen kezdeményezni fogja egy, a Grúzia újjáépítését támogató nemzetközi konferencia összehívását. A tegnapi Európai Tanács kérte a Tanácsot és a Bizottságot, hogy kezdje meg a konferencia előkészítését.

És most szeretném Önökkel ismertetni a 2009. évi költségvetéstervezet Tanács által meghatározott fő célkitűzéseit.

A költségvetés javasolt kötelezettségvállalási előirányzatainak összege 134 milliárd euro, ami 469 millió euróval kevesebb, mint az előzetes költségvetés-tervezetben. A kötelezettségvállalási előirányzatok növekedése 2008-hoz képest tehát 2,8%, így az EU teljes kötelezettségvállalási képességét szinten tartottuk.

Ami a kifizetési előirányzatokat illeti, a Tanács az előzetes költségvetés-tervezethez képest 1,7 milliárd euróra korlátozott kiigazítást tett. Ahogy azt Önök a korábbi években kérték, a Tanács nem hajtott végre minden tételben véletlenszerű csökkentéseket. Ehelyett a 2007-es és 2008-as költségvetés végrehajtásának részletes elemzése alapján, valamint a végrehajtandó és befejezendő közösségi programok reális esélyeit mérlegelve került sor csökkentésekre. A költségvetés-tervezetben a kifizetési előirányzatok összege így 115 milliárd euro.

Senkit nem érhet meglepetésként – és ezt hangsúlyoznom kell –, hogy 2009-ben csökken a kifizetési előirányzatok szintje. Ezt elfogadottnak tekintettük akkor, amikor a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó pénzügyi keret elfogadásra került. Ha a kifizetési előirányzatok felső határa 2009-ben lényegesen alacsonyabb, mint 2008-ban és 2010-ben, akkor ez különösen a kohéziós politikát szolgáló előirányzatok mozgásával magyarázható, amelyre 2009-ben kihat a 2000–2006-os programozási időszak lezárulása és a 2007–2013-as programozási időszak során várható fokozatos növekedés. Nem láttuk jelét annak, hogy gyorsabban tudtak volna beindulni új programok. Ellenkezőleg, az irányítási és ellenőrzési rendszerek elfogadásának és a nagyobb projekteknek a nyomon követésére szolgáló mechanizmus azt mutatja, hogy lassan indulnak. Ezért a 433 programból csak kettő olyan van, Magyarországon, ahol időközi részletek folyósítására került sor.

A költségvetés-tervezetben a kifizetési előirányzatok szintje tehát reális, és az Unió igényeihez igazodik.

Tételről tételre haladva szeretnék kiemelni néhány pontot.

Ami a „Versenyképesség a növekedés és foglalkoztatás érdekében” tételt illeti, a Tanács nagy jelentőséget tulajdonít a lisszaboni stratégia végrehajtásának. Ennek megfelelően biztosította, hogy rendelkezésre álljon a megfelelő finanszírozás, különösen a kutatási és technológiai fejlesztési programokra, a transzeurópai hálózatokra és az oktatás, valamint az élethosszig tartó tanulás minőségének javítására. A Tanács – mint már említettem – a végrehajtandó programokban rejlő lehetőségek elemzése alapján korlátozta a kötelezettségvállalási előirányzatok növekedését.

Szeretném ugyanakkor kiemelni, hogy ezzel összefüggésben a kötelezettségvállalási előirányzatok növekedése igen jelentős a prioritást élvező programok esetében. 2008-hoz képest például a kutatási keretprogram 10%-al növekedik, az innovációs és versenyképességi program 16%-al növekszik, az európai polgárok számára oly fontos „Egész életen át tartó tanulás” programja pedig 6%-os növekedésben részesül.

Ezek a példák jól illusztrálják a Tanács által elfogadott, célirányos stratégiát. A Tanács emellett több tétel csökkentésével redukálta a kifizetési előirányzatokat (471 millió euróval) az előirányzatok felhasználása módjának figyelembe vétele érdekében.

Ami az 1b, „Kohézió a növekedés és foglalkoztatás érdekében” tételt illeti, a Tanács elfogadta a kötelezettségvállalási előirányzatoknak a Bizottság által az előzetes költségvetés-tervezetben javasolt összegét. A kifizetési előirányzatok tekintetében kiegyensúlyozott megközelítést alkalmaztunk, bevezetve egyfelől egy 50 millió euro összegű emelést a konvergencia-országok és -régiók számára, másrészt pedig egy 300 millió euro összegű csökkentést a regionális versenyképesség területén.

Ezzel a kifizetési előirányzatok összességében ésszerű módon, 250 millió euróval csökkennek, és örömmre szolgál, hogy sikerült együttes nyilatkozatban megegyeznünk mind a Strukturális illetve a Kohéziós Alapról, mind pedig a vidékfejlesztési programokról.

Ami a „Természeti erőforrások megőrzése és kezelése” tételt illeti, a Tanács 382 millió euro összegű korlátozott csökkentést fogadott el a kötelezettségvállalási előirányzatok, és 497 millió eurós csökkentést a kifizetési

előirányzatok tekintetében. Ezek főként a piaci beavatkozással és számla elszámolással, és ésszerű mértékben a vidékfejlesztéssel kapcsolatos költségvetési tételeket érintik.

Szeretnék arra is rámutatni, hogy az élelmiszerprogramokhoz, ingyenes gyümölcs- és zöldségosztáshoz, iskolatejhez és promóciós intézkedésekhez kapcsolódó költségvetési tételek megmaradtak. Ugyancsak megőriztük a Bizottság által környezeti politikákra javasolt összegeket.

Ami a 3., „Unió polgárság, szabadság, biztonság és a jog érvényesülése” tételt illeti, a Tanács a kötelezettségvállalási előirányzatok 20 millió euro összegű célzott csökkentésével kis mértékben emelte a felső korlát alatt fennmaradó szabad forrásokat, amelynek teljes összege így 76 millió euro. Ezzel összefüggésben szeretném hangsúlyozni, hogy milyen fontos a francia elnökség számára a bevándorlási politika. Ezért bekerült a Frontex ügynökség számára az előzetes költségvetés-tervezetben javasolt összeg.

Ami a 4., „Az EU mint globális partner” tételt illeti, megkíséreltük előre vetíteni a Palesztinával és Koszovóval kapcsolatos igényeket, nem várva meg a Bizottság módosító levelét, amelyet várhatóan a jövő héten fogadnak el. Az előzetes költségvetés-tervezethez képest félretettünk tehát további forrásokat, 100 millió euro összegben Palesztina és 60 millió euro összegben Koszovó számára.

Ami a KKBP-t illeti, a Tanács óvintézkedésként elfogadta az előzetes költségvetés-tervezetben szereplő kötelezettségvállalási és kifizetési előirányzatokat, amelyek összhangban vannak a 2006. május 17-ei intézményközi megállapodásban biztosított összegekkel. Ami a kifizetési előirányzatokat illeti, a csökkentés összege 393 millió euro, e csökkentés fele azonban a gyorssegélyre képzett tartalékot érinti, és mint azt Önök is tudják, a Tanács úgy véli, hogy ezt a tartalékot a kifizetési előirányzatok átcsoportosításával is lehetne finanszírozni, amint arra volt már példa az elmúlt években.

Végezetül az 5. tétel, az „Igazgatás” tekintetében a Tanács az igazgatási előirányzatok 3,8%-os ellenőrzött növekedését fogadta el, amit az intézmények megfelelő működésének biztosításához szükségesnek tart. Így az 5. tétel alatt elérhető szabad források összege 224 millió eurót tesz ki. A Tanács természetesen elfogadta a 2007. évi bővítéshez kapcsolódó 250 álláshelyet. Itt is végeztünk célzott csökkentéseket a korábbi végrehajtások alapján, szemben a szinte hagyományosnak számító, minden területre kiterjedő csökkentésekkel.

Végezetül, ami a decentralizált ügynökségeket illeti, figyelembe vettük ezeknek az ügynökségeknek az életciklusát. Nem kezelhetjük egyformán azokat az ügynökségeket, amelyek már elérték az utazósebességet, és azokat, amelyek még csak most szerzik meg a szükséges szakértelmet – a fejlődési fázisban lévő ügynökségeket –, és figyelembe vettük az egyes ügynökségek által az előző pénzügyi évben termelt többletet is. Ez történt a Frontex és az Eurojust esetén; ez a két ügynökség a prioritást élvezők közé tartozik.

Befejezésül tehát úgy érzem, hogy a 2009-es évre vonatkozó költségvetés-tervezet egyensúlyt teremt az Európai Unióval kapcsolatos törekvéseink között, amelyben természetesen valamennyien osztozunk, és a józan költségvetés-készítés között, amelyért polgárainknak felelősek vagyunk. Ere egészen biztosan szükség van, ha azt szeretnénk, hogy a polgárok osztozzanak az európai eszmébe vetett bizalmunkban.

Ez a Ház talán más véleményen lesz, de a költségvetési eljárásnak még csak az elején járunk, és még rengeteg időnk van arra, hogy összehangoljuk a 2009. évi költségvetés szerkezetére vonatkozó nézeteinket, és válaszoljunk a Bizottság új javaslatai következtében előttünk álló kihívásokra. Biztos vagyok tehát benne, hogy a három intézmény megtesz minden tőle telhetőt, hogy mindezekben a kérdésekben átfogó megegyezésre jusson a mostantól a novemberi egyeztetésig rendelkezésre álló idő – két hónap – alatt, és remélem, hogy ez a megegyezés a lehető legjobb kompromisszum lesz mind az intézmények, mind az európai polgárok számára. Önök természetesen számíthatnak a teljes elkötelezettségemre, szem előtt tartva az elmondottakat.

Elnök. – Nagyon köszönöm, miniszter úr. Nagyobb érdeklődést érdemelt volna, de a megjelent képviselőink minősége sokat nyom a latba. A mai napon természetesen megkezdjük az első megbeszéléseket, és jelen van egy egykori miniszter is, aki korábban az Ön posztját töltötte be.

Jutta Haug, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos úr, soros tanácsi elnök úr, éppen az imént mondta, hogy a költségvetési eljárás kezdeténél vagyunk. Ami a Parlamentet illeti, nem ez a helyzet. A költségvetési eljárást, és az eljárásról illetve a 2009. évi költségvetésről folytatott megbeszéléseket az év elején megkezdjük. Hosszú utat tettünk már meg. Ráadásul mi itt a Parlamentben egyetértünk abban, hogy sem a Bizottság előzetes költségvetés-tervezete, sem a Tanács tervezete – amely, mint tudjuk, a Bizottság becslésében szereplő kötelezettségvállalási és kifizetési előirányzatokat egyaránt megnyirbálta –, nem különösebben lelkesítő. Természetesen nem tekintjük ezt ambiciózus költségvetésnek, amely kielégíti az Európai Unióban a politikai tevékenység minden lehetséges területén velünk szemben támasztott követelményeket.

A Parlamentnek különösen az okoz ismétlődő problémát, hogy miközben folyamatosan és mindenütt arról beszélünk, hogy foglalkozni akarunk az éghajlatváltozással, ezt a szándékot a költségvetés nem tükrözi megfelelően. Mi itt a Parlamentben – amint azt Ön is láthatja abból az elsőprő támogatásból, amelyet a kamara nyújtott a Költségvetési Bizottság tárgyaló csapatának a júliusi szavazáson – gondoskodni fogunk arról, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelmet a költségvetés több területén is erősíteni lehessen, és erre európai alapok álljanak rendelkezésre. Nem hisszük, hogy a kötelezettségvállalási és kifizetési előirányzatok között akkora rés maradjon, mint a Bizottság által javasolt 15%, amelyet a Tanács azután tovább szélesített.

Ehelyett olyan költségvetést fogunk elérni, amely nagyobb összhangban van a költségvetési pontosság és egyértelműség elvével. Egészen biztosan lesznek időnként heves vitáink az ősz során. Őszintén remélem azonban, hogy miután megegyeznünk bizonyos kérdésekben, kielégítő eredményre jutunk.

Janusz Lewandowski, előadó. – (PL) Elnök úr, ősszel szokás szerint nekilátunk a költségvetési eljárás döntő szakaszának, ezúttal a 2009-es évre vonatkozóan. Feladatunk, hogy az előzetes költségvetési javaslatok benyújtása óta történt változásokat észleljük és figyelembe vegyük.

Számomra, mint az Európai Parlament és a többi európai intézmény költségvetéséért felelős előadó számára a legnagyobb problémát és nehézséget a Lisszaboni Szerződés sorsát övező bizonytalanság jelenti. A 2009. évre szóló költségvetési előrejelzések a legvalószínűbb eredményen alapultak, nevezetesen egy olyan szerződés hatálybalépésén, amely alapvetően megnöveli az Európai Parlament együttdöntési jogkörét. Mivel jelenleg a Szerződés jövője kérdéses, a költségvetéssel kapcsolatos normális reakció az lenne, hogy szétválasztjuk a Lisszaboni Szerződéshez közvetlenül kapcsolódó kiadásokat az elkövetkező év előzetes kiadásaitól, és ezt is kértük minden európai intézménytől. Kaptunk egy választ az Európai Parlamenttől, amelyet jelenleg vizsgálunk. Ez még nem a Parlament Hivatalának hivatalos dokumentuma, de megfelel annak a követelménynek, hogy különválasztja a Lisszaboni Szerződéshez kapcsolódó kiadásokat, amelyeket később, ha a helyzet változik, figyelembe lehet venni.

A Lisszaboni Szerződés sorsának a 2009. évi költségvetésre gyakorolt hatását illető bizonytalanság nyilvánvalóan nem ment fel bennünket a 2009. évi kiadások tervezetének elkészítésére vonatkozó többi elv alkalmazása alól. Figyelembe kell vennünk a képviselők díjazására és az asszisztensek díjazására és alkalmazására vonatkozó új szabályokat. Fedeznünk kell az európai választási kampány költségeit, és figyelembe kell vennünk a különböző energiaforrások 2008-ban bekövetkezett ármozgását. 2009 mindenekelőtt a választás éve, amikor szigorúságra és pénzügyi fegyelemre kell törekednünk. Az európai hivatali szervezet – más szavakkal az európai igazgatás – bővülése nem a legjobb üzenet, amit azoknak az embereknek küldhetünk, akiket az európai parlamenti képviselők mandátumának megújítására kérünk.

Szeretném felhívni a figyelmet még egy fontos dologra, ami nem az Európai Parlament előadójaként aggaszt, hanem mint demokratikus nemzetek olyan közösségének a tagját, amely törődik az emberi jogokkal és Európa valamennyi nemzetének szuverenitásával. Költségvetési szinten is reagálnunk kell a Grúziában történetekre. Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentnek az első olvasatban állást kellene foglalnia ebben a kérdésben, mivel nehéz lesz meggyőznünk az európai adózókat, hogy folytassuk a feltétel nélküli támogatások folyósítását Oroszországnak, miközben az ország a határain túl folytatott háborúkra költ.

Kyösti Virrankoski, a Költségvetési Bizottság alelnöke. – (FI) Elnök úr, miniszter úr, biztos úr! Először is szeretném elmondani, milyen hálás vagyok azért, hogy a jövő évi költségvetés-tervezet most a Parlament elé került. Szeretném ugyanakkor azt is elmondani, milyen szomorú vagyok, hogy Bizottságunk elnöke, Reimer Böge nem lehet jelen a vitán, mivel ezzel egy időben fontos kötelezettségeknek kell eleget tennie hazájában. Ezért én tartom meg helyette a Költségvetési Bizottság nevében a beszédet.

Köszönetet szeretnék mondani a Tanácsnak és elnökségének az építő együttműködésért, mivel a júliusi költségvetési egyeztető megbeszélésen fontos együttes nyilatkozatokat tettünk, amelyek egyebek mellett a Strukturális és a Kohéziós Alap, az Európai Szolidaritási Alap, az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap végrehajtását, valamint a személyzeti kiadásokat érintik. Ez reményt ad arra, hogy a novemberi egyeztető megbeszélés is jó hangulatban zajlik majd. Sajnos a Tanács nem volt ennyire együttműködő például annak a számos új álláshelynek a finanszírozását illetően, amelyekről az Európai Tanács júniusban tárgyalt, és amelyeket belevett az állásfoglalásaiba.

Már a Bizottság előzetes költségvetés-tervezete is nagyon szűkös volt. A kötelezettségvállalási előirányzatok összege 134,4 milliárd euro volt, ami 2,6 milliárddal marad el a pénzügyi tervtől, a kifizetési előirányzatok 116,7 milliárd eurós összege pedig még ennél is satnyább volt. Ezek a kifizetések az EU GDP-jének alig 0,9%-át teszik ki, ami lényegesen alacsonyabb, mint a már egyébként is rendkívül nagy engedményeket tartalmazó pénzügyi keret a maga átlagosan 1%-ával. A Tanács a költségvetést továbbcsökkentette, összesen

500 millió euróval a kötelezettségvállalási előirányzatok, és 1,8 milliárd euróval a kifizetési előirányzatok terén.

Véleményem szerint ez a jelentősen lecsökkentett költségvetés nem tükrözi sem az EU, sem a Parlament prioritásait. Nagyon veszélyes dolog volt az 1. tételt megkurtítani, mivel az létfontosságú a fenntartható növekedéshez és foglalkoztatáshoz. A kifizetési előirányzatok szűkösége különösen a strukturális politika számára jelent fenyegetést, amely egyike a Parlament fontos prioritásainak. Végrehajtása már így is jelentős késedelmet szenvedett.

Teljesen világos, hogy a költségvetés 1. tételére különösen nagy figyelmet kell fordítani, de igaz ez a 4. tételre is, amely évről évre krónikusan alulfinanszírozottnak tűnik. Most éppen Koszovóval és Palesztinával vannak nehézségek.

Végezetül két témát szeretnék felvetni. Az első az élelmiszer-támogatási eszköz. A Bizottság körülbelül 1 milliárd eurót javasol a fejlődő országoknak az élelmiszersegély és előállítás fejlesztésére. A Parlament ezt támogatja, de sajnálja, hogy a Bizottság nem javasolt semmilyen alkalmas eszközt. Az intézményközi megállapodás jó lehetőség erre, a Költségvetési Bizottság pedig kész és hajlandó ezt az ügyet is támogatni.

Az Európai Parlament kész a grúziai újjáépítést is támogatni. A költségvetési eljárás ugyancsak kínál erre lehetőségeket. Reméljük, hogy amikor a Bizottság a következő adományozó konferencián ígéreteket tesz az Európai Unió nevében, akkor azokat előtte megbeszéli a költségvetési hatóságokkal is.

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném felidézni azt a kiváló légkört, amelyben tárgyalásainkat tavasszal megkezdtük, majd a nyári szünet előtt befejeztük. Remélem, hogy az egész eljárást képesek leszünk hasonlóképpen lefolytatni.

Szeretném felhívni a figyelmüket arra a tényre, hogy tárgyalásaink során négy fő problémacsoporttal kell foglalkoznunk. Az első a kifizetési előirányzatok szintjével kapcsolatos, amelyet a Tanács 1,8 milliárd euróval csökkentett. A Bizottság javaslatának értékelésében a Parlament úgy gondolja, hogy ez az összeg túl szerény, a Tanács pedig úgy véli, hogy túl ambiciózus; szóval remélem, hogy a tárgyalások végső szakaszára megtaláljuk majd a kompromisszumot és a megfelelő költségvetést Európa számára.

A második problémacsoport a 4. tételben koncentrálódik, és szeretnék ebből most három elemet megemlíteni: további források Koszovó és Palesztina számára; a gyorssegélyre képzett tartalék, különösen mivel idén és jövőre is lesznek olyan igények, amelyekre gyorsan kell reagálni; és természetesen a közelgő adományozói konferencia Grúzia megsegítésére, amelyről – legalábbis ma még – nincs előttünk döntés.

A harmadik csoport, amit a Bizottság problémának tart, az igazgatási kiadások kérdése, ahol a Tanács – szokásához híven – jóváhagy álláshelyeket, de csökkenti a finanszírozást. Ez annyit jelent, hogy a Bizottság ebben a fázisban és ezekkel a javaslatokkal nem fog tudni újabb alkalmazottakat felvenni, miközben a bővítéshez kapcsolódó 250 álláshelyet jóváhagyták.

A negyedik csoport az élelmiszer-támogatással kapcsolatos problémákat érinti. A Tanács sugalmazására tettünk egy javaslatot, amelyet ebben a fázisban a Parlament még nem hagyott jóvá, mint eszközt. Ez tehát tárgyalásainkon a negyedik kérdéscsoport, amit problémásnak látok.

Elsősorban tehát csak ez a négy pont okozhat nehézséget. A fennmaradó rész nagyon jó munka, kitűnő számításokkal, és azt hiszem, hogy az esetek többségében gyorsan megegyezésre juthatunk. Ha fenntartjuk az eddigi együttműködő szellemet, akkor remélem, hogy megoldjuk valamennyi problémánkat.

Éric Woerth, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, először is köszönöm ezt a megbeszélést. Azt szeretném mondani Haug asszonynak, hogy ez a költségvetés nyilvánvalóan ambiciózus, még akkor is, ha egyes tételeket nézve a szintek nem egészen azok. A céljaink azonban természetesen azonosak, és a véleménykülönbségeinket nyilvánvalóan rendeznünk kell. Van most rá két hónapunk.

Másodszor, Lewandowski úr, ami a Lisszaboni Szerződés következményeivel kapcsolatos megjegyzéseit illeti, osztjuk azt az óhaját, hogy a ratifikálási folyamatot ne tekintsük még befejezettnek, és hogy ilyenformán bölcs dolog, ha ezeket a költségeket nem vesszük bele a költségvetésbe. Úgy gondolom, hogy ebben a kérdésben nyilvánvalóan azonos véleményen vagyunk. Említette Grúziát. Az európai biztos úr úgy utalt erre, mint a megoldandó fontos kérdések egyikére, a Tanács pedig kinyilvánította a témáról alkotott nézeteit. Most arra kell törekednünk, hogy a tegnap délután megállapított szakpolitikai területeket megtöltsük tartalommal.

Virrankoski úr, az előzetes költségvetés-tervezettel kapcsolatban említette, hogy az már így is rendkívül szűkös, és hogy tulajdonképpen nem csinálunk mást, mint hogy még továbbszűkítjük. Ez igaz. Először azonban különbséget kell tennünk a kötelezettségvállalási előirányzatok és a kifizetési előirányzatok között. A kötelezettségvállalási előirányzatok esetében 2008-hoz képest majdnem 3%-os növekedés van. Véleményem szerint ez megmutatja, mennyire ambiciózusak vagyunk. Ami a kifizetési előirányzatokat illeti, valóban hasonló nagyságrendű csökkentést tervezünk. Megpróbáltam elmagyarázni, hogy igen részletes elemzést folytattunk, és hogy ez a csökkentés nem valamiféle véletlenszerű és kritikátlan módszer a kifizetési előirányzatok csökkentésére. Tisztán és egyszerűen annak az eredménye, hogy elemeztük a különböző politikák előirányzatainak felhasználási arányát. Próbáltam ezt tételtől tételre elmagyarázni. Ha röviden visszatérünk az 1. tételre, akkor ott igaz, hogy csökkentésre került sor, ugyanakkor azonban a csökkentésen belül van egy tervezett 50 millió eurós növekedés a konvergencia-országok és -régiók számára; szerettem volna ezt megemlíteni. A 4. tétel alatt – a biztos úr ezt szintén említette – növekszik az előirányzat Palesztina és Koszovó tekintetében, a költségvetés-tervezetben szereplő előirányzat-csökkentés fele pedig a sürgősségi tartalékot érinti, amelyet az eddigi gyakorlathoz hasonlóan a források átcsoportosításával is lehet finanszírozni. Nyilvánvalóan van még időnk novemberig, hogy részletesebben megbeszéljük azokat speciális kérdéseket, amelyeket egyértelműen megfogalmaznak és megfelelnek bizonyos paramétereknek, és a lehető legjobb kompromisszumos megoldásra fogunk törekedni, természetesen olyan kompromisszumra, amely segít bennünket abban, hogy előrejussunk.

Elnök. – Ez egy fontos időközi vita volt a költségvetésről. Mindannyian nagyon gyorsan reagáltak a válságra és a Grúziában kitört háborúra. Mint azt Önök is tudják, tegnap tettem ebben az ügyben nyilatkozatot az Európai Tanácsnak, és az az érzésem, hogy a tegnap kifejtett véleményemet az európai intézményekben minden oldalon osztják. Köszönöm.

10. Elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások - Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóság - A digitális műsorszórásra való átállással felszabaduló frekvenciaspektrum felhasználásának közös koncepciója - Elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások, a magánélet védelme és a fogyasztóvédelem (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők közös vitája:

– az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Catherine Trautmann jelentése (A6-0321/2008) az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002/21/EK irányelv, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló 2002/19/EK irányelv, valamint az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló 2002/20/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról [COM(2007)0697 – C6-0427/2007 – 2007/0247(COD)],

– az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Pilar del Castillo Vera jelentése (A6-0316/2008) az Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóság létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról [COM(2007)0699 – C6-0428/2007 – 2007/0249(COD)],

– az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Patrizia Toia „A digitális frekvenciátöbbletből származó előnyök teljes körű kiaknázásáról Európában: A digitális műsorszórásra való átállással felszabaduló frekvenciaspektrum felhasználásának közös koncepciója” [2008/2099(INI)] című jelentése (A6-0305/2008), valamint

– a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében Malcolm Harbour jelentése (A6-0318/2008) az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló 2002/22/EK irányelv, az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről szóló 2002/58/EK irányelv, és a fogyasztóvédelmi jogszabályok alkalmazásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről szóló 2006/2004/EK rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról [COM(2007)0698 – C6-0420/2007 – 2007/0248(COD)].

Luc Chatel, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Csak meg kell nézniük a számokat, és láthatják, stratégiaiul milyen fontos szerepet tölt be Európában a távközlés és az új információs technológiák: a távközlési technológiáknak köszönhető az európai növekedés egynegyede és

termelékenységiünk növekedésének 40%-a. Ha megnézzük néhányat a lefolytatott tanulmányok közül, láthatjuk, hogy az elmúlt 12 évben az USA és Európa növekedése közötti különbség 50%-ban információs és hírközlési technológiáink eltérő fejlődéséhez kapcsolódik. Európának tehát hosszú távon be kell fektetnie ebbe az ágazatba. Ennek megfelelően az európai gazdaság versenyképességének és növekedésének előmozdításához elengedhetetlen az EU elektronikus hírközlési keretszabályozásának haladéktalan felülvizsgálata.

Amint azt az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság előtt tartott meghallgatásomon is elmondtam, a francia elnökség célja, hogy november 27-én a távközlési miniszterek tanácsában politikai megegyezés szülessen, amelynek tartalma természetesen a lehető legjobban támaszkodik majd az Európai Parlament által elfogadott álláspontokra. A Tanács ennek érdekében mintegy 15 munkamegbeszélést tervezett 2008 második felében. Szeretném tehát néhány percben tájékoztatni Önöket a Tanács álláspontjáról azokkal a fő témákkal kapcsolatban, amelyekkel a három előadó, Trautmann asszony, del Castillo asszony és Harbour úr foglalkozott. Munkatársam, Éric Besson foglalkozik majd Toia asszony digitális frekvenciátöbbletről szóló jelentésével.

Szeretném megdicsérni a rengeteg munkát, amit a három előadó a most tárgyalásra kerülő témákban végzett. Úgy vélem, hogy a munkájuk segít tisztázni a helyzetet, és új alapot szolgáltat a Tanáccsal lefolytatandó megbeszélésekhez. Szeretném hangsúlyozni, hogy széleskörű konszenzus van két intézményünk, a Parlament és a Tanács között.

Először is szeretnék gratulálni Catherine Trautmannnak ahhoz a munkához, amit eddig előadóként a hozzáférésről és az engedélyezésről szóló keretirányelvek módosítására irányuló irányelv témájában végzett. Szeretném megdicsérni, amiért kész volt figyelembe venni az új generációs hálózatok kiépítésével járó kihívást, hiszen ez a kérdés egyaránt érint minden, az ágazatban érdekelt felet és a tagállamokat.

Trautmann asszony, az Ön jelentése kiemeli a verseny további előmozdításának szükségességét, különösen, ami az infrastruktúrán alapuló versenyt illeti; ez a Tanács véleménye is. Jelentésében a piac földrajzi szegmentációjának fokozottabb alkalmazását javasolja az előzetes szabályozási kötelezettségek megszüntetése érdekében azokon a területeken, ahol hatékony a verseny. Erről a második kérdéssel a Tanácsban még vita folyik.

Most szeretnék áttérni a piacsabályozás kérdésére, különösen a Bizottság szabályozók által javasolt korrekciós intézkedések megvételére irányuló jogának javasolt kiterjesztésére. Trautmann asszony jelentésében hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak inkább döntőbírói, semmint bírói szerepet kellene betöltenie; egy társszabályozási mechanizmust javasol tehát, ahol az ügyeket a megújított szabályozói csoporthoz lehetne utalni például olyan esetekben, amikor valamely szabályozó által javasolt korrekciós intézkedést a Bizottság megkérdőjelez. A Parlament előadója tehát átmenetet keres a status quo és a vétójog között, amit a Bizottság eredetileg javasolt, és ami – mint az Önök előtt is ismeretes – a tagállamok részéről bizonyos fokú ellenkezéssel találkozott. Ez igazi előrelépés az eredeti szöveghez képest egy. A Tanács számára rendkívül kényes kérdésben, mivel a Tanács e pillanatban nem mutat sok hajlandóságot arra, hogy ekkora hatalommal ruházza fel a Bizottságot.

Egy másik heves vitát kiváltó téma a funkcionális szétválasztás. Trautmann asszony jelentése a funkcionális szétválasztási előírás fenntartását javasolja, mint kivételes korrekciós intézkedést a nemzeti szabályozó hatóságok (NSZH-k) számára. E kivételes korrekciós intézkedés végrehajtása korlátozottabb lenne, mivel szükség lenne hozzá mind a Bizottság előzetes beleegyezésére, mind az Európai Hírközlési Szabályozók Testületének (BERT) támogató véleményére. Az előadó által választott megközelítés általában összeegyeztethetőnek látszik a Tanácsban e tekintetben felmerült kompromisszumos megoldással – nevezetesen, hogy fennmaradna e korrekciós intézkedés előírása – alkalmazásának széles körű elterjedését azonban nem engednék.

A tárgyalások további fontos kérdése a rádiófrekvencia-gazdálkodás. A frekvenciagazdálkodás megváltoztatását illetően előadójuk a Tanácshoz hasonlóan egy olyan fokozatos megközelítés híve, amely egyensúlyt teremt a Bizottság által hangoztatott semlegesség elve, és az e szűkös forrással való gazdálkodás összetettsége között. Az Ipari Bizottság által végül elfogadott jelentés bevezet egy új elemet is, támogatva egy rádiófrekvencia-politikával foglalkozó bizottság (RSPC) létrehozását, amelynek az lenne a feladata, hogy rádiófrekvencia-politikai kérdésekben tanácsot adjon az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak. Ez a bizottság kapná feladatául egy rádiófrekvencia használatról szóló stratégiai jogalkotási program létrehozását. Ami ezt a témát illeti, úgy vélem, hogy a Tanács figyelembe vette az Európai Parlament arra vonatkozó jogos kérését, hogy jobban vonják be a rádiófrekvencia-gazdálkodás átfogó iránymutatásainak kialakításába, de mint tudják, a Tanács ugyanakkor szeretné elkerülni azt a helyzetet, hogy túl sok testület

legyen felelős ezért a forrásért, és szeretné megőrizni azt a fogékonyságot, amit ezek a piacok és a rádiófrekvenciák, mint stratégiai innovációs források megkövetelnek.

Szeretném megdicsérni Pilar del Castillo Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóság létrehozásáról szóló jelentésének színvonalát; szeretnék rámutatni, hogy a jelentés rendkívül kényes témát érint, amely a Parlament és a Tanács közötti széleskörű konszenzus tárgya. A jelentés, del Castillo asszony, arra a megállapításra jut, hogy az Európai Hatóság az eredetileg javasolt formában nem a megfelelő megoldás a szabályozók közötti együttműködés megerősítésére és a gyakorlatok harmonizációjának előmozdítására; ez a Tanács álláspontja is. Ön ellenzi egy európai szuperszabályozó hatóság létrehozását, és egy olyan testület – a BERT – létrehozását javasolja, amely közelebb lenne a szabályozókhoz, függetlenebb lenne az Európai Bizottságtól, és amelynek az eredetileg javasolthoz képest jóval egyszerűbb lenne a felépítése és az irányítása. A Tanács ismeri mindezeket az érveket, de mint azt Ön is tudja, a tagállamok többségének még mindig vannak bizonyos fenntartásai egy közösségi testület létrehozásának gondolatával szemben. A Tanácsnak az elkövetkező hetekben tehát meg kell próbálnia megtalálni az egyensúlyt a következő két alternatíva között: egy, az európai szabályozó hatóságokból álló magánjogi testület intézményesítése, vagy egy olyan közösségi testület létrehozása, amelynek garantálni kell függetlenségét.

Utolsó megjegyzéseim Malcolm Harbour jelentésére vonatkoznak, akinek szeretném megköszönni ezt a színvonalas munkát; különös örömmel tölt el, hogy figyelembe veszi az alapvető fogyasztói jogokat. A Parlament – a Tanácshoz hasonlóan – támogatja a Bizottság által javasolt, a fogyasztóvédelem megerősítését szolgáló intézkedéseket; ez a kérdés nemrégiben került előtérbe, köszönhetően annak, hogy a hírközlési szolgáltatások egyre komolyabb hatást gyakorolnak polgáraink mindennapi életére.

Harbour úr jelentésében azt javasolja, hogy meg kell határozni, milyen információkat tartalmazzanak a szerződések, meg kell erősíteni a tagállamok fogyasztókkal élő felhasználók érdekében hozandó intézkedéseit, és hogy a verseny javítása érdekében le kell rövidíteni a számhordozás határidejét. A Tanács nagy részben támogatja ezeket az intézkedéseket.

Úgy gondolom, hogy a magánélet védelmének kérdése – amelynek vizsgálatában a fokozott együttműködési eljárás keretében részt vett Alvaro úr is az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről – ugyancsak fontos téma, amellyel foglalkozni kell, és örömmre szolgál, hogy például a kénytelen SMS üzenetekre is figyelmet fordítottak.

Ami a szerzői jog speciális kérdését illeti, Harbour úr jelentése azt javasolja, hogy fenn kell tartani az elektronikus hírközlési szolgáltatások hálózati szolgáltatóinak kötelezettségét arra, hogy az előfizetőket lássák el minden hasznos információval a hálózatok és szolgáltatások jogszerűtlen használatáról. Javasolja továbbá az érdekelték közötti együttműködés ösztönzését a jogszerű ajánlatok terjesztésének előmozdítása érdekében. Ezek kiegyensúlyozott intézkedéseknek látszanak, figyelembe kell azonban, hogy ez a téma rendkívül kényes mind a Tisztelt Ház, mind a Tanács számára.

Elnök úr, mielőtt átadnám a szót kollégámnak, Éric Bessonnak, aki a digitális frekvenciatöbbletről fog beszélni, azzal zárom a felelősségi körömbé tartozó területekről szóló mondandómat, hogy érzésünk szerint a Parlament és a Tanács között nagy az egyetértés ezekben a kérdésekben, habár vannak kisebb véleménykülönbségek azt illetően, hogy mennyire térjen ki ez az irányelv a részletekre. Természetesen megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy folytatódjon a szoros munkakapcsolat a Parlamenttel és a Bizottsággal, és a három intézmény a lehető leghamarabb megegyezésre jusson.

Elnök. – Köszönöm, Chatel úr. Luc Chatel az ipari és fogyasztóvédelmi államtitkár.

Ma – az eddigiektől eltérően – meghallgatjuk a Tanács egy másik képviselőjét, nevezetesen Éric Besson államtitkár urat is.

Éric Besson, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, mint azt kollégám, Luc Chatel az imént említette, nekem jutott a feladat, hogy egy nagyon fontos kérdésről, a digitális többletről beszéljek Önöknek.

A Tanács 2008. június 12-én következtetéseket fogadott el a Bizottság „A digitális frekvenciatöbbletből származó előnyök teljes körű kiaknázása Európában: A digitális műsorszórásra való átállással felszabaduló frekvenciaspektrum felhasználásának közös koncepciója” című közleményéről. Az analóg rádiós műsorszolgáltatás kikapcsolása frekvenciákat szabadít fel az UHF sávban, amit az UHF rádióhullámok terjedési tulajdonságai különösen vonzóvá tesznek. A digitális műsorszolgáltatásra való átállás így példátlan

lehetőséget kínál, amit teljes mértékben ki kell aknázunk. Ez a célja Toia asszony jelentésének, amelyről Önök véleményt mondanak, és szeretném most megdicsérni a képviselőasszony munkájának a színvonalát.

Az EU-ban a rádióhullám-frekvencia használatától függő elektronikus hírközlési szolgáltatások piacának összesített értéke több mint 250 milliárd eurót tesz ki, vagyis az EU éves bruttó hazai termékének körülbelül 2,2%-át, amint arra Toia asszony jelentésében rámutatott. A jó frekvencia-gazdálkodás nagyban hozzájárulhat a lisszaboni célok között szereplő versenyképesség és gazdasági növekedés eléréséhez, és az európai polgárok szociális, kulturális és gazdasági igényeinek széles körét elégíti ki. Gyakorlati szempontból a digitális többlet bölcs és megfontolt felhasználása segít csökkenteni a digitális szakadékot, különösen a hátrányos helyzetű, távoli vagy vidéki területeken. Amint arra előadójuk helyesen rámutatott, a digitális átállással felszabaduló rádiófrekvenciát a lehető leghamarabb újra ki kell osztani.

Már most elmondhatom Önöknek, hogy a Tanács alapvetően egyetért az előadóval abban, hogy a frekvenciahasználat európai szintű összehangolt koncepciója biztosítja a digitális többlet optimális felhasználását. Egy harmonizált részsáv meghatározására van szükség az új elektronikus hírközlési szolgáltatások céljaira ahhoz, hogy az üzemeltetők és berendezégyártók élvezhessék egy megfelelő méretű piac előnyeit. Ez Európa ipari és politikai fejlődése szempontjából stratégiai kérdés.

Ha Európának sikerül a GSM-hez hasonló összehangolt fellépést megvalósítania a digitális többlet terén, akkor történelmi lehetőséget kap arra, hogy az elkövetkező 20 évben újra bevezessen egy fontos politikát – az ipar és a fogyasztók javára. A Tanács azonban úgy véli – amint azt a miniszterek is hangsúlyozták tavaly júniusban –, hogy a digitális többlet felhasználása során tiszteletben kell tartanunk a rugalmasság biztosításának elvét, annak ellenére, hogy szükség van bizonyos korlátozásokra a káros zavarás elkerülése vagy közérdekű célkitűzések előmozdítása érdekében, mint például a szolgáltatás széles körű elérhetősége, vagy a médiapluralizmus és a kulturális és nyelvi sokszínűség. A frekvencia kiosztásról szóló nemzeti tárgyalásokat a lehető leggyorsabban le kell folytatni, de ha a közösségi koncepciót sikerre akarjuk vinni, akkor annak konzisztensnek kell maradnia a frekvenciák újrafelosztásáról most meghozásra kerülő nemzeti döntésekkel.

Befejezésül annyit szeretnék mondani, hogy a Tanács ezért felkéri a Bizottságot – és tudom, hogy ezt már meg is tette –, hogy indítsa el az összehangolt frekvencia-felhasználás koherens alapjának meghatározásához szükséges tanulmányokat és konzultációkat. Felkérjük továbbá a Bizottságot, hogy támogassa és segítse a tagállamokat ennek a célnak az elérésében. A Tanács nagy érdeklődéssel várja a Bizottság 2008 decemberéig benyújtandó jelentését a folyamat eredményeiről és a szükséges egyéb lépésekről.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Catherine Trautmannnak, Pilar del Castillo Verának, Patrizia Toiának és Malcolm Harbournek az igen nehéz munkáért és a rendkívül építő javaslatokért. Szeretnék általában is köszönetet mondani a Parlamentnek, mivel a munka nagyon kemény volt, és tudom, hogy rendkívül alapos és széles körű felkészülést követelt meg – meghallgatásokat az érdekelt felek részvételével és gyakorlatilag módosítások százainak végiggondolását –, és tudom, hogy Önök is versenyt futottak az idővel, de gyakran megesik, hogy a legjobb eredményeket éppen ilyen körülmények között éri el, ahogyan ez nyilvánvalóan itt is történt.

Nem számít, hogy a hatályos keretszabályozás sok szempontból mennyiben megfelelő, mindenki egyetért abban, hogy valós igény mutatkozik a tökéletesítésére. Miért? Meg kell erősítenünk a fogyasztók védelmét, biztosítva, hogy kellően tájékozottan tudjanak választani a versengő termékek és szolgáltatások sora között. Biztosítanunk kell, hogy amikor a tagállamok saját nemzeti frekvenciájukkal gazdálkodnak – amely, mint már elhangzott, nagyon értékes forrás –, akkor abból hatékony, átlátható és rugalmas gazdálkodásuknak és az uniós szinten jobb koordináltságnak köszönhetően származzanak társadalmi és gazdasági előnyök. Biztosítanunk kell, hogy szabályozói rendszerünk ne hátráltassa, hanem előmozdítsa az új generációs hálózatokba történő befektetést, és Európa így megőrizze versenyképességét a XXI. században.

Végezetül – és ez minden erőfeszítésünk alapját képezi – meg kell erősítenünk a belső piacot. Ez pedig nem arról szól, hogy színleg egyetértünk, hanem hogy „felszereljük” az EU-t egy hatékony, versenyképes egységes piaccal, amely nemcsak az elektronikus hírközlési ágazat, hanem a polgárok és a szélesebb értelemben vett gazdaság számára is biztosítja a méretgazdaságosságot. A gazdaság egésze az, amelynek mindebből előnye származik, és amelyet meg kell erősíteni. Használjuk ki európai kontinensünk előnyeit: szabaduljunk meg a korlátoktól, amelyek a széttagoltsághoz és a kisebb gazdasági és társadalmi hatékonysághoz vezetnek.

Nagyon fontos mind a négy alapvető téma – a fogyasztóvédelem, a frekvencia, a befektetés és a belső piac –, és a Parlament ezt megértette. Gratulálnom kell a Parlamentnek, amiért megállapította a mögöttes problémákat, és felállította a helyes diagnózist, hogy elő lehessen állni a valódi megoldásokkal.

Most szeretnék áttérni a belső piaci mechanizmusokra. Itt a legmagasabb a tét, és itt a Tanáccsal előttünk álló megbeszélések még nagyon nehéznek ígérkeznek. Annak ellenére mondom ezt, hogy a miniszterek a szlovén elnökség végén maguk is elismerték, hogy javítanunk kell az elektronikus hírközlési belső piac konzisztenciáját.

Szép dolog elismerni valamit, de mi a megoldás? A Parlament helyesen látta, hogy csak egy vita van – nem kettő –, amikor a testületről és a belső piac működésének javítását szolgáló mechanizmusokról, különösen a 7. cikkben szereplő, a nemzeti piaci felülvizsgálatok bejelentésére szolgáló mechanizmusokról beszélünk. Ez a két dolog ugyanannak a belső piaci éremnek a két oldala – összetartoznak.

Mindannyian tudjuk, hogy javítani kell azokat a létező megállapodásokat, amelyek a nemzeti szabályozók közösség keretei között folyó együttműködését szolgálják – azaz az Európai Szabályozói Csoportot (ERG) – ahhoz, hogy azok használhatók legyenek. Ezért fogadja örömmel a Bizottság azokat a módosításokat, amelyek a Bizottság átláthatóbb, számonkérhetőbb és hatékonyabb együttműködési formára vonatkozó javaslatára épülnek.

A Bizottság legelsősorban üdvözli a Parlament közösségi testületre vonatkozó javaslatait. Egy ilyen közösségi testületnek minden velejárójával együtt alkalmasnak kell lennie a célra: hatékony, tisztességes és megbízható módon kell működnie, és nem érheti olyan gyanú, hogy esetleg közelebb áll egyes szabályozó testületekhez, mint másokhoz. Ezért van az, hogy ha koherensek akarunk lenni, akkor a finanszírozásnak is koherensnek kell lennie. A nemzeti finanszírozás – mértékétől függetlenül – megkérdőjelezi egy testület hitelességét, és utat nyit az igazgatási és jogbizonytalanságnak.

Gyakorlatból tudjuk, hogy a hibrid finanszírozás problémákat okoz, ezért az ilyen problémákat el kell kerülnünk. Ezzel kapcsolatban szeretném figyelmeztetni a Parlamentet, hogy őrizkedjen az általam belga futballklubnak nevezett megközelítéstől, amit el kell Önöknek magyaráznom. Tudják, hogy az ERG-t a Bizottság hozta létre, mint a Bizottság tanácsadóját. A nemzeti szabályozók nemrégiben a belga törvények szerint létrehoztak egy magánjogi testületet azzal a céllal, hogy legyen a Nemzetközi Szabályozó Hatóságok Csoportjának – az IRG-nek – a titkársága. Az IRG a közösség keretein kívül működik – tagjai között a 27 tagállamon kívül más országok is megtalálhatók –, és a gyakorlatban senki nem érti, hol kezdődik az IRG és hol végződik az ERG. A Bizottság egy világosan körülhatárolt és számonkérhető hatóság létrehozásával véget akart vetni ennek a zűrzavarnak. Természetesen nem akarjuk, hogy egy belga magántestületet, amely idegen a közösségi koncepciótól és az általa nyújtott garanciáktól, részt vegyen az európai döntéshozatalban.

Ezért kell még végiggondolni a testület megalapításával kapcsolatban számos jogi és intézményi kérdést, különösen ami az irányítási struktúráját illeti. Meg kell találnunk a megfelelő eszközöket a nemzeti szabályozó hatóságok függetlenségének a védelmére, miközben garantáljuk a közösségi alapú megközelítést.

Mindenekelőtt azonban azt a tényt kell kiemelnem, hogy a testület a célhoz vezető eszköz, nem pedig a cél maga. A testület nem több, mint a szabályozás következtettségének javítását szolgáló eszköz. Ezért olyan fontos a belső piaci érem másik oldala, és ez az oka, hogy az Európai Parlamentnek teljes mértékben igaza van, amikor meg akarja erősíteni a nemzeti piaci felülvizsgálatok bejelentésének összehangolására szolgáló 7. cikkben foglalt eljárást, amelyekben egyébként a testület is szerepet kap majd.

A Parlament 7a. cikkben foglalt új választottbíráskodási mechanizmusa azt mutatja, hogy a Bizottság és a Parlament egyetért abban, hogy szükség van a működési koherenciát biztosító, valóban hatékonyan érvényesülő mechanizmusokra.

A Parlament megoldása az, hogy lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy közbelépjen és a nemzeti szabályozó hatóságot a szabályozás megváltoztatására kötelezze, ha a testület szakértői értékelését követően problémát találnak. A Parlament megközelítésének további részleteit a Szerződésben megállapított intézményi egyensúly tiszteletben tartása érdekében még meg kell beszélnünk, de tökéletesen helyesnek tartom a megközelítés logikáját, azaz hogy meg kell találni az egyensúlyt a szubszidiaritás és a belső piac érdekei között, azután pedig világos következtetéseket kell levonni a működésre vonatkozóan.

A testületen keresztül elvégzett szakértői értékelésnek köszönhetően rendelkezésünkre áll egy eszköz a nemzeti szabályozó hatóságoknál összegyűlt tapasztalatok hasznosítására, emellett érzékenyek a jogos helyi különbségekre. Teljesen logikus, hogy amikor a testület szerint belső piaci probléma merül fel, és ez találkozik a Szerződés öre, azaz a Bizottság által felvetett aggályokkal, akkor annak következménye kell, hogy legyen.

A Bizottságnak a belső piac és a jogbiztonság (és itt a vállalkozásokra is gondolunk) érdekében rendelkeznie kell a szükséges hatáskörrel, hogy ilyen esetben megkövetelhesse a bejelentő nemzeti szabályozó hatóságtól az álláspontja megváltoztatását, hiszen azt nem fogadhatjuk el, hogy a 7. cikkben leírt igen hosszadalmas

értékelési folyamat végeztével a bejelentő nemzeti szabályozó hatóság azt mondhatta: „Köszönjük szépen a véleményüket, de mi inkább maradunk a saját megközelítésünkénél”, és aztán egyszerűen megy tovább minden, mintha mi se történt volna.

Ezért gratulálok a Parlamentnek, amelynek igaza van, amikor azt mondja, hogy ez a folyamat nem fejeződhet be nyafogással. Az ipar, a fogyasztók és az adófizetők nem lennének elragadtatva, ha kifinomult és időrabló szabályozói rendszereket hoznánk létre, amelyek ugyanakkor semmit nem érnek. Ezért kell beépíteni a rendszerbe egy biztosító elemet, azaz végső soron a Bizottságnak tudnia kell kötelező erejű döntést hozni.

Említettem már korábban, milyen fontos olyan új keretszabályozást megalkotni, amely elősegíti az új beruházásokat. Ez az oka, hogy a Bizottság javaslatában nemcsak fenntartotta, hanem meg is erősítette a szabályozás verseny-alapú megközelítését, mivel a versengő piacok ösztönzik az új befektetést. Ezért is hálás a Bizottság az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságnak, amiért megpróbálja a távközlési szabályozást befektetés-baráttabbá tenni, különösen, ami a régi rézvezetékek korszerűsítéséhez, azaz a gyors optikai szálak hálózatok kiépítéséhez szükséges nagyberuházásokat illeti.

Ezek az elavult helyi hurkok – és az internet-kapcsolattól függő európai háztartások és kisvállalkozások nagy többsége ide tartozik – jelentik a nagy sebességű internet számára a szűk keresztmetszetet, azt a pontot, ahol az információs szupersztráda vánszorgássá lassul, és ezért örülök nagyon annak, hogy a Parlament az új szálakat befogadó alépítmények megosztásának és az új eszközökhöz kapcsolódó kockázatok megosztásának proaktív támogatásával ösztönzi az infrastruktúra versenyét ezeken az új generációs hozzáférési hálózatokon. Ezek az erőfeszítések örvendetesek és összhangban állnak azokkal az ajánlásokkal, amelyeket jelenleg készítek, hogy iránymutatóul szolgáljanak e kérdésekkel kapcsolatban a nemzeti szabályozó hatóságok számára.

Nem szabad azonban megengedni, hogy a nagy sebességű internet szűk keresztmetszeteinek korszerűsítése újabb és tartós gátja legyen a jövőbeli versenynek, és rengeteg bizonyítékunk van arra, hogy az optikai szálra való átállás az alternatív befektetők számára nagyon megnehezíti az üzleti lehetőségeket, mivel a szálak átengedése jelenleg sem technikailag, sem gazdaságilag nem megoldható, ez pedig azt jelenti, hogy az alternatív üzemeltetőknek be kell ruházniuk saját optikai szálba, vagy inkumbens szolgáltató bitfolyam szolgáltatását kell igénybe venniük.

Szembe kell néznünk a tényekkel: számos olyan földrajzi övezet létezik, ahol az infrastrukturális verseny nem megoldható, és ezeken a helyeken a verseny fenntartására az egyetlen megoldás a megfelelő szabályozás marad. A verseny hatására csökkennek az árak, javul a szolgáltatás minősége és a választék, így az igazi nyertesek a fogyasztók.

De nem akarom becsapni önmagam. Látom, hogy a Parlament osztja ezeket az aggályokat. A választási lehetőségnek valódinak kell lennie; a fogyasztókat fel kell jogosítani arra, hogy a versenyből a legtöbbet profitálják, és ez a feljogosítás annyit jelent, hogy el kell őket látni információval. Ezért olyan fontos a fogyasztók szolgáltatóváltási lehetőségeinek a javítása. Örülök, hogy a Parlament is támogatja, hogy a számhordozást egy napon belül le lehessen bonyolítani. Ha Ausztráliában meg tudják oldani két órán belül, akkor Európában egy nap alatt tökéletesen kivihetőnek kell lennie.

Örülök annak is, hogy a Parlament a változtatásokkal együtt megköveteli a fogyasztók világosabb tájékoztatását, hogy a fogyasztók valóban tudhassák, milyen szolgáltatásokat kapnak a szolgáltatójuktól, és hasznos összehasonlításokat végezheszenek. Ez a nagyobb átláthatóság támogatja az internet nyitott architektúráját is, amire mi hangsúlyt fektetünk, amit akarunk és védelmezzünk. Ha az internethozzáférést bármilyen módon korlátozzák, akkor feltétlenül és világosan tájékoztatni kell a fogyasztókat arról, hogy mik ezek a korlátozások, és örömmel látom, hogy mind a Bizottság, mind a Parlament egyetért ezekben a kérdésekben.

Amit viszont nem igazán értek, az az, hogy a Parlament miért változtatta meg a szöveget olyan értelemben, hogy az előfizetőket személyes adataik bizalmas kezelését illetően nem egyformán jogosítják fel illetve nem egyformán tájékoztatják. Tudom, hogy a Parlament nagyon komolyan veszi a fogyasztóvédelmet és a polgárok alapvető jogainak védelmét, éppen ezért vagyok annyira meglepve, hogy Bizottság javaslataiban szereplő, a biztonság sérülésére vonatkozó kötelező értesítési előírásokat a most előttünk lévő változások enyhítették.

Az alapállásnak annak kellene lennie, hogy az előfizetőket tájékoztatják arról, ha személyi adataik biztonsága sérült, hogy megtehessek a szükséges óvintézkedéseket, és nem szabad a szolgáltatóra bízni annak eldöntését, hogy vajon a sérelem kárt okozhat-e az előfizetőnek vagy sem – az előfizető az, és az ő saját adatai, akit illetve amit védeni kell. Honnan tudhatja például a szolgáltató egy adott esetben, hogy az információ mennyire kényes? Arra ösztönözném tehát a Parlamentet, hogy gondolják újra ebben a kérdésben az álláspontjukat.

Végül pedig itt van a frekvenciaspektrum ügye. Nem szükséges meggyőzőnöm a Parlamentet ennek a kérdésnek a jelentőségéről. Ezért örül a Bizottság annak, hogy a frekvenciakérdés vitája politikai jelleget kapott. Ez a vita messze túlmutat a technikai kérdéseken. Ugyan továbbra is nagy szerepe lesz a rádiófrekvencia-bizottság kemény munkájának és az általa kidolgozott megoldásoknak, a rádiófrekvencia-határozat is jelentős eredményeket hozott. Ezt meg kell őriznünk. De a Parlamentnek igaza van: a további előrelépés feltétele, hogy a folyamatba beépüljön egy politikai szint is, és így a különböző érdekeltségeket megfelelően meg lehessen vitatni. A tagállamok közötti hatékonyabb – ami annyit jelent, hogy összehangoltabb – megközelítés ad reményt egy mindenki számára nyerő helyzet elérésére, ahol az Európa gazdasága számára jelentkező előnyök mellett a szociális és kulturális célok elérése is közelebb kerül.

A digitális többletből származó előnyök teljes körű kiaknázása és az ehhez kapcsolódó egyéb kérdések terén csak akkor lehet jelentős előrelépést garantálni, ha a stratégiában és a fontos politikai döntésekben a Parlament és a Tanács egyaránt egyetért. A Bizottság tehát támogatja a Parlament jogos célját a frekvenciapolitika meghatározásában való fokozottabb szerepvállalásra, és elvben elfogadja a Parlament által javasolt változtatásokat.

A Tanácsnak is lesz természetesen beleszólása. Szeretném jelezni, hogy a Bizottság ebben a vitában a Parlament mellett áll, és segíteni fog a Tanácsnak abban, hogy megegyezésre jusson a Parlamenttel.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

Aelnök

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, miniszter urak, hölgyeim és uraim, ahhoz, hogy a keretszabályozás most tárgyalt reformja igazolható legyen, kézzel fogható javulást kell eredményeznie mind a fogyasztók számára az árak, hozzáférés, a kapcsolat sebessége tekintetében, mind a vállalatok számára a tisztességes verseny, az új beruházások és a versenyképesség reménye tekintetében.

Az érdekelt felek nagy száma azt jelenti, hogy egymástól eltérő, esetenként ellentétes érdekek játszanak szerepet ebben az ügyben. Ami engem illet, már egészen a kezdetektől fontosnak tartottam, hogy valamennyi oldal véleményét meghallgassam, és hogy időszerű és megbízható üzenetet küldjek a vállalatoknak és a fogyasztóknak bizalmuk megalapozása illetve helyreállítása érdekében.

Az elektronikus hírközlés valódi lehetőséget kínál az európai növekedés számára. Az ágazat adja az európai GDP 3%-át. Az EU-ban még várat magára, hogy a beruházások és a szolgáltatások fejlesztése terén teljes mértékben ki tudjuk aknázni ezt a lehetőséget. Ehhez versenyre van szükség, de nem csak versenyre. Meg kell tenni a megfelelő lépéseket a felelős és fenntartható fejlődés feltételeinek megteremtése érdekében, más szavakkal, hogy kiépítsük egy olyan fajta tudás-alapú gazdaság ökoszisztémáját, amelyet mindannyian látni szeretnénk.

Most végig kell gondolnunk az IKT-t, mint forrást. A kérdés egyaránt köz- és magánérdek, ami megköveteli tőlünk, hogy támogassuk a rugalmas szabályokat, továbbá a szabályozó hatóságok és a Bizottság közötti együttműködésen keresztül valamennyi érdekelt felelősségét, ugyanúgy, ahogy az üzemeltetők és a fogyasztók egy szerződéses megállapodás alapján együttműködnek.

Négy kulcsterület van, amelyeknek a megerősítését várom: az első az ügyfélszolgálat, legyen szó akár hozzáférésről – a hálózatok területi szempontból szélesebb körű üzembeállításán keresztül –, tisztességes árakról vagy minőségről; a második a fenntartott ipari tevékenység, tekintettel a munkahely-teremtés és az innováció ösztönzésére, mivel a technológiai fejlődés eredménye az árak csökkentésében is megmutatkozik; a harmadik a kis- és nagyvállalkozások versenyképessége, amelynek révén biztosítható az EU-tagállamokban a fenntartható verseny és a szükséges beruházások, különösen a száloptika területén, ami lehetővé teszi számunkra, hogy a globális piacon is eredményesebben versenyezzünk; és végezetül a jogbiztonság – az igény, hogy biztosítsuk a rendszer megbízhatóságát, amelyhez felelősséget kell adnunk a résztvevőknek és ösztönöznünk kell a kölcsönös együttműködést, különösen a szabályozó hatóságok között, de a szabályozó hatóságok és a Bizottság között is.

Örömmel láttam, hogy az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság ezen az alapon – gyakran nagy többséggel – elfogadta a kompromisszumos javaslataimat, és szeretnék köszönetet mondani a kollégáimnak, amiért az időnként meglehetősen szoros határidők ellenére is olyan készségesen rendelkezésre álltak, de amely határidők azt jelentették, hogy tartani tudtuk a menetrendet, abban a reményben, hogy a célkitűzésnek megfelelően sikerül ezt a rendeletet a jelenlegi parlamenti ciklus vége előtt módosítani. Ez a közös erőfeszítés eredménye.

Én személy szerint úgy érzem, hogy az ágazat általában pozitívan reagált ezekre az iránymutatásokra, és remélem, hogy ugyanezt elmondhatom majd partnereinkről is a Tanácsban. Figyelmesen hallgattam Chatel urat és Besson urat és az ő nézeteiket, akárcsak Reding biztos asszonyt, és szeretnék nekik köszönetet mondani tájékozott és általában pozitív véleményükért.

Visszatérve a megbeszélés tárgyát képező pontokhoz, a korrekciós intézkedések kérdéséről szeretnék beszélni.

Anélkül, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok jogkörébe beavatkoznánk, egyhangú volt a vélemény, hogy szükség van a korrekciós intézkedések következetesebb uniós szintű alkalmazására. Egyhangú – vagy majdnem egyhangú – elutasításra talált azonban a Bizottságnak az a javaslata, hogy jogot kellene kapnia a korrekciós intézkedések megvétőzésára. A jelentésben szereplő mechanizmus szerint mindegyik testületnek megvan a maga jogos helye: a Bizottság kétségét fejezheti ki egy adott korrekciós intézkedéssel kapcsolatban, de nem utasíthatja el mindenestül, hacsak a BERT nem nyilvánít ki szintén negatív véleményt. És viszont, ahhoz, hogy a funkcionális szétválasztás korrekciós intézkedésként kiróható legyen, szükség van mind a Bizottság, mind a BERT beleegyezésére. Ez a fajta megszorítás azt jelenti, hogy a szétválasztás valós fenyegetés marad, ugyanakkor nem lehet könnyedén alkalmazni.

Ami a rádiófrekvenciát illeti, javaslataink azt célozzák, hogy rugalmasabban, ám mértéktartóan és arányosan gazdálkodjunk ezzel a szűkös forrással, ugyanakkor viszont a frekvenciagazdálkodás optimalizálását szolgáló intézkedéseket is bevezetnek. Számunkra a kiinduló lépés egy olyan hiteles európai frekvenciapolitika, amelyet a csomag elfogadása után be lehet mutatni egy nagyobb konferencián a következő parlamenti ciklus elején.

Ami az új hálózatokat illeti, ezek hiányoztak a Bizottság javaslatából, vagy éppen csak foglalkoztak velük, miközben Európa már részese ennek a technológiai forradalomnak. Úgy éreztük, hogy rendkívül fontos a tagállamokat és a szabályozó hatóságokat ellátni azokkal az iránymutatásokkal és eszközökkel, amelyekre a befektetés ösztönzéséhez és adott esetben az ilyen hálózatok létesítésének irányításához szükségük van. Javaslatainkat ezért egy elismert szakértőkből álló bizottság hagyta jóvá még a nyári szünet kezdete előtt.

Kissé megkésve felmerült még egy utolsó téma: a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok védelme. Szerencsétlen dolog, hogy ez a vita a távközlési csomag felülvizsgálatának ebben a fázisban előtérbe került; úgy vélem, hogy nem tartozik ide a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok teljes körű tiszteletben tartását biztosító mechanizmusok megtárgyalása.

Már csak annyit szeretnék mondani, hogy remélem, hogy be tudjuk fejezni ennek a csomagnak a felülvizsgálatát anélkül, hogy túl nagy nyomás nehezedne ránk, vagy ez a téma, bármilyen fontos is, megzavarna, tekintettel arra, hogy a Bizottsági kiadott egy közleményt a kreatív tartalomról. A többi ponttal foglalkozom majd abban a két percben, amely a vita végén rendelkezésemre áll.

Pilar del Castillo Vera, előadó. – (ES) Elnök asszony, először is szeretném kiemelni, amit Chatel úr mondott: az elektronikus hírközlő ágazat adja az európai növekedés 25%-át, és a termelékenység 40%-át. Röviden, ezek a számok alátámasztják a lisszaboni menetrend megállapításait, miszerint szükség van egy tudás-alapú európai gazdaság kidolgozására, ahol a fejlődés fontos hajtóereje az elektronikus hírközlés.

A Bizottság tanújelét adta ennek a tudásnak és tudatosságnak azzal, hogy egy sor intézkedést javasolt a 2002-ben elfogadott keretszabályozás újrafogalmazására. Több piacot is liberalizáltak, és folyamatban van még néhány fontos szabályozás, amely a belső piac versenyképességének erőteljes fellendítését szolgálja.

Én azonban természetesen a Parlament álláspontjára összpontosítok. Arra az álláspontra, Chatel úr, a Tanács képviselője, Viviane Reding asszony, a Bizottság képviselője, hölgyeim és uraim, amelynek van egy közös nevezője, egy olyan tényező, amely a Parlament álláspontját véleményem szerint rendkívül következetessé, koherenssé és erőteljessé teszi. A Parlament által készített és a megfelelő bizottságok által jóváhagyott jelentéseknek ez a közös nevezője pedig nem más, mint egyszerűen a megosztott felelősség.

Trautmann asszony jelentése a megosztott felelősségen alapul. A nemzeti szabályozó hatóságokból álló testület létrehozásáról szóló javaslat a megosztott felelősségen alapul. Mindkét esetben hallottuk, hogy a megosztott felelősség az az eszköz, amelyre még napjainkban is szükség van az európai elektronikus távközlési piacon, és valamennyi javaslat a megosztott felelősség koncepciójából fakad, legyen szó akár arról az interakcióról, amely a Bizottság és a nemzeti szabályozó hatóságok testülete (BERT) között kialakul az általuk gyakorolt közös szabályozás során, akár a BERT megszervezéséről és finanszírozásáról.

Mivel az idő sürget, és a viták már eddig is hosszadalmasak voltak és ezután is azok lesznek, most kizárólag a BERT-ről beszélünk. Olyan javaslat ez, amely összhangban van a megosztott felelősség és egy alapvetően

sikeres piac kifejlesztésének gondolatával, amelynek még mindig szüksége van néhány támasztékra ahhoz, hogy teljes mértékben megfeleljen a verseny szabályainak, egy olyan testület, amely a Bizottság és a tagállamokat képviselő szabályozó testületek közötti együttműködésen alapul. Ennek fényében, és tekintettel a jelenlegi helyzetre, a testület feladatait jobban meghatározták, akár csak annak felépítését, felelősségi körét, elszámoltathatóságát és finanszírozását.

Ezzel kapcsolatban azt szeretném mondani, biztos asszony, hölgyeim és uraim, Chatel úr, hogy feltétlenül fenn kell tartani a kohéziót és a következetességet. A testület általam javasolt és pártolt társfinanszírozása összhangban áll a megosztott felelősség gondolatával, amely a Parlament minden javaslatának gerincét képezi, és megjelenik Trautmann asszony jelentésében éppúgy, mint az enyémben.

Ami ellenben nem lenne következetes és kohézív, az az lenne, ha egy kizárólag közösségi finanszírozáson alapuló mechanizmus visszakúszna a hátsó ajtón; nem lenne konzisztens a javaslat többi részével, és így rendkívül rosszul működne együtt a Parlament által javasolt reform alapjául szolgáló koncepcióval és érvekkel.

Meggyőződésem, hogy mind a Parlament, mind a Bizottság és a Tanács ugyanazoknak a céloknak az elérésére törekszik, ezt már bebizonyítottuk, én pedig továbbra is azt a kiegyensúlyozottságot és megértést kérem, amit eddig is tapasztaltunk, hogy folytathassuk a megkezdett utat. Az ágazat, amelyről vitázunk, megéri.

Patrizia Toia, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a távközlés világában értékes forrás minden olyan médium, ami lehetővé teszi hang, adat és képek továbbítását. Ennélfogva az a gondolat, hogy néhány éven belül jelentős mennyiségben, mondhatni tömegesen fog rendelkezésünkre állni rádióspektrum, más szavakkal új frekvencia új felhasználók számára, hatalmas társadalmi, kulturális, és egyben gazdasági és kereskedelmi lehetőséget jelent: valaki már meg is határozta a digitális többlet kereskedelmi értékét.

Szükségünk van tehát egy megfelelő európai politikára, amely képes ezt a forrást a lehető legjobban kiaknázni, és Európának a nemzeti politikák terén irányító szerepet biztosítani a jelenlegi összegyűjtő szerep helyett. Mint az valamennyiünk előtt ismert, a világ más részein, például Japánban és az USA-n ezt a forrást már igen eredményesen használják, így az érintett területek vállalkozásai versenyelőnyhöz jutnak.

Be kell hát hoznunk az időt – vagy mindenestre gyorsan kell felhasználnunk –, és ha a digitális átállás be is fejeződik 2012-ben – ezt a határidőt feltétlenül és mindenre kiterjedően be kell tartani –, most akkor is haladéktalanul a digitális többletre és arra kell összpontosítanunk, hogy megreformáljuk a rádiófrekvenciákat.

A rádiófrekvencia természetes, és mint ilyen, állami erőforrás. Értékét tehát ki kell aknázni, természetesen gazdasági célokra, van ugyanakkor társadalmi értéke is, amit a nagyközönség javára kell kiaknázni például úgy, hogy minden polgár számára biztosítjuk a széles körű hozzáférést – beleértve a fogyatékkal élőket is –, valamint azzal, hogy a szélessávú szolgáltatásokat elvisszük az ország legtávolabbi pontjaira is, felszámolva ezzel a digitális szakadékot, amely Európának még mindig sok területére jellemző, és most nemcsak a vidéki területekre gondolok, hanem a városi és ipari területekre is.

Említettem, hogy a digitális többlet terén sürget az idő, és úgy vélem, hogy ennek a parlamenti ciklusnak az utolsó részét ki kell használnunk arra, hogy haladást érzünk el, így együtt, a tagállamok és Európa. A Bizottságnak és a Tanácsnak azt mondanám: haladjanak előre együtt egy olyan irányba, ahol pozitívabb választ adnak a harmonizáció igényére, egy olyan választ, amely, mint azt mindannyian elmondtuk, lehetővé teszi számunkra a digitális többlet optimális és hatékonyabb kihasználását. Bízunk egy szoros európai szintű koordinációban, és abban, hogy képesek leszünk egységes álláspontot képviselni a nemzetközi tárgyalásokon, amelyek, úgy hiszem, Genfben kezdődtek meg.

Jelentésünkben sok különböző megállapítás szerepel, és én csak egyet vagy kettőt választok ki közülük: a mindenki számára nyerő stratégia szükségességét, ahogy a biztos úr mondta, más szavakkal az erőforrások olyan elosztását, amely kielégíti az audiovizuális és média üzemeltetőket – akik már jelen vannak a területen, hogy biztosítsák a kulturális pluralizmust és védelmezzék a kulturális identitást –, ugyanakkor megválaszolja a távközlési ágazatok igényeit és megfelelő teret biztosít a számukra, hiszen ezeknek az ágazatoknak új szolgáltatásokat és technológiák széles skáláját kell kifejleszteniük ahhoz, hogy napjaink fogyasztóinak új igényeit kielégítsék. Ez azt jelenti, hogy a média és a távközlés a kollegialitás szellemében és azonos feltételek mellett tud együttműködni.

Van azonban egy harmadik fél, akit ugyanúgy szeretnék győztesnek látni, mint a többiek: nevezetesen azokat a felhasználókat, még az engedély nélkülieket is, akiket a jótékonyági testületek, helyi szervezetek, kisközösségi hálózatok és általános érdekű egyesületek képviselnek. Van még egy pont, amivel be is fejezem, Elnök úr, egy olyan kérdés, amiről – mint azt a Tanács képviselői is elmondták –, eltérnek a vélemények a

Parlamentben és a különböző tagállamok között, és ami a területen működő különböző hatóságok közötti együttműködés szintjét érinti.

Úgy vélem, hogy egyfelől – és ebben a Parlament is egyetért – tiszteletben kell tartanunk, hogy a frekvenciák kiosztása a tagállamok felelőssége, ugyanakkor közösen kell megállapítanunk, hogy a harmonizáció elengedhetetlenül szükséges, mert valamennyiünknek tudatában kell lennie, hogy harmonizáció nélkül, koordináció nélkül és közös döntések nélkül kisebb lesz a frekvenciaspektrum gazdasági és társadalmi értéke. Én a GSM sikeres és szívdertő eredményére gondolok.

A különböző országokban nemzeti projektek keretében költség-haszon elemzéseket végeztek a jelentésünkben tárgyalt többletre vonatkozóan; úgy gondolom, hogy ezek alapján, valamint a tagállamokban az üzemeltetők és a nagyközönség bevonásával, a lehető legszélesebb körben lefolytatandó vita alapján végül egy jókora adag európai szintű politikai akarat segítségével valamennyiünknek fel kell ismernie, milyen hozzáadott értéket képvisel ennek az erőforrásnak az egész Európára kiterjedő kezelése, ami, úgy hiszem, társadalmi és gazdasági értelemben egyaránt kihívást jelent Európa számára.

Malcolm Harbour, előadó. – Elnök asszony, megtiszteltetés számomra, hogy másodszor is itt lehetek előadóként, hiszen ennek az irányelvnek előadója voltam 2001-ben. Megtiszteltetés volt együtt dolgozni kollégáimmal, Trautmann asszonnyal és del Castillo asszonnyal, mivel ez csapatmunka volt. Ez egy csomag.

Amint a biztos asszony elmondta, komoly teljesítmény volt. Ezért akarjuk megreformálni és bővíteni a fogyasztók jogait, hogy tájékozottak legyenek és kihasználhassák a rendelkezésre álló lehetőségeket, és ösztönözhessek az innovációt.

Természetesen működőképes struktúrára van szükségünk, és emlékeztetném a biztos asszonyt, hogy ez a Parlament volt az, amely a Bizottság 7. cikk szerinti szerepe mellett érvelt. Támogattuk akkor ezt a szerepet a Tanáccsal szemben. Senki nem tudja jobban, mint ez a Parlament, hogy milyen fontos a helyes egyensúly megteremtése, de a csoport álláspontját nézve szinte azt mondhatnám, hogy itt az ideje, hogy a szabályozó hatóságok ne csak elfogadják a felelősséget a rendelet nemzeti szintű következetes végrehajtásáért, hanem vegyék ki a részüket a közösségi döntéshozatali munkából is. Véleményem szerint akármi lesz is a végső eredmény, az csak akkor fog működni, ha ők részt vesznek abban a testületben – döntsék el Önök, hogy mit értek ez alatt!

Elismerésemet szeretném kifejezni a velem dolgozó csapat minden tagjának az irányelv tökéletesítéséért. Köszönetet kell mondanom a miniszter úrnak és a biztos asszonynak azokért a kedves megjegyzésekért, amelyeket az általunk benyújtott javításokkal kapcsolatban tettek. Egyformán dolgoztunk a felhasználók jogain és az elektronikus magánéletéről szóló irányelven.

Itt a Parlamentben az adatvédelem és a reziduális szakértelem az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság hatáskörébe tartozik. Véleményem szerint hiba volt a kettőt összepárosítani, de azt hiszem, sikeresen megoldottuk. Kollégám, Alexander Alvaro reagál majd azokra a szempontokra, a biztos asszonynak pedig köszönetet kellene neki mondania az adatbiztonság sérülésének bejelentésére vonatkozó részletes információkért, mert a Bizottság számára teljesen elfogadhatatlan volt, hogy küldjön nekünk egy javaslatot, amelyben a végrehajtás minden részletét a bizottságra ruházzák. Ezek súlyos politikai döntések. Egyetérttek Önökkel abban, hogy van még tennivalónk, de azt kétségtelenül meg kellene köszönniük neki, hogy elvégezte Önöknek ezt a munkát.

Ami az én részemről, csalódott vagyok, hogy az egyetemes szolgáltatási aspektus teljes egészében később kerül sorra. Két menetben csináljuk. Várjuk az Önök jelentését, ami hamarosan megérkezik. A „felhasználók jogai” aspektusból kihoztam, amit lehetett, de van még dolgunk. Azt értem ezen, hogy azt szeretnénk, ha ezek a felhatalmazott, kellően tájékozott fogyasztók úgy választanának, hogy abszolút világos információik vannak az árról, arról, hogy mit tartalmaz a szolgáltatás, hogy van-e bármiféle korlátozás, és hogy a készülék ára benne van-e az árban, ha hosszabb távú szerződést kötnek. Azt szeretnénk, ha könnyen tudnának vásárolni, és gyorsan átvihetnék a telefonszámukat, és örülök, hogy ebben Önök támogatnak bennünket. Azt is szeretnénk, ha tanulmányozhatnák a szerződés időtartamát, és ha a szerződés időtartamát nem használnák korlátozásra, amikor megpróbálnak elmenni.

Meg akarjuk továbbá vizsgálni a fogyasztók jogosultságait. Joguk van az adatbiztonsághoz. Joguk van a biztonságos és rendelkezésre álló hálózathoz. Joguk van olyan hálózatokhoz, ahol az üzemeltetők nem gátolják meg versenyellenes módon a bizonyos tartalmakhoz vagy szolgáltatáshoz való hozzáférést. Egyetértünk az Önök elgondolásával, hogy legyen egy új tulajdonság, a szolgáltatási kötelezettség, és azt hiszem, ebben sikerült javulnunk. Ez egy nagyon fontos jogosultság. A fogyasztóknak joguk van a jó minőségű

egyetemes segélyhívó szolgáltatáshoz, és a hívó helyének meghatározására vonatkozó szolgáltatásokhoz. A fogyatékkal élő felhasználók ugyancsak jogosultak ezekre a szolgáltatásokra, és a jobb szolgáltatásokra.

Úgy érzem azonban, hogy a fogyasztóknak arra is joga van, hogy tájékozassák őket bizonyos problémákról, amelyekkel esetleg találkozhatnak, legyen az a szerzői jog megsértésének eshetősége, a jogtalan használat eshetősége, vagy például annak az eshetősége, hogy olyan dolgokat vásárolnak, amelyek károsíthatják az egészségüket, mint mondjuk a hamisított gyógyszerek. Miért nem követeljük meg az elektronikus szolgáltatóktól, hogy ugyanúgy küldjenek közszolgálati üzeneteket, ahogyan jelenleg a televíziós csatornák teszik? Erről beszélünk, tisztelt kollégák. Nem egy olyan mechanizmusról beszélünk, amely a szerzői jog érvényesítését szolgálja, hiszen az a nemzeti kormányok felelőssége, hanem arról beszélünk, hogy könnyebbé és jobbá tegyük a fogyasztók életét.

Van még tennivalónk, biztos asszony, de örömmel mondhatom, hogy kompromisszumok egész soráról sikerült megállapodnom, és bízom benne, hogy ezeket el is fogadják majd. Várom a közös munkát a francia elnökséggel, hogy betarthassuk a szoros időtervet, mivel Európának szüksége van arra, hogy betartsuk azt az időtervet.

Jutta Haug, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, a Költségvetési Bizottság érdeklődése az elektronikus hírközlésre, más szóval a távközlési csomagra vonatkozó jogalkotás iránt természetesen arra a részre összpontosul, amelyben az európai költségvetés terhére terveznek kiadásokat. Más szavakkal, minket a Bizottság által javasolt ügynökség, az Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóság érdekel, amelyet aztán szakbizottsági kollégáink átneveztek Európai Hírközlési Szabályozók Testületének (BERT).

Őszintén szólva a dolgok jelenlegi állása mellett nincsen elég pénzünk az 1a altétel alatt erre az ügynökségre, egyik formában sem. Ezért nagy örömmel fogadjuk, hogy az irányító bizottság bevette a jelentésébe a módosításainkat, és egy olyan struktúrát javasol, amely kisebb terhet rak a költségvetésünkre. Mindannyiunknak együtt kell azonban dolgoznunk annak biztosításán, hogy a BERT-et európai testületté tegyük, és hogy mi, az Európai Parlament tartsuk a kezünkben annak ellenőrzését. Arra is emlékeztetnem kell a tisztelt Házat, hogy az intézményközi megállapodás 47. cikke értelmében a Parlamentnek és a Tanácsnak meg kell állapodnia a BERT finanszírozásáról.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, egyfelől a Gazdasági és Monetáris Bizottságban a vélemény első részének – jobb jogalkotás – előadójaként, a tisztelt Ház figyelmébe ajánlom írásbeli véleményemet, van azonban három pont, amelyeket különösen fontosnak tartok. Az első a száloptikai hálózatok, más néven az új generációs hálózatok előmozdítása és fejlesztése. E hálózatok előmozdítása érdekében meg kell fontolni az új létesítmények finanszírozásánál a kockázatmegosztást, valamint az alépítmények megosztását. A távközlési vállalkozásokon kívül más állami vállalkozásokat is be kell vonni az alépítmények megosztásába.

A második pont – és erről már volt szó – az, hogy határozottan ellen kell állni a Bizottság központosítási törekvésének, amelyet hatalmi eszközökkel, a vétőjoggal és a komitológiai eljárással próbál elérni. Harmadszor, nem szabad megállapítani a frekvenciák pontos kiosztását addig, amíg számos előzetes kérdést meg nem válaszoltak. Az EU-e a felelősség? Milyen aspektusok tartoznak a hatáskörébe? Mi a digitális többlet tényleges nagysága? És mi a hatása az egyes elosztási modelleknek?

Nem szabad veszélybe sodorni a másodlagos szolgáltatásokat, például a vezetékek nélküli mikrofonrendszereket, mivel ezek a rendszerek felelnek a nagyobb események, például az Olimpiai Játékok közvetítéséért. A frekvenciaspektrum elosztásáról folyó politikai döntéshozatali folyamat során ezért figyelembe kell venni a szakértő testületek által készített legújabb tanulmányok eredményeit.

Remélem, hogy akkor közösen, minden érdekelt számára elérjük az európai hozzáadott értéket.

Gunnar Hökmark, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Az, hogy Európa képes lesz-e vezető szerepet betölteni a távközlés és mobil internet területén, azon múlik, hogy képesek vagyunk-e nyitni az új innovációk és az új szolgáltatások felé.

Ebből a szempontból veszélyes lenne megpróbálni megvédeni a régi struktúrákat és a régi szereplőket. Nyitnunk kell, és ezért olyan fontos a digitális többlet olyan formában történő felhasználása, amely az egész spektrumot felszabadítja új szolgáltatások és új lehetőségek számára, miközben ugyanakkor védelmet nyújt a régi műsorszolgáltatóknak és jelenlegi szolgáltatásaiknak.

Szabad lehetőséget kell biztosítani különböző szolgáltatások kifejlesztésére a frekvenciaspektrum minden tartományában. Ahol még nincsen infrastruktúrav verseny, ott funkcionális szétválasztáson keresztül kell biztosítanunk az igazi versenyt.

Robert Goebbels, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, engedje meg, hogy hatvan másodpercben tegyek néhány rövid megjegyzést tiszteletreméltó kollégám, Bernard Rapkay nevében. A távközlési szolgáltatások zökkenőmentesen működő belső piacának megteremtése különösen számunkra, szocialisták számára rendkívül fontos. Üdvözljük a Bizottság aktív szerepvállalását ezen a területen. Különösen fontos, hogy a fogyasztókat megvédjük attól, hogy a nagy üzemeltetők nyilvánvalóan visszaéljenek a hatalmukkal. Nyilvánvalóan bőséggel van még tér a díjak csökkentésére. A Bizottság barangolást érintő kezdeményezései azt mutatják, hogy piacgazdaságban is szükség van beavatkozásra az árképzés terén. Inkább látjuk a Bizottság látható kezét, mint érezzük a piac láthatatlan kezét, ami gyakran egy zsebtolvaj keze, aki a fogyasztók érzényében és tárcájában kotorászik.

a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony, befejezésül köszönetet mondok valamennyi előadónak, és különösen Catherine Trautmannnak, aki hatalmas munkát végzett, amelynek eredményeképpen holnap igen nagy többség várható.

Sophia in 't Veld, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök asszony, a csomag önmagában józan javaslatokat tartalmaz a fogyasztók jogainak és magánéletének védelmére, sajnos azonban nem koherens, és ezért jogbizonytalanságot teremt mind a vállalkozások, mind a fogyasztók számára, mivel az alkalmazási köre egyáltalán nem világos.

Az az érzésem, hogy a Bizottság inkább hagyta magát a belső intézményi struktúrák és a jogalap által vezérelni, mint a valós tények által, mert pontosan miről is beszélünk valójában? A telefonrendszerekről? Az egészen biztosan teljesen elavult! Vagy a mobiltelefonokról? Akkor mi az a Skype? Mi az a fizetős telefonszolgáltatás? Ezek is a távközléshez tartoznak? Mi van az RFID hálózatokkal? Nem világos. Miért vannak szabályok a jogszétsékek bejelentésére a távközlési és az internetszolgáltatók tekintetében, és miért nincsenek például a bankok, biztosítótársaságok és szociális szolgáltatók számára, amelyek gyakran ugyanazokat az adatokat használják? Mi történik, amikor egy cég által összegyűjtött személyes adatokat valaki más használja, például minisztériumok, a rendőrség, az igazságügyi hatóságok, amint azt az adatvédelmi irányelv rögzíti? Azokért az adatokért ki a felelős? Mi haszna ebből a polgároknak? Hová fordulhatók, mint állampolgár?

Végezetül úgy gondolom, hogy sürgősen el kell kezdenünk az Egyesült Államokkal megvizsgálni az ezen a területen meglévő transzatlanti és nemzetközi normákat.

Reino Paasilinna, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (FI) Elnök asszony, miniszter urak, biztos urak, és különösen Trautmann asszony, most van itt az ideje, hogy a tényleges helyzet alapján gondoljuk végig az emberi jogokat az információs társadalomban, amin a demokráciát és a helyes vállalkozási gyakorlatokat fő célul kitűzve próbálunk javítani. Javításra szükség van, és mi javítjuk a magánélet védelmét és a biztonságot is, például a kéréten e-mailek esetében. Ragaszkodunk ahhoz, hogy fontos a hozzáféréshez való jog elve, és jogszabályokat alkotunk a szolgáltatásokhoz való hozzáférésről, ami nem elhanyagolható kérdés: a díjaknak alacsonyoknak kell lenniük, és polgári jog például, hogy legyen mindenkinek szélessávja. Most megszilárdítottuk az idősök és a fogyatékkal élők helyzetét, és véleményem szerint ez humánus és helyes cél.

Másodszor, a hálózatoknak versenyképeseknek kell lenniük, nekünk pedig meg kell akadályoznunk, hogy az üzemeltetők gátolják a versenyt. A versenyt bátorítanunk kell, és nem engedélyezhetjük olyan adatátviteli végberendezések gyártását, amelyeken csak egy bizonyos üzemeltetőt lehet hallgatni. Ez éppen akkora örütség lenne, mint a rádió, amelyik csak egy állomást játszik.

A műsorszolgáltatóknak most és mindig biztosítani kell a saját frekvenciáikat, mert soha nincs annyi pénzük, hogy az aukciókon részt vegyenek. Ez az információs társadalom egyik szilárd alapja, nekünk pedig ezt mindig meg kell őriznünk. Mindamellet teret kell engednünk a 3G technológiának, és ezen dolgozunk is. Helyet kell továbbá biztosítanunk az új technológiáknak és az innovációknak.

Még egy dolgot szeretnék mondani. Minél tisztességesebb és technikailag fejlettebb Európa, annál jobban teljesítünk, mint demokratikus erő az információs társadalomban, és mint közösség, amely teljesíti a lisszaboni célokat, amelyek jelenleg elég távolinak tűnnek. Rajtunk múlik: ez egy jogalkotási csomag, amely a jó irányba mutat.

Marian Zlotea, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – (RO) Elnök asszony, kedves kollégák, biztos asszony, tisztelt miniszter urak, szeretnék gratulálni a távközlési csomaggal kapcsolatos munkában részt vevő előadóknak.

Úgy gondolom, hogy Trautmann asszony jelentése kiegyensúlyozott álláspontot képvisel, és támogatom a javasolt kompromisszumos módosításokat. Örültem annak is, hogy bizonyos módosítások elfogadásra kerültek, különös tekintettel azokra, amelyek a frekvencia harmonizációjára vonatkoznak, valamint a globális távközlési szolgáltatásokat érintő bizonyos intézkedésekre.

Az európai gazdasági növekedés és a fogyasztók jóléte egy dinamikus és versenyképes távközlési ágazattól függ. A versenyképes piacokon hozzáférhető a szélessáv, a piac új szereplői pedig nagyobb sebességet és megújult szolgáltatásokat hoztak.

A távközlési csomagban található keretirányelvben központi szerepet kellene kapnia a befektetések növelésének; figyelembe kell vennünk az új generációs hálózatokat, a fogyasztóknak pedig változatosabb választási lehetőségeket kell biztosítanunk, amelyek költségcsökkenéshez és jobb szolgáltatásokhoz vezetnek.

Végezetül szeretném kijelenteni, hogy bízom a távközlési csomagot érintő tervezett változtatásokban, amelyek kedvezőek lesznek a fogyasztók számára, hiszen szélessávot, alacsonyabb költségeket és változatosabb szolgáltatásokat eredményeznek.

Edit Herczog, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság fogalmazója. – (HU) Köszönöm szépen, elnök asszony! Bátran elmondhatjuk, hogy az elmúlt évtizedben az elektronikus, kommunikációs ágazatban az Unió sikereket könyvelhet el. Ezzel együtt még mindig vannak határon átnyúló problémák és egyenlőtlenségek a szélessávú hozzáférés, a digitális társadalom terjedése és a szolgáltatások tekintetében. Ha valóban egy „közös” piacot akarunk, akkor meg kell teremteni ennek a feltételeit.

Az elmúlt hónapokban lezajlott viták eredményeként az ún. BERT létrehozása mellett tettük le a voksunkat, amely egyszerűsítene a nemzeti szabályozó hatóságok együttműködését, és tényleges részvételt garantálna. Mi továbbra is úgy gondoljuk, hogy a BERT-nek számon kérhetőnek és átláthatónak kell lenni az európai intézmények számára. Ennek pedig feltétele a közösségi finanszírozás, látszólag a tagállami társfinanszírozás nagyobb függetlenséget és hatékonyságot biztosítana, ez azonban nincs így: kivonnánk az Európai Unió kontrollja alól és az Európai Parlament kontrollja alól ezt a szervezetet. Ehhez nem járulhatunk hozzá. Továbbra is küzdenünk kell a Bizottsággal együtt a fogyasztók érdekvédelméért, mind azért, hogy az újra terjedő, új technológiák költségeit csak annyiban fizetessük meg velük, amennyire ez szükséges, és hogy a roaminghoz hasonlóan a számlázással kapcsolatban se tudják becsapni a fogyasztókat. Köszönöm.

Manolis Mavrommatis, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – (EL) Elnök asszony, engedje meg, hogy a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadójaként rámutassak, hogy rendkívül fontos a szerzők szellemi tulajdonhoz fűződő jogait egyenlő alapvető jogként kezelni.

Valamennyiüknek, de a jogalkotóknak különösen szem előtt kell tartania, hogy a szellemi kreativitás nem kap védelmet, és ha a szerzők törvényes jogait megsértik a személyes adatok védelme nevében, akkor a felhasználók számára elérhetővé tett művészi tartalom is korlátozott lesz.

A kalózkodás és a zene illetve filmek interneten történő illegális terjesztése vitathatatlan valóság. A technológia árnyoldala azonban az, hogy a sértett fél a szerző. Akár tetszik, akár nem, tőlük származik a felkínált anyag.

A Kulturális Bizottság nevében felszólítok tehát minden képviselőt valamennyi bizottságban és politikai csoportban, hogy nyújtsanak védelmet az európai kreativitásnak, és ezzel védjék meg az új médiumokon keresztül biztosított művészi tartalmat.

Cornelis Visser, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök asszony, Reding biztos asszony a távközlési csomaggal ismét bizonyította határozottságát. Ami a digitális többletről szóló bizottsági javaslatot illeti, a Kulturális és Oktatási Bizottság részéről igen konstruktív közös munkát végeztünk Toia asszonnyal. A Kulturális és Oktatási Bizottság nevében szeretnék köszönetet mondani az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság elnökének, Niebler asszonynak is a kiváló együttműködésért.

A Kulturális és Oktatási Bizottság a rádiót és a televíziót létfontosságú médiumnak tekinti a kultúra és a nyelv terjesztésében. Az analógról a digitális televíziózásra történő átállással jelenleg szabad frekvencia áll rendelkezésünkre. A mobiltelefon és a szélessávú internetszolgáltatók erősen érdeklődnek ezek iránt a frekvenciák iránt. A Kulturális és Oktatási Bizottságnak nincsen ellenére a technológiai innováció, de szeretne gondoskodni a jelenlegi – akár lakossági, akár vállalkozási – felhasználók jogainak a védelméről. A műsorok

kulturális és nyelvi sokszínűségét továbbra is teljes mértékben garantálni kell, és védeni kell a fogyasztók érdekeit, valamint a televíziókészülékekbe történt befektetésüket.

Gyula Hegyi, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, fontos kiemelni, hogy a távközlés fejlődése nemcsak technológiai és gazdasági folyamat, hanem társadalmi és kulturális esemény is. Meg kell őriznünk és meg kell erősítenünk Európa vezető szerepét ebben a folyamatban.

Két szempontot kell figyelembe vennünk: az elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz való általános és demokratikus hozzáférést, ami annyit jelent, hogy mindenkinek legyen joga hozzáférni ezekhez a szolgáltatásokhoz, valamint azt az elvet, hogy közvetíteni kell és tiszteletben kell tartani a kultúrát és az oktatás örökségét. A Kulturális Bizottság megpróbált egyensúlyt teremteni ezek között az érdekek között.

A Kulturális Bizottság Európai Hírközlési Szabályozók Testületéről (BERT) alkotott véleményének előadójaként kizárólag a Kulturális Bizottság felelősségi körébe tartozó szempontokra koncentráltam. A BERT-nek nemcsak az ipar és a fogyasztói csoportok, hanem a kulturális érdekcsoportok felé is nyitottnak kell lennie a kapcsolatfelvételre, mivel hasznos és megbízható információkat nyújthatnak a kulturális szempontokról.

Úgy gondolom, hogy amennyiben megfelelően használjuk ki a távközlés fejlődését, akkor az egész folyamat hozzájárulhat ahhoz, hogy Európa a világ vezető tudásalapú társadalmává váljon – és ez a legfőbb célunk.

Ignasi Guardans Cambó, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony, először is szeretnék gratulálni az előadónak az elvégzett munkához.

A Kulturális és Oktatási Bizottság az egész kérdést már a kezdetektől nagyon komolyan vette, mivel nem folytathatjuk tovább az elektronikus hálózatról vagy a rádiófrekvenciáról szóló jogalkotást úgy, hogy közben nem veszünk tudomást a terjesztésre kerülő tartalom valódi jellegéről. Ez nem alapulhat tisztán műszaki vagy akár gazdasági szempontokon, amelyek nem veszik figyelembe a kultúrpolitikai célkitűzéseket vagy a sokszínűség védelmét. Egy digitális világ megvalósulása megköveteli tőlünk, hogy együtt dolgozzunk a televíziós műsorszolgáltatókkal és az elektronikus szolgáltatókkal, és egy olyan belső távközlési piac számára alkossunk jogszabályokat, amely elválaszthatatlan lett az audiovizuális piactól.

Kiegyensúlyozott választ kell adnunk az interneten terjedő illegális tartalom problémájára is, amely mindannyiunkat arra kényszerít, hogy nézzünk szembe saját felelősségünkkel egy olyan küzdelemben, amely senki számára nem lehet közömbös, ha szeretnénk megvédeni a gyermekeinket és a kultúránkat a jelenlegi formájában.

Támogatom tehát ezeket a szövegeket a jelenlegi formájukban, és remélem, hogy a vitánkat és a végső szavazást nem mérgezi meg tájékozatlan külső nyomás.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (PL) Elnök asszony, a távközlésről szóló európai keretszabályozást az 1990-es években fogadták el, hatékonyan szabadítva fel a nemzeti piacokat az állami monopóliumok alól. A folyamat eredményeképpen jelentősen csökkentek az egymással versengő üzemeltetők által kínált hívásdíjak. Az elmúlt években forradalmi változásoknak voltunk tanúi a kommunikációs technológiák területén: a mobiltelefonok és az internet, valamint a vezeték nélküli hálózatok fejlődése homlokegyenest megváltoztatták a távközlés arculatát. Az EU jogának tükröznie kell ezeket a változásokat, beleértve azok társadalmi következményeit.

Az európaiak körülbelül 15%-a fogyatékkal él, és 2020-ra az idősök alkotják majd a társadalom 25%-át. Pontosan ezek a különleges igényekkel rendelkező emberek azok, akik számára könnyebb hozzáférést kell biztosítani a távközlési szolgáltatásokhoz. Az Unió egész területén díjmentes hozzáférést kell biztosítani egy közös segélyhívó számhoz, a 112-höz, és ennek az internetes telefonálásra és egyéb elektronikus hang-alapú hírközlési szolgáltatásokra is ki kell terjednie. A fogyasztóknak ezenfelül joga kell, hogy legyen a teljes körű tájékoztatásra mind az adott szolgáltatás használatával járó törvényes kötelezettségekről, például a szerzői jogok tekintetében, mind pedig a törvény által előírt korlátozásokról. A jobb fogyasztóvédelem kulcsa mindenekelőtt annak a pontos meghatározása, hogy milyen felelőssége van a nemzeti szabályozó testületeknek a fogyasztói jogok mindennapi gyakorlásához kapcsolódóan.

Manuel Medina Ortega, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony, az előadó, Trautmann asszony azt mondta, hogy a szellemi tulajdonjogi kérdéseknek nem kellene szerepelnie ebben a vitában. Egyetértek vele, mert úgy gondolom, hogy a szellemi tulajdon védelme a magánélet védelméhez és más jogi fogalmakhoz hasonlóan már meghatározásra került más jogi keretekben.

Azt azonban meg kell itt jegyezni, hogy a szellemi tulajdon védelme a tartalom frissítés szempontjából továbbra is fontos. A távközlést úgy jellemezték, mint szupersztrádát, ahol mindenki szabadon mozoghat; a rendőrség azonban közbelép, ha valaki bűncselekményt követ el az autópályán. Az ember nem lophat autót és hajthat fel vele az autópályára, hogy aztán a közbeavatkozó rendőröknek azt mondja, hogy az autópályán szabadon lehet közlekedni.

Úgy vélem, hogy a Parlament szempontjából fontos ismét megfogalmaznunk a szellemi tulajdon védelmének fontosságát, újra megfogalmaznunk a magánélet védelmét, sőt, újra megfogalmaznunk az emberek magánélethez való jogát is, azt a jogot, amelyet jelenleg a nagyobb távközlési vállalkozások megsértének.

Alexander Alvaro, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, nekem tökéletesen megfelelne, ha annyi felszólalási időt kaphatnék, amennyit az előttem szóló három felszólalónak adott. Futólag megjegyezném azonban, hogy az volt a benyomásom, hogy két és fél percem lesz.

Akkor ne vesztegessük az időt; szeretnék köszönetet mondani Malcolm Harbournek, Catherine Trautmannak és Pilar del Castillo Verának az igazán rendkívüli együttműködésért, amelyre Malcolm már utalt. A témával súrlódások nélkül, a kölcsönös bizalom szellemében és különösen szoros együttműködésben foglalkoztunk. Sajnos azonban most már túl késő kijavítani azt a strukturális hibát, hogy a két irányelvet egy kalap alá vették.

Mindamellet a rendelkezésemre álló rövid időben szeretném elmondani, hogy nagy öröömre szolgál, hogy a Bizottság, ha mégoly felületesen is, de foglalkozott az adatbiztonság általános kérdésével. A helyzet az, biztos asszony, hogy Ön valószínűleg akkor sem adná meg nekem a hitelkártyája adatait, a telefonszámát és a lakáscímét, ha szépen kérném. A gond az, hogy amikor az ember a neten van, akkor ennek az információnak a jó része már vélhetően ott van, olyan helyeken is, amikre nem is gondolunk, és ahol nem szeretnénk, hogy ott legyen. Ezért örülök, hogy más csoportokkal és képviselőtársaimmal együttműködve segíthettem abban, hogy a fogyasztóknak a személyes adataik bizalmas kezeléséhez és személyes rendszereik védelméhez való joga bekerüljön ebbe a csomagba.

Látom, hogy fogy az időm, de remélem, hogy lesz még lehetőségünk alaposabban is átbeszélni ezt, vagy más témákat. Még egyszer köszönetet mondok tehát konstruktív együttműködésünkért, és talán sikerül előmozdítanunk az adatok bizalmas kezelését Európában, a fogyasztók előnyére.

Angelika Niebler, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, soros elnök úr, hölgyeim és uraim! Hadd kezdjem én is azzal, hogy köszönetet mondok előadóinknak, Trautmann asszonynak, Harbour úrnak, del Castillo asszonynak és Toia asszonynak, valamint valamennyi árnyékelőadónak mind az elvégzett remek munkáért, mind a gyümölcsöző együttműködésért azokkal, akik ebben a dossziében nem voltak ilyen közelről érintve.

A piac liberalizációjával foglalkozó utolsó jogi keret 2002-ben készült. Ma már elhangzott, milyen fontos ez a piac. Végül is, ha emlékeztethetem Önöket a statisztikára, a távközlési ágazat több mint 300 milliárd eurós forgalmat ért el csak Európában. Több ezer munkahely függ ettől a piactól, ezért fontos, hogy továbbfolytassuk a jogi keret fejlesztését, amely 2002 óta olyannyira kiállta a próbát, hogy új fejezeteket adhatunk ehhez az európai sikertörténethez. Ezért első lépésként természetesen a jogi keretünket kell az új technológiai fejlesztések figyelembe vétele érdekében kiigazítanunk.

A rendelkezésemre álló ugyancsak rövid időben két pontot szeretnék kiemelni, amelyeket személy szerint különösen fontosnak tartok. Az első az európai high-tech infrastruktúrába történő beruházás. Mi itt Európában azzal a hatalmas kihívással nézünk szembe, hogy be kell ruháznunk az új, nagy sebességű szélessávú hálózatokba, mégpedig annyit, amennyit csak lehet, és olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. Ez Európa versenyképességének az egyik kulcsa. Meg kell teremtenünk azokat a jogi feltételeket, amelyek között ezek a beruházások gyümölcsözőek lesznek. Másfelől pedig nem szabad új monopóliumokat és zárt piacokat létrehozunk.

A bizottságban biztosítottuk, hogy az új hálózatok létrehozásával járó kockázat igazságosan oszoljon meg, és a szabályozó hatóságoknak a jövőben figyelembe kell venniük ezt a kockázatmegosztást.

Komoly figyelmet szenteltünk emellett a frekvenciapolitika témájának is. Rugalmasabb frekvenciapolitikát szeretnénk Európában. Úgy vélem, hogy meg lehet találni a digitális többlet elosztásának ideális módját úgy, hogy figyelembe vegyük a műsorszolgáltatók jogos érdekeit, ugyanakkor a lehető legnagyobb rugalmasságot biztosítsuk az új szolgáltatások számára is.

Erika Mann, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, én csak két ponttal szeretnék foglalkozni. Egy olyan területtel kezdeném, ahol maradt még néhány ügy, amit tisztázni kell Pilar del Castillo Verával. Arra a kérdésre gondolok, hogy hogyan lehet a jövőbeni kis ügynökség függetlenségét és autonómiáját garantálni, és mi a finanszírozásának a legmegfelelőbb módja. Erősen megoszlanak erről a vélemények. Nagyon szeretném megtudni a Tanácstól, hogyan alakul a vita ebben a kérdésben, és hogy a Tanács hogyan szeretné garantálni a titkárság vagy a BERT – vagy bármilyen más neve – létrehozását, és milyen finanszírozási módszert képzel el. Ezzel kapcsolatban az a véleményem, hogy a biztos asszonynak teljesen igaza volt, amikor azt állította, hogy európai struktúrát akarunk, és nem szeretnénk olyan struktúrákat létrehozni, amelyek nem illeszkednek tökéletesen az európai jogrendbe.

Mint azt Önök is tudják, kétféle finanszírozási módról folynak tárgyalások. Az első az előadó által javasolt vegyes finanszírozás, a második pedig az én javaslatom, amely élvezi a csoportom támogatását, miszerint a forrást a közösségi költségvetésből biztosítjuk. Akárhogy is, érdekes lenne meghallgatni, hogy áll most a Tanács – amely természetesen heves vitákat folytatott ebben a témában – és a nemzeti szabályozó hatóságok a finanszírozás kérdéséhez.

A második kérdésem, amit szintén a Tanácshoz intézek, az új hálózatok finanszírozására vonatkozik. Itt is számos módosítást fogadtunk el, többek között azt, amit az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottsághoz benyújtottam, amely valamivel részletesebben foglalkozott a kockázatmegosztási rendszer lehetséges formáival abban az esetben, ha a vállalkozások elvégzik a feltétlenül szükséges beruházásokat, a versenytársak pedig rögtön ez elejétől hozzáférhetnek a hálózatokhoz. Úgy hallottam, hogy a Tanács másképpen gondolkodik, és sem ilyen részletekbe nem kíván belemenni, sem valamiféle kockázatmegosztásra nem kíván garanciát adni a vállalkozásoknak. Hálás lennék a tárgyhöz fűzött megjegyzéseikért.

Patrizia Toia, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az európai termelés és gazdasági növekedés lelassulását megérzi a távközlési ágazat is, amely jelenleg különböző válságokat él át. Olyan ágazatról van szó, amely beruházás-igényes, amelyet a kutatás és innováció visz előre, és amelynek elég sok időre is szüksége van ahhoz, hogy meghozza a saját döntéseit. Ezért úgy gondolom, hogy meg kell adnunk minden lehetséges támogatást, és hogy a keretszabályozást felülvizsgáló csomagunk lökést adhat az ágazat újjraéledésének azzal, hogy stabil, szilárd és hatékony jogi keretet biztosítunk a számára.

Úgy vélem, hogy ez a Parlamentben és az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságban végzett munkánk célja. Ez a cél lebegett a szemünk előtt munka közben: biztosítani egy olyan keretet, amely – mint azt Trautmann asszony mondta – kevésbé bonyolult, világosabb és hatékonyabb, mint a korábbi, abban a meggyőződésben, hogy időnként nem több szabályra vagy több jogszabályra van szükségünk, hanem inkább a meglévő szabályok alkalmazását elősegítő megbízható és hatékony eszközökre, sőt, néha arra, hogy a jelenlegi keretet lebontsuk.

Keményen dolgoztunk egy nyitott, versenyképes piac létrehozásán, miközben megpróbáltuk feloldani az örök ellentmondást a régi, mondhatni történelmi, és korábban monopolhelyzetben lévő üzemeltetők és az új üzemeltetők között, abból kiindulva, hogy ha van üzleti érzék és tervezési tapasztalat, és ha van elegendő forrás, akkor egy kiegyensúlyozott keretben megférhet egymás mellett mindenki.

Végezetül, azt hiszem, hangsúlyoztuk – és személy szerint ezt kritikus pontnak tartom –, hogy egy rugalmasabb és liberalizáltabb keretben alapvető szerepe van a szabályozásnak, a különböző felelőségeknek, a felelősségláncnak; és ez esetben egyetértek a biztos asszonnyal abban, mennyire fontos, hogy a létfontosságú szabályozói feladatot ellátó különböző testületeknek világosan meghatározott szerepük és felelősségi körük legyen.

Még egy utolsó pont, amelyet több kolléga említett már az előadón kívül, akinek munkájáról mindannyian elismeréssel szoltunk, ez pedig a fogyasztók szerepe: a fogyasztó gyakran a háttérbe szorul, mi viszont szeretnénk előtérbe helyezni, és rá irányítani a figyelmet, mivel a fogyasztó, és – úgy vélem – vele együtt a vállalkozás, a piac igazi hajtóereje.

Roberts Zile, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Köszönöm, Elnök asszony. Először is szeretném megköszönni az elektronikus hírközlési csomag valamennyi előadójának a munkáját, a meghallgatások megszervezésétől, egészen a jelentések elkészítéséig. Szeretnék továbbá köszönetet mondani Reding biztos asszonynak az elektronikus hírközlés – beleértve a barangolást és ezt a csomagot is – terén végzett megbízható és energikus munkájáért. Nem vagyok meggyőződve ugyanakkor arról, hogy a Bizottság tervezetén a különböző bizottságok által végrehajtott módosítások a források jobb kihasználását, az egységes uniós piacon belül versenyt, a fogyasztók számára pedig hatékonyságot eredményeznek. Meg is indokolom, miért nem.

Először is, lehetséges, hogy a BERT, azaz a nemzeti szabályozó hatóságok által alkotott közös struktúra demokratikusabb szabályozói struktúra, mint a Bizottság által javasolt hatóság, de lehet, hogy a BERT rosszabb együttműködési elvek szerint fog működni, és gyengíteni fogja a Bizottság képességét a szabályozói döntések meghozatalára. Vegyünk egy másik példát: bátor javaslat volt a Bizottság részéről a távközlési vállalkozások funkcionális szétosztása, amikor a hálózatokhoz való hozzáférést elválasztjuk az egyéb kiskereskedelmi termékektől. Bár úgy tűnik, hogy ez a szétválasztási követelmény, mint kivételes intézkedés, amelyet a nemzeti szabályozó hatóságok róhatnak ki, a legtöbb piacon ténylegesen soha nem kerül majd alkalmazásra. Nem titok, hogy a kisebb uniós tagállamokban igen korlátozott hatalma lesz a szabályozó hatóságoknak arra, hogy ilyen kivételes intézkedéseket fogadjanak el a nagyvállalkozásokkal szemben, így nem vagyok meggyőződve arról, hogy a Parlament ebben az esetben az egységes európai piac megerősítése szempontjából többet kínál, mint az Európai Bizottság javaslata.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a ma elhangzott számos „köszönömöt” én is szeretném kiegészíteni egy különleges köszönetnyilvánítással. A keretirányelv felelőse voltam az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságban, és Catherine Trautmann média ügyekben tanúsított politikai érzékének és jól felépített, szisztematikus munkatílusának köszönhető, hogy mi most a Parlamentben a keretirányelvről szóló jelentés segítségével talán elejét vehetjük annak, hogy elhibázott médiapolitikát folytassunk. Meglátjuk.

Biztos úr, a Parlament – véleményem szerint – kritikus változtatásokat eszközölt a keretirányelv-tervezeten a versenyjog, és különösen a frekvencia-kereskedelem vonatkozásában. Úgy láttam, hogy a keretirányelvre vonatkozó eredeti javaslatok tisztán piac-központúak voltak, és jelentősen túlbecsülték a digitális többletet. Szerencsére ezek a javaslatok nem nyerték el a Kulturális és Oktatási Bizottság tagjainak, vagy a későbbiekben az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság tetszését. Éppen ellenkezőleg, képviselőtársaim a nyilvánosság kulturális és politikai érdekeit, valamint az általános közjót helyezték megfontolásuk elsődleges tárgyává, és úgy vélem, hogy ez egyértelműen tükröződik a Trautmann-jelentés következő elemeiben:

A rádiófrekvenciát mint közjót határozza meg, és az továbbra is a tagállamok felelőssége marad. Elsőbbséget élvez különösen a műsorszolgáltatás, és emellett a véleményformáló szolgáltatások. A kísérletük, biztos asszony, hogy a műsorszolgáltatást védekező állásba kényszerítsék, kudarcot vallott. Könnyebb lesz bevezetni a páneurópai szolgáltatásokat – ez jó dolog, ebben biztosan egyetértünk. A tagállamok lesznek elsődlegesen felelősek a frekvenciák további harmonizációjáért is. Nehézségek esetén a döntéseket nem egyedül a Bizottság hozza majd – a Parlament is részt vesz benne. A BERT fontos szerepet fog kapni. Mondanom sem kell, hogy a finanszírozása európai lesz. Remélem sikerül biztosítanunk, hogy az legyen.

A keretirányelv és a frekvencia-kérdés után szeretnék szólni néhány szót két másik jelentésről is, elsőként a Harbour-jelentésről. Harbour úr, az Ön jelentésében tényleg van néhány egészen kiváló rendelkezés, ami a fogyasztókat és a fogyasztók érdekeit szolgálja. A jövőben fokozottabban odafigyelnek például a fogyasztókkal élők érdekeire. Úgy gondolom, hogy a kötelező szolgáltatásokra irányuló, az Ön által javasolt szabályokon keresztül Ön még a médiapluralizmushoz is hozzájárul.

Képviselőcsoportom azonban nem ért egyet azzal, hogy a jelentésben megkísérlik a szerzői jogokat is szabályozni. Nekünk ez egyáltalán nem tetszik. Nem támogatjuk sem a francia modellt – és ez a Tanács elnökségének is szól –, sem pedig a „háromszori figyelmeztetés” modellt – éppen ellenkezőleg. Ez a kísérlet nem oszlatja el a szerzői joggal vagy az interneten a magánélet védelmével kapcsolatos egyetlen aggályunkat sem.

Engedjék meg, hogy befejezésül szóljak néhány szót az Alvaro-jelentésről. Alvaro úr, Ön ismét nagy meggyőződéssel beszélt az adatvédelemről. Úgy látom, hogy amint arra Ön is rámutatott a beszédében, egyelőre hiányzik a következetes irányvonal az IP-címek védelmét és a hasonló kérdéseket illetően. A távközlési botrány és az IP-címek call-centerekben keresztül áruháza bocsátása bizonyította, hogy az IP-címeket maximális védelemmel kell ellátni, és remélem, hogy ebben a következő két hétben meg fogunk egyezni.

Eva-Britt Svensson a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, remélem, hogy sok polgárunk követi figyelemmel ezt a vitát, és már a szavazás előtt foglalkozik a kérdéssel, mivel az – különösen, ami az internetes szolgáltatásokat illeti – jelentős változásokról szól.

Az Európai Egyesült Baloldal három területet választott ki, amelyeket szeretne kiemelni:

Először is az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal ellenzi azt a javaslatot, amely ezen a területen egy új európai hatóság létrehozására irányul. Drágább lesz és bonyolultabb. Felesleges egy újabb európai hatóság felállítása.

Másodszor, az elektronikus szolgáltatások esetén nagyobb hangsúlyt kell fektetni a földrajzi különbségekre és a különböző infrastruktúrákra. Hangsúlyoznunk kell, hogy egyenlő hozzáférést kell biztosítani a fogyasztók számára, mert nem akarunk újabb szakadékokat beépíteni a társadalmainkba. Nem lehet semmiféle különbség az elektronikus szolgáltatásokhoz való hozzáférésben a városokban és az erőteljes gazdasággal rendelkező régiókban élők, illetve azok között, akik gyenge gazdaságú régiókban és ritkán lakott területeken élnek. Amikor magánszereplők vállalnak magukra ilyen fontos infrastrukturális beruházásokat, nem a társadalom vagy az állam, akkor nyilvánvalóan fennáll az a kockázat, hogy nem minden polgár számára és nem ugyanolyan költség mellett biztosítják a hozzáférést.

Harmadszor, a GUE/NGL képviselőcsoport ellenzi a különböző ipari lobbicsoportok által kifejtett jelentős külső befolyást. A távközlési csomagnak nem szabadna érintenie a szerzői jogokat, a lobbisták mégis elérték kifejezetten ebben a témában egy meghallgatást a javaslatokkal kapcsolatban. A lobbicsoportok javaslatai, amelyeket az Európai Egyesült Baloldal kivételével – ez volt az egyetlen képviselőcsoport, amely ellene szavazott a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban – valamennyi képviselőcsoport elfogadott, megnyitja a lehetőséget az olyan letöltések és ingyenes hozzáférések ellenőrzése előtt, mint például a MySpace és a YouTube.

A módosítások későn érkeztek és kerülő úton, anélkül, hogy bármiféle komoly vita zajlott volna ezekről a jelentős változásokról a polgárok körében. Svédországban például széles körű vita folyt a fájlmegosztásról. A fájlmegosztást megtiltó határozat ellen dolgozom nemzeti szinten, és ugyanezt teszem uniós szinten is. Jelenleg nagyobb a kockázata annak, hogy ez a döntés uniós szinten megszületik, mint egy nemzeti döntésnek, mivel a lobbicsoportok jelentős befolyást szereztek illetve jelentős hatást értek el az EU rendszerében, és mivel sok polgár nem rendelkezik elegendő információkkal, amikor ezeket a kérdéseket uniós szinten megvitatjuk. Remélem, hogy a polgárok részéről lesz majd egy erőteljes véleménynyilvánítási hullám, hogy garantáljuk a szólásszabadságot és az internetes szolgáltatásokhoz való hozzáférést.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, Sziszifusz a középső nevem. A svéd emberek 15%-a választott meg, hogy lépjek fel itt az Európai Parlamentben az ellen, hogy az EU egyre több új területre lépjen be, és ezáltal folytassa az európai társadalom központosítását és elbürokratizálását. Sziszifuszi feladat.

A távközlés egyike azon területeknek, ahol az EU-nak fontos feladata van, és elégedetten látom a javasolt távközlési csomagot, amely nagyobb versenyről és a magánélet fokozottabb védelméről szól, de elkerülhetetlennek látszik, hogy ezzel együtt a központosítást és a bürokratizálást is megkapjuk. Ebből a szempontból két elem van, amit ellenzek. Először is az a javaslat, miszerint a digitalizálással felszabaduló frekvenciát az uniós szabályok szerint kellene szétosztani. A második az új Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóság létrehozására irányuló javaslat.

A Tisztelt Házat a két javaslat elutasítására biztatom. A felszabadult frekvenciát a tagállamoknak kell elosztaniuk, és a természetes megoldás a már létező európai távközlési felügyeleti hatóságok testületeinek a továbbfejlesztése.

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Elnök úr, tisztelt képviselőtársak! Eltűnődöm a ma, ebben a teremben elhangzottakon, és senki nem emelte ki az információ titkosságának a megőrzését. Arra kérem Önöket, hogy amikor egy ennnyire fontos ügyet tárgyalunk, akkor semmiképpen se kövessük az Egyesült Államok példáját.

Önök is tudják, hogy a „terrorizmus és kalózkodás elleni küzdelem” ürügyén a nemzetek feletti oligarchia megpróbál a lehető legtöbb polgárt teljes, feltétel nélküli, és a civil társadalom előtt számon nem kérhető ellenőrzés alá vonni. Személyes adataink titkosságát bármi áron meg kell őrizni. Ismétlem: bármi áron!

Bulgáriában jelenleg minden telefonhívást ellenőriznek. A jövő évtől kezdődően a hazámban hatalmon lévők teljes és feltétel nélküli hozzáférést akarnak minden egyes számítógép esetében minden log fájlhoz és elektronikus üzenetváltáshoz. Ezt nem a tehetetlenség motiválja. Bulgáriában csakúgy, mint Európában bárhol, éppen elég jól képzett és tehetséges szakember van, akik képesek felvenni a küzdelmet bármiféle számítógépes bűnözéssel. Azért teszik mindezt, mert, ismétlem, a polgárok feletti teljes ellenőrzésre törekcszenek.

A szabadsághoz való jog az emberi méltósághoz való jogunkat is garantálja. Bárki is próbáljon meg bennünket megfosztani a méltóságunktól, azt el kell ítélnünk és le kell lepleznünk ahelyett, hogy a média segítene megúszni az ilyen törekvéseket.

Volt egyszer Bulgáriában egy apatikus megbeszélés az elektronikus világban érvényesülő állampolgári jogokról. Akkoriban arra az egyetlen következtetésre jutottak, hogy nem számít, mit akarnak az állampolgárok, azzal kell együtt élniük, amit kimernek rájuk. Én pedig teljesen eltökélten garantálni kívánom Bulgária valamennyi állampolgárának, hogy ez a támadó párt már jövőre, kormányzása kezdetén el fog állni attól a szándékától, hogy megsértse a levéltitkot és figyelje az internetet.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy ha a magánlevelezéshez való jogunkat egyszer korlátozzák, akkor az örökre úgy marad. Még akkor is, ha a terroristák áttérnek a postagalambra. Aki a szabadságot biztonsággal helyettesíti, az nem érdemli meg sem a szabadságot, sem a biztonságot. Köszönöm.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, Reding biztos asszony, hölgyeim és uraim! Először is hadd gratuláljak a Bizottságnak. Elértük a hangalapú telefon tekintetében a barangolás díjak csökkentési folyamatának második fázisát. Úgy vélem, hogy ez a rendelet a gyakorlatban igen hatékonynak bizonyult. A nyaralási szezon végén a fogyasztóink így is megint riasztóan magas számlákat kapnak majd, mivel az igazat megvallva az sms-piacon, és különösen az adatbarangolás területén nem sok haladást sikerült elérni.

Felkérem ezért a Bizottságot, hogy lépjen ebben az ügyben, és hozzon létre egy egységes európai piacot az európai fogyasztók számára. Nem nézhetjük tétlenül, hogy az európai belső piacnak ez a része még nincsen működőképes állapotban, és sürgős szükség van ezen a téren egy egységes piac megteremtésére, elsősorban egy közös rugalmas frekvencia-kiosztási terv fokozatos bevezetésén keresztül. Rendkívül fontos, hogy hatékonyan gazdálkodjunk ezzel a ritka forrással.

A digitális többlet történelmi lehetőség, amely abból a szempontból is fontos, hogy a televíziótársaságok műsoraikat a harmadik generációs mobiltelefonoknak is sugározhassák, és egy közös európai médiapiacot hozhassunk létre. A digitális többlet új lehetőségeket teremt az európai kommunikáció terén is.

Szeretném kiemelni, milyen fontos, hogy ebből a megközelítésből kiindulva végrehajtsuk a Rádió-Világértekezlet döntéseit, és felkérem a Bizottságot – tekintve, hogy nincsen arra vonatkozó rendelkezés, hogy a BERT foglalkozzon ezekkel a kérdésekkel –, hogy állítsa fel saját hatóságát vagy csoportját ezeknek az ügyeknek a megvizsgálására és az együttműködéshez szükséges hatósági iránymutatások életbe léptetésére.

Én is azon a véleményen vagyok, hogy a BERT-et teljes mértékben közösségi forrásokból kellene finanszírozni, mivel egész egyszerűen olyan hatóságra vagy intézményre van szükségünk, amely elkötelezett az európai belső piac mellett, és mivel a nemzeti szabályozó hatóságoknak több jogot kell biztosítani a többi tagállamban.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Kedves kollégák, az információs társadalom fejlődése az elektronikus hírközlő hálózatokon és elektronikus hírközlési szolgáltatásokon alapul.

Az analóg televíziózásról a digitális televíziózásra való, 2012-re tervezett átállás európai szinten jelentős frekvenciasáv felszabadulást eredményez, ami lehetővé teszi új technológiák és innovatív megoldások kifejlesztését, az ágazat európai versenyképességének ösztönzése érdekében. Az Európai Parlament – annak előmozdítása érdekében, hogy Európa teljes mértékben kiaknázhassa a digitális többletben rejlő előnyöket –, közös, rugalmas és kiegyensúlyozott megközelítést támogat, amely lehetővé teszi egyfelől a műsorszolgáltatók számára, hogy szolgáltatásaikat a jövőben is fenntartsák illetve kibővítsék, másfelől pedig az elektronikus hírközlés területén működő üzemeltetők számára, hogy ezt az erőforrást fontos társadalmi és gazdasági alkalmazásokhoz kapcsolódó új szolgáltatások nyújtására használják, továbbá kiemeli azt a tényt, hogy a digitális többletet a technológiai semlegesség elvével összhangban kell szétosztani.

A digitális többlet felhasználása hozzájárulhat a lisszaboni stratégia célkitűzéseinek eléréséhez azzal, hogy jobb, kölcsönösen átjárható szociális szolgáltatásokat nyújt, mint például az elektronikus kormányzás, egészségügy és tanulás, különösen a hátrányos helyzetű, elszigetelt vagy akár vidéki területeken élők számára.

A tagállamoknak a digitális többlet felhasználására vonatkozó döntési jogát elismerve úgy véljük, hogy egy összehangolt közösségi megközelítés jelentősen emelné a digitális többlet értékét, és ez lenne a leghatékonyabb módja a tagállamok közötti, illetve a tagállamok és harmadik országok közötti káros interferenciák elkerülésének, továbbá így lehetne garantálni, hogy a frekvenciahasználók a belső piac minden előnyét élvezhetik.

A fogyasztóknak az információs társadalom szolgáltatásaiba vetett bizalma függ az elektronikus hírközlési szolgáltatások minőségétől, azok biztonságától és a személyes adatok védelmétől. Elengedhetetlen, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok konzultáljanak minden elektronikus hírközlési szolgáltatóval, mielőtt az elektronikus hírközlő hálózatok biztonságát és integritását érintő különös intézkedéseket fogadnának el. Úgy gondolom továbbá, hogy a tagállamoknak a megfelelő intézkedésekkel elő kellene mozdítaniuk széles

körben elérhető termékek és szolgáltatások piacának a megteremtését, amely a fogyasztékkal élő felhasználóknak szánt eszközöket is magában foglalja.

Alexander Alvaro (ALDE). - (DE) Elnök asszony, váratlan lehetőséget kaptam arra, hogy reagáljak Harms asszony hozzászólására, amit a legnagyobb örömmel meg is teszek, mivel a javaslatok és tények közötti különbség véleményem szerint nyilvánvalóan szemmel látható a jelentésben. Gyakorlatilag beleépítettük a szövetségi alkotmánybíróság egyik ítéletét, amely új alapjogot hozott létre. Az IT rendszerek titkosságához és integritásához való jog volt az első dolog, amit bele akartunk venni ebbe a jogalkotási aktusba. Gyorsabban léptünk hát, mint bármelyik tagállam, különösen az enyém. A nyilvánosan hozzáférhető magánhálózatokat is belevettük, olyan szolgáltatásokat, mint a Facebook, a Bebo stb., amelyek ez idáig teljesen kívül estek az irányelv hatályán. Mi a helyzet a „cookie”-kkal, a hasonló szoftverekkel vagy a többi olyan alkalmazással, amely felhasználói adatokat küld vissza a kiszolgálónak, ahogy az korábban a fogyasztók előzetes engedélye nélkül történt – ennek vége lesz? A fogyasztók elvileg előzetes hozzájárulásukat adták minden olyan dologhoz, ami a számítógépükben és a mobiltelefonjukban, vagy harmadik felek tulajdonában lévő illetve azok számára még hozzá is férhető egyéb alkalmazásokban található. A jövőben helyzet-információt kizárólag névtelenül, vagy a fogyasztó előzetes beleegyezésével lehet rögzíteni. A kérértlen marketing, bosszantó szöveges üzenetek, ostoba e-mailek és hasonlóak – az irányelv az összes ilyen dolgot kizárja. A jövőben kötelező lesz értesíteni az adatvédelmi hatóságokat, ha bármely hatóság valakinek a személyes adatai után kutat.

Végül, de nem utolsó sorban az eddigieknél világosabb keretet hoztunk létre a bejelentési kötelezettség tekintetében a biztonság megsértése és adatvesztés esetén. Mivel beszéltünk korábban javaslatokról, nem akarom elhallgatni, hogy gondolkozunk azon, hogyan kellene az IP-címeket kezelni, mivel az IP-cím – és ezeket a dolgokat nem szabad összekeverni – nem az az adat, amivel kereskednek, azok a személyes adatok, a hitelkártya adatok stb., és még ha árulnák is őket – hogy csak röviden elmagyarázzam – az IP-cím nem szükségszerűen hordoz személyes jellemzőket, legalábbis nem akkor, amikor az ember hűtőszekrénye üzenetet küld a számítógépének.

(Az Elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Elnök úr, feltétlenül szükséges, hogy az emberek – bárhol éljenek is, legyen az község, nagy vagy kicsi, vidék, város vagy nagyváros – hozzáférjenek a szélessávhoz és a modern technológiához. Egy adott területen a letelepedő vállalkozások számítanak a gyors internetszolgáltatásra. Az a terület, ahol nincsen szélessávú szolgáltatás, nem képes odavonzani a befektetést és a vállalkozásokat.

Elengedhetetlen, hogy a kormányok foglalkozzanak a vidéki és városi területek között a digitális szolgáltatások és a szélessáv szempontjából fennálló egyenlőtlenséggel, ha biztosítani akarják az érintett területeken a versenyképességet és a beruházásokat. Ez különösen szembeötlő Írországbán, ahol az internetszolgáltatást kézben tartó Eircom nevű magánvállalatnak köszönhetően egyenlőtlenség alakult ki, amely borzalmas különbségeket eredményezett a vidéki és városi területek közötti. Szeretném, ha a biztos asszony kivizsgálná ezt a helyzetet, mivel minden jel arra mutat, hogy mind a nemzeti szabályozó hatóság, mind a kormány tehetetlen.

David Hammerstein (Verts/ALE). - (ES) Nyilvánvaló, hogy az Európai Bizottság által egy évvel ezelőtt bemutatott ambiciózus projektnek mára csak halvány árnyéka maradt. Ez több okból is szégyenletes, hiszen a fogyasztóknak független európai irányításra van szükségük, nem pedig a „nemzeti bajnokok” erős befolyása alatt álló nemzeti szabályozó hatóságok klubjára.

A Zöldek ellenzik, hogy az Európai Elektronikus Hírközlési Piacfelügyeleti Hatóságból csupán a szabályozó hatóságok általuk finanszírozott klubja legyen, amely nem átlátható, és amely fölött nem gyakorol megfelelő ellenőrzést vagy vétőjogot az Európai Bizottság. Az új testület függetlensége megkérdőjelezhető.

Szégyen az is, hogy a nagy távközlési társaságok nyomása miatt az új, innovatív vállalkozásoknak nem biztosítanak hozzáférést a komolyabb távközlési infrastruktúrákhoz, ezért az infrastruktúra megkettőzésére van szükség.

A Zöldek támogatják a technológiai semlegességet és a tevékenységek szétválasztását, hogy megszűnjön az állami távközlési óriáscégek domináns helyzete. Az Európai Parlament azonban túlságosan bátortalan volt, és túlságosan a lobbik befolyása alatt állt, azért elfeledkezett az új, innovatívabb vállalkozások érdekeiről, amelyek az európai vezetékek nélküli szolgáltatások többségét biztosítják, és előnyöket kínálnak a fogyasztók számára.

Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de összességében kiengedtük a kezünkől azt a lehetőséget, hogy lényegesen nagyobb európai hozzáadott értéket adjunk a távközlési piachoz. Különösen nagy aggodalommal tölt el bennünket a Harbour-jelentés néhány veszélyes javaslata, amelyek egyértelműen sértik a net, mint kommunikációs eszköz semlegességének elvét, sértik a felhasználók magánéletét, fenyegetik az internet szabadságát, és mindenekelőtt egyértelműen túllépik a távközlési csomag hatályát a tartalom szempontjából, olyan szempontból, hogy a szellemi tulajdon terén mi jogos és mi jogtalan, mi törvényes és mi törvénytelen, továbbá az információsűrűk szempontjából.

Ez a csomag a piaci infrastruktúráról szól és a fogyasztókról, nem pedig arról, hogyan változtassuk az internetes szolgáltatókat digitális rendőrökké.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Elnök úr, a távközlési csomag jelenlegi formájában számos jó intézkedést tartalmaz. Az átlagos fogyasztók számára könnyebb lesz a hozzáférés és olcsóbb, miközben javul az átláthatóság a piacon belül. Van azonban a csomagnak néhány igen szerencsétlen eleme is, amelyeket az előző felszólaló említett. Ha meghatározzuk, mit tekintünk törvényes illetve törvénytelen tartalomnak az weboldalakon, minden internetes kommunikációnk és tranzakciónk tekintetében ajtót nyitunk a felügyelet, a regisztráció és az ellenőrzés előtt, méghozzá olyan mértékben, amely miatt rendes esetben bizonyos országokat nem tekintenénk demokratikusnak!

Nem engedhetjük meg a regisztrációt, ahogyan nem engedhetjük meg azt sem, hogy a szolgáltatók önkényesen lezárják a forgalmat, amely valaki szerint ártalmas. Ez éppen olyan lenne, mintha felügyelők hadát alkalmaznánk Európa postahivatalaiban, hogy távolítsák el azokat a leveleket, amelyeknek az elolvasása szerintük káros a címzett számára. Kinek lesz joga elolvasni a szerelmes leveleimet? Biztosítanunk kell, hogy a jogalkotás a jövőben ne elektronikus kényszerzubbony, hanem egy olyan keret legyen, amelyen belül a jövőben a kultúra, a társadalmi vita és az interaktív élet ki tud bontakozni.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, azzal kezdeném, hogy gratulálok Reding biztos asszonynak. A barangolás szabályozása után egy évvel itt az újabb csomag, amely rendkívül fontos elsősorban a fogyasztók számára. Szeretnék gratulálni az előadóknak is. Nem kevesebb, mint négy jelentést kellett koordinálniuk, és ez a koordináció igen sikeresnek tűnik.

A Malcolm Harbour-jelentésében tárgyalt rendeletekben említett fogyasztóvédelem nagyon szorosan kapcsolódik a digitális többlet megfelelő elosztásához, amire a fogyasztók várnak. Fontos, hogy – amint azt Reding biztos asszony javasolta – a frekvencia felhasználását európai szintű koordináció keresztül optimalizáljuk. A javaslat szerint a digitális többlet legfőbb hasznélvezője a televízió és a mobiltelefon lesz, de szeretném hangsúlyozni a vezeték nélküli internet jelentőségét. Számos olyan része van Európának, ahol polgárok milliói számára ez az internet elérésének az egyetlen lehetséges módja, különösen a vidéki és távoli területeken. Ha tehát a megbeszélésünk tárgyát képező ágazat gazdasági növekedése kiemelkedően erőteljes, akkor a keletkező többlet jelentős részét a szélessávú vezeték nélküli internetnek kellene kapnia.

További fontos kérdés a többlet optimalizálása és elosztása terén végzett kutatás. Végezhetné a Közös Kutatóközpont, és megkérdezném a biztos asszonytól, hogy ezt ténylegesen fontolgatják-e? A három legfontosabb követelmény tehát: a fogyasztóknak választási lehetőséggel kell rendelkezniük, a rendeleteknek elő kell mozdítaniuk a beruházást és a versenyképességet, a belső piacot pedig meg kell erősíteni. Véleményem szerint ehhez lobbizásra van szükség nemcsak a Parlament hatáskörébe tartozó területeken, hanem a Tanácsnál, azaz minden tagállamban is.

Éric Besson, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, köszönöm, hogy most szót kaptam; elnézést kérek, amiért rövidesen távoznom kell, hogy visszatérjek Párizsba.

Kollégám, Luc Chatel fogja majd megválaszolni a vita során felvetett kérdések jelentős részét. Engedjek meg, hogy néhány szóban reagáljak Harbour úrnak arra a megjegyzésére, hogy a vita nem terjed ki az egyetemes szolgáltatás körére. Először is szeretném kijelenteni, hogy egyetértünk az előadóval abban, hogy a szélessávú hozzáférés komoly kihívás társadalmaink számára, akár az ismeretekhez, akár az alapvető szolgáltatásokhoz való hozzáférés tekintetében. Amint Harbour úr mondta, a szélessávú hozzáférés nem tartozik az egyetemes szolgáltatás jelenlegi hatálya alá. A francia elnökség egyszerűen arról akar vitát kezdeményezni, hogy hogyan biztosítható a szélessávú hozzáférés Európa minden részén.

A különböző tagállamok véleményét meghallgatva nyilvánvaló, hogy több lehetséges változat is elképzelhető. Az első lehetőség az lenne, hogy kiterjesztjük az egyetemes szolgáltatási irányelv hatályát a szélessávú szolgáltatásokra is, a második a szabad választás alapján lehetővé tenné, hogy csak azok a tagállamok vegyék be a szélessávú hozzáférést az egyetemes szolgáltatások közé, amelyek ezt szeretnék, és végül köztes

lehetőségként kötelezővé tehetnénk a szélessáv felvételét az egyetemes szolgáltatások körébe azokban a tagállamokban, ahol a szélessáv már elért egy bizonyos érettségi szintet. Mindannyiunk számára adott tehát a lehetőség a francia elnökség alatt, hogy megnyissuk ezt a vitát és megpróbáljuk összehangolni az álláspontunkat; a Bizottság ugyanezt reméli.

Szeretnék szólni néhány szót Harms asszonyhoz: nem áll szándékunkban az internet fejlődését szembe állítani a szerzői jogvédelemmel. A konvergencia korában mind a csatornát, mind a tartalmat fejlesztenünk kell, egyszerre javítva a hálózatokat, ösztönözve a tartalom létrehozását és támogatást nyújtva a szerzőknek. Mint arra Ön is rámutatott, Franciaország nagy becsben tartja a szerzői jogokat; a francia elnökség azonban nem szándékozik másokra erőltetni a Franciaországban kifejlesztendő modellt, amely a megelőző intézkedésen és a fokozatos reakción alapszik, és amely hazánkban alkotás- és internettörvényként ismert.

Nagyon is tudatában vagyunk – mint mondta –, annak, hogy milyen nagy szükség van mind a magánélet, mind a személyes adatok védelmére. Úgy érezzük, hogy ez semmiképpen nem összeegyeztethetetlen esetleges egyéb aggályainkkal.

Bernadette Vergnaud (PSE). – (FR) Elnök asszony, miniszter urak, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Hónapokon át tartó megbeszélések után – amelyek még mindig nem zárultak le – azt hiszem, elmondhatom, hogy Harbour úr és az árnyékelőadó munkájának köszönhetően sikerült olyan kompromisszumokat elérnünk, amelyek a fogyasztók érdekeit helyezik a középpontba. Ennek megfelelően létfontosságú a jobb verseny oly módon történő ösztönzése, hogy egy sor olyan intézkedést hajtunk végre, amelyek arra kötelezik a távközlési vállalkozásokat, hogy elfogadható időtartamú szerződéseket kínálnak és egy napon belül lehetővé teszik a számhordozást azoknak az előfizetőknek, akik szolgáltatót szeretnének váltani.

Ami a védelmet illeti, a fogyasztóvédelem általános szabályainak kell vonatkoznia a távközlési ágazatra is; költségellenőrzési mechanizmusokat irányoztunk elő és a peren kívüli megegyezési eljárások javítását jogviták esetére.

Egy másik fontos kérdés a segélyhívó szolgálatokhoz való hozzáférés és a hívó helyzetének meghatározására szolgáló információk biztosítása, amelyet megbízható módon elérhetővé kell tenni, függetlenül az alkalmazott technológiától.

A magánélet védelme ugyancsak a prioritások között szerepel, akárcsak a gyermekek védelme: a hozzáférés-szolgáltatónak ingyenesen kell ellátniuk az ügyfeleket a szülői felügyelet gyakorlását biztosító szoftverekkel.

Mindezeket a fejlesztéseket úgy kellett biztosítani, hogy a lehető legtöbb ember élvezze az előnyüket. Ezért több intézkedés is érinti az egyenlő hozzáférést a fogyatékkal élő felhasználók és az alacsony jövedelmű emberek számára; a KKV-k igényeit ugyancsak figyelembe vettük. A jelentés kiemeli emellett, hogy ki kell terjeszteni az egyetemes szolgáltatás hatályát, elsősorban a szélessávra; nagyon pozitív lépés, hogy a francia elnökség ezt a kérdést a prioritásai közé emelte.

Most pedig szeretnék áttérni a tartalom és a szerzői jog kérdésére, ami mintha beárnyékolta volna a szövegben található többi javító intézkedést. Mindig is az volt a célunk, hogy a Bizottság eredeti javaslatának megfelelően általános tájékoztatást nyújtsunk a fogyasztóknak a szerzői jogi jogsértésekről. Egészen a végső szavazás pillanatáig dolgozni fogunk a kompromisszumok szövegének a tökéletesítésén, biztosítva, hogy a tartalomhoz való hozzáférésben érvényesüljön a semlegesség elve. A magánéletéről szóló irányelvben elfogadott egyes módosítások azonban valóban gondot okoznak, ezeknek a törléséről gondoskodni fogunk.

Szeretnék még egyszer köszönetet mondani kollégáimnak, és várom az elnökség még pontosabb javaslatait, hogy a következő rendkívüli ülés előtt további javításokat végezhesünk a szövegben.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). - Elnök úr! A távközlési csomag fontos előrelépést jelent az európai távközlés korszerűsítésében és harmonizációjában. Dolgoztam a polgárok jogairól szóló irányelven, és az előadóval, Harbour úrral együtt rengeteget dolgoztunk és sok kérdésben sikerült konszenzust elérnünk.

Ez az irányelv a fogyasztók jogainak fokozottabb védelmét biztosítja majd az elektronikus hírközlés területén. A távközlésben a számhordozás, a magánélet védelme és a biztonság további példák arra, hogy miben hozott javulást ez az irányelv.

Volt egy nagyon kényes megbeszélésünk a hálózatok semlegességéről. Véleményem szerint a hálózatok túlzott semlegessége – amint azt néhány módosításban láttuk – a hálózatokat zsúfoltabbá, lassabbá, kevésbé hatékonyá és drágábbá teszi. A hálózatkezelőknek hatékony és intelligens hálózatokat kell üzemeltetniük,

maximalizálva az általános felhasználói gyakorlatot és értéket. Nagyon örülök, hogy megállapodtunk a 112-es segélyhívó számot érintő módosításokban, és az irányelv elfogadását követően a tagállamok további erőfeszítéseket tesznek majd arra, hogy a nagyközönséget tájékoztassák és megtanítsák a 112. használatára. A 112-es szám az EU egész területéről elérhető lesz, és a tagállamoknak biztosítaniuk kell a hívó helyzete meghatározhatóságának végrehajtását.

A segélyhívó szolgáltatásokhoz a 112-es számon keresztül való hozzáférés letiltható, ha a felhasználó többször is tévesen használja a számot, és a 112 könnyebben elérhető lesz a fogyatékkal élő emberek számára.

Remélem továbbá, hogy az egész EU-ra kiterjedő korai figyelmeztető rendszer létrehozására irányuló módosítást el fogják fogadni. Ez a módosítás nem igényli brüsszeli ügynökség létrehozását, csak a figyelmeztető rendszerre vonatkozó közös szabványok meghatározását, amelyet a tagállamok megfelelő hatóságainak együttesen kell elvégezniük. A figyelmeztetést természetesen helyi szinten küldenek el, de olyan közös szabványok alapján, amelyek biztosítanak, hogy az EU minden potenciálisan érintett polgára megkaphassa és megérthesse az üzenetet, és megtehesse azokat a lépéseket, amivel megmentheti az életét.

Egészen bizonyos vagyok abban, hogy a távközlési csomag segít majd a vállalkozásoknak a teljesítményük javítására tett erőfeszítéseikben, előmozdítja az új technológiákba történő befektetéseket, és ugyanakkor megszilárdítja az európai polgárok fogyasztói jogait.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

Alelnök

Leopold József Rutowicz (UEN). - (PL) Elnök asszony, az európai társadalom és általában a világ egyre jobban függ az elektronikus hírközléstől. Ez a gazdaság idegrendszere. Használják az oktatásban, az igazgatásban, egészségügyben, a médiában és az élethosszig tartó tanulásban. Az elektronikus hírközlés óriási előnyökkel jár, ugyanakkor számos közvetlen fenyegetést is jelent a polgárokra, intézményekre és vállalkozásokra.

A rendszert kevésbé intenzíven használó polgárok elvárásai között szerepel a szolgáltatásokhoz való széles körű hozzáférés a lehető legalacsonyabb áron, pl. az uniós tagállamok közötti barangolásos hívások esetén, valamint az elektronikus hírközlési szolgáltatások felhasználói elleni fenyegetések megszüntetése, amelyekre Malcolm Harbour jelentésében és máshol is utalnak. A modern technológiára és a versenyképességre alapozva meg kell felelnünk ezeknek az elvárásoknak, felhasználva ehhez az Európai Unió pénzügyi támogatását is, különösen a vidéki és a hegyvidéki területeken. Meg kell fontolnunk, nem lenne-e üdvösebb ezeket a most tárgyalás alatt lévő rendelkezéseket egyetlen irányelvben egyesíteni, tekintettel a követelmények és szabályozói mechanizmusok kölcsönhatására és kölcsönös összekapcsolódására, valamint a láthatóságra. Köszönöm valamennyi előadónak a befektetett munkát.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Elnök asszony, a kommunikációs csatornák napjainkban az életünk alapvetően fontos részét képezik. Biztosítani kell a szélessáv elérhetőségét, különösen a távoli területeken élők és azok számára, akik kihívásokkal küzdenek, mint például a látássérültek. Miközben élvezzük az internet nyújtotta szabadságot, tudatában kell lennünk, hogy a szabadság felelősségekkel jár.

A net semlegességének elkötelezett védelmezője vagyok. Az egyre globalizálódó világban rendkívül fontos, hogy az emberek képesek legyenek szabadon kommunikálni. Ezt a szabadságot azonban, bár hatalmas érték, tisztelettel kell használni. Fel kell ismerni, hogy az internet tisztelet nélkül potenciális visszaélések melegegya.

Az internetes visszaélések legrosszabb formái – például a pedofília – ellen már tettünk intézkedéseket. Foglalkoznunk kell azonban a többi visszaéléssel is. Az internetszolgáltatóknak ki kell venniük a részüket annak megakadályozásából, hogy platformjukat olyan romboló erők céljára használják, mint a rágalmazás, a gyűlölet és a kizsákmányolás. A biztos asszonynak azt szeretném mondani, hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy az interneten megóvjuk a szabadságot és ugyanakkor előmozdítsuk a felelős magatartást.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, miniszter úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Ez a munka egészen kiváló. A bizottságaink által elért eredmény kiegyensúlyozott, és teljesen igaza volt a Tanács soros elnökének, amikor azt teljes mértékben figyelembe akarta venni. Szeretnék gratulálni kollégáimnak, Catherine Trautmannnak, Pilar del Castillonak és Malcolm Harbournak a munkájukhoz.

Mivel ez a helyzet, nem félek megmondani Trautmann asszonynak, hogy nem értek vele egyet abban, hogy teljesen ki kellett volna zárunk a szellemi tulajdonhoz fűződő jogokra vonatkozó mindenféle hivatkozást.

A platformokon és csatornákon felül és kívül, amelyekről különösen az ő jelentésében annyi szó esik, mi más lenne fontos a számunkra, mint az, amihez ezek a platformok és csatornák a hozzáférést biztosítják, azaz a tartalom. Guardans úr, Medina úr és Mavrommatis úr erre valóban kiválóan rámutatott, és én egyetértek velük.

A Bizottság szövegében két hivatkozás található erre a témára; jobb lett volna megtartani ezeket. A vita most a szerzői jogról és a különböző érdekelt felek közötti együttműködésről szóló 2001. és 2004. évi irányelvekre történő hivatkozásra összpontosul. Mi célból? A jogszerű ajánlatok, vagy más szavakkal az olyan tartalom előmozdítása érdekében, amely lehetővé teszi, hogy iparunk és kulturális sokféleségünk virágozzon. A kritika, ami ezeket a szövegeket illette – néhányat közülük többször hallottam ismételni még ebben a teremben is – felidézte például az Olivennes-megállapodás szellemét. A követendő minta azonban az a szándéknyilatkozat, amelyet az Egyesült Királyság kormánya, az OFCOM és különböző érdekelt felek fogadtak el július 24-én. Amennyire én tudom, ők nem támogatják sem a bürokráciát, sem az internetes diktatúrát.

A lényeg, hogy ne akadályozzuk meg, hogy érvényt szerezzenek a jogszabályoknak a tagállamokban, biztosítsuk az alapvető jogokkal való összeegyeztethetőséget, és ne akadályozzuk meg, hogy az új technológiák és az új gazdaság kulturális sokszínűségünk, innovatív iparágaink és az európai polgárok intelligenciájának és tehetségének előnyére váljanak, mivel ezek a legfontosabb fegyvereink és legnagyobb tőkénk a globális versenyben.

Evelyn Gebhardt (PSE). - (DE) Elnök asszony, Vergnaud asszonyhoz hasonlóan örömmel fogadtam Harbour úr jelentésének azt a részét, amely a fogyasztóvédelemmel foglalkozik, és amely számos kiváló döntést tartalmaz. Az ezekhez a szolgáltatásokhoz való egyetemes hozzáférés nagyon fontos elv, és ezt nem lehet elégé hangsúlyozni. Ismét biztosíthatom Önt, Harbour úr, hogy a jelentésnek ez a része csoportom teljes támogatását élvezi.

Bizonyos részek azonban felülvizsgálatra szorulnak. Teljesen igaza van, Reding asszony. Bevezető megjegyzéseiben Ön kifejezte meglepetését, hogy az Európai Parlament megpróbálja gyengíteni a személyes adatok védelmét. Azt mondanám Önnek, hogy ez nem a Parlament véleménye, mivel a Parlament még két hétig nem fog szavazni, és majd csak a szavazáskor láthatjuk, milyen álláspontot képvisel ezekben az ügyekben. Addig rendbe tesszük ezeket a dolgokat, amelyek most még kicsit zűrzavarosak. Ígérem Önnek, hogy ami a mi képviselőcsoportunkat illeti, az adatkezelés kérdésében nem lesz enyhítés. Ha nem sikerül kielégítő megállapodásra jutni a Parlamentben az adatvédelemről, a hálózati hozzáférésről és a hálózatok semlegességéről, akkor képviselőcsoportom nem fog tudni a csomag mellett szavazni, akkor pedig meglátjuk, hogyan lesz tovább.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). - (FR) Elnök asszony, biztos asszony! Szeretnék gratulálni Önöknek az eltökéltségükhöz, és természetesen szeretnék gratulálni az előadóknak és különösen Trautmann asszonynak, aki rendkívül keményen dolgozott a konszenzus elérésén; szerette volna, ha semleges lesz, és mentes mindenféle ágazati megkülönböztetéstől. A frekvenciahasználati jogok tekintetében azonban meg kell jegyezni, hogy ágazatonként eltérőek a beruházási és az amortizációs ciklusok. A szövegnek a frekvenciakiosztásról és harmonizációról, valamint az engedélyekről szóló rendelkezései azonban jogbizonytalanságot teremtenek a műhold-üzemeltetők számára, tekintettel ágazatuk speciális jellegére. Az előadó által javasolt új 8a. cikk tartalmaz bizonyos garanciákat, a megfogalmazását azonban a szubszidiaritás elvének és az ITU szabályainak megfelelően szigorítani kell. Számos kérdés továbbra is nyitott marad a Bizottság tárgyalási megbízásának tartalmát és hatókörét illetően.

Ami Harbour úr jelentését illeti, szeretném felvetni az 1. cikk 2b. pontjában megállapított, a „nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatás” meghatározásának kérdését. E meghatározásnak a magánéletéről szóló irányelvben szereplő meghatározás szerint csak a kétirányú szolgáltatásokra kellene vonatkoznia. Az IP-hálózaton keresztül történő hangátvitel (VOIP) és a játékkonzolok semmiképpen nem hasonlíthatók a hagyományos telefonszolgáltatásokhoz. Ezek összemosása olyan keretszabályozást eredményezne, amely gátolja az innovációt és a tájékozatlan felhasználók kezébe olyan eszközöket ad, amelyekről azok nem tudják megállapítani, hogy csak bizonyos célokra alkalmasak, például a játékkonzol nem alkalmas segélyhívásra, mivel csak egyirányú kommunikációra képes. Fontos tehát, hogy a meghatározást a kétirányú szolgáltatásokra korlátozzuk.

A szerzői jog kérdését illetően szeretném támogatni mindazon kollégáim megjegyzéseit, akik felvetették ezt a témát.

Francisca Pleguezuelos Aguilar (PSE). - (ES) Először is szeretnék gratulálni az előadónak az elvégzett remek munkához. Ez a reform eléri a célkitűzéseket, és alkalmazkodik az új időkhöz és új kihívásokhoz, mind a vállalkozások, mind a fogyasztók szempontjából.

Engedelmükkel hosszabban kitérnék azonban a Harbour-jelentés egy bizonyos pontjára. Igaz ugyan, hogy az előadó bámulatos munkát végzett, mégis úgy hiszem, hogy nem kellene itt, ebben az irányelvben foglalkoznunk a netes tartalomról szóló utolsó módosítás-csoporttal, mivel – röviden összefoglalva – amit ezek a módosítások tesznek, az az, hogy lehetővé teszik a közvetítő szolgáltatók számára a netes tartalom szűrését és blokkolását, vagyis végső soron a fogyasztók elveszítik a névtelenségüket.

Hölgyeim és uraim! Ez a hozzáállás ellentmond az elektronikus kereskedelemről szóló irányelv 12. cikkének, amely már kimondja, hogy a közvetítő szolgáltatóknak az elektronikus információ továbbítása során semleges közvetítőkként kell eljárniuk.

Egy olyan államban, amit a jogállamiság irányít, nem tehetünk meg a nettel olyan dolgokat, amelyeket a kommunikáció egyéb formáival nem tennénk meg. Ezért arra kérem Harbour urat, hogy vonja vissza az érintett módosításokat, helyreállítva ezzel a szerzői jogok és az internet használók jogai közötti egyensúlyt.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Mindenekelőtt szeretném megköszönni az előadónak a kitűnő jelentést. Jogalkotási csomagokon dolgozni soha nem könnyű, és örültem a jelentés megalapozottságának.

Én is szeretném hangsúlyozni, hogy a csomag elsődlegesen azt szolgálja, hogy jobb hírközlési szolgáltatásokat hozzon létre a fogyasztók számára a mobiltelefonok, a szélessávú internet és a kábeltelevízió-kapcsolat használata során. Úgy gondolom, hogy előadónknak, Malcolm Harbournek hála, a fogyasztók tájékoztatása javul és felgyorsul.

Ha a fogyasztók szolgáltatóváltás mellett döntenek, sokszor nem jutnak hozzá az összehasonlítható ajánlatokhoz, a számhordozási eljárás pedig még mindig túlságosan hosszadalmas. Üdvözlöm tehát Malcolm Harbour úr jelentését, amely alapján a szolgáltatók kötelesek a szolgáltatóváltáshoz átlátható és mindenekelőtt összehasonlítható árakat kínálni a fogyasztóknak, miközben a meglévő számok megtartása talán alig egy nap alatt elintézhető lesz.

Ugyan soha senkinek nem kívánnám, hogy a 112-es számot kelljen tárcsáznia segítségért, ki kell emelni, hogy ezen irányelv alapján a segélyhívó szolgáltatók hozzáférnek majd a hívó helyzetére vonatkozó információkhoz, így lehetőséget kapnak arra, hogy gyorsabban és hatékonyabban nyújtsanak segítséget.

A digitális továbbításra való átállás frekvenciát szabadít fel, aminek a jövőben az EU legtávolabbi zugában is biztosítania kellene tudni a szélessávú internet kapcsolatot. Biztos úr, úgy vélem, hogy a Bizottság valamennyi fogyasztó érdekeit szem előtt tartva biztosítani fogja ennek a „digitális többletnek” a leghatékonyabb felhasználást.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Olyan világban élünk, ahol mindenki, kormányok, magánvállalkozások és bűnözők egyaránt arra törekednek, hogy a lehető legjobban, és a lehető legkorlátlanabb módon hozzáférjenek az elektronikus adatainkhoz.

Ezért az elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelven végrehajtott bármiféle módosításnak pontosan azt kell tennie, amit az irányelv címe sugall: biztosítani személyes adataink és magánéletünk lehető legnagyobb fokú védelmét.

Ellenzek tehát minden olyan kísérletet, amely az európai polgárok személyes adatai bármely részének a meghatározását próbálja gyengíteni, mivel az – személyes jellegénél fogva – a törvény védelmét élvez. A tervezett kivételek, különösen az IP-címek esetén, burkoltan megsértik a hatályos európai jogszabályokat.

Nem hiszem továbbá, hogy az internetszolgáltatókra kellene bízni annak eldöntését, hogy hálózatuk biztonságának sérülése mikor okoz károkat a felhasználóknak, és mikor nem. Nem szabad megengedni, hogy akár a legkiválóbb hanyagság esetén is maguk döntsék el, mikor tájékoztatják a felhasználókat és a hatóságokat.

Tiszteletben tartom a magánvállalkozások szerepét és hozzájárulását, de nem szabad megengedni, hogy az internetes óriáscégek gazdasági érdekei diktálják az Európa polgárainak alapvető jogai védelme érdekében elfogadott jogszabályokat.

Ruth Hieronymi (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, nagyon köszönöm valamennyi előadónak a munkáját, igazán kiváló volt. Szeretnék azonban kitérni két pontra. Az Európai Unió – amellet, hogy gazdasági közösség

– elkötelezte magát közös értékek támogatása mellett is, ezért is olyan fontos feladat a személyes adatok védelme. Ugyanakkor azonban nem szabad ennek ellentmondó célként tekinteni a technikai haladásra, valamint a kulturális és kreatív munkák védelmére. Mindkét tényező kulcsszerepet fog játszani jövőbeni versenyképességünkben. Ezért kérem most sok más, ma felszólaló képviselőtársammal egyetemben komolyan a jogtulajdonosok helyzetének megerősítését, más szavakkal azokat, akik szeretnék, ha szerzői jogaik védelemben részesülnének. Senki másnak nincsen szüksége erre a védelemre, ezért kerültek bevezetésre az internetszolgáltatókkal folytatandó együttműködési minták. Ha teszünk egy lépést ebben az irányban, akkor az a technológiai konvergenciát éppúgy jelzi, mint a szerzői jogok megerősítésének konvergenciáját.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Elnök asszony, biztos asszony! A rádiófrekvenciákkal való gazdálkodás és a frekvenciák kiosztása során biztosítanunk kell, hogy minden állampolgár teljes mértékben és hatékonyan hozzáférjen ehhez az állami tulajdonban lévő vagyontárgyhoz.

A rádiófrekvenciáról és a digitális többletről szóló javaslatok, amelyeket Trautmann asszony és Toia asszony jelentése tartalmaz, a kérdést az első pillanattól kezdve szilárd alapokra helyezik. Mindenekelőtt rámutatnak a digitális többlet társadalmi, kulturális és demokratikus jelentőségére, és a digitális többlet által felkínált új lehetőségekre, amit fel kellene ajánlanunk az európai polgároknak.

Nem szabad, hogy a digitális többletről folyó vita a kereskedelmi hasznosítás és a társadalmi előnyök közötti fekete-fehér választásra szorítkozzon. A közösségi szinten általunk teljes egészében megvalósítható intézkedés egy olyan komoly nemzeti szintű stratégia kidolgozása, amely valamennyi tagállam számára lehetővé teszi közérdekű célok kitűzését, megvalósítását és azok összehangolását.

Ugyanakkor a Bizottság által választott, a rádiófrekvenciák elosztásának fokozottabb uniós szintű harmonizációját szolgáló új koncepció, amely közös igazgatási szempontokra, például a szolgáltatások semlegességének az elvére és az átfogó engedély elvének a kiterjesztésére épül, mintha figyelmen kívül hagyná a rádiófrekvencia köztulajdon jellegét, és a kereskedelmi szempontokat részesít előnyben.

Ezért úgy gondolom, hogy ezzel nem érthetünk egyet, és tovább kell dolgoznunk az előadóink által előterjesztett javaslaton.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) A jelenleg tárgyalt jelentésnek köszönhetően most a digitális többlet maximális kiaknázásával módunkban áll ösztönözni a szélessávú technológiák szélesebb körű alkalmazását a vidéki, elszigetelt vagy hátrányos helyzetű régiókban, tekintettel arra, hogy még mindig sok olyan hely van, ahol teljesen hiányzik a digitális technológia, vagy a digitális szolgáltatásokhoz való hozzáférés infrastruktúra hiányában nem lehetséges.

Támogatom, hogy a lemaradt tagállamok – köztük Románia – gyorsítsák fel azoknak a digitális többlet vonatkozó nemzeti stratégiáknak a kidolgozását, amelyek végrehajtják a polgárok interoperábilis szociális szolgáltatásokhoz való gyorsabb és könnyebb hozzáférésére irányuló intézkedéseket, különös tekintettel az oktatási, szakmai továbbképzési és egészségügyi rendszerekhez való hozzáférést biztosító intézkedésekre.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a felszabaduló frekvenciák újrakiosztása és az új generációs infrastruktúrákba történő befektetés során nagy gondot kell fordítani a lehető legnagyobb fokú átláthatóság biztosítására, hogy azokhoz az Európai Unió összes országa hozzáférhessen.

Arlene McCarthy (PSE). - Elnök asszony, szeretném megragadni a lehetőséget, hogy a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (IMCO) elnökeként, köszönetet mondjak Harbour úrnak és az árnyékelőadónak az egyetemes szolgáltatásokról szóló javaslat kidolgozásáért, amit reményeim szerint ez a Parlament is kiegyensúlyozott és megvalósítható javaslatnak fog tartani.

Szeretném felhívni a Tisztelt Ház figyelmét az egyik rendelkezésre – egy általam készített módosításra, amelyet a bizottság támogat –, amely törvényes kötelezettségként róna valamennyi tagállamra a 116 000 eltűnt gyermek felkutatására fenntartott forróvonal elindítását. A biztos úr számára nem újdonság, hogy egy nemrégiben készült jelentés szerint a 2007-es bevezetése óta eltelt 18 hónapban mindössze hét tagállam hozta létre az eltűnt gyermekek felkutatására szolgáló forróvonalat. Az önkéntes megközelítés nyilvánvalóan nem működik. Európa-szerte évente körülbelül 130 000 gyermek tűnik el.

Ezek a statisztikák azt mutatják, hogy olyan terület ez, ahol Európa segíthet, ahol Európának lépnie kell, és az eltűnt gyermekeket azonosítani kell, fel kell kutatnia és meg kell találnia. Arra sürgetem tehát az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák ezt a rendelkezést, gyorsítsák fel az eltűnt gyermekek felkutatására szolgáló forróvonal végrehajtását, és fokozzák egy egész Unióra kiterjedő, az eltűnt gyermekek felkutatását szolgáló „amber alert” riasztási rendszerre irányuló európai erőfeszítéseket.

Pierre Pribetich (PSE). - (FR) Felszólaló képviselőasszony! Szeretném megdicsérni Trautmann asszonyt, del Castillo asszonyt, Toia asszonyt és Harbour urat a kiváló munkáért.

Hogyan aknázhathatjuk ki teljes mértékben a digitális többletben rejlő előnyöket? Ez itt a kérdés. Az nyilvánvaló, hogy a digitális műsorszolgáltatás jelenleg is és a jövőben is szabadít fel frekvenciákat. Szándékosan használok a „felszabadít” ige jelen és jövőidejű alakjait is, mert hangsúlyozni kívánom azt a tényt, hogy ez a változás nem villámcsapásszerűen történik, nem egy csettintésre; erről sok szereplő mintha elfeledkezne, amikor az álláspontját védi. Ráadásul a beruházás nagysága valószínűleg sok befektetőt elriaszt, még mielőtt egyáltalán elgondolkodnának azon, hogy kárpótolják magukat ebből a 250 milliárd eurós, égből pottyant nyeresémből. Be kell tehát kalkulálnunk politikáinkba e korlátozások felosztását.

Meglehetősen rövid felszólalási időmet arra szeretném fordítani, hogy hangsúlyozzam, milyen sürgető szükség van egy európai frekvenciapolitika létrehozására, amelyben a Parlamentnek fontos szerepet kell játszania. Ebben a minőségében tisztában kell lennie az elektromágneses hullámok fizikája szabta korlátokkal, nem szabad elfeledkeznie arról, hogy szükség van frekvenciagazdálkodásra, és kellő tiszteletet kell tanúsítania a szabványügyi testületek szerepe iránt, akik segítenek optimálisan kihasználni ezt a ritka forrást, miközben folyamatosan szem előtt kell tartani európai polgártársaink általános érdekeit.

Szeretném továbbá emlékeztetni a biztos asszonyt, hogy a száloptikai hálózatok telepítése – hogy Jean Cocteau idézzem – természetesen komoly szerelmi vallomást igényel, ugyanakkor a szerelem kézzelfogható kimutatását is igényli, amivel együtt kell járnia a költségvetés részét képező európai finanszírozásnak, hogy meg is valósuljon, hogy kiépüljenek ezek a szélessávú hálózatok és megakadályozzuk a digitális szakadék kialakulását Európában.

Luc Chatel, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, most, hogy a vitának vége, először is szeretnék köszönetet mondani Önöknek, hölgyeim és uraim – úgy gondolom, hogy mind a tanácskozás minősége, mind a téma iránti elkötelezettségük jelzi, milyen fontos helyet foglal el a távközlés a jelenlegi európai vitákban. Napjaink Európájában olyan, gazdasági szempontból stratégiai kérdéseket keresünk, amelyek fontosak polgártársaink számára. A távközlés nyilvánvalóan komoly stratégiai kihívás – megállapították, hogy milyen potenciális hatása van az európai növekedésre –, ugyanakkor azonban olyan kérdéseket is érint, amelyek kihatnak polgáraink mindennapi életére; pontosan ilyenfajta témákra van szüksége Európának. Végül is a távközlés az, ami bizonyos fokig emberi arcot kölcsönöz Európának.

Szeretném megdicsérni azt az igen széles körű konszenzust, amit a vita során a Parlament és a Tanács között megfigyeltem, különösen a frekvenciagazdálkodás javítása, a fogyasztóvédelem erősítése és a funkcionális szétválasztás alkalmazásának korlátozása tekintetében, hogy ez utóbbi ne válhasson széles körű gyakorlattá; ez a kérdés többször is felmerült. Megjegyzem azonban, hogy intézményeinknek a kompromisszum érdekében számos témán tovább kell még dolgozniuk. Természetesen arra gondolok, hogy bevezessük-e a Bizottság jogát a korrekciós intézkedések megvételére, valamint az európai szabályozó hatóság valamilyen változatának jogi formájára és finanszírozására, mivel úgy tűnik, hogy a szerepét és a feladatait illetően egyetértés van a Parlament és a Tanács között.

Szeretnék röviden visszatérni három témához: az első pontosan erre a kérdésre vonatkozik, vagyis hogy milyen finanszírozása legyen ennek az új testületnek, amelyet több felszólaló is említett. Mint az Önök előtt is ismert, hölgyeim és uraim, a tagállamok még nem foglaltak egyértelműen állást ebben a kérdésben, és mondanom sem kell, hogy a finanszírozás módja elsődlegesen a testület jogi formájától és feladatkörétől függ. Mint azt Önök is tudják – említettem már korábban –, a tagállamok többségének továbbra is vannak bizonyos fenntartásai egy újabb testület létrehozásának gondolatával szemben. A Tanácsnak tehát meg kell találnia az egyensúlyt a ma délután említett különböző lehetőségek között.

Ami az új generációs hálózatokat illeti – ez a téma is felvetődött –, úgy vélem, hogy amint arra Trautmann asszony igen helyesen rámutatott, az új hálózatok – az új generációs hálózatok – létesítésének elősegítését illetően elsősorban arra kell odafigyelni, hogy továbbra is mozdítsuk elő a versenyt, különösen az infrastruktúra területén, ami ösztönözzen hat a befektetőkre és támogatja a különböző üzemeltetők közötti kockázatmegosztást. Mint tudják, jelenleg folynak a Tanácsban a megbeszélések. Sürgősen szükség van azonban arra, hogy foglalkozzunk ezekkel a kérdésekkel, amelyek további cselekvést és több rövid-távú intézkedést kívánnak. Mint tudják, a Bizottság kiadott ebben a témában egy ajánlástervezetet; talán a biztos asszony lesz olyan jó, és beszél erről részletesebben.

A harmadik kérdés, amivel foglalkozni akartam, és amit szintén több felszólaló is említett, természetesen a személyes adatok védelmének a kérdése, és általánosabban a tartalomhoz, és nem annyira a tartalom közvetítésére használt csatornához kapcsolódó kérdések. Éric Besson ejtett már néhány szót erről a témáról.

Úgy vélem, hogy a francia elnökség célja nem az, hogy szembeállítson egymással bizonyos dolgokat, vagy hogy ránk erőltessen egy adott modellt, de értékeltem a megjegyzéseket, amelyeket több felszólalótól is hallottunk ma délután, akik azt mondták, hogy jóllehet ezt a jövőbeli gazdaságot, a jövőnek ezt a növekedési forrását kétségtelenül az európai gazdaság érdekében építjük, de ennek azt is kell szolgálnia, hogy segítsünk a kultúránknak, a kulturális életünk szereplőinek fokozni a globális jelenlétüket. Így hát nem hiszem, hogy a két kérdést szétválaszthatjuk, bár tudom, hogy más érdekelt felek szintén fontos vitákat rendeznek ebben a témában. Szem előtt kell tartanunk, hogy az ennek az infrastruktúrának a korszerűsítésére tett erőfeszítéseknek a tartalmunk terjesztésének elősegítését és a szerzői jogok védelmét is szolgálniuk kell annak érdekében, hogy megőrizzük az Európai Unióban a kreatív folyamatot.

Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Ezeket a megjegyzéseket kívántam a vita befejezéseként hozzáfűzni.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, mit is szeretnénk elérni? Biztosítani akarjuk, hogy minden polgár, akárhol él és akármikor utazik, gyorsan hozzáférjen összetett, biztonságos és megfizethető szolgáltatásokhoz. Azt akarjuk, hogy minden polgár hozzáférjen egy bőséges tartalomhoz, amely tükrözi az európai kultúra sokszínűségét.

Azt szeretnénk, hogy a stratégiaileg fontos vállalkozások járuljanak hozzá a gazdasági növekedéshez és munkahelyteremtéshez azzal, hogy új infrastruktúrát és változatos tartalmat fejlesztenek ki. Egy béklyóktól mentes egységes piac létrejöttét szeretnénk, amely lehetővé teszi az európai kontinens számára, hogy vezető szerepet töltsön be az összekapcsolhatóság, kommunikáció és az új technológiák terén, egyúttal azonban azt is szeretnénk, ha Európa vezető szerepet töltené be a fogyasztók jogainak és a polgárok magánéletének védelmében. Ez az, amit mi itt mindannyian el akarunk érni, és úgy gondolom, hogy a sok különböző vélemény, aminek ez a Parlament hangot adott, szintén ezt az irányvonalat követi, és azt kívánja meg, hogy kiegyensúlyozott döntéseket hozzunk, és ezáltal konszenzusra jussunk.

Mindez természetesen nem valósulhatott volna meg az előadók munkája nélkül. Szeretném kifejezni nekik az elismerésem, mivel sokszor még a kört is sikerült négyezőgesíteniük. Előadóink nagyszerű teljesítményt nyújtottak, de ugyanez elmondható a Parlament bizottságairól és a koordinátorokról is.

Az elkövetkező hetekben valamennyiünknek – akár a Bizottságnak, akár a Tanácsnak vagy a Parlamentnek – meg kell próbálnunk életre kelteni ezt a projektet, mivel ez a projekt előreviheti kontinensünket és konszenzust teremthet a Tanács és az Európai Parlament között. Ami engem és a Bizottságban dolgozó munkatársaimat illet, betöltjük majd a „tisztességes ügynök” szerepét, hogy ezt lehetővé tegyük.

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök asszony, a vita végén szeretném megköszönni a Tanácsnak és a biztos asszonynak, hogy olyan figyelmesen hallgatták a mondanivalónkat; így láthatták, milyen komoly konszenzus alakult ki, milyen nagyfokú egyetértés a Parlamentünkben a távközlési csomaggal kapcsolatban.

Mi lehetne megszokottabb dolog a mindennapi életünkben, mint a mobiltelefon, a televíziókészülék, vagy a kommunikációra való képesség? Az Egységes Okmány a személyek és áruk szabad mozgását alapvető jogként, alapvető szabadságként határozta meg. Amint azt Paasilinna úr korábban említette, a kommunikáció is alapvető jog, és egyben olyan eszköz, amelytől Európának lelke lesz, amely életben tartja, és összeköti a polgárait. Kellő eltökéltséggel kell tehát ennek a távközlési csomagnak a sikerén dolgoznunk.

Arra biztatom tehát a Tanácsot, hogy ne engedjen sem kompromisszumnak, sem kompromisszumkészségnek, ha az esetleg megbonthatná azoknak a pontoknak az egyensúlyát, amelyekben már sikerült megegyeznünk. Részünkről úgy érezzük, hogy munkatársaink, Malcolm Harbour, Pilar del Castillo, Alexander Alvaro és mások – képtelenség lenne valamennyiüket felsorolni – segítségével már nagyon komoly eredményt értünk el a józan észre és a közös elszántságra építve.

Reagálva Toubon úr nekem címzett korábbi megjegyzéseire, azt szeretném mondani, hogy nem érhet olyan bírálat, hogy nem akarok tudomást venni az európai kreatív folyamat támogatásának szükségességéről. Úgy vélem, hogy ez a folyamat hatalmas hajtóerő az innováció számára, a sokszínűség és az intellektuális érték, amit magával hoz egyaránt fontos, ami a mai világban egyszerűen elengedhetetlen.

Figyelembe kell azonban venni a szabadságot is, amelyet szövegeinknek garantálniuk kell – rendkívül fontos szövegeket fogadtunk el a személyes adatok védelméről, és ezzel ezt egyedül mi tettük meg a világon. Össze kell békítenünk ezt a két szempontot. A kettő nem áll ellentétben egymással: a cél ugyanaz, nevezetesen egyformán védenünk kell a kreatív szabadságot és az egyes egyének szabadságát. Ebben a szellemben fogunk továbbdolgozni javaslataink tökéletesítésén.

Pilar del Castillo Vera, előadó. – (ES) Elnök asszony, záróbeszédemben szeretném megköszönni a Tanácsnak megértő hozzáállását, aminek ma ismét tanújelét adta. Szeretnék továbbá köszönetet mondani a Bizottságnak, különösen a biztos asszonynak, amiért mindig rendíthetetlen tudatossággal állt ki a versenyképesebb elektronikus hírközlési piac és fogyasztóvédelem mellett. Mindenekelőtt szeretném köszönetemet kifejezni a munkatársaimnak, akik itt és most – mint a múltban oly sokszor – ismét bebizonyították, hogy tökéletesen tisztában vannak azzal, mennyire fontos ez az ágazat az európai gazdasági növekedés, és így minden európai polgár foglalkoztatása és jóléte szempontjából is.

Most csak arra kérem a Tanácsot, hogy ebben a végső szakaszban, és a jelenlegi elnökség végéig ez a távközlési csomag élvezzen legalább olyan prioritást, mint az energia – tudom, hogy az energia nagyon fontos, de ez a csomag sem kevésbé az –, hogy előreléphessünk az elért egyensúlyi pontról, amire munkatársam, Trautmann asszony éppen az imént utalt.

A Parlament számos javaslatot kínál, amelyek meglátásom szerint általában meglehetősen kiegyensúlyozottak, és kielégítő eredményre vezetnek majd a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott tárgyalásokon. Nagyon köszönöm. Ebben a tekintetben nagyok az elvárásaink az elnökséggel szemben.

Patrizia Toia, előadó. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Én is szeretnék köszönetet mondani minden árnyékelőadónak, és szeretném felhívni a figyelmet két pontra. Valaki ebben a Tisztelt Házban azt mondta, hogy pozitív megközelítést választottunk, és úgy gondolom, hogy az egész munkánkat ez jellemzi, a már elért megállapodásokat és azokat is, amelyek még váratnak magukra.

A pozitív hozzáállás annyit jelent, hogy reálisan megvizsgáltuk, milyen érdekek forognak kockán, megnéztük az iparágak értékét, az ágazat munkavállalói által végzett munkát, és ezzel azt is, mennyire jelentős ez az európai gazdaság egésze számára, megvizsgáltuk ugyanakkor a polgárok és a fogyasztók szerepét is, kezdve a leghátrányosabb helyzetben lévőkkel, akiknek profitálniuk kell a digitális átállásból, ha segítünk nekik ebben az átmenetben. Tudom, hogy néhány ország – többek között Franciaország – tájékoztató és támogató kampányt folytat ezzel kapcsolatban, de követő akciók nélkül könnyen lehetnek gondjaik ezeknek a polgároknak.

Mi tehát a fogyasztó, vagyis a felhasználó szempontjából közelítettük meg a kérdést, megvizsgáltuk új szolgáltatások bevezetésének a lehetőségét, beleértve még a távközlési szolgáltatásokat is, amelyek jobban megfelelnek az új követelményeknek, a nagyobb tájékozottság követelményének, és amelyek jobban beilleszkednek a nagy információs hálózati scenárióba. Úgy gondolom, hogy amikor Európa ezt a fajta megközelítést választja, és a piac szintű – legalább is, ami a fogyasztókat illeti –, akkor Európa közelebb kerül a polgáraihoz; és úgy gondolom, hogy a barangolási költségeket érintő kezdeményezés hatására pozitív kép alakult ki Európáról sok olyan polgár és fiatal szemében, akik talán nem egészen értették, milyen szerepet játszhat Európa az életüket, a pénzügyeiket és a személyes költségvetésüket érintő konkrét döntésekben.

A második pont a kiegyensúlyozott megközelítéssel kapcsolatos. Úgy gondolom, hogy olyan megközelítés ez, amely egyensúlyt teremt a kockán forgó számos érdek között, még a Trautmann asszony által említett ellentétes érdekek között is, akár csak az érintett számos ágazat között: és itt most a digitális többletre gondolok. Ha olyan összefüggésben, ahol a Kulturális Bizottság és az ITRE Bizottság képviselői találkoztak egymással azt mondom, hogy elérnek egymás mellett a különböző üzemeltetők, kezdve a távközléstől az audiovizuális ágazatig, az azt hiszem azt jelenti, hogy megpróbáltunk kiegyensúlyozott megközelítést alkalmazni, és ez remélhetőleg sikerült is.

Végezetül szeretnék látni egy erős európai megközelítést. Számomra teljesen megfoghatatlan lenne, ha a szubszidiaritás szerinti megfelelő hatóságok és a tagállamok elidegeníthetetlen hatáskörei megakadályoznák annak a hozzáadott értéknek a kiaknázását, amelyet Európának feltétlenül ki kell tudnia aknázni. Arra kérném a Bizottságot és a Tanácsot, hogy hangsúlyozzák ezt a koordinálásra, harmonizálásra, és – véleményem szerint – európai politikai vezetésére való képességet.

Malcolm Harbour, előadó. – Elnök asszony, abban a szokatlan helyzetben vagyok, hogy az enyém az utolsó szó egy komoly vitában, így talán teszek néhány átfogóbb megjegyzést a végén.

De először is a saját jelentésemmel kapcsolatban szeretnék köszönetet mondani annak a sok munkatársnak, akik hozzájárultak, és megerősítették bizottságunk eltökéltségét e javítások keresztülvitelére. Szeretném biztosítani munkatársaimat, hogy a következő néhány hét folyamán dolgozni fogunk a további javításokon, különös tekintettel az adatvédelemhez kapcsolódó területekre, amelyről ma reggel nagyon eredményes megbeszélést tartottunk: úgy hiszem, hogy ebben meg fogunk tudni állapodni. Ami az adatbiztonság sérülésének bejelentését illeti, talán nem meglepő, hogy van még tennivalónk, hiszen ez egy teljesen új

munkaterület volt a számunkra. Tisztelettel felkérem a Bizottságot, amely már eddig is belefolyt a munkába, hogy segítsen nekünk a megfogalmazás véglegesítésében, mivel végül is ez nem szerepelt az eredeti javaslatukban.

A másik kérdés, amivel foglalkozni szeretnék, Harms asszonynak szól, mivel ő itt a Zöld Párt egyetlen képviselője. Megdöbbenve hallottam kollégájától, David Hammerstein Mintz úrtól – akivel nagy jó a viszonyunk –, hogy szerinte a jelentésem veszélyezteti a net semlegességét. Rengeteg időt fordítottunk az új javaslat szakszerű kidolgozására, hogy lehetővé tegyük a szabályozó hatóságok beavatkozását, amennyiben úgy látják, hogy megsértették a net semlegességét. Hammerstein Mintz úr ennek ellenére bejön ebbe a terembe anélkül, hogy előtte beszélne velem, és anélkül, hogy bármiféle alternatívát benyújtana, és azt mondja, hogy a jelentésem veszélyes. Harms asszonynak csak annyit mondanék, hogy az jelent veszélyt a fogyasztók számára, ha a Zöld képviselőcsoport folytatja ezt a fajta rémhírterjesztést, és a jelentésünket továbbra is veszélyesnek állítja be, mivel ez veszélybe sodor minden mást. Tisztelettel megkérem őket, hogy üljenek le velünk, és mondják el, miért veszélyes a jelentésünk. Nézzük meg, hogy el tudjuk-e osztani az aggályainkat! Sokan Önök közül valószínűleg még napi e-maileket is kapnak. Én kaptam egyet, amiben az állt, hogy ez a jelentés veszélyezteti a net semlegességét. Csak annyit mondhatok Önöknek, hogy szándékunk ennek éppen az ellenkezője.

Befejezésképpen annyit mondanék, hogy most mindannyiunkon nagy a felelősség, hogy segítsünk a francia elnökségnek megállapodásra jutni. Ezt a pontot szeretném hangsúlyozni. Odakint a való világban nagy a bizonytalanság azoknak az embereknek a körében, akik a nagy beruházásra készülnek – az új generációs hálózatokra gondolok –, és akik szeretnék a lehető leghamarabb készen látni ezt a csomagot. Segíthetünk ebben, ha az eddigiekhez hasonlóan eredményesen dolgozunk együtt. A felelősség valóban óriási. Én a magam részéről ígérem – és tudom, hogy a munkatársaim is csatlakoznak hozzám –, hogy megteszünk minden tőlünk telhetőt a francia elnökséggel folytatott közös munkánk során. Különös elismeréssel tartozom Chatel úrnak és Besson úrnak az egész folyamat melletti mélyszéles elkötelezettségükért és a téma alapos ismeretért. Biztosra veszem, hogy sikerül együtt a lehető leggyorsabban végigvinnünk ezt a csomagot.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra a következő ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Ivo Belet (PPE-DE), írásban. – (NL) A ma tárgyalásra kerülő, új távközlési jogszabályoknak messzemenő következményei vannak mindannyiunk számára, akik használjuk az internetet és a távközlési szolgáltatásokat.

Jobban kell védeni internetes magánéletünket. A számítógépen tárolt vagy az internet keresztül elküldött személyes információt (beleértve a szörfözési szokásainkat!) előzetes kifejezett beleegyezésünk nélkül nem lehet felhasználni (rossz célra használni).

Szorgalmazni kell a tartalomipar (főként a zene és film) és a távközlési szolgáltatók közötti együttműködést a kalózkodás (illegális letöltések) problémájának megoldása érdekében. Fontos, hogy a fogyasztók megfelelő információkkal rendelkezzenek arról, hogy mit szabad a neten és mit nem, az internethez való hozzáférést azonban semmilyen körülmények között nem szabad megtagadni.

Megkönnyítjük az emberek számára, hogy szolgáltatóváltáskor magukkal vigyék a telefonszámukat. A visszaélések megakadályozására irányuló intézkedésekre is figyelemmel, a számhordozás nem tarthat egy napnál tovább.

Reméljük, hogy gyorsan megállapodásra jutunk ebben a témában, és az előfizetők a javítások előnyeit minél hamarabb élvezhetik.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), írásban. – (GA) Napjaink többszörösen összekapcsolt, globalizált világában a magánélet és a személyes adatok védelme mindannyiunk számára elsőbbséget kell, hogy élvezzen. A magánéletet nem szabad veszélyeztetni, amint az a Harbour-jelentés esetében történt. Sem nemzeti, sem európai testületnek nem lehet feladata, hogy tolakodó módon figyelemmel kísérje, hogyan használják az emberek az internetet.

Az Európai Parlamentnek lépéseket kell tennie az irányelv bizonyos komolyabb visszalépést jelentő elemeinek a törlésére. A dolgok jelenlegi állása szerint ez az irányelv hozzájárulhat, hogy erősödjön a társaságok és állami szervek illetve az emberek magánjellegű internet-használata közötti kapcsolat. A szerzői tulajdonjogok

védelve nem használható ürügyként arra, hogy felelőtlen testületek hozzáférhessenek személyes és magánjellegű adatokhoz.

András Gyürk (PPE-DE), írásban. – (HU) A napirenden lévő jogszabálycsomag elfogadása fontos előrelépés a szélessávú kommunikációs technológiák térnyerése szempontjából. Ezek elterjedése kulcsfontosságú annak érdekében, hogy szándékunknak megfelelően Európa valóban a legversenyképesebb térségek egyikévé váljon. A hatékony telekommunikációs szabályozás már csak azért is kiemelt törekvésünk kell, hogy legyen, mivel a szóban forgó szektor fejlődése nagyban hozzájárulhat a foglalkoztatottság növeléséhez.

A piacnyitás a telekommunikáció terén a kilencvenes évek második felétől mind nagyobb lendületet kapott, észrevehetően javítva a szolgáltatások színvonalát. Úgy véljük azonban, hogy a verseny erősítése, következőképp a fogyasztói árak letörése terén még jócskán akad tennivaló. Mindemellett, az új technológiák megjelenése is időszerűvé teszi a jelenlegi jogszabályok felülvizsgálatát.

Örömteli fejleménynek tartjuk, hogy az új keretszabályozás kiemelt pillére az eddigi frekvencia-elosztási gyakorlat felülvizsgálata. Meglátásunk szerint ebben a kérdésben a versenyképesség növelése érdekében a technológiai semlegesség elvének kell érvényesülnie. Szintén fontos eredmény, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok együttműködése is új keretet kap a jövőben.

Üdvözlendő tény, hogy az új szabályozásnak korántsem elhanyagolható fogyasztóvédelmi vívmányai is vannak. Átláthatóbb viszonyokat teremt a díjszabás tekintetében, emellett megerősíti a szolgáltató-váltás szabadságát. Úgy véljük, hogy az elfogadásra váró keretszabályozás jelentősége abban rejlik, hogy úgy fokozza a piaci versenyt, hogy nem hagyja figyelmen kívül a fogyasztók megfelelő szintű védelmét.

11. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0457/08).

A Tanácshoz a következő kérdéseket intézik.

A **Manuel Medina Ortega** által feltett 1. kérdés (H-0527/08)

Tárgy: Mezőgazdasági termékellátási politika

Tekintettel arra, hogy nemzetközi szintű riadalmat okozott az élelmiszerhiánytól való félelem (ami bizonyos országokat arra késztetett, hogy az exportra szánt mezőgazdasági termékek szállítását korlátozzák vagy különleges adókkal sújtsák), mérlegeli-e a Tanács azt a lehetőséget, hogy a közös kül- és biztonságpolitika ezeknek a termékeknek az ellátásbiztonságára koncentráljon, és terjedjen ki az e termékeket biztosító főbb országokkal kötendő különös megállapodásokra?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács sora elnöke. – (FR) Elnök asszony, Medina Ortega úr! Az Európai Tanács idén június 19-én és 20-án tartott ülésén elismerte, hogy az élelmiszerárak utóbbi időben tapasztalt emelkedése aggodalomra ad okot mind az Európai Unióban, ahol a válság elsősorban az alacsony jövedelmű háztartásokat érinti, mind pedig nemzetközi szinten, különös tekintettel a fejlődő országokra. A jelenség mögött meghúzódó okok igen összetettek. Az első ok a globális kereslet növekedése, különösen a főbb feltörekvő gazdaságok körében. A második az emelkedő termelési és szállítási költségekhez kapcsolódik, amelyet részben a növekvő olajárak okoznak. A harmadik a pénzpiacok működéséhez, a nemzetközi piacokon és a helyi élelmiszerpiacokon folyó spekulációhoz kapcsolódik. És végül néhány nagy termelő országban a kedvezőtlen éghajlati viszonyok miatt rossz volt a termés. Az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa jövő hónapban ismét átgondolja ezeket a kérdéseket; először az élelmiszerbiztonság Egyesült Nemzetek Szervezetével összehangolt javításának szükségességét, másodszor pedig a nemzetközi pénzügyi intézményeket és a G8-at fogja vizsgálni. Az IMF és a Világbank is tervezett megbeszéléseket, és nagy örömmre szolgál, hogy Ban Ki-moon úr, az Egyesült Nemzetek főtitkára létrehozott egy élelmiszerválsággal foglalkozó magas szintű csoportot. Az Európai Unió mindent megtesz, hogy végrehajtsa az ez év június 5-én Rómában tartott magas szintű FAO konferencia nyilatkozatát. Természetesen az Egyesült Nemzetek és a Világbank közelgő értekezleteire is támaszkodnunk kell, hogy fejlesszük és elmélyítsük az érintett fejlődő országok élelmiszertermelő tevékenységének felvirágoztatását célzó tevékenységeket.

Amint látják, a jelenlegi élelmiszerválságban érintett legfontosabb politikák, amelyek segíthetnek azt megoldani az agrárpolitika, a fejlesztési politika és a kereskedelempolitika. A KKBP – amelyre Medina Ortega úr utalt – segíthet, de csak elenyésző mértékben, a harmadik országokkal folytatott politikai párbeszéd keretében, amelynek során arra ösztönzik ezeket, hogy dolgozzanak ki jobb agrárpolitikákat; ez javítaná a fejlődő

országokban az élelmiszerbiztonságot, és megerősítené a regionális integrációt a legsúlyosabban érintett területeken.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Nagyon köszönöm a válaszát. Látom, hogy a Tanácsot valóban foglalkoztatja ez az ügy.

Szeretnék rámutatni, hogy az éhség folyamatosan végigkíséri az európai történelmet, ilyen volt például a híres ír burgonya-éhség, amelynek következtében elnéptelenedett a sziget; az éhezés Európa sok más részét is elnéptelénítette, például Ukrajnát.

Olyan korban élünk, amikor figyelmeztetést kaptunk, hogy mi történhet; egy 500 millió fős közösségről beszélünk, akik főként külföldről származó élelmiszert fogyasztanak.

Nem gondolja-e a Tanács, hogy eljött az ideje egy átfogó élelmiszerbiztonsági politika megfogalmazásának, és hogy ennek az élelmiszerbiztonsági politikának az Európai Unió általános politikái közé kellene tartoznia azt biztosítandó, hogy a jövőben nem fordulhat elő ilyen fajta tömeges éhezés?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Medina Ortega úrnak teljesen igaza van. Úgy gondolom, hogy a Tanács valóban nagy figyelmet szentel majd az élelmiszerellátás és az élelmiszerbiztonság kérdésének a közös agrárpolitika felülvizsgálatakor, a fejlesztési politikáról tartandó megbeszéléseken, a véleménycserék alkalmával, és azokon a csúcstalálkozókon, amelyeket a fejlődő országok részvételével szervezünk. Habár két külön témakörrel van szó, valójában együtt kell őket megvizsgálnunk. Akárhogy is, a francia elnökség egyik törekvése, hogy felvesse és együtt vizsgálja meg ezeket a kérdéseket, már az októberi Európai Tanácson.

Jim Allister (NI). - Nem lenne-e jobb, ha a kérdésben felvetett furcsa ötlet, azaz az élelmiszerbiztonság közös kül- és biztonságpolitika keretében történő vizsgálata helyett visszatérnénk ahhoz, hogy az élelmiszerbiztonság a KAP eredeti legfőbb célkitűzése, amint azt Sarkozy elnök úr februárban, a párizsi mezőgazdasági kiállításon tartott figyelemre méltó beszédében megígérte? A KAP átalakításával kapcsolatos egyik elsődleges céljaként jelölte meg az élelmiszerbiztonságot és azt, hogy az EU fokozottabban járuljon hozzá a világ élelmiszertermeléséhez. Milyen előrelépésről tud beszámolni a francia miniszter e célok megvalósítása terén?

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, soros elnök úr, egy paradigmaváltás tanúi vagyunk Európában, ahol a túlermelés után most az élelmiszerellátásunk biztonságát féljük. Van Önök szerint bármiféle esélye annak, hogy a most francia elnökség alatt folyó WTO-tárgyalások decemberre kielégítő eredménnyel zárulnak?

Önök szerint a világpiaci kiváló lehetőség lehet-e agrárágazatunk számára? Láttuk persze, hogy az árak nagyon meredeken emelkedtek, és hogy ezek az árak természetesen egészen új fajta jövedelmi lehetőségeket kínálnak például Franciaország, Nagy-Britannia és mindenekelőtt az új tagállamok gazdálkodóinak, és remek jövedelmi kilátásokat kínálnak másoknak is, elsősorban a legkevésbé fejlett országokban.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Allister úrnak válaszolva hadd mondjam el, hogy valóban úgy gondolom, hogy közös agrárpolitikánk felülvizsgálatának az élelmiszerbiztonság kell, hogy legyen az egyik elsődleges célja. Az élelmiszerbiztonság egyike azoknak a célkitűzéseknek, amelyeknek a közös agrárpolitika felülvizsgálata során kiemelt figyelmet akarunk szentelni. A globális felülvizsgálat során tehát meg kell próbálnunk a KAP-nak nemcsak a mennyiségi célkitűzéseit megvizsgálni, hanem a minőségi szempontokat is figyelembe venni, biztosítandó, hogy valamennyi polgártársunk hozzájusson jó minőségű élelmiszertermékekhez, bárhol él is.

Ami Rübig úr kérdését illeti, szeretnék rámutatni, hogy jelenleg valóban élvezzük a magas világpiaci árak előnyeit, hiszen ez is egy lehetőség az európai export számára. A globális keresletet összességében nézve az sem kizárt, hogy különböző területeken importra szorulunk, vagy kiderül, hogy nem termelünk eleget. A többoldalú kereskedelmi tárgyalások során Európa azt tette, amit tennie kellett, és mint azt Önök is tudják, számos engedményt tett a reformok tekintetében a KAP megállapodások keretében. Sajnálatunkra kiderült, hogy az akadályokért más országok a felelősek. Igaz, hogy a fejlődésről szóló dohai fordulón a jelenleginél nagyobb figyelmet kellene szentelni az élelmiszerbiztonság és a kiegyensúlyozott globális élelmiszertermelés szempontjainak.

Elnök. - A Marie Panayotopoulos-Cassiotou által feltett 2. kérdés (H-0529/08)

Tárgy: Európai ifjúsági paktum

A politika valamennyi területe, különösen az oktatást és élethosszig tartó tanulást, foglalkoztatást és mobilitást, társadalmi integrációt, egészségügyet és a függetlenség lehetőségét szolgáló eszközök, valamint a vállalkozó

szellemmel és az önkéntes munkával kapcsolatos kezdeményezések támogatása egyaránt érinti az Európai Unióban élő fiatalokat. Elmondaná-e ezért a Tanács, hogy hogyan szándékozik végrehajtani az európai ifjúsági paktumot (7619/05), és hogyan szándékozik olyan politikákba befektetni, amelyek kihatnak a fiatalokra?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Panayotopoulos-Cassiotou asszony, helyesen mutatott rá arra, hogy szakpolitikai területek egész sora vonatkozik a fiatalokra. Köszönöm, hogy ezeket felsorolta. Az ifjúságpolitika jellegénél fogva ágazatközi. Az Európai Tanács által 2005-ben elfogadott európai ifjúsági paktumnak éppen az a célja, hogy az ifjúsági dimenziót a lisszaboni stratégiával összhangban különböző szakpolitikákba rendezze.

Célkitűzéseink egyszerűek, nevezetesen javítani az európai oktatási potenciált, a képzést, a fiatalok mobilitását, a fiatalok szakmai és társadalmi integrációját. Tudjuk, hogy együttes erővel még hatékonyabbá kell tennünk ezt a paktumot, és hogy kézzelfogható eredményekre van szükségünk. A Bizottság azzal segít bennünket ennek elérésében, hogy 2009-től kezdődően hároméves jelentést készít az ifjúságról. Ez a jelentés mélyreható elemzést nyújt majd az európai fiatalok helyzetéről, és ezzel segít nekünk fényt deríteni arra, hogy mi foglalkoztatja őket.

Természetesen nagy ezen a téren az EU felelőssége, de most a Szerződések értelmében még lényegesebb a tagállamok szerepvállalása, és biztosítanunk kell, hogy az EU-n belül a legjobb gyakorlatra összpontosítsunk, legyen az akár nemzeti, helyi vagy regionális szintű. Elő kell mozdítanunk az érintett szereplők – vállalkozások, iskolák, szövetségek, munkaügyi testületek, ifjúsági munkások, kutatók, családok és a szociális partnerek – közötti szinergiák minden formáját. Ezzel összefüggésben a Tanács elnöksége különösen fontosnak tartja a fiatalok határokon átnyúló mobilitásának előmozdítását. Ez a téma terítéken lesz a Tanács november 20–21-i ülésén, ahol megvizsgálják azt a mobilitásról szóló jelentést, amelyet a Maria João Rodrigues asszony által vezetett magas szintű szakértői csoport készített. Szeretnénk a nagy sikernek örvendő Erasmus programot kibővíteni. Tudjuk, hogy ez nem megy egyik napról a másikra, de reméljük, hogy az Erasmus még demokratikusabb lesz, és szélesebb alapokon nyugszik majd.

Szeretnénk emellett európai szinten előmozdítani a Leonardo-típusú szakképzési programokat is. Szeretnénk a francia elnökség alatt megszervezni egy nagyobb eseményt, amelynek középpontjában a gyakornokok mobilitásának javítása áll. Ugyancsak a francia elnökség alatt szeretnénk az ifjúságpolitika egyik prioritásává tenni a fiatalok egészségét, és jobb képet nyerni a fiatalokra jellemző egészségügyi problémákról, legyen az higiéniai vonatkozású probléma vagy valamilyen szenvedélybetegség – dohányzás, alkohol, és természetesen a drogok – leküzdése.

A Tanács 2009-ben aktív szerepet vállal az ifjúság területén folytatott európai együttműködés átfogó értékelési folyamatában. Tekintettel arra, hogy ez hosszú-távú folyamat lesz, fontos, hogy biztosítsuk a különböző elnökségek között a tevékenységek folytonosságát, ezért dolgoztunk együtt az ezután következő cseh és svéd elnökségekkel, így biztosítva ennek az európaiak következő generációja számára olyan rendkívül fontos politikának a folyamatosságát.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, köszönöm a választ a Tanács soros elnökének, és minden jót kívánok a francia elnökségnek a céljai megvalósításához.

A paktum megkötését követően a Tanács természetesen megegyezett bizonyos mennyiségi célok elérésében is: az iskolai hiányzások lecsökkentése 10%-ra, és a munkanélküliség világosan megfogalmazott mértékű csökkentése a fiatalok körében az iskolai végzést követően egy meghatározott időn belül.

Mennyiben sikerült ezeket a célokat megvalósítani akkor, amikor a statisztikák szerint még mindig igen magas a munkanélküliség a fiatalok körében?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) A munkanélküliség valóban még mindig nagyon magas a fiatalok körében, bár nagy átlagban javult a helyzet az Unión belül az elmúlt években.

Úgy gondolom, hogy három cselekvési területre kell összpontosítanunk. Először is biztosítanunk kell, hogy a képzést valóban még jobban a piaci követelményekhez, és különösen a foglalkoztatási piac igényeihez igazítsuk, valamint hogy a képzési rendszereket pontosabban összehangoljuk a Lisszabon értelmében követendő versenysstratégiával.

Másodszor, párbeszédet kell folytatnunk a munkáltatókkal és a szociális partnerekkel, hogy előmozdítsuk a vállalkozások nagyobb társadalmi felelősségvállalását és a fiatalok társadalmi beilleszkedését. E tekintetben komoly felelősség hárul az európai központú vállalkozásokra, különösen a legnagyobb cégekre.

Harmadszor, úgy gondolom, hogy az oktatás területén is létre kell hoznunk kiválósági hálózatokat, és ösztönöznünk kell az országaink közötti mobilitást éppúgy, ahogy ösztönöznünk kell a diplomák és képesítések kölcsönös elismerését is, hogy ezzel alakíthatóbbá tegyük az európai munkaerőpiacot.

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Elnök asszony, miniszter úr, szeretnék megemlíteni egy különleges körülményt, amelynek szerintem ezzel a témával kapcsolatban fontos szerepe van. Valamennyi tanulmány, amelyet az Unió egész területére kiterjedően lefolytattak, azt mutatja, hogy a fiatalok azok, akik a leginkább lelkesednek az Európai Unióért. A fiatalok csoportjából kerülnek ki azok is, akik a leggyakrabban gondolják úgy, hogy előnyük származhat az Unióból, szemben az Unió legádázabb ellenzőivel, akik főként az idősebb, meg nem alkuvó, kiábrándult férfiak.

Érdekelne, hogy vajon e paktum keretében, vagy esetleg más keretek között is, van-e olyan projektjük, ami ezt az érdeklődést, ezt az Európával szembeni pozitív reakciót tovább fokozhatná a fiatalok körében?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Elnök asszony, Leichtfried úr, talán kevésbé sarkított módon mondhatok erről véleményt. Őszintén hiszem, hogy a fiatalok lelkesednek Európáért, és való igaz, hogy erre építenünk kell, ami nem jelenti azt, hogy más generációk tagjai, azok, akik felépítették Európát, kevésbé lelkesek lennének. Sajnos vannak európai szinten ellenzők és vannak pártolók. A közvélemény kutatások azt is kimutatják – amint azt nemrégiben szintén láthattuk –, hogy az ellenzők időnként radikálisabbak, és e tekintetben mélyrehatóbb munkát kell végeznünk.

Ami a fiatalok mobilizálását és az európai eszme kézzelfoghatóbbá tételét szolgáló, tervezett paktumot illeti, nagyon határozottan hiszek abban, hogy ösztönöznünk kell fiataljaink határokon átnyúló mobilitását, és hogy – köszönhetően ezeknek a programoknak, amelyek finanszírozása növekedni fog, bár tudom, hogy ez még éveket vesz igénybe és hosszú-távú projekt – amikor felülvizsgáljuk közösségi politikáink kereteit, akkor az uniós fiatalok és gyermekek mobilitásának javítását szolgáló programokat is meg kell vizsgálnunk, legyenek akár munkahelyi gyakorlaton vagy szakképzési rendszerekben résztvevő diákok, gyakornokok vagy fiatal munkavállalók.

Úgy gondolom, hogy így tehetjük az európai eszmét még kézzelfoghatóbbá, és biztosíthatjuk, hogy lelkesedésük gyümölcsöző lesz és európaiak olyan új generációját teremti meg, amelyet Önök is és én is szeretnénk.

Elnök. – A Robert Evans által feltett 3. kérdés (H-0532/08)

Tárgy: Az EU tengerentúli területeivel kapcsolatos visszásságok

Nem tartja-e az elnökség visszásnak, hogy van egy dél-amerikai ország, amelyet az Európai Unió részének tekintünk, miközben halogatjuk a csatlakozási tárgyalásokat Horvátországgal, Törökországgal és más európai államokkal, amelyeknek erre földrajzi szempontból nyilvánvalóan több joga van?

A jelenlegi ír népszavazás utáni hangulatban hogy képzelem el a Tanács az ilyen kérelmek feldolgozását? Folyt-e erről egyáltalán megbeszélés a Tanácsban?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Evans úr, örülök, hogy itt van, mert nem egészen értem, mit jelent ez a kérdés. Talán nem jól értelmeztem, és Ön tisztázhatná.

Vannak Dél-Amerikában bizonyos legkülső területek, amelyek az Európai Unió elválaszthatatlan részét képezik, és ennél fogva jogosultak bizonyos különleges politikákra. Nincs viszont egyetlen dél-amerikai állam sem, amely mint olyan, az Európai Unió tagja lenne – nagyon óvatosan fogalmazok, mert talán nem értettem jól a kérdésben rejlő árnyalatokat.

Ami Törökországot és Horvátországot illeti, figyelemreméltó előrelépés történt azóta, hogy megkezdtuk a tárgyalásokat ezekkel az országokkal. Törökország esetében például befejeződött 23 fejezet átvilágítási folyamata, ami minden egyes fejezet első formális lépése; nyolc fejezetben megnyitották a tárgyalásokat, és ezek közül egyben ideiglenesen lezárták a folyamatot. Elnökségünk úgy gondolja, hogy két további fejezetet meg fog tudni nyitni.

Horvátország esetében befejeződött az átvilágítás. Huszonegy fejezetet nyitottunk meg, amelyek közül hármat ideiglenesen lezártunk. Sor került egy csatlakozási konferenciára ez év július 25-én, és megnyitottuk az első, meglehetősen kényes, az árúk szabad mozgásáról szóló fejezetet, a vállalkozás- és iparpolitikáról szóló 20. fejezetet pedig lezártuk. Mint azt Önök is tudják, a tárgyalások előrehaladása főként a jelölt ország által elért eredményektől függ. Ebből a szempontból alapvető jelentősége van annak, hogy milyen előrelépést

sikerül elérni a fejezetek megnyitására és lezárására vonatkozó kritériumok, valamint a tárgyalások keretében megállapított követelmények teljesítésében, beleértve a módosított csatlakozási partnerségeket, és nyilvánvalóan támaszkodunk a Bizottság megítélésére. Ismétlem, Evans úr, hogy ha a válaszem nem volt elég lényegre törő, akkor nagyon örülnék, ha elárulná nekem, hogy pontosan hogyan is értette a kérdését?

Robert Evans (PSE). - Igyekszem egyértelműbbé tenni a kérdésemet, és általánosabban megfogalmazni. A soros elnök úr néhányat már megválaszolt az általam felvetett pontok közül, ezt szeretném megköszönni. Igaza van. Álláspontom szerint visszas dolog, hogy megengedjük olyan országoknak, mint Francia Guyana, hogy teljesen az Európai Unió része legyen, az ezzel járó kedvezményekkel és előnyökkel együtt – nemcsak a francia területekre gondolok itt, hanem Martinique-re és Guadeloupe-ra is.

Ugyanakkor viszont Európán belül – és a soros elnök úr utalt a Horvátországgal és talán Törökországgal folyamatban lévő tárgyalási folyamatra – ellenállást tanúsítunk; vannak olyan országok az Európai Unióban, amelyek ennek nem örülnek.

De vannak más visszásságok is, hozzánk közelebb – a Csatorna-szigetek, Jersey és Guernsey, amelyek nincsenek bent az Európai Unióban, nem vonatkoznak rájuk a jogszabályok. Ezek adóparadicsomok, ahol a gazdagok elkerülhetik mindannak a megfizetését, amit mindenki más megfizet.

Tárgyal-e a Tanács erről a helyzetről, vagy ezekről a visszásságokról? Meg tudja-e védeni a soros elnök úr, hogy miért tagja az Európai Uniónak Francia Guyana, és véleménye szerint így marad-e ez nemcsak rövid-távon, hanem hosszú-távon is? Belenézne-e a kristálygömbjébe, és elárulná-e nekem, milyen irányba tart az Európai Unió globális értelemben?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Köszönöm, Evans úr. Csakugyan tartottam attól, hogy jól értettem a kérdése lényegét, és nem kellett volna meghallgatnom az iménti pontosítást. Komolyabbra fordítva azonban a szót, először is, a legkülső régiók – mindazok, amelyeket tengerentúli régióknak nevezünk – az Európai Unió részét képezik, méghozzá fontos részét, bárhol is helyezkedjenek el ezek a területek, és függetlenül attól, hogy Franciaországhoz, Spanyolországhoz, Portugáliához vagy az Egyesült Királysághoz vagy másához kötődnek.

Ön létező tengerentúli „département”-okra utalt. Ezek a „département”-ok a XVII. század óta Franciaország részét képezik. Lakosaik 1848 óta francia állampolgárok – ebben nincs tehát semmi újdonság –, és mindezt már a kezdetektől figyelembe vettük, az eredeti Európai Közösséget, majd az Európai Uniót létrehozó Szerződéstől kezdve.

Egy másik pont, amit kiemelt – de itt azt hiszem Európa befolyásának a tengeren túlra való kiterjesztéséről van szó –, a követendő politikára vonatkozik. Úgy gondolom, hogy fontos számunkra itt megtenni a szükséges erőfeszítéseket, nem azért, mert a terület Franciaországhoz tartozik, hanem mert – ismétlem – ez befolyás kérdése is.

A másik kérdés, amit felvetett, ami a Tanácsra tartozik – és itt nem mondok most neveket –, kényes kérdést érint, nevezetesen, hogy hogyan akadályozzuk meg az adóparadicsomokat, legyenek akár a tengerentúlon, akár a kontinensünkön vagy annak közelében. Ez valóban probléma. Dolgoztunk rajta az Ecofin Tanácsban. Számos javaslat érkezett, mi pedig folyamatosan próbálunk eredményesen küzdeni az adóparadicsomok ellen, uniós szinten és az EU részvételével kötött nemzetközi megállapodások keretében egyaránt.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Egy nem egészen komoly kérdést szeretnék feltenni: nem kellene-e elgondolkodnunk azon, hogy a nevünket Európai és Dél-Amerikai Unióra változtassuk? Sőt, Törökország esetleges csatlakozását követően nem kellene-e belevennünk Ázsiát is? Komolyabbra fordítva azonban a szót, az EU polgárai igen keveset tudnak ezekről a tengerentúli területekről. Nem nyújthatna-e az EU tájékoztató kampánya több információt ezekről a kérdésekről, hogy ezek az országok közelebb kerüljenek hozzánk, és jobban megismerjük őket, különös tekintettel az EU fiatal polgáira? Ez lehetővé tenné számunkra, hogy jobban megértsék ezeket a területeket, és akkor ilyen kérdéseket nem tennének föl.

Avril Doyle (PPE-DE). - Nagyon köszönöm a Tanácsnak. Talán én maradtam le róla, de nem hallottam a miniszter úr válaszát Evans úr kérdésének a második felére azzal kapcsolatban, hogy milyen a hangulat a Tanácsnál az ír népszavazás után. Először is megtudhatnánk-e, milyen is egészen pontosan a Tanácsnál a hangulat az ír népszavazást követően, és hogy vajon ez kihat-e Horvátország, Törökország és más megnevezett európai országok kérelmének az elbírálására? Más szóval, mi a jelenlegi álláspont; az ír népszavazás után, a Tanács asztalánál ezekkel a kérelmekkel kapcsolatban?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Először Paleckis úrnak válaszolnék, és azt hiszem, hogy teljesen igaza van. Valóban teszünk erőfeszítéseket arra, hogy jobb felvilágosítást és tájékoztatást nyújtsunk az európai polgároknak ezekről a távoli, de európai régiókról. Látom, hogy feltűntek az euro bankjegyeken, ez legalább némi haladás. Ennél azonban tovább kell mennünk tájékoztatásban és kommunikációban. Doyle asszonynak azt mondanám, hogy az általa felvetett kérdés igen szerteágazó. Most tehát a folyamatban lévő tárgyalásokra kell összpontosítanunk. Ami a Tanácsot illeti, ezeknek a tárgyalásoknak azok a javaslatok képezik az alapját, amelyeket a Bizottság az átvilágítási jelentések alapján beterjesztett, ami teljesen megfelel a szokásoknak.

Azt is egyértelművé tettük, hogy készek vagyunk számos más országgal is elmélyíteni a kapcsolatokat, különös tekintettel a balkáni országokra, és hogy az erőfeszítésekre való tekintettel szeretnénk közelebbi kapcsolatot kialakítani nemcsak Horvátországgal, hanem Szerbiával is, továbbá más országokkal, mint Bosznia és Montenegró.

Itt van azután a partnerség kérdése. Lesz egy fontos csúcstalálkozó az Európai Unió és Ukrajna között szeptember 9-én. Tekintettel az Oroszország és Grúzia közötti konfliktusra, megpróbálunk majd partnerséget kialakítani Ukrajnával is, és mint tudják, tegnap megállapítottuk, hogy meg kell erősíteni a Grúziához fűződő kapcsolatainkat is. Ezek a legújabb híreim a meglévő kapcsolatokról.

Itt van azután a Lisszaboni Szerződés helyzetével kapcsolatos probléma. Ha nincs a Lisszaboni Szerződés, akkor több tagállam, köztük az én hazám is – hogy levegyem az uniós elnöki kalapomat – azt mondta, hogy a jelenlegi szerződés tulajdonképpen 27 ország szerződése volt, és a bővítéshez tényleg szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre. Megmondom Önnek őszintén, Doyle asszony, hogy ez a Tanács jelenlegi álláspontja.

Elnök. – Az **Avril Doyle** által feltett 4. kérdés (H-0534/08)

Tárgy: A határokon alkalmazandó kiigazító intézkedések a szén-dioxid-kibocsátás tekintetében kevésbé hatékony import esetén

Kérem a Tanácsot, hogy vázolja a véleményét a határokon alkalmazandó kiigazító intézkedésekről a harmadik országokból származó, a szén-dioxid-kibocsátás tekintetében kevésbé hatékony import esetén az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer 2012-t követő kereskedelmi időszakában.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Az Európai Tanács az ez év márciusában tartott ülésén foglalkozott az Ön által felvetett nagyon fontos kérdéssel, amikor rámutatott, hogy a jelenlegi rendkívül versenyorientált globális közegben fennáll a „szénszivárgás” veszélye bizonyos ágazatokban, például az erősen energiaigényes iparágakban, amelyek különösen ki vannak téve a nemzetközi versenynek. Ez valós probléma, amelyet elemezni kell és meg kell oldani egy új irányelvben egy közösségi kvótakereskedelmi rendszer létrehozásával.

A szénszivárgás kérdésének kezelésére és a közösségi kibocsátási kvótakereskedelmi rendszer hatékonyságának biztosítására a legjobb módszer még mindig az, ha nemzetközi megállapodásokat kötünk, Doyle asszony. Világos ugyanakkor, hogy fel kell készülnünk arra is, hogy intézkedjünk, ha nem jön létre egy nemzetközi megállapodás, és jelenleg tárgyalunk a legmegfelelőbb intézkedésekről, amelyekkel egyrészt megőrizhető az iparunk versenyképessége, másrészt biztosítható, hogy az EU példamutató szerepet töltsön be az üvegházhatást okozó gázok elleni küzdelemben.

Fontosnak tartjuk, hogy ennek során biztosítsuk a legkülönbözőbb iparágak megfelelő láthatóságát, ami a beruházásaikat illeti, különösen egy olyan időszakban, amikor romlott a gazdasági légkör, és a nemzetközi növekedés lassulásának nézünk elébe, és minden jel arra utal, hogy a helyzet jövőre sem változik.

Az irányelvre irányuló javaslatban a Bizottság vállalja, hogy a nemzetközi tárgyalások kimenetelének függvényében benyújt egy elemző jelentést, amelyet a szénszivárgás kockázata miatt esetlegesen felmerülő problémák kezelésére szolgáló, megfelelő javaslatok fognak kísérni.

Két választási lehetőségünk van: kiigazítjuk az ingyenes kvóták arányát és/vagy az energiaigényes ipari ágazatokban gyártott termékek importőreit bevonjuk a közösségi rendszerbe, biztosítva ugyanakkor, hogy a rendszer összeegyeztethető a WTO szabályaival. A Tanács elnöksége természetesen reméli, hogy a Tanács és a Tisztelt Ház tisztázni tudja majd ezeket az ügyeket, biztosítva ezzel, hogy Európa rendelkezzen egy ipari bázissal, amely a sajátja és versenyképes, továbbá hogy a lehető leghamarabb megtudjuk, hogy milyen mechanizmusokat kell alkalmaznunk 2011 előtt.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elfogadom, hogy a határokon alkalmazandó kiigazító intézkedéseknek szerepelniük kell eszközkészletünkben, de a polcon, mint mézesmadzag, nem mint furkósbot, amikor olyan nemzetközi tárgyalásoknak nézünk elébe, ahol megpróbáltunk jóhiszeműen nemzetközi megegyezésre jutni az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében. Kérem a miniszter urat, hogy mondja el észrevételeit a WTO 20. cikkével kapcsolatban, amely az ilyen eshetőségekről rendelkezik, vagyis megengedi a tiltást, ha kimeríthető készletekkel rendelkező „természeti kincsek” védelme veszélybe kerül. A széndioxid-csökkentési célkitűzéseket ugyanúgy értelmezhetjük-e, mint annak idején a tiszta levegőt? Szeretném, ha a miniszter úr kifejtene erről a gondolatait.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, Doyle asszony, először is úgy vélem, hogy amint azt Ön helyesen mondta, a különböző lehetséges intézkedéseket valóban ösztönzőként, nem pedig elrettentésként kell alkalmaznunk, biztosítva, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentését előíró kötelezettség alól ne legyen kivétel. Másodszor, meg kell találnunk a helyes egyensúlyt az iparágak igényeit illetően, amelyek ebben a vonatkozásban nem mindig tisztességesek. Ami a WTO 20. cikkét illeti, úgy gondoljuk, hogy ez az intézkedés valóban egy jogos célkitűzésre, a kimeríthető készletekkel rendelkező természeti kincsek védelmére adott válaszlépés. A hozzánk benyújtott szakértői jelentés szerint tehát megfelel a nemzetközi kereskedelmi jog szabályainak.

Syed Kamall (PPE-DE). - Szeretném üdvözölni a miniszter urat ezen a rendkívüli ülésen Strasbourg helyett most itt Brüsszelben, és szeretném elmondani, mennyire várom, hogy a francia elnökséget itt lássam a jövőbeni a rendkívüli üléseken Brüsszelben, nem pedig Strasbourgban.

A témához kapcsolódóan elfogadja-e, hogy a globális szegénység kezelésének egyik legjobb módja, ha ösztönözzük a szegény országok vállalkozóit, hogy indítsanak vállalkozásokat, és a kereskedelmen keresztül teremtsenek jólétet? Tekintettel a határokon alkalmazandó kiigazító intézkedések iránt tanúsított látható érdeklődésre – itt valójában importadókról beszélünk –, mit válaszolna azokra a kritikákra, amelyek szerint a határokon alkalmazandó kiigazító intézkedések fejlődésellenes intézkedések, és valójában európai imperialista protekcionista intézkedések, amelyek azt szolgálják, hogy távol tartsák a fejlődő országokból érkező exportot, a szegény embereket pedig szegénységben tartásuk?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, elnöki minőségemben higgadtnak kell maradnom ezeknek a teljes mértékben megalapozatlan és indokolatlan támadásoknak a hallatán, mivel nyilvánvalóan nem mi vagyunk az egyetlenek, akiknek üzleti kapcsolatai vannak a szegény országokkal!

Komolyabbra fordítva a szót, úgy gondolom, hogy a mechanizmus, amit tervezünk – és itt válaszolok arra is, amit Doyle asszony mondott egy perccel ezelőtt – nem furkósbot, amelyet a szegény országok ellen készülnünk bevetni. Ha azonban nagyon objektíven nézzük a kérdést, abban az összefüggésben, hogy egyensúlyt kell találnunk a versenyképesség és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása elleni küzdelem között, akkor valóban meg kell találnunk a helyes egyensúlyt a legfőbb partnereink vonatkozásában. Egyike ezeknek a legfőbb partnereknek az Egyesült Államok, amely – amennyire én tudom – nem tett a mieinkhez hasonló kötelezettségvállalásokat ezen a területen. Egy másik fontos partner Japán, amely szintén kevesebb kötelezettséget vállalt, és kisebb erőfeszítéseket tesz. Ott van azután Oroszország, amelyről folyamatosan azt hallom, hogy nem ugyanazokat az értékeket vallja, és tudnunk kell, hogy tárgyaljunk vele reális alapokon, valamint hogy az ország egy felemelkedőben lévő nagyhatalom. Ott van Brazília, ott van India és természetesen Kína, amely tagja a Kereskedelmi Világszervezetnek (WTO). Szóval tényleg nem tudom, miért kellene kevésbé realistának lennünk és naivan viselkednünk. Példaértékű támadást kell indítanunk a globális felmelegedés ellen. Európa élen jár ezen a téren, és ennek így is kell maradnia, és meg kell őriznie az előnyét a nemzetközi tárgyalásokon, például jövőre Koppenhágában. Ezzel összefüggésben azonban semmi okunk szűgyenkezni, amiért megvédjük az érdekeinket olyan hatalmak ellen, amelyek legalább olyan gazdagok, mint mi vagyunk. Amint arra más felszólalók a korábbi kérdések során már rámutattak, a szegénység nekünk is okoz gondot, itt, Európában.

Elnök. – A **Colm Burke** által feltett 5. kérdés (H-0536/08)

Tárgy: A támogatások hatékonyságával foglalkozó harmadik magas szintű, az Accrában (Ghana) szeptemberben tartandó fórum

A támogatások hatékonyságával foglalkozó harmadik magas szintű accrai fórum, amelyre idén szeptemberben kerül sor, tényleges lehetőséget kínál az adományozók és a partnerkormányok számára, hogy további kötelezettségeket vállaljanak, amelyeket ütemezni lehet és nyomon lehet követni, hogy a támogatás jobban szolgálja a szegények érdekeit.

Hogyan kötelezhetnék el magukat aktívabban a Tanács és a tagállamok a 2005-ben elfogadott párizsi nyilatkozat célkitűzései mellett? Tudja-e garantálni a Tanács és a tagállamok, hogy ezen a nyilatkozaton keresztül a kormányok nem csupán a támogatásnyújtás hatékonyságát próbálják meg javítani, hanem foglalkoznak a támogatás hatékonyságával is – abban az értelemben, hogy hogyan visz valódi javulást a szegények életébe? Tud-e a Tanács naprakészre tett választ adni a támogatások hatékonyságáról szóló, 2005-ben elfogadott párizsi nyilatkozat nyomán követéséről szóló parlamenti állásfoglalásról (P6_TA(2008)0237)? Most, hogy félúton vagyunk, a Tanács javaslata szerint hogyan kellene a kormányokat elszámoltathatóvá tenni a millenniumi fejlesztési célokban (MFC) vállalt kötelezettségeikért, tekintettel arra, hogy az uniós támogatás a bruttó nemzeti jövedelem (GNI) 2006. évi 0,41%-áról 2007-ben 0,38%-ra esett vissza, azaz körülbelül 1,5 milliárd euróval csökkent?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Burke úr, a kérdése három, az együttműködéssel és a fejlesztéssel szorosan összefüggő szempontot érint: a támogatáshatékonyságot, a millenniumi fejlesztési célokat, és a támogatás nagyságrendjét.

A kérdés nagyon időszerű, hiszen a támogatások hatékonyságával foglalkozó harmadik magas szintű accrai fórum mártól ülésezik, és kevesebb mint egy hónap van hátra a millenniumi fejlesztési célokról szóló magas szintű találkozóig, amelyre szeptember 25-én New Yorkban kerül majd sor. További fontos esemény lesz a fejlesztésfinanszírozásról szóló nemzetközi nyomon követési konferencia, amelyet Dohában tartanak november 29. és december 2. között, hogy felülvizsgálják a monterrey-i konszenzus végrehajtását.

A Tanács kemény munkával készül ezekre a konferenciákra, és idén június óta számos következtetést fogadott el. Ami a támogatáshatékonyságot illeti, a Tanács elismeri, hogy volt ugyan némi előrelépés, de még mindig sok a tennivaló. Meg kell határoznunk azokat az ágazatokat illetve projekteket, ahol az Unió valódi változást hozhat, hozzáadott értéket teremthet a többi adományozóhoz képest. Nem kétséges, hogy a nemzeti rendszereket is használnunk kell, és a támogatásban részesülőket jobban rá kell ébresztenünk a saját felelősségükre. Ezt a célt tűztük ki magunk elé az accrai konferenciára, és reméljük, hogy az accrai akciótervhez kapcsolódóan ambiciózus stratégiai nyilatkozatot látunk majd, amely erőteljes, pontos és mérhető célokat tűz ki a végrehajtásukhoz kapcsolódó menetrenddel együtt, hogy partnereinkben még jobban tudatosuljon, milyen fontos a támogatások hatékonyságának javítása.

A második pont a millenniumi fejlesztési célokra vonatkozik. Valamennyi partnernek, az adományozó országoknak és a fogadó országoknak egyaránt közös felelőssége, hogy ezeket a célokat egy fenntartható fejlődés alapján elérjék, kötelezettségvállalásaikat pedig valamennyiüknek be kell tartaniuk. A Tanács ez év júniusában fogadta el az EU MFC-kről szóló cselekvési napirendjét, és az elérésük érdekében számos közbeső célt tűztünk ki.

Végül pedig a támogatás mennyiségével kapcsolatban igaz, hogy aggodalommal tölt el bennünket a hivatalos fejlesztési támogatás összesített összegének csökkenése, amely a 2006. évi 47,7 milliárd euróról 2007-ben 46 milliárd euróra esett vissza. Európa azonban a visszaesés ellenére még mindig a legnagyobb adományozó, különösen Afrikában, és reméljük, hogy a csökkenés átmenetinek bizonyul. Ha helyesek az egyes tagállamoktól kapott statisztikák, akkor 2008-ban nagyon komoly mennyiségű fejlesztési támogatás várható, és sikerülhet elérnünk a 2010-re és 2015-re kitűzött millenniumi célokat. Ezért kérte a Tanács a tagállamokat, hogy készítsenek gördülő, indikatív ütemterveket, annak érdekében, hogy megmutassák, hogyan képzelik el ODA-célkitűzéseik elérését.

Colm Burke (PPE-DE). - A fejlődő országokon belüli együttműködéssel kapcsolatban találkoztam egy esettel, ahol az EU 1,2 millió eurót juttatott egy etiópiai projektnek, és kiderült, hogy az etióp kormány 17% HÉA-t vetett ki rá. Azon tűnődöm tehát, hogy vajon elértünk-e bármilyen előrelépést a fejlesztési támogatásban részesülő, fejlődő országok kezelésében?

Az is érdekelné, hogy vajon a jelenlegi szakaszban kaptunk-e már valami jelzést a tagállamoktól arra vonatkozóan, hogy mekkora összegeket tartálékolnak a 2009. évi költségvetésükben a 2009. évi támogatási hozzájárulásokra. Okoz-e a sok országban tapasztalható gazdasági visszaesés támogatáscsökkenést, és az elnökség proaktív módon jár-e el a tagállamokkal szemben annak biztosítása érdekében, hogy ez nem történik meg?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Burke úr kérdésére vissza kell majd térnem, ha teljesebb választ szeretnék adni neki, mivel jelenleg nem rendelkezem információkkal a tagállamok 2009-es költségvetéséhez kapcsolódó javaslatokról. Én azt mondtam, hogy indikatív költségvetéseket kértünk. Az a javaslatom tehát, hogy később visszatérek Burke úr kérdésére, és a Tanács szolgálatai pontos információkat nyújtanak majd neki a 2009-es költségvetésről, amint sikerült megszerezniük – úgy tájékoztattak, hogy

jelenleg csak hiányos információkkal rendelkezünk. Ha Burke úr megengedi, hasonlóan járnék el Etiópiával kapcsolatban is; ellenőrzöm, hogy a támogatásra vonatkozó szabályokat a HÉA alkalmazásával kapcsolatban betartják-e?

Elnök. – A **Jim Higgins** által feltett 6. kérdés (H-0538/08)

Tárgy: Az EU csádi missziója

Kaphatnék-e naprakész tájékoztatást a Tanácstól a csádi EUFOR misszió telepítéséről? Felmerültek-e előre nem látható problémák, és ha igen, milyen fontos dolgokat tanultunk ebből a tapasztalatból?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Higgins úr, a Kelet-Csádban és a Közép-Afrikai Köztársaságban állomásozó EUFOR erőket alkotó három multinacionális zászlóalj mostanra tökéletesen harcképes. A körülbelül 3 200 egységből álló különítmény most már minden olyan feladatot el tud végezni, amivel a Tanács megbízta. Hadd emlékeztessen Önöket, hogy Albánia, Horvátország és Oroszország, amelyek hamarosan négy helikoptert telepítenek ezen a területen, ugyancsak ennek az erőnek a részét alkotják majd. Ukrajna is kezdett tárgyalásokat, de a mai napig ennél többet nem tett.

Mint tudják, honfitársuk, Patrick Nash tábornok a művelet parancsnoka, és a Tanács elnöksége szeretné kifejezni különleges tiszteletét a hozzáértéséért.

A Csádban és a Közép-afrikai Köztársaságban június 18. és 24. között lefolytatott közös EU/ENSZ értékelő missziót követően Javier Solana jelentést és ajánlásokat tett arra vonatkozóan, hogy az ENSZ-nek hogyan kellene nyomon követnie a műveletet. A Tanács ez év június 25-én jóváhagyta Solana úr jelentését, az Egyesült Nemzetek főtitkára pedig felhasználja azt a saját jelentéséhez, amelyet a Biztonsági Tanács a közeljövőben fog megvitatni.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az EUFOR telepítése óta pártatlan, független és semleges módon jár el. Hozzájárult ahhoz, hogy javult a biztonság Kelet-Csádban és a Közép-afrikai Köztársaság északkeleti részén. Az európai támaszpontoktól távol, meglehetősen ellenséges környezetben néhány hónap leforgása alatt felsorakozó EUFOR erő igen jelentős, és már megjelenésénél fogva is lefegyverző; őráratokat tartanak az egész területen, hogy segítsenek azt biztonságosabbá tenni, kíséretet biztosítanak az azt kérő humanitárius szervezeteknek, segítenek megnyitni a szállítási útvonalakat, kérésre védelmet nyújtanak bizonyos helyszíneknek, vagy alternatív megoldásokkal segítik feladataik végrehajtását. Végezetül hozzájárultak ahhoz is, hogy a helyi rendőrség aktívabban lépjen fel, és kibővítsé szokásos fellépési körét.

Az EUFOR megbízatásán belüli intézkedései és tevékenységei megfigyelhetők voltak idén június közepén, amikor a lázadók megtámadták Goz Beidát és Biltine-t, az EUFOR erők pedig humanitárius szervezetek mintegy 300 segítségét kérő munkatársát mentették ki, nyújtottak számukra menedéket és védelmet, megakadályozták továbbá a Goz Beida területén található piacon a fosztogatást. Nagyon hatékonyan reagáltak a közvetlen tüzelésre azok az ír csapatok, amelyek a lakóhelyük elhagyására kényszerülő emberek számára biztosítottak egy helyszínt.

Júliusban, amikor összetűzésre került sor Kerfiben a Dadjo és a Mouro közösségek között, az EUFOR felállított egy megerősített századot, hogy biztosítsa a területet és evakuáljon körülbelül 30 fő humanitárius dolgozót.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az EUFOR igen szorosan együttműködik az ENSZ Közép-afrikai Köztársaságban és Csádban működő MINURCAT missziójával, és mint említettem, ugyancsak szorosan együttműködik a humanitárius szervezetekkel.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Nem folytatódik-e a háború a kormány erői és a lázadó erők között az esős évszak végén? Meg tudja-e nekünk mondani a Tanács, hogy milyen egyéb városok hajlandók részt venni a misszióban csapatokkal, felszereléssel illetve pénzzel?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Az EUFOR nem vett részt a kormány és a lázadók közötti összecsapásokban, és kényszerrel arra, hogy feladatát abszolút pártatlanul hajtsa végre, teljes mértékben távol tartva magát a kormány és a lázadók közötti belső problémákból fakadó összetűzésektől. Megbízatását semleges módon teljesíti, anélkül, hogy beavatkozna Csád illetve a Közép-afrikai Köztársaság belügyeibe, és alapvetően arra törekszik, hogy segítsen javítani a biztonságot Csád keleti részén és a Közép-afrikai Köztársaság északkeleti részén. Valahányszor beavatkozott az általam említett összetűzésekbe és eseményekbe, azt azért tette, mert humanitárius missziók kerültek veszélybe. Azért avatkozott közbe, hogy megvédje ezeket a missziókat.

Colm Burke (PPE-DE). - Idén márciusban, a lázadók támadása után három héttel Csádban jártam. Hat napot töltöttem ott, ami alatt különböző csoportokkal találkoztam, és az egyik dolog, amit megállapítottam az volt, hogy tárgyalóasztalhoz kell ültetni a lázadó csoportok képviselőit. Azon gondolkodom, hogy volt-e ezen a téren bármiféle előrelépés akár az ENSZ, akár az Európai Unió részéről abban az értelemben, hogy jelenleg – ha jól tudom – 7 000 és 10 000 közé tehető azoknak a 18 év alatti embereknek a száma, akik fegyvert viselnek. Ha előrehaladást akarunk elérni, akkor a lázadó csoportokat valakinek tárgyalóasztalhoz kell ültetnie. Az érdekelne, hogy ebben az ügyben van-e bármilyen előrelépés?

Marian Harkin (ALDE). - Azt szerettem volna röviden megkérdezni a miniszter úrtól, hogy mit gondol ennek a misszióknak a jövőjéről? Ha jól tudom, márciusban kellene befejeződnie. Folytatódik-e véleménye szerint a misszió az UFOR zászlaja alatt mondjuk további hat hónapig, vagy esetleg az ENSZ zászlaja alatt megy tovább? Lát-e a miniszter úr lehetőséget arra, hogy a misszió márciusban befejeződjön? Mint mondtam, csak a misszió jövőjével kapcsolatos véleményére vagyok kíváncsi.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Burke úr és Harkin asszony kérdésére válaszolva azt hiszem, hogy minden okunk megvan arra, hogy büszkék legyünk a misszióra. Hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy ez a legnagyobb misszió, amit valaha telepítettek.

Harkin asszony kérdésére válaszolva azt mondhatom, hogy gyors átmenetet sürgetünk az Egyesült Nemzetek felé annak biztosítása érdekében, hogy a MINURCAT átvegye az EUFOR misszió szerepét. Az EU helyi helyszíni különleges képviselője, Torben Brylle nagykövet úr kapcsolatban áll a lázadó csapatokkal. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy minden rendben van.

Úgy vélem, hogy ez a misszió rendkívül fontos, és minden tőle telhetőt megtesz a lakóhelyük elhagyására kényszerülő emberekért, azokért az emberekért, akik szenvednek. Súlyos humanitárius tragédiával állunk szemben, ugyanakkor az is igaz, hogy a misszió még mindig nem rendelkezik elegendő forrással – mint azt folyamatosan hangsúlyozzuk és panaszoljuk –, és a Tanács nagyon szeretné ezeket a forrásokat megerősíteni, mielőtt az Egyesült Nemzetek átveszi a feladatot. Ez mindenképpen hosszú-távú vállalkozás. Harkin asszonynak válaszolva hadd mondjam el, hogy ezért jobban örülnénk az átadásnak, mint a meghosszabbításnak.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

A kérdések óráját ezennel berekesztem.

(Az ülést 19.05-kor felfüggesztik, majd 21.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

Alelnök

12. Mentelmi jog érvényesítésére irányuló kérelemmel kapcsolatos további teendők: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az európai ombudsman különjelentése az Európai Parlament számára a 3453/2005/GG számú vizsgálata tárgyában az Európai Bizottságnak készített ajánlástervezete alapján (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Petíciós Bizottság nevében Proinsias De Rossa jelentése (A6-0289/2008) a 3453/2005/GG számú panasz keretében az Európai Bizottságnak készített ajánlástervezetet követően az európai ombudsman Európai Parlament számára készített különjelentéséről (2007/2264(INI)).

Proinsias De Rossa, előadó. – Elnök úr, örülök, hogy itt lehetek ma este, habár jobban szerettem volna valamivel korábban sorra kerülni. De az a fontos, hogy ezt a jelentést megvitatja a Parlament.

Ez a jelentés egy hivatali visszasság miatt tett panaszról szól, amelyet a Bizottság ellen nyújtottak be. Az ügyet az európai ombudsman különjelentésén keresztül utalták az Európai Parlament hatáskörébe. Egy különjelentés Európai Parlamenthez történő utalása az utolsó érdemi lépés, amit az ombudsman megtehet annak érdekében, hogy kielégítő választ kapjon egy állampolgár számára. Ritka alkalom tehát, ha ilyen jelentés hozzánk kerül.

A Petíciós Bizottság nevében készült jelentésem helybenhagyja az ombudsman következtetését, miszerint az a tény, hogy a Bizottság – amint azt az ombudsman objektíven megállapította – éveken keresztül indokolatlanul nem foglalkozott a petíció benyújtójának panaszával, kimeríti a hivatali visszasság fogalmát.

Szeretném itt kiemelni, hogy ez a jelentés nem foglalkozik az európai jog tartalmával, csak azzal a móddal, ahogyan a Bizottság elmulasztotta a panasz kezelését, tehát szeretném jelezni, hogy nem fogadom el a GUE/NGL képviselőcsoport által ehhez a jelentéshez előterjesztett egyetlen módosítást sem, amely magához a jogszabályhoz kapcsolódó elemeket próbál bevezetni.

A Bizottsághoz 2001-ben benyújtott eredeti panaszban a panaszos, egy Németországban dolgozó orvos azt kérte, hogy a Bizottság indítson jogsértési eljárást Németország ellen, azt állítva, hogy az ország megsértette a 93/104/EK tanácsi irányelvet, közismert nevén a munkaidő irányelvet. Az eset arról szólt, hogy sértette az irányelvet az, ahogyan Németország az orvosok és kórházak tevékenységét illetően átültette ezt az irányelvet, különösen, ami ezeknek az orvosoknak az ügyeletben töltött idejét illeti. A panaszos véleménye szerint ez mind a személyzet, mind a betegek számára jelentős kockázatokkal járt.

Az ombudsman a panasszal kapcsolatban megállapította, hogy az a 15 hónap, amire a Bizottságnak szüksége volt ahhoz, hogy foglalkozni kezdjen az ügygel, hivatali visszasságnak minősül.

Időközben az irányelv helyes átültetését szolgáló új német jogszabály lépett életbe, és a Bizottság tájékoztatta a panaszost, hogy időre van szüksége ennek az új jogszabálynak a megvizsgálásához, hogy eldönthesse, összhangban van-e a közösségi joggal, és hogy hatékonyan kezelte-e a benyújtott panaszt.

Majd 2004-ben a Bizottság tájékoztatta a panaszost, hogy az eredeti irányelv módosítására irányuló új javaslatokat fogadott el, és a panaszt e javaslatok fényében fogja megvizsgálni. Egy évvel később, 2005-ben a panaszos ismét az ombudsmanhoz fordult, jelezve, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az ombudsman korábbi megállapításait.

Mivel a javaslat 2004-ben készült, nincsen arra utaló bizonyíték, hogy a Bizottság bármilyen további lépést tett volna az orvos panaszának további kivizsgálása érdekében. A Bizottság ahelyett, hogy a két lehetséges döntés valamelyikét választotta volna – vagyis hivatalos jogsértési eljárást indított volna vagy lezárta volna az ügyet –, semmiféle további lépést nem tett a vizsgálat ügyében. Valójában az a tény, hogy az irányelv módosítását tervezték (ami mellesleg azóta sem történt meg, pedig már 2008-at írunk), teljesen lényegtelen a panasz szempontjából. A közösségi jogban nem szerepel az a lehetőség, hogy hatályos jogszabályokat és ítéleteket figyelmen kívül lehetne hagyni azon az alapon, hogy új szabályokon gondolkodnak, és azokat esetleg be is vezetik.

Jelentésem arra is megkéri a Bizottságot, hogy készítsen egy listát azokról a tagállamokról, amelyeknek a jogalkotása nincsen összhangban a munkaidő irányelv minden rendelkezésével, megjelölve az ezzel kapcsolatban a Bizottság által tett intézkedéseket. A jelentés arra sürgeti a Bizottságot, hogy előjogainak megfelelően azonnal cselekedjen valamennyi esetben és minden olyan tagállamban, ahol a végrehajtás átültetése vagy a meglévő irányelvek végrehajtása nem felel meg a jogalkotó ág és az Európai Bíróság által megállapított jognak. A jelentést a Tisztelt Ház figyelmébe ajánlom.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, köszönöm, hogy megengedik, hogy elmondjam a véleményemet a képviselő felszólalásáról, és kifejtsem a véleményemet általánosságban is a megbeszélés tárgyát képező esetről. A munkaidő irányelvvel kapcsolatos panasz az Európai Bíróságnak a rendelkezésre állási idővel kapcsolatos SIMAP- és Jaeger-ügyekben hozott ítéletéhez kapcsolódik, amint az már elhangzott. Olyan kérdés ez, amivel az irányelv kifejezetten nem foglalkozik. Emellett sok tagállam úgy véli, hogy az Európai Bíróság értelmezése alapvető problémákhoz vezetett, és messzemenő hatása volt a közegészségügyi ellátás és a sürgősségi szolgálatok finanszírozására és szervezésére.

A Bizottság megkísérelte kezelni az ítéletek által okozott problémákat, ezért 2004-ben kiterjedt konzultációkat folytatott. Arra a következtetésre jutott, hogy az a megfelelő megoldás, ha módosítást javasol, amely egyértelművé tenné az irányelv alkalmazását a rendelkezésre állási idő illetve szabadidő terén. Ezt a módosítást a Bizottság 2004-ben terjesztette elő. Tekintettel arra, hogy ezek az ügyek kivételesen fontosak a közegészségügyi szolgáltatások szempontjából, a Bizottság 2004-ben úgy döntött, hogy nem indít jogsértési eljárást azokban az esetekben, ahol a javasolt módosítás megváltoztatná a jogszabályokat. A Bizottság elismeri, hogy ebben az esetben az eljárás szokatlanul hosszú ideig tartott, de ismertettem ennek az okait.

Tekintettel arra, hogy a meglévő vívmányok mindaddig hatályban maradnak, ameddig a javasolt módosítás hatályba nem lép, a Bizottság nyitva hagyta a kérdést, hogy hogyan kezelje a szóban forgó panaszt, és az

ehhez a témához kapcsolódó egyéb panaszokat is. Emellett indokolt esetekben jogsértési eljárást indított a munkaidő irányelvet érintő olyan panaszokkal kapcsolatban, amelyek nem estek a módosítás hatálya alá.

A Bizottság emellett minden tagállamban gondosan figyelemmel kíséri és elemzi a nemzeti szabályok ennek következtében végrehajtott módosításait, valamint a jogalkotók, a nemzeti bíróságok és a munkavállalók illetve munkáltatók képviselőinek reakcióit az Európai Bíróság döntéseire. Ez rendkívül fontos, mivel a jelentésben említett, szóban forgó panaszban megfogalmazott kérdések valójában nemcsak egy tagállamban időszerűek.

A Bizottság hamarosan – körülbelül két hónapon belül – benyújtja a Parlamentnek egy részletes jelentést a munkaidő irányelv végrehajtásáról mind a 27 tagállamra vonatkozóan, amely összetett és naprakész információkat tartalmaz a vívmányoknak való megfelelésről, beleértve a SIMAP- és Jaeger-ügyekben hozott ítéletet is. A jelentés reakciókat is tartalmaz számos, a jelenlegi jelentésben szereplő javaslatra.

Ami pedig általában a jogsértési eljárások kezelésével kapcsolatos következtetéseket illeti, a Bizottság azon a véleményen van, hogy tekintettel a panasz speciális körülményeire, és munkaidő irányelv rendelkezésre állási időt érintő változására, nem helyénvaló általános következtetéseket levonni a Bizottság által rendes körülmények között lefolytatott jogsértési eljárások kezelésére vonatkozóan. A Bizottsághoz benyújtott panaszok esetén a döntéshozatalra általában megfelelő az egyéves időtartam, ez azonban kifejezetten általános elvként került megfogalmazásra, amely nem feltétlenül vonatkozik minden esetre.

Alejandro Cercas, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök úr, biztos úr, a magam nevében beszélek, ugyanakkor a Foglalkoztatási Bizottság 34 tagja nevében is, akik tavaly májusban az erre a vitára általunk megfogalmazott saját kezdeményezésű jelentés mellett szavaztak. Valamennyien egyetértünk a jelentéssel, és nagyra értékeljük, amit De Rossa úr – aki maximális támogatásunkat élvezi – tett.

Néhány röpké másodpercben szeretnénk kijelenteni, hogy nemcsak az orvosok által ügyeletben töltött idő háttere és a munkaidő irányelv miatt aggódunk, hanem azért is, mert számunkra nyugtalanító helyzettel állunk szemben: európai polgárok nem kapnak választ, amikor tájékoztatást kérnek a Bizottságtól.

Másodszor, aggódunk, mert úgy tűnik, hogy a Bizottság tisztában van azzal, hogy joghézag keletkezik, amikor irányelvek módosítására irányuló eljárásokat kezdeményez.

A rendelkezésemre álló idő ugyan nagyon rövid, de el kell mondanom a biztos úrnak, hogy függetlenül attól, hogy mit gondolunk mi, vagy mit gondol a Bizottság az esetjogról vagy a hatályos jogszabályokról, köteles végrehajtani a Szerződéseket és előrelépni, és nincs joga függőben tartani semmiféle szabályt vagy bármit, ami hatással lehet a közösségi vívmányokra.

Mairead McGuinness, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretném megköszönni De Rossa úrnak a jelentését.

Nagyon figyelmesen hallgattam a Bizottság válaszát, és szeretném megismételni, hogy ez a jelentés arról szól, hogy a Bizottság hogyan kezelte egy panaszt. Bár a panasz tárgya nyilvánvalóan igen ellentmondásos és helyi jellegű volt, ugyanakkor mi itt ma este ebben a vitában arról beszélünk, hogy hogyan kezeli a Bizottság a panaszokat. Támogatjuk az ombudsman túlzott késedelemre vonatkozó következtetéseit, amelyet ma este ebben a Házban a Bizottság is elismert.

Hadd mondjam el a panaszokkal kapcsolatban, hogy az emberek azért lépnek kapcsolatba a Bizottsággal, mert problémájuk van, és valamiféle választ várnak – talán nem azonnali választ, de egész biztosan nem olyat, ami hónapokat és éveket vesz igénybe.

Figyelmükbe ajánlanék egy dolgot az Equitable Life-fal kapcsolatban, ahol enyhe szabályozást alkalmaztunk, és nem volt túlzottan egyértelmű, hogyan hajtják valójában végre a közösségi jogszabályokat – és láttuk, milyen szörnyű következményei lettek annak a bizonyos ügynek.

Végezetül van a Bizottság előtt egy folyamatban lévő panasz az ír tervezési törvény alkalmazásáról. A Bizottság kezdetben ugyan nagyon aktív és támogató volt, én azonban tartok ettől a mostani hallgatástól. Szeretnék abban az ügyben előrelépést látni.

Maria Matsouka, a PSE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, ennek a jelentésnek ugyan nincsen jogalkotási tartalma, mégis különösen fontos az európai jog értelmezése és fejlődése szempontjából. Ezért gratulálok az ombudsman kezdeményezéséhez, hogy megfogalmazta ezt a különjelentést, gratulálok továbbá

kollégámnak, De Rossa úrnak is, amiért kiállt amellett az álláspont mellett, hogy a Bizottság kizárólagos panaszkézelési jogköre nem engedi meg az önkényes értelmezéseket, különösen nem az állampolgárokkal szemben.

Szeretnénk, ha az európai polgárok bíznanak az Unióban, ez a bizalom pedig a jogukat megvédő jogszabályok bevezetésén, és mindenekelőtt azok helyes végrehajtásán alapul.

A Bizottságnak tiszteletben kellene tartania azt a szerepét, hogy ő a Szerződések őre, és nem szabadna hagynia, hogy a Tanács határozatait az európai jog felülvizsgálatakor akadályozzák, és ezáltal veszélyeztessék a meglévő jogszabályok végrehajtást. Emellett az EU-nak közvetlen hatállyal kellene bírnia, ahol ezt az eljárások megengedik.

A Bizottság köteles rámutatni, ha a tagállamok nem hajlandóak vagy nem tudják alkalmazni az európai jogszabályokat. Így egyrészt a polgárok megtanulják ellenőrizni, hogy nemzeti hatóságaik milyen mértékben tartják be európai kötelezettségeiket, ugyanakkor pedig a kormányoknak végre felelniük kell ezekért a kötelezettségvállalásokért.

Marian Harkin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak, De Rossa úrnak a kiváló jelentéséhez. A Petíciós Bizottság tagjaként mindig nagyon tudatában vagyok annak a ténynek, hogy sok uniós polgár számára mi vagyunk az EU arca. Amikor azt mondom, „mi”, akkor magára a Petíciós Bizottságra és a Bizottságra gondolok, amely szintén értékeli petíciókat. A szóban forgó esetben a panaszt gyakorlatilag figyelmen kívül hagyták, és az ombudsman ítélete az volt, hogy ez hivatali visszásságnak minősül.

Örömmel látom, hogy az előadó és a Petíciós Bizottság egyetért az ombudsman álláspontjával. Az európai polgároknak joga van elvárni, hogy a Bizottság, mint a Szerződések őre, biztosítja az európai jogszabályok időben és hatékony módon történő végrehajtását. Joguk van elvárni, hogy a válasz időben érkezzen és hatékony legyen, és bár a Bizottság saját hatáskörében döntheti el, hogyan jár el egy adott esetben – azaz, hogy indít-e jogsértési eljárást vagy sem –, azt nem teheti meg, hogy semmiféle álláspontot nem foglal el ésszerű időn belül, ahogy az ebben az ügyben történt.

Ami az 1. módosítást illeti, ezzel az üggyel foglalkozni kell, de nem a mostani jelentéssel együtt.

Végezetül csak egy személyes megjegyzés a Petíciós Bizottság munkájáról: sok polgár számára az az egyetlen kapcsolat az EU intézményeivel, hogy beküldenek egy petíciót. Létfontosságú, hogy ez a rendszer hatékonyan és átláthatóan működjön. A Bizottság része a folyamatnak, akárcsak a Parlament. Biztosítanunk kell, hogy hatékony források álljanak rendelkezésre a bizottság számára, hogy az hatékony módon és időben végezhesse el a munkáját.

A petíció benyújtójának helyébe kell képzelniünk magunkat, és az ő szemszögéből kell nézniünk a dolgot ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük ezt az esetet. Egyénekként vagy kis csoportokként szállnak szembe a rendszerrel. Ha a rendszer nem válaszol hatékonyan, akkor számukra csak egy bürokratikus rémálom lesz, ez pedig elidegeníti a petíció benyújtóját és valószínűleg mindenki mást, akivel beszélnek a dologról. Ez olyasmi, amit a nagyközönség és az EU érdekében nem szabad megtenniük.

Marcin Libicki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, ma az Unió a Nemzetek Európájáért képviselőcsoport nevében szólalok fel, de a Petíciós Bizottság elnökeként is. Örülök, hogy akik ebben a témában eddig felszólaltak, ennek a bizottságnak a tagjai, ahogyan a mai eljárásban elnöklő elnök is. Így ezek a kérdések számunkra nagyon ismerősek.

Hölgyeim és uraim, a Proinsias De Rossa – akinek gratulálok ehhez a kiváló dokumentumhoz – által készített mai jelentés oka az európai ombudsman jelentése, akivel mi, mint az Európai Parlament Petíciós Bizottsága állandó jelleggel együtt dolgozunk. Együttműködésünk az európai ombudsmannal rendkívül kielégítő. Valamennyien napi kapcsolatba kerülünk a munkájával, mivel a Petíciós Bizottság az a testület, amelyet a Parlament az ombudsmannal való kapcsolattartásért felelőssé tett.

Mindannyian, akik erről a témáról beszélünk, tudatában vagyunk annak, hogy az eljárások hosszadalmas volta rémálom az európai intézmények számára, így nyilvánvalóan rémálom Európa polgárai számára is. Ennek megfelelően fel kell kérniük az Európai Bizottságot, hogy tegyen meg minden erőfeszítést annak érdekében, hogy valamennyi rá rótt kötelezettségnek gyorsabban tegyen eleget.

Szeretném kiemelni a Proinsias De Rossa-jelentés kritikus pontját, nevezetesen az első bekezdést, amely kijelenti, hogy „az Európai Parlament támogatja az európai ombudsman Bizottságnak szóló ajánlását.” A

Parlament támogatja az ombudsman ajánlását, mint általában, mivel – mint általában – kéréseit és érveit megalapozottnak találjuk.

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy először is a biztos úrhoz szóljak. Biztos úr, Ön ma reggel megpróbálta elmondani nekünk, milyen nagyszerű programja van a Bizottságnak az európaiak számára; olyan program, amely jó munkahelyeket kínálna nekik és megmutatná az EU szociális arcát. Amikor azonban a tényleges cselekvésre kerül a sor, a Bizottság kihátrál.

A mostani eset egy német orvos panaszáról és a válaszképpen hozott intézkedésről szól. Egész egyszerűen arról volt szó, hogy legalább felül kellett volna vizsgálni az Európai Unióban meglévő, a munkaidőre irányadó minimumnormáknak való megfelelést. A Bizottság még erre sem volt képes. Az Önök reakciója igen távol állt attól, amit az ember a Szerződések őretől elvárna. Éveken át semmit nem mondanak, majd még enyhítenek is a normákon. Ez az, amit a lakosság a jogai elárulásának érez. Ezzel a hallgatással és a munkaerő irányelv módosításaival súlyos kárt okoztak az európai uniós projektnek. Ezt egyértelművé kell tenni.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Elnök úr, a polgárok által benyújtott panaszok fontos információforrásként szolgálnak a közösségi jog megsértéséről. A tárgyalt eset, amely már hét éve húzódik, arról szól, hogy a német kormány nem hajtotta végre helyesen a munkaidő szervezés bizonyos aspektusait szabályozó irányelvet (a 93/104/EK irányelvet hatályon kívül helyező és az annak helyébe lépő 2003/88/EK irányelvet). Az ombudsman véleménye szerint hivatali visszasságnak minősül az a tény, hogy az Európai Bizottság nem adott tényleges választ.

Aggodalomra ad okot az az indokolatlanul hosszú, esetenként több éves időtartam, amelyre a Bizottságnak szüksége van ahhoz, hogy a tagállamok által elkövetett hanyagság esetében elkészítse a választ, akárcsak azoknak az eseteknek a magas száma, amikor a tagállamok elmulasztják betartani az Európai Bíróság ítéleteit. Az ilyen gyakorlatok aláássák a közösségi jog következetes alkalmazásába vetett hitet, hiteltelenné teszik az Európai Unió céljait, és megingatják a polgároknak az uniós intézményekbe vetett bizalmát. A polgárok panaszait olyan módon kell kivizsgálni, hogy az összhangban álljon a helyes igazgatás elveivel. A panaszokat hatékonyan, és a lehető legrövidebb időn belül ki kell vizsgálni.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, a munkaidő szervezését érintő panaszok a sürgős ügyek közé tartoznak. Gondoljunk csak bele, mi történhet, ha a munkaidőre vonatkozó szabályokat az orvosok esetében megszegik: ez oda vezethet, hogy egy sebésznek 23 órás ügyeletet követően el kell végeznie egy bonyolult műtétet. Számos olyan szakma létezik, ahol a helytelen munkaidő szervezés életet veszélyeztethet. Különösen fontos tehát, hogy a panaszokkal ésszerű időn belül foglalkozzanak.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, két észrevételem van. Először is támogatom, amit Harkin asszony az erőforrásokkal kapcsolatban mondott. Elképzelhető, hogy a Bizottságban az erőforrásokkal van probléma. Ha ez így van, akkor tudnunk kellene róla.

Másodszor, igen eltökéltnak kell lennie egy polgárnak ahhoz, hogy kitartson egy olyan panasz mellett, amiről nem vesznek tudomást, és aggódom azért a sok emberért, akinek nincsen ideje, forrása és talán képessége sem ahhoz, hogy folyamatosan küzdjön a rendszer ellen. Vajon hányan buknak el a küzdelemben – vezetnek erről egyáltalán valamiféle nyilvántartást?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, szeretnék kiemelni néhány alapvető pontot, amelyekkel – véleményem szerint – még foglalkoznunk kell.

A jelen esetben egyetlen panaszról van szó. Ez a panasz nem tekinthető általános szabálynak, hiszen alapvető és egyik legfontosabb kötelességünk időben reagálni a polgárok kezdeményezéseire. Úgy gondolom, hogy ha közelebbről megnézzük a napirend terjedelmét, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy a Bizottság ezekben az esetekben nagyon precízen jár el.

Ez az eset kivételes volt abban az értelemben, hogy annak következményei összességében több tagállamot is érinthettek volna. Ezért a Bizottság 2004-ben élt a mérlegelési jogával, és az ismert módon járt el. Most visszatekintve úgy vélem, hogy az idő nem azt igazolta, hogy ez lett volna a legjobb döntés, de olyan döntés volt, amelyet a Bizottság saját döntési jogkörében meghozhatott.

Azt szeretném mondani, hogy normális ütemben járunk el az olyan jogsértési esetekben, ahol a munkaidő irányelvhez kapcsolódó kérdésekben nem tartják be a jogszabályokat, mivel – mint azt már említettem – bármi is volt az oka a döntésnek, az idő bizonyította, hogy nem ez volt a legjobb döntés.

Proinsias De Rossa, előadó. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki ma este itt maradt és részt vett ebben a vitában, szeretném továbbá megköszönni a biztos úrnak a vitára adott válaszát. Örömmre szolgál, hogy elismerte, hogy valóban kivételesen nagy késedelemről volt szó, és hogy talán nem volt helyénvaló, hogy ez a késedelem bekövetkezett.

Továbbra is van ugyanakkor véleménykülönbség a Petíciós Bizottság és az ombudsman között azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság hogyan értelmezi azt a jogát, hogy nem foglalkozik egy panasszal, ha úgy gondolja, hogy nem kell vele foglalkoznia. Úgy véljük, hogy ez a mérlegelési jog nyolcévi késedelemre nem terjed ki, márpedig itt erről beszélünk.

Örömmel hallottam a biztos úr bejelentését, hogy két hónapon belül közzétesznek egy jelentést, amely áttekinti majd a valamennyi tagállam általi megfelelést, többek között a ma este tárgyalt panasz vonatkozásában is.

Úgy vélem, hogy ha a Bizottság korábban cselekedett volna, akkor hamarabb eljuthatott volna a munkaidő irányelv módosításához, és ezzel esetleg már korábban megelőzhető lett volna az a kockázat, amelyet ezekben az években a kórházi egészségügyi szolgáltatások területén a betegeknek, sőt, az orvosoknak és nővéreknek is el kellett szenvedniük, miközben a munkaidejük és ügyeleti idejük akár a heti 100 órát is elérte.

Úgy gondolom, hogy a témában folytatott vita rávilágít a jelenlegi jogsértési eljárások gyengeségére, és arra, hogyan lépnek működésbe politikai megfontolások és forrás-szemponatok olyan kényes kérdésekben, amelyekkel nem annyira a politikai érzékenység, mint inkább a jog szerint kellene foglalkozni.

Végezetül el kell mondanom, hogy rendes körülmények között az ilyen panaszok az ombudsman és az ügynökség, a Bizottság vagy a Tanács között kerülnek elintézésre, aki ellen a panaszt benyújtották. Nagyon ritka eset, hogy ezzel az ügygel itt, ebben a Házban kelljen foglalkozni. Ritkán fordul elő, hogy felkérjék a Tisztelt Házat az ombudsman által a Bizottság ellen hozott döntés támogatására. Rendkívül sajnálatosnak tartom, hogy ezt kell tennünk, de sajnos ez a helyzet.

Szeretném tehát, ha a biztos úr majd valamikor jelezné, elfogadná és elismerné, hogy elfogadta azt, hogy a késedelem elfogadhatatlan volt; szeretném továbbá hallani, amint elkötelezi magát olyan eljárások életbe léptetése mellett, amelyek biztosítják, hogy többé egyetlen panasz sem húzódhat el ilyen hosszú ideig.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap délelőtt 11-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk).

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Elnök úr, elborzadva olvastam De Rossa úr jelentését a Németország ellen az orvosok munkaidejével kapcsolatos rendelkezések miatt benyújtott panaszról.

Teljes mértékben tehetetlen ügyintézésre vall, ha az Európai Bizottság egy petíció benyújtó panaszával csak több évi teljesen indokolatlan késedelemmel tud foglalkozni. Az eset nyilvánvaló visszaélés azzal a mérlegelési jogkörrel, amelyet a Bizottság kötelezettségei értelmezése során gyakorolhat. Úgy tűnik, hogy a Bizottság a mérlegelési jogköre gyakorlása helyett teljesen önkényes módon járt el.

Itt az ideje, hogy a Bizottság előálljon és elmondja, hogy a jövőben hogyan képzei el a panaszok azonnali és hatékony kezelését.

Köszönöm!

14. A nők és férfiak közötti egyenlőség – 2008 (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében Iratxe García Pérez jelentése (A6-0325/2008) a nők és férfiak közötti egyenlőségről - 2008 (2008/2047(INI)).

Iratxe García Pérez, előadó. – (ES) Elnök úr, biztos úr, felszólalásomat azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok a Bizottságnak a férfiak és nők közötti egyenlőségről készült 2008. évi jelentéséért, amely átfogó szemlélettel közelíti meg mind a nemek közötti egyenlőség érvényesítését érintő politikákat, mind a különös, a pozitív megkülönböztetést biztosító eszközöket. Kétségtelen, hogy a Bizottság jelentése munkaanyagokon alapul, mégis sok olyan egyéb kérdés és nehéz helyzet kimaradt belőle, amellyel a nők találják szembe magukat, így ezért ezeket megpróbáltuk belevenni ebbe a parlamenti jelentésbe.

Szeretnék valamennyi kollégámnak is köszönetet mondani, akik azon fáradoztak, hogy segítsenek tökéletesíteni az eredetileg előterjesztett jelentést. Mindannyian egyetértünk abban, hogy az előrelépés ellenére még sok a tennivalónk.

Ezzel kapcsolatban jegyzem meg, hogy az önelégültség talán a legnagyobb ellenségünk. Ha nem vagyunk tisztában az előttünk álló kihívásokkal és a ránk váró munkával, akkor nehéz lesz előrelépünk az egyenlőséghez kapcsolódó területeken.

A jelentés szemléletmódjának alapja a nemek közötti egyenlőség érvényesítésének elve, és a jelentés több olyan témát is felvet, amelyek kihatnak erre az elvre. Mindegyik fontos, és egyiket sem szabad figyelmen kívül hagynunk: a nők munkaerő-piaci integrációja, a családon belüli erőszak, a nők helyzete az oktatásban, a családi élet és a munka egyensúlya, valamint az olyan sérülékeny csoportok, mint például a bevándorló nők és a fogyatékkal élők. Valamennyi felsorolt szempontot figyelembe kell venni, és mindegyik kimerítő tanulmányozást és elemzést érdemel, de a rendelkezésemre álló időben szeretnék az általam legfontosabbnak tartott szempontokra összpontosítani.

A családon belüli erőszak napjaink legnagyobb társadalmi csapása nemcsak Európában, hanem az egész világon. Olyan társadalmi igazságtalanság ez, amelynek keretében a nőket, csak mert nők, bántalmazzák a férfiak, mivel a sovíniszta értékek még mindig nagyon mélyen gyökereznek a társadalmunkban.

Ösztönöznünk kell ezért a tagállamokat olyan jogszabályok meghozatalára, amelyek felveszik a harcot ezzel a súlyos társadalmi problémával. Nagyon jó példát kínál Spanyolország, ahol néhány évvel ezelőtt a családon belüli erőszak elleni törvény a nemzeti jogrend része lett; elismeri a bántalmazott nők jogait, és megelőzéstől az érintett nők kezeléséig és újbóli integrációjáig, mindenre kiterjedő átfogó politikát hajt végre.

Ami a nőket és a munkaerőpiacot illeti, tisztában kell lennünk azzal, hogy még nagyon messze vagyunk a lisszaboni stratégia célkitűzéseinek az elérésétől. A nők foglalkoztatottsága javult, de a nők munkanélküliségi adatai még mindig lényegesen rosszabbak, mint a férfiakéi, politikai intézkedéseket kell tehát tennünk mind az Európai Bizottságon, mind a tagállamokon keresztül, amelyek elősegítik, hogy a nők a férfiakéval azonos feltételek mellett lépjenek be a munkaerőpiacra.

További tény, ami felett nem lehet elsiklani, a bérkülönbségek problémája; a különbség 2003 óta 15%. Komolyabb intézkedésekre van szükség, amelyekkel a vállalkozások és a szakszervezetek is egyetértenek.

Javasoljuk továbbá a jelentésben, hogy a közösségi intézmények és a tagállamok nyilvánítsák február 22-t a nemzetközi egyenlő bérezés napjává. Egy nőnek évente 52 nappal többet kellene dolgoznia ahhoz, hogy ugyanannyit keressen, mint egy férfi.

Ami a munka/magánélet egyensúlyát illeti, változtatnunk kell azon, hogy jelenleg a nem hivatalos gondozók 85%-a nő. Több közérdekű szolgáltatásra van szükségünk, amelyek vállalják a gyermekgondozást és az eltartottak gondozását.

Hasonló módon a nők közéletben való részvételét illetően is ösztönöznünk kell azokat a kezdeményezéseket, amelyek növelik a nők részvételét a különböző társadalmi szervezeteken, szakszervezeteken és politikai pártokon keresztül. A választási kvótarendszerek bevezetése döntő lépés volt, amit folytatni kell a demokráciában az egyenlőségre való törekvésünk során.

Vannak egyéb lényeges szempontok is, mint például az oktatáshoz való hozzáférés, a társadalmi sztereotípiák megdöntése, a vidéki közösségekben élő nőket érintő kérdések és nehézségek, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül. Ezért össze kell fogunk. Szorosan együtt kell működnünk a különböző szervezetekkel, és valóra kell váltanunk a férfiak és nők közötti egyenlőség európai uniós alapelvét, mert ily módon juthatunk közelebb ahhoz az Európához, ahol több a jog és nagyobb a társadalmi igazságosság.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Bizottság örömmel fogadja a jelentést, valamint az Európai Unióban a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló állásfoglalásra irányuló indítványt. A jelentés elfogadásával a Parlament hangsúlyozza elkötelezettségét a nők és férfiak közötti egyenlőség iránt, és megerősíti a Bizottság megközelítéséhez nyújtott parlamenti támogatást. Szeretnék köszönetet mondani elsősorban az előadónak, Garcia Pérez asszonynak, amiért támogatta az Európai Bizottság által ezen a téren megtett intézkedéseket.

A nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Unió alapvető értékei közé tartozik. Olyan terület ez, ahol Európa sokszor a társadalmi fejlemények előtt járt. Az elmúlt években fontos és ambiciózus kezdeményezések indultak el ezen a téren. A Bizottság tervet fogadott el a nők és férfiak közötti egyenlő státusz elérésére, ezzel

is hangsúlyozva, hogy kész minden eszközt bevetni annak érdekében, hogy Európa minden téren közelebb kerüljön a nők és férfiak közötti valódi egyenlőséghez.

A Bizottság megjegyzi továbbá, hogy a Parlament állásfoglalásra irányuló indítványa kiemel bizonyos témákat, amelyek a terv prioritásai között szerepelnek. Ide tartozik a nők munkaerő-piaci helyzete, a munka és magánélet egyensúlya, a vezető beosztásokhoz való kiegyensúlyozott hozzáférés, valamint a nők elleni erőszak megszüntetését szolgáló küzdelem. Ez a megközelítés összhangban áll a Bizottság e téren folytatott politikájával, és olyan témákat tartalmaz, amelyeket a 2008. évi jelentés kiemelten kezelt.

Igaz ugyan, hogy szemmel látható fejlődést értünk el a nők és férfiak közötti egyenlőség területén, de még fontos feladatok várnak ránk. Folytatnunk kell az erőfeszítéseinket, és meg kell erősíteniünk a jogalapot.

A Bizottság osztja az előadónak azt a nézetét, hogy a nők és férfiak közötti egyenlőség elérésében központi szerepe van a munka és magánélet egyensúlyának. Tisztában vagyunk azzal, hogy elsősorban a nők felelőssége a család és az otthon. Ez az oka, hogy a nőknek a férfiaknál gyakrabban kell megszakítaniuk tanulmányaikat és karrierjüket, és nagyon gyakran előfordul, hogy nem is tudják folytatni. A nők foglalkoztatásának növeléséhez tehát elengedhetetlen, hogy hozzáférhessenek színvonalas és megfizethető gyermekgondozáshoz. A Bizottság az elkövetkező hetekben terjeszt majd elő egy jelentést az ezen a téren elért eredményekről.

A Bizottság 2006-ban és 2007-ben konzultációkat folytatott a munkavállalók és a munkáltatók képviselőivel a munka és magánélet egyensúlyának kérdéséről. 2008 júliusában jelezték azt a szándékukat, hogy szeretnének tárgyalni a szülői szabadságról. A Bizottság ebben a témában jelenleg nem nyújt be javaslatot.

A Bizottság a közeljövőben tervezi egy, a munka és magánélet egyensúlyáról szóló kezdeményezés-csomag előterjesztését, nevezetesen egy jelentést a gyermekgondozásról, egy, a szülési szabadságról szóló irányelv módosítására irányuló irányelvtervezetet, és az 1986. évi, segítő házastársakról szóló irányelv módosítására irányuló irányelvtervezetet. Elfogadhatatlan a segítő házastársak jelenlegi helyzete a mezőgazdaságban és egyéb olyan ágazatokban, ahol családi vállalkozások működnek. Elfogadhatatlan, hogy bizonyos országokban a családi vállalkozásban rendszeresen dolgozó embereknek nincsen semmiféle joga társadalombiztosításra, és hogy a házasság felbontása, a kenyérkereső halála vagy pénzügyi gondok esetén igen nehéz helyzetben találják magukat.

Az egyenlőségi politika alapvetően fontos szerepet játszik az ellenkező nem ellen elkövetett erőszak megelőzésében és leküzdésében, mivel az a férfiak és nők közötti egyenlőtlen erőviszonyokon alapul. A nemen alapuló erőszak elleni hatékony intézkedések ugyanakkor hozzájárulnak a nők jogainak védelméhez a társadalomban, és előmozdítják az egyenlőséget.

A nők ellen elkövetett erőszak elfogadhatatlan. Az erőszak, a lányok szexuális zaklatása, a munkára kényszerítés vagy szexuális kizsákmányolás céljából folytatott nőkereskedelem, a családon belüli erőszak, a munkahelyi zaklatás és a hagyományos illetve elcsúfító gyakorlatok – mint például a nemi szervek megcsonkítása – károsítják a nők egészségét, szabadságát, méltóságát valamint fizikai és érzelmi sérthetetlenségét. Beavatkozásainknak alaposnak és rendkívül hatékonyaknak kell lenniük, különösen azokban az esetekben, amikor a nők elleni erőszakot nemzetközi szervezett bűnözés – például emberkereskedelem – keretében követik el.

A Bizottság ezért úgy véli, hogy a 2009. évre szóló munkaprogramja részeként felülvizsgálja és átírja az emberkereskedelemre, a kizsákmányolásra és a gyermekek szexuális zaklatására vonatkozó jogszabályokat; utóbbi borzalmas bűncselekmény, amelyet elsősorban lányok ellen követnek el.

Befejezésül szeretném elmondani, hogy az egyenlőségi politika alapvető szerepet tölt be a gondolkodásmód és a magatartás megváltoztatásában. Kulcsszerepe van tehát abban, hogy a nők és férfiak egyenlőségét ne csak jogilag, hanem a valóságban is biztosítsuk. A Bizottság ezért örömmel fogadja a kapott támogatást, amit az Európai Parlament ezen az állásfoglalásra irányuló indítványon keresztül nyújt.

Marian Harkin, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, először is azt szeretném mondani, hogy ez egy nagyon átfogó jelentés, amely sok olyan témát kiemel, amelyekkel a nők és férfiak közötti egyenlőség biztosítása érdekében foglalkozni kell.

Különösen örülök annak, hogy a jelentés foglalkozik a nők elleni erőszak kérdésével, mert túl sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy a nők elleni erőszak női kérdés, pedig valójában társadalmi kérdés, és reményünk sem lehet a megszüntetésére addig, amíg nem társadalmi kérdésként kezeljük.

Egyetértek továbbá az előadóval és a szegénység feminizációjáról, valamint a különös kockázatnak kitett csoportokról szóló kijelentésével, akárcsak azzal, hogy központi kérdés a nyugdíjhoz és a szociális jóléti juttatásokhoz való egyenlő hozzáférés biztosítása.

Ezzel összefüggésben szerettem volna látni, hogy bekerül a véleményem 14. bekezdése, ahol pontosan erről van szó a gondozók vonatkozásában. Tekintve, hogy 2030-ra az aktív és inaktív emberek aránya 2:1 lesz, a családi gondozók szerepének jelentősége felértékelődik, és tekintettel arra, hogy már most 100 millió gondozó van az EU-ban – férfiak és nők, de döntő többségében nők –, akik nem rendelkeznek megfelelő hozzáféréssel a szociális jóléti juttatásokhoz illetve nyugdíjhoz, biztosítanunk kell, hogy nem ez a gondozói generáció lesz a szegényebb, idősebb emberek következő generációja, akik hozzájárulnak majd a szegénység feminizálódásához.

Végezetül egy személyes megjegyzés a 9. bekezdéshez, amely nem tükrözi a Foglalkoztatási Bizottság véleményét: a szöveget véleményem szerint módosítani kellene olyan értelemben, hogy az jelentse ki, hogy az abortusz kérdésének megítélésében tiszteletben kell tartani a nemzeti jogalkotási folyamatokat. A Maastrichti Szerződésnek van egy jegyzőkönyve, amely biztosítja, hogy az uniós jog nem hatálytalanítja az ír alkotmánynak a magzat védelméről szóló 40.3.3 cikkét.

Írorszában a Lisszabonnal kapcsolatos vita során sok állampolgár mondta nekem, hogy az EU megpróbálja majd elérni, hogy Írorszában is legyen abortusz. Hiába mondtam, hogy erről szó sincs, sokan mégis azt állították, hogy a Parlament erőlteti ezt a kérdést, ezért úgy gondolom, hogy szándékainknak világosnak kell lenniük. A kérdés nem az, hogy ki hogyan vélekedik az abortuszról. Az én véleményem valószínűleg más, mint az előadóé, de nem ez a lényeg. A kérdés lényege a szubszidiaritás, és a polgároknak – bármi legyen is az álláspontjuk az abortuszról – erre építeniük kell tudni. Úgy gondolom, hogy ezt itt a Parlamentben is mindannyiunknak tiszteletben kell tartania.

Maria Badia i Cutchet, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök úr, először is szeretnék gratulálni az előadónak ahhoz, hogy helyes megközelítést választott a férfiak és nők közötti egyenlőségről szóló jelentés megfogalmazásakor.

A Kulturális Bizottság előadójaként szeretném kiemelni bizottságunk főbb megjegyzéseit, amelyek természetesen a mi hatáskörünkön belül lévő területekhez kapcsolódnak, azaz az oktatáshoz, kultúrához, sporthoz és kommunikációhoz.

Először is javasoltuk az egyenlő magatartás ösztönzését az iskolákban, és a bizonyos médiumokban még mindig igen elterjedt nemi sztereotípiák felszámolását; intézkedések meghozatalát a munkaerő szegregációjának megváltoztatására az iskolarendszer különböző szakaszaiban, hogy mindkét nembeli tanárok egyformán megtalálhatók legyenek mindegyik szakaszban; mindenféle nemi alapú bérezési megkülönböztetés megszüntetését az oktatás, a kultúra, a sport és a kommunikáció területén; és a nők nagyobb részvételének az ösztönzését azoknak az ágazatoknak a vezető testületeiben, ahol a nők kisebbségben vannak.

Amint azt az előadó már említette, messze van még az út vége. Eszembe jut Machado néhány sora, aki azt mondta: „Utazó, nincsen út előtted, az utat a te lábad nyoma hagyja”, mert, barátaim, az egyenlőség már az érte folytatott küzdelmünk során is megvalósul.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, képviselőcsoportom nevében gratulálok a bizottságnak a jelentéshez. Jár a gratuláció képviselőtársamnak is, amiért kifejezésre juttatta jelentésében a Parlament véleményét, annak ellenére, hogy bizonyos pontokon módosításokat javasoltunk, részben javító szándékkal, részben hogy a Parlament jelentésén keresztül jelezzük, hogy elismerjük mindazt, ami az egyenlőségre vonatkozó ütemterv alapján és a nemek közötti egyenlőségről szóló paktum alapján történt.

Jelentős, mennyiségileg mérhető sikereket értünk el. Az intézkedések végrehajtásának minősége terén még javulnunk kell. Az arányosság elvén alapuló szankciók bevezetésével, az egyes tagállamokban panaszkezeléssel foglalkozó testületek kinevezésén keresztül kell biztosítani a hatékony végrehajtást és a kiterjesztett jogi védelmet.

Fenn szeretnénk tartani a szubszidiaritás és a szabad választás elveit is. Ami a családban végzett munka és a szakmai karrier összeegyeztetését illeti, nem szeretnénk, ha a biztosítás csak a dolgozó nőkre terjedne ki. A biztosítást ki kell terjeszteni a munkanélküliekre is, akik úgy döntenek, hogy kizárólag a háztartást vezetik, a szabadfoglalkozásúakra és azokra is, akik önálló vállalkozóként dolgoznak a családi vállalkozásokban.

Szeretnénk megerősíteni a szülési és a családi szabadságot. Azt reméljük, hogy a közlemény, amit a Bizottságtól várunk, jó javaslatot kínál nekünk erre vonatkozóan.

Mivel a nők többet tanulnak és dolgoznak, megérdemlik, hogy mindenfajta szolgáltatásért megkapják a fizetségüket.

Zita Gurmai, a PSE képviselőcsoport nevében. – (HU) Köszönöm, tisztelt elnök úr! Biztos úr! Kedves képviselőtársaim! A nemek közötti esélyegyenlőség megteremtésének útján rendkívül fontosak a Bizottság rendszeres értékelései, amelyek alapján egyértelmű képet kapunk a tényleges helyzetről. Špidla biztos úr elkötelezettsége ez ügyben jól ismert. A nemek közötti esélyegyenlőségről először öt éve készült jelentés, mára már joggal várhatunk eredményeket. A 2008-as nemek közötti esélyegyenlőségről készített jelentés szerint tapasztalhatók előrelépések, ám sajnos olyan megfagyott területeket is megemlít, ahol elmozdulás szinte nem tapasztalható.

A nemek közötti bérszakadék az elmúlt öt évben 15%-on stagnált, említette képviselőtársam, 54 napot jelent, ez jelenti a február 22-ét, amit említett. A női-férfi arány továbbra is kedvezőtlen a döntéshozatalban, a médiában a nőkről sugallt kép előnytelen. A legnagyobb probléma az, hogy épp a foglalkoztatás területén és az azzal összefüggő kérdésekben nincs jelentős előrelépés, holott ezek lennének igazán kulcsfontosságúak, egyrészt az EU demográfiai kihívásai, másrészt a gazdasági növekedés, valamint az esélyegyenlőség biztosítása miatt. E kiemelt prioritások határozottan a nők munkaerőpiacra való fokozottabb bevonását követelik meg.

A Lisszaboni Stratégia mennyiségi sikere a megteremtett 12 millió új munkahely, amelyből 7,5 milliót nők tölthetnek be, nem jelent egyúttal minőségi javulást. A kényszerű rész munkaidő, a tervezett 65 órás munkahét, a horizontális és vertikális munkaerőpiac, a szegregáció sajnos ahhoz vezetnek, hogy a munka és a magánélet összeegyeztethetősége továbbra is megoldatlan kérdés, amelyet a gyermekgondozási intézmények hiánya tovább fokoz. További összehangolt stratégiák és módszerek kidolgozását és hatékony gyakorlati megvalósítását, valamint a tényleges politikai támogatást tartom szükségesnek a tagállamok részéről. Gratulálok a képviselő asszony munkájához, kiváló teljesítményt nyújtott.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, először is természetesen szeretném megköszönni barátomnak és kollégámnak, Iratxe Garcíának a jelentéssel kapcsolatban végzett munkáját; úgy vélem, hogy ez a jelentés fontos és teljes munka. Szeretnék továbbá kiemelni legalább négyet a jelentésben felvetett és az előadó felszólalásában megemlített pontok közül, amelyek a képviselőcsoportom számára is fontosak.

Először is, szükség van európai intézményekre ahhoz, hogy egy lépéssel előbbre jussunk, tekintettel a jelenlegi sovínizta erőszakhullámra, és előrelépés alatt egyaránt értem a jogalkotást és egy olyan világos jogalap létrehozását, amely lehetővé teszi a nők elleni erőszak minden formája elleni küzdelmet; ebbe beletartozik például a nemi alapú üldöztetés miatti menedékjog elismerése.

Másodszor, a nők döntéshozatalban való fokozottabb részvételének biztosítása érdekében minden intézménynek és politikai pártnak tanulmányoznia kell ezt a kérdést, és különös intézkedéseket kell tenniük; itt még a választási kvótákat sem zárjuk ki.

Harmadszor, fontos, hogy egyszer és mindenkorra elismerjük, hogy a nők teljes emancipációjának biztosításához a nőknek kell meghozniuk a döntést saját szexuális és reprodukciós egészséghez fűződő jogokról.

Negyedszer, miközben sajnálatunkat fejezzük ki, hogy az elmúlt években nem volt előrelépés a nők és férfiak közötti bérkülönbségek – a közismert bérszakadék – felszámolásában, létfontosságúnak tartjuk, hogy a Bizottság és a tagállamok értékeljék azokat a stratégiákat és intézkedéseket, amelyek a szociális érdekelt felekkel együtt lehetővé tennék, hogy javítsunk a helyzeten.

Eva-Britt Svensson a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, én is szeretnék gratulálni az előadónak ehhez a jelentéshez, és azt teljes mértékben támogatom. Támogatom a Figueiredo asszony által előterjesztett, a munkaerőpiacot érintő módosításokat is. Csak egy perc felszólalási időm van, ezért nem hozakodom elő speciális politikai kérdésekkel. Csak egy dolgot szeretnék mondani, amit szerintem érdemes kiemelni.

Az előadó különböző intézkedéseket sorol fel, amelyeket meg kell tenni ahhoz, hogy megvalósítsuk a nők és férfiak közötti egyenlőséget. A felsorolása összesen 45 tételt eredményez. Ismétlem: 45 tételt! Az EU-ban és tagállamaiban, amelyek már régóta azt állítják, hogy prioritásként kezelik a férfiak és a nők közötti egyenlő jogokat, ez a jelentés 45 különböző területet sorol fel, amelyek változtatásra szorulnak. Nem is kell többet

mondanom, csak annyit, hogy igent mondok a jelentésre, és mindenekelőtt igent az azonnali konkrét lépésekre!

Urszula Krupa, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, véleményem szerint a jelentés fontos eleme az a felhívás, miszerint meg kellene könnyíteni a munkavállalók számára a munkába való visszatérést, miután a karrierjük szülesi vagy szülői szabadság miatt megszakadt, és fel kellene számolni a díjazás és az oktatás terén fennálló egyenlőtlenségeket.

Mindamellet nehéz elfogadni, hogy közvetlen oksági kapcsolat áll fenn a sok embert érintő életproblémák és a között a tény között, hogy valaki nő. Ha a társadalmi életet a nemek csatájának tekintjük, és a korábbi osztályharc mintájára új ellenséget teremtünk, akkor az elképzelés szószólói jogot szereznek arra, hogy korlátlanul beavatkozzanak az emberi létezés minden területébe, többek között a család működésébe is.

Európa problémája nem a férfiak és nők közötti küzdelem. A probléma a jogok és erkölcsi elvek tiszteletének a hiánya, amely elsősorban féktelen kapzsiságban és önzésben nyilvánul meg. Mint nő, jobban örülnék, ha az egyenlő jogok nem azt eredményeznék, hogy minden szempontból egyenlővé válunk a férfiakkal, hanem inkább olyan megoldásokhoz vezetnének, amelyek védik a nőket és enyhítik a terheiket. Ha mostantól fogva nem arctalan munkaerőként kezelnék őket, akkor alkotó módon járulhatnak hozzá a gazdaság számos területéhez.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Ez a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló, 2008. évi jelentés az Európai Parlament egy korábbi, már elfogadott jelentését foglalja össze, amelynek komoly ösztönző ereje volt, és amelyet a gyakorlatban is alkalmazni kell. Úgy tekintek rá, mint a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság által végzett munka vetületére, ezért elsősorban García Pérez asszonynak szeretnék köszönetet mondani a jelentés elkészítéséért.

A liszaboni célkitűzések eléréséhez elengedhetetlen a nők munkaerő-piaci potenciáljának lehető legteljesebb mértékű kihasználása. Ugyancsak fontos a nők számára, hogy a lehető legjobban hozzáférjenek a posztgraduális tanulmányokhoz és az élethosszig tartó tanuláshoz, továbbá hozzáférjenek az új technológiákhoz és az információs társadalomhoz, hogy versenyképesek lehessenek a munkaerőpiacon.

Minden csodálatom azoké a nőké, akik nagyvállalatot vezetnek, vagy éppen kis családi cégeket, és új munkalehetőségeket teremtenek. Az üzletasszonyok a feleségként vagy anyaként rájuk háruló napi teendők mellett a vállalatuk vezetésével járó feladatokat is magukra vállalják, és nemcsak a családjuk, hanem a vállalatuk sikeréért is felelősséget vállalnak. A társadalom nem mindig ismeri el kellőképpen ennek a társadalom érdekében végzett feladatnak a jelentőségét. A vezető beosztásban dolgozó nőknek a családi kötelezettségeikhez kapcsolódóan számos további akadállyal kell megküzdeniük.

A családi élet és a munka összehangolása a nők foglalkoztatása növelésének egyik legfőbb előfeltétele. Alapvetően fontos tehát olyan intézkedéseket javasolnunk, amelyek a szülői szabadság igénybevételére ösztönzik az apákat, megosztva ezzel a szülei szabadságot a két szülő között.

Manapság sok nő tudatában van annak, hogy nem a szociális támogatást nyújtó programok, hanem kizárólag saját képességeik alapján juthatnak fontos pozíciókba. Angela Merkel kancellár kiváló példa arra, hogy mi, nők is szilárd helyet foglalunk el a politika világában.

Amikor fellapozzuk a történelemkönyveket, sokat olvashatunk a férfiak hősiességéről. A nők csak a háttérben jelennek meg. Meggyőződésem, hogy a mi felelősségünk a társadalmunkban élő névtelen nők tömegeire irányítani a figyelmet, akik nélkül a világ nem juthatna előre.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Tisztelt képviselőtársaim, vannak olyan témák, amelyekről az emberek sokat beszélnek, de nem sok minden történik. A szociális csomag vitájában arról beszéltünk, hogy nem állnak a rendelkezésünkre azok az eszközök, amelyek segítségével alkalmazhatnánk az egyenlő értékű munkáért egyenlő bért elvet, és csökkenthetnénk a férfiak és nők közötti bérszakadékot. Az ilyen eszközök nélkül kötelezettségvállalásaink csak szavak, a jogalkotás pedig haszontalan.

Vannak emellett olyan kérdések is, amelyekért nagyon keveset, vagy semmit nem teszünk, viszont még csak nem is beszélünk róluk. Arról a 100.000 nőről, akikkel éves szinten kereskednek nem sok szó esik, kivéve itt, késő este; talán mert ők árucikkek, nem polgárok. Legtöbbjüket prostitúcióra adják el. Határozottabb, integrált fellépést kérünk az emberkereskedő-hálózatok ellen, és összehangolt fellépést a prostitúció iránti igény csökkentése érdekében. Kereslet nélkül az emberkereskedelem okafogyottá válik.

Az emberek nem beszélnek a családoknál házvezetőnként dolgozó nők helyzetéről sem; ők láthatatlanok. Mivel nincsenek sem szociális, sem minimális jogaik, a visszaélések ugyanazon kockázataival néznek szembe, mint más nők a saját családjukban, beleértve a kizsákmányolás kockázatát. A külföldön dolgozók társadalmi és gazdasági helyzetét továbbgyengíti, hogy nem gyakorolhatják politikai jogaikat. Helyzetük megfelelő szabályozását nemcsak a méltányosság követeli meg, hanem ezzel megakadályozhatjuk, hogy a jövőben is fennmaradjon az idősebb nők között a szegények magas aránya.

Egy másik téma, amiről nem beszélhetünk, a hazám kormányában helyet foglaló nők, mivel ők egyszerűen nem léteznek. Tisztelt biztos úr, tisztelt képviselőtársak, úgy véljük, itt az ideje, hogy a tennivalókról szóló nyilatkozatok helyett meg is tessék, amit tenni kell.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Elnök úr, bizonyítékok tanúsítják, hogy továbbra is létezik a nőkkel szembeni megkülönböztetés, és ez kihat a női munkavállalókra, akiknek a fizetése átlagosan 15%-kal alacsonyabb, mint a férfiaké. Bizonyos országokban – például Portugáliában – ez a szám a 25%-ot is meghaladja, a helyzet pedig az elmúlt években csak súlyosbodott.

Kérjük tehát a foglalkoztatás javítását, tisztességes béreket, a szociális, egészségügyi és biztonsági előírások betartását, és a munkanapok számának bérkiesés nélküli csökkentését. Ez hozzájárulhatna a nők jogaival párosuló munkahelyteremtéshez, és biztosítaná a munka és a családi élet jobb összeegyeztetését.

Ösztönözni kell az elsősorban a nőket érintő, a foglalkoztatással kapcsolatos bizonytalanság elleni küzdelemre, valamint a férfi és női munkavállalók védelmében a kollektív alku fokozására irányuló intézkedések elfogadását. A nők méltóságának tiszteletben tartása mellett ösztönözni kell továbbá a nők szexuális és reprodukciós egészségügyi szolgáltatásokhoz való hozzáféréseinek javítására irányuló, valamint a nőkkel a jogaikat és a számukra elérhető közszolgáltatásokat megismertető állami intézkedéseket.

Godfrey Bloom (IND/DEM). - Elnök úr, sajnálatos módon óriási a nőkkel szembeni megkülönböztetés az Egyesült Királyságban. Tudom, hogy bizottságomnak – a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságnak – helyén van a szíve. A megkülönböztetés oka azonban elsősorban az, hogy a foglalkoztatási jogszabályok olyan súlyos terheket rónak a fiatal nőket foglalkoztató kisvállalkozásokra, hogy azok egyszerűen burkolt megkülönböztetést alkalmaznak.

Azt hiszem, hogy ez a nem várt következmények törvényének klasszikus esete. Hozunk egy törvényt itt, hozunk egyet ott, és aztán az történik, hogy semmi sem történik, ezzel pedig gyakorlatilag megerősítjük a fennálló helyzetet.

Nem szeretnék udvariatlannak hangozni, de a bizottságomban – a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban – körülnézve azt látom, hogy gondolkodásmódjuk teljesen leragadt az 1970-es éveknél – nem léptek onnan tovább. Attól tartok, hogy az élet azóta megváltozott, és amikor hallok embereket a nők emancipációjáról beszélni, akkor, elnézést, de angolként úgy vélem, hogy ez már réges-régen megvalósult. Nem tudom, milyen problémái vannak a többi országnak, de kérem, ezt ne terjesszék ki az Egyesült Királyságra, ahol ilyen problémák nincsenek, mert bár, ismétlem, az Önök szíve a helyén van (a nem várt következmények törvénye), de ez az egész tényleg sületlenség.

Mary Honeyball (PSE). - Elnök úr, talán hasznos egybeesés, hogy Godfrey Bloom után következem, aki láthatóan leragadt valahol a XIX. közepén. Ő az az ember, aki azzal híresült el nem is olyan régen, hogy azt mondta, a nőknek a hűtőszekrény mögött is takarítania kellene, és hogy ez az egyik legfontosabb feladatuk az életben. Ha azok közé tartozom, akik nem léptek tovább, akkor erre büszke vagyok, mert nem szeretném, ha bármilyen módon kapcsolatba hoznának, különösen, mint angol nőt, az olyan megjegyzésekkel, amelyet az imént hallottunk.

Azt szeretném mondani, hogy ez a kiváló jelentés nagyon sok fontos kérdést vet fel, és ezért köszönet illeti az előadót. Köszönöm a biztos úrnak is a megjegyzéseit. Amit külön is szeretnék kiemelni, az az emberkereskedelem kérdése. Londoni képviselőként – sőt, londoni női képviselőként – különösen érdekelt ez a téma, mert London azok közé a helyek közé tartozik, amelyet rendkívüli módon érint a nőkereskedelem.

A tagállamokat most kérték fel, hogy írják alá az Európa Tanácsnak az emberkereskedelemmel szembeni fellépésről szóló egyezményét. Néhány tagállam ugyan már aláírta, vannak többen – pontosan 15 –, amelyek még nem írták alá, és két olyan tagállam is van, amelyek – úgy tűnik – nem is tervezik. Kérném tehát az EU minden tagállamát, hogy ratifikálja ezt az emberkereskedelem elleni egyezményt, és megkérek minden ittlévőt – beleértve a Nőjogi Bizottság valamennyi tagját is –, hogy vállalják magukra azt a feladatot, hogy

visszamennek a kormányaikhoz és ösztönzik őket arra, hogy tegyenek még az eddigieknél is többet ez ellen az egész aljas és gonosz nőkereskedő üzlet ellen.

Věra Flasarová (GUE/NGL). – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, örömmel fogadtam a Pérez asszony és az Európai Bizottság által előterjesztett jelentés. Jól hangzik a statisztika, ami azt mutatja, hogy a nők foglalkoztatása az elmúlt években 57,2%-os szintre emelkedett, de mint azt a jelentés megállapítja, maradt még egy egész sor probléma. A nők a magánvállalatoknál és más területeken, például a politikában még mindig csak egyharmadát töltik be a vezető pozícióknak. Az új munkahelyek nagy részéhez nem kínálnak hosszú-távú munkaszerződést, így bizonytalanok a jövőre vonatkozó kilátások. Ezek azok az állások, amelyeket gyakran kapnak nők. A nőkre még mindig úgy tekintenek, hogy elsődleges dolguk a család ellátása, akiknek a munkával szerzett jövedelme csak kiegészíti a családi költségvetést. Ezért fizetik még mindig rosszabbul az azonos végzettséggel rendelkező nőket a férfiaknál, ugyanazért a munkáért. Ezek a sztereotípiák jelentik még mindig a nőkkel szembeni megkülönböztetés egyik eszközét a munkaerőpiacon. Úgy gondolom, hogy a munkáltatók egyáltalán nem mutatnak elég hajlandóságot arra, hogy különböző juttatásokkal segítsék a nőket a gyermekgondozásban, és ezzel előmozdítsák jövőbeli szakmai fejlődésüket és karrierjüket.

Mihaela Popa (PPE-DE). – (RO) Arról beszélünk, hogy küzdenünk kell a nőkkel szembeni erőszak ellen, ösztönöznünk kell a nők részvételét a civil tevékenységekben, és szó esik egy olyan szempontról is, ami a Kulturális Bizottság tevékenységi körébe tartozik – a nők és férfiak oktatása közötti egyenlőtlenségek.

Hiába érnek el a nők jobb eredményeket az oktatás terén, mint a férfiak, továbbra is fennáll a munkaerőpiacon a nemek közötti bérkülönbség. Én személyesen, a Kulturális és Oktatási Bizottság tagjaként nyújtottam be egy módosítást ahhoz a véleményhez, amelyet a Kulturális és Oktatási Bizottság a jelentéssel kapcsolatban megfogalmazott. Úgy gondolom, hogy feltétlenül ki kell irtani a tömegkommunikációból a nőket megalázó helyzetben ábrázoló képeket, tekintettel arra, hogy a tömegkommunikációs eszközök milyen hatást gyakorolnak a közvélemény megítélésére és hozzáállására.

A nyugati társadalomban még mindig napirenden lévő kérdés, hogy a nők és férfiak közötti egyenlőséget minden olyan cselekvési területen biztosítsuk, amelyre az Európai Unió politikái kiterjednek.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) A jelentés az első szakaszban megállapítja, hogy a nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Unió egyik alapelve, olyan alapelv, amely több mint 50 éve létezik. A jelentés második része ugyanakkor 46 olyan bekezdéssel folytatódik, amelyek ajánlásokat, felhívásokat vagy kéréseket tartalmaznak ennek az alapelvnek a betartására. Az alapvető ajánlások között olyan kérdések szerepelnek, mint a pénzeszközökhöz, oktatáshoz, egészséghez vagy díjazáshoz való egyenlő hozzáférés. A jelentés felszólít a nők elleni erőszakkal szembeni küzdelemre, felkér a nőkereskedelem elleni küzdelemre, és sok más egyébre.

Az ilyen jelentések természetesen fontosak, gratulálok az előadónak. Ugyanakkor azonban a már elfogadott dokumentumok nem megfelelő végrehajtásáról beszél. Rámutat arra, hogy nem megfelelő az ellenőrzés és a szankcionálás. Rámutat azonban arra is, mennyire ösztönöztelenek a politikusok, akik kifelé a nők és férfiak közötti egyenlőség támogatását hangoztatják, a gyakorlatban azonban ezt nem tartják be, a kilátásaink ezért elmaradnak attól, amit szeretnénk.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló állásfoglalást elemezve nehéz lenne azt nem támogatjuk. Gondolok itt különösen azokra a pontokra, amelyek a nők elleni erőszakra szólnak illetve arról, hogy már egészen fiatal kortól meg kell kezdeni a felvilágosítást a nők elleni megkülönböztetésről. Pontosan tudjuk, hogy a megfelelő neveltetés és oktatás a megkülönböztetés és a nők elleni erőszak kiirtásának a legjobb módja.

Az EU polgárai igen keveset tudnak a nőkereskedelemről, és többségüknek fogalma sincsen arról, hogy napjainkban is létezik ez a rettenetes, brutális üzlet, amely egy civilizált világban elfogadhatatlan. Ezért úgy vélem, hogy jelentős forrásokat kellene fordítani egy tájékoztató kampányra.

Meg kell azonban említenünk, hogy az elmúlt években az itt tárgyalt súlyos problémák ellenére is jelentős előrelépés történt a nők és férfiak közötti egyenlőség irányába, ami különösen a vidéki területeken szembetűnő.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Elnök úr, a férfiak és nők közötti egyenlőség az európai társadalom egyik alapelve kell, hogy legyen.

A legutóbbi Eurobarometer felmérés azt mutatja, hogy a vidéki környezetben élő nők nem vesznek részt a döntéshozatalban azokban a közösségekben, amelynek a tagjai, nincsen stabil állásuk, és többségük csak a

háztartás körüli feladatokat végzi; arányuk egyes területeken a 98%-ot is eléri. Ugyanakkor a nők több mint 50%-a szeretne bejutni az európai munkaerőpiacra, továbbá olyan szakképzettséget szerezni, amely hozzásegítené őket ahhoz, hogy munkát vállaljanak a közigazgatásban, mezőgazdaságban, a társadalombiztosítás vagy oktatás területén. A nők jelentős százaléka szeretné kihasználni a vállalkozásindítás tekintetében európai szinten rendelkezésre álló lehetőségeket.

Ennélfogva úgy vélem, hogy támogatnunk kell a vidéki környezetben élő nők arra irányuló kezdeményezéseit, hogy aktív szerepet vállaljanak a társadalomban, folyamatosan javítsák azt a régiót, ahonnan származnak, és vegyenek részt a gazdasági fejlesztésében. A megkülönböztetés felszámolása közös európai erőfeszítést igényel. Az Európai Szociális Alapnak, a Progressnek és hasonló programoknak a helyi önkormányzatokkal és hatóságokkal társulva több pénzeszközt kellene biztosítaniuk a vidéki környezetben élő nők támogatására.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, köszönöm a megbeszélést. A fejlődést látva általánosságban azt mondhatjuk, hogy jelentős előrelépés történt, ugyanakkor, hölgyeim és uraim, nyilvánvaló, hogy még sok feladat vár ránk. Ezért próbál a Bizottság minden rendelkezésünkre álló eszközzel összetett tárgyalásokat folytatni. Utaltam például a már elkészült jogalkotási javaslatokra, és az emberkereskedelemmel foglalkozó személyek büntetésének megszigorítására irányuló szándéokra.

Azt is el kell mondanom, hogy az egyenlőség megteremtésére irányuló igyekezetünknek természetesen komoly erkölcsi alapja van, ezért akkor is helyénvaló és szükséges lenne következetesen eljárunk, ha azt a társadalmi egyensúly, a szociális rendszereink vagy a gazdasági helyzet stabilitása nem indokolná. Szeretném azonban elmondani, hogy a valódi esélyegyenlőség az Európai Unió számára a legfőbb prioritás, és hogy a globális versenyben egyetlen olyan társadalomnak sem lehet hosszú távon jövője, amely az esélyegyenlőséget nem tudja megteremteni. Az esélyegyenlőség nemcsak tisztességes és erkölcsi szempontból kétségszövegbevonhatatlan, hanem hasznos is. Véleményem szerint ezért is elengedhetetlenül fontos, hogy előrelépjünk, és ne elégedjünk meg a bizonyos szempontból fejlődésként is értékelhető eredményekkel, miközben ugyanakkor rengeteg olyan dolog van még, amit csak meglehetősen szerény eredménynek tarthatunk.

Iratxe García Pérez, előadó. – (ES) Elnök úr, örömmel hallgattam minden, a témához hozzászóló képviselőtársam szavait, mert úgy vélem a felszólalásokból megállapítható, hogy mindannyian osztjuk a közös célt, még ha nem is egyformák a prioritásaink és nem is értünk mindenben egyet.

A biztos úrnak azt szeretném mondani, hogy nagyon örültem a beszédének és a hozzászólásának. Mindannyian teljes mértékben támogatjuk a felszólalását. Szeretném tehát elmondani, mennyire elégedett vagyok, de azt is hozzátenném, hogy amire most szükségünk van, az a valódi politikai akarat a most előterjesztett kezdeményezések végrehajtására. Ha tehát továbbra is hangsúlyozza ennek az ügynek a jelentőségét, és lankadatlan erőfeszítéssel dolgozik a kezdeményezések végrehajtásán, akkor számíthat a Parlament támogatására.

Csak egy szempontot szeretnék kiemelni: a férfiak szerepének fontosságát a férfiak és nők közötti egyenlőségért folytatott küzdelemben.

Elengedhetetlen, hogy a férfiakat is bevonjuk ebbe a feladatba. Az a tény, hogy a mai vitában férfi kollégák is részt vettek, véleményem szerint azt tükrözi, hogy a férfiaknak is a nők mellé kell állniuk az egyenlőségért folytatott küzdelemben.

Befejezésül egy olyan témát említenék, amit egyik képviselőtársam vetett fel a vita során; az a kollégám, aki szerint a nők a XIX. század óta ugyanazt a régi nótát fújják. Szeretném a figyelmébe ajánlani, hogy az én hazámban a nők a XIX. században a választójogért harcoltak: akkoriban még csak nem is választhattak. Ez tehát nyilvánvaló különbség.

Tagadhatatlan, hogy sok mindent elértünk. Köszönetet kell mondanunk minden nőnek és minden szervezetnek, akik részt vállaltak az egyenlőség elleni küzdelemből. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy letagadjuk azt, ami nyilvánvaló: sok még a tennivaló, rengeteg munka vár még ránk. Ha mindannyian állhatatosak maradunk, férfiak és nők egyaránt, akkor elérhetjük a férfiak és nők közötti igazi egyenlőséget.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap 11.30-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Sylwester Chruszcz (NI), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, sok témát érintettünk a vita során. Én a szülési és a szülői szabadság kérdését emelném ki. Európa demográfiai problémával áll szemben, amely mögött nemcsak a kontinensünket érintő gazdasági problémák állnak, hanem az is, hogy a fiatal anyáknak nem nyújtunk megfelelő támogatást. Rendkívül fontos a gyermekes nők számára, hogy olyan segítséget kapjanak, amely megteremti saját és gyermekeik biztonságát, és biztosítja, hogy a nők visszatérhessenek a szakmai illetve társadalmi életbe.

Az anyáknak olyan védelmet kell nyújtani, ami lehetővé teszi, hogy a kellő időben visszatérhessenek munkahelyükre, ugyanakkor megfelelően gondoskodhassanak a családjukról, és nagy hangsúlyt kell fektetnünk annak biztosítására, hogy ezeket az intézkedéseket Európa minden részén egyformán komolyan vegyék.

Corina Crețu (PSE), írásban. – (RO) Ha a jogszabályi keretet és a nemek közötti egyenlőtlenség csökkentését szolgáló kormányzati kezdeményezések és programok számát nézzük, Románia az Európai Unió eminensei közé tartozik, ugyanakkor hiányosságok mutatkoznak bizonyos fontos szempontok vonatkozásában, amelyek kiemelik és tartósítják a nők és férfiak közötti egyenlőtlenséget.

Ami a nők vezető beosztásba kerülésének az esélyét illeti, Románia az európai országok között valahol a sor vége felé található. A parlament 331 tagja között csupán 37 nő van, ami éppen csak meghaladja a 11%-os részarányt. Ugyanakkor a nők aránya a román helyi közigazgatásban még ennél is alacsonyabb. A svéd parlamentben csaknem megegyezik a nők és férfiak száma. Romániában a nők csaknem egyharmada részmunkaidőben dolgozik, szemben a férfiak csupán 7,7%-ával, és a díjazásuk átlagosan 15%-kal marad el a férfiak bére mögött.

Ez a helyzet szorosan kapcsolódik a nemi sztereotípiák tartós fennállásához, aminek következtében a háztartás körüli teendők nagy része a nőkre hárul. Sajnos a nemi egyenlőtlenség és az ehhez kapcsolódó előítéletek nemcsak a családi környezetben vannak jelen, hanem a románok oktatási környezetében is. A tanulmányok szerint Romániában az iskolai tevékenységek és a tanári állomány által szervezett társadalmi és gazdasági orientációs tevékenységek is hozzájárulnak a nemi alapon megkülönböztető mentalitás kialakulásához.

Hangsúlyozom tehát, hogy milyen fontos, hogy a jelentésbe bekerüljenek azok a kérdések, amelyek az oktatásnak a nemi egyenlőtlenség csökkentésével kapcsolatos jelentőségéhez kapcsolódnak.

Véronique Mathieu (PPE-DE), írásban. – (FR) A férfiak és nők közötti egyenlőség az Európai Unió egyik alapelve. A 2008. évi jelentésben szereplő számok mégis azt mutatják, hogy még mindig nincsen egyenlőség. Sőt, a bérszakadék 2003 óta változatlanul 15%.

Úgy gondolom, hogy a helyzetre való tekintettel meg kell erősítenünk az európai jogalkotást, például azzal, hogy a munkáltatókat a bérszakadék csökkentését szolgáló bér és fizetés felülvizsgálatra kötelezzük.

Fontos az is, hogy megvizsgáljuk a vidéki területeken élő nők speciális helyzetét, akiket a hivatalos munkaerőpiacon soha nem nyilvánítanak „dolgozó” nőknek. Ezek a nők, akik természetesen dolgoznak, hiszen segítenek a férjüknek a családi gazdaságban, rengeteg pénzügyi és jogi nehézséggel találják magukat szembe az öregségi nyugdíjhoz és társadalombiztosításhoz való hozzáférés tekintetében, mivel nincsen meghatározott szakmai státuszuk. Támogatok minden olyan intézkedést, amely javít ezeknek a nőknek a helyzetén.

Végül pedig üdvözlöm a nők szexuális és reprodukció egészségügyi szolgáltatásokhoz való hozzáféréseinek javítására irányulóan javasolt intézkedéseket. Ez a hozzáférés valóban elengedhetetlen feltétele annak, hogy szabadságukat gyakorolhassák.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Úgy vélem, hogy a nemi megkülönböztetés mindenekelőtt a modern társadalmakban is még fennálló régi mentalitásnak köszönhetően marad fenn: a férfi jelenti a család pénzügyi támaszát, a nő pedig teljesíti társadalmi kötelezettségeit. Ez a mentalitás minden országban megfigyelhető, de különösen a hátrányos helyzetű régiókban. Ezt a jelenséget megfelelő oktatással lehetne felszámolni.

Ezzel összefüggésben véleményem szerint azt is figyelembe kellene vennünk, hogy a jelenlegi társadalom fejlődése következtében a nők egyre aktívabb életet élnek, és láthatóan javult a társadalomban elfoglalt helyzetük. Problémák mindamellett felmerülhetnek a család szintjén, különösen a szülők számára a gyermekek gondozásával, a felnevelésükben és tanításukban való részvétellel kapcsolatban. Az időhiány, a zsúfolt munkarend, a külföldi országok csábítása következtében csökkent a szülők ellenőrzése a gyermekeik felett a szünidők alatt éppúgy, mint a tanítási napokon délután 2.00 és 6.00 óra között.

Meg kell tehát oldani azt a problémát, hogy mit csinál a gyerek, amíg a szülei dolgoznak, és ehhez olyan iskolán belüli és kívüli tevékenységeket kell kidolgozni, amelyek pótolnák a szülői felügyelet hiányát.

Az iskola utáni tevékenységek módszerét ki kellene terjeszteni, és olyan projektté fejleszteni, ami hasznos a családnak, a közösségnek, az országnak és Európának.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Szeretnék gratulálni az előadónak, és hangsúlyozni, milyen fontos ennek a jelentésnek a tartalma a lisszaboni stratégiával összefüggésben vállalt gazdasági növekedési célok elérése szempontjából.

Mind az Európai Uniónak, mind a tagállamoknak jobb mintát kell kínálniuk a társadalom számára. Az elért eredmények ellenére továbbra is fennáll a férfiak és nők közötti egyenlőtlenség, és éppen ezért van szükség a cselekvésre.

Szeretném felhívni a figyelmet egy olyan problémára, amivel nagyon sok nőnek kell megküzdenie nap, mint nap, és amellyel kapcsolatban nagyon kevesen kapnak akárcsak egyetlen biztató mondatot, ez pedig a szexuális zaklatás.

Egy Romániában elvégzett nemzeti tanulmány szerint a szexuális zaklatás áldozatai az esetek 90%-ában nők voltak, és városi környezetben 9 emberből 1 volt már ilyen helyzetben. Az esetek több mint 55%-ában a támadó fél az áldozat szakmai felettese volt.

Úgy vélem, hogy a nők életkörülményeinek és szakmai normáinak javítása megkívánja az ezen a téren meglévő stratégiák és intézkedések újbóli értékelését, a tagállamoknak pedig fel kellene gyorsítaniuk a munkaerőpiac tekintetében a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó közösségi jogszabályok érvényesítését, beleértve a szexuális zaklatás területét is.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), írásban. – (RO) Itt az ideje, hogy leszámoljunk a sztereotípiákkal, és határozottan lépünk fel annak érdekében, hogy valóban egyenlő esélyeket kínáljunk nőknek és férfiaknak. Az elmúlt tíz évben vitathatatlan haladást értünk el a nők európai magas szintű politikában való részvételének javítása tekintetében, ez azonban még nem elég. Ezzel szemben a jövedelembeli egyenlőtlenségek az elmúlt években viszonylag állandók maradtak. Az európai vállalatok továbbra is hozzájárulnak az alapvető kirekesztéshez, ezért határozott és bátrabb döntésekre, emellett pedig egy sokkal hatékonyabb médiakampányra van szükség.

A nők általános részvétele a döntéshozatali folyamatban Romániában nyilvánvaló torzulást szenved, hiszen ez az egyetlen ország, ahol egyetlen nőt sem találunk miniszteri poszton, míg a parlamentben a nők részaránya mindössze 9%. A román társadalomnak kötelessége harcolni a régi mentalitás és a nemek közötti megkülönböztetés minden rendszeresen megjelenő formája ellen.

Bízom abban, hogy a választási kvóták alkalmazásának pozitív hatása lesz a nők képviseletére. A skandináv országokban és másutt is találhatunk mintákat a legjobb gyakorlatra. Mindegy, mit választunk, egy arányos képviseleten alapuló választási rendszert, amely garantálja a jelöltek nemek közötti egyenlő arányát, és egyforma láthatóságot a médiában (Belgium), vagy pedig törvényileg meghatározott elosztási kvótákat (Finnország, Svédország, Spanyolország, Franciaország), véleményem szerint mindenképpen javulhat Romániában azoknak a nőknek a helyzete, akik a politikai, gazdasági és társadalmi életben ilyen módon szeretnének részt venni.

15. Európai Hálózat- és Információbiztonsági Ügynökség (ENISA) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja nevében Giles Chichester és Angelika Niebler által a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés vitája az Európai Hálózat- és Információbiztonsági Ügynökségről (ENISA) (O-0060/2008 - B6-0159/2008).

Angelika Niebler, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, 2004-ben megalakult az ENISA néven ismert Európai Hálózat- és Információbiztonsági Ügynökség. Elsődleges feladata az Európai Unió hálózat- és információbiztonságának javítása, és a tagállamok közötti szorosabb együttműködés előmozdítása.

Az ENISA megbízatása vitathatatlanul összetett. A számítógépes vírusok, kéretlen e-mailek, adathalászat és trójai vírusok valódi fenyegetést jelentenek a virtuális adatok világában. A hackertevékenység magán- és

állami hálózatokat egyaránt fenyeget. Modern kommunikációs társadalmunk óriási károkat szenved el. A biztonság számítógépes rendszereink Achilles-sarka. Ez az a pont, ahol sérülékenyek és veszélyeztetettek vagyunk; ha így mondom, megértik, milyen fontos számunkra ez az ügynökség.

Ez az ügynökség ugyanakkor nem rendelkezik nagy személyi állománnyal, pedig hatalmas feladattal kell megbirkóznia. Ez felveti azt a jogos kérdést, hogy vajon az ENISA tényleg el tudja-e látni a feladatait a jelenlegi működési mód mellett. Sokszor beszéltünk már arról itt a teremben és más testületekben is, hogy hogyan lehetne az ENISA-t esetleg továbbfejleszteni. A Bizottság legutóbbi javaslata az volt, hogy az ENISA-t vonják össze a tervezett Európai Távközlési Piacfelügyeleti Hatósággal. Ezt a javaslatot sem a Parlament, sem a Tanács nem pártolta. Ehelyett a Parlament és a Tanács a nyári szünet előtt úgy határozott, hogy az ENISA megbízatását három évvel meg kell hosszabbítani.

A Bizottsághoz intézett kérdésünk végső célja strukturált vitát biztosítani, amely átfogja az elkövetkező három évet. A kérdés feltevésével egyúttal belevágunk a közepébe, és felhívjuk a Bizottságot, hogy nyilvánítsa ki álláspontját az általunk kritikusnak tartott kérdésekben. El tudja-e látni az ENISA jelenlegi formájában azokat a feladatokat, amelyeket elvárnak tőle? Gondolkodik-e a Bizottság azon, hogy az ENISA-t másik szervezettel váltja fel? Feltétlenül szükséges-e, hogy ezeket a feladatokat egy uniós ügynökség lássa el? A Bizottság véleménye szerint milyen általános változtatások lennének szükségesek az ENISA felépítését illetően?

Várom a biztos asszony válaszát. Nagyon érdekel, hogy meddig jutottak előre a tanácskozások a Bizottság folyosóin. Minket itt a Parlamentben aztán természetesen felkérnek majd, hogy mi is alkossunk véleményt az ENISA jövőjéről.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a tisztelt képviselők tudják, hogy az ENISA ügynökség létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletnek megfelelően az ENISA megbízatása 2009. március 13-án automatikusan lejár.

A Bizottság azonban úgy gondolja, hogy feltétlenül biztosítani kell a hálózat- és információbiztonsági tevékenységek folytonosságát. Az ENISA megbízatásának meghosszabbításáról szóló módosító rendeletre irányuló javaslat vitái során osztotta ezt a nézetet a Parlament és a Tanács is. Indokolt tehát az ENISA megbízatásának további három évre történő meghosszabbítására irányuló intézkedés.

Igaz ugyan, hogy az ENISA értékelése, amelyet a Bizottság kezdeményezett 2006-ban, számos problémát állapított meg, megállapította ugyanakkor az ügynökség eredményeinek pozitív aspektusait is, tekintettel az ügynökség rendelkezésére álló eszközök korlátozott voltára. A Bizottság a feltárt aggályokra azzal reagált, hogy előállt a távközlési hatóság létrehozásáról szóló rendeletre irányuló javaslattal.

Megjegyezzük, hogy jelenleg a Tanács és a Parlament egyetért abban, hogy az ENISA független kell, hogy maradjon a távközlési hatóság alternatívájaként felálló új testülettől, és a Bizottság továbbra is szükségesnek tart egy hatékony testületet, amely képes nyomon követni a biztonsági és az integritással kapcsolatos ügyeket. Ezért fontos, hogy az ENISA folytassa a munkáját.

Határozottan hiszek ugyanakkor abban, hogy a hálózatbiztonsági kihívások erős és összehangolt európai választ követelnek. A nemrégiben Észtországban és Grúziában lezajlott számítógépes támadások – az utóbbiban a nyár folyamán történt súlyos támadás, úgy tűnik, észrevétlen maradt – megmutatták, hogy egyetlen ország önmagában rendkívül sérülékeny lehet.

Felkérem tehát az Európai Parlamentet és a Tanácsot, hogy 2009 elején kezdjen mélyreható vitát arról, hogy milyen megközelítést válasszon Európa a hálózatbiztonsággal kapcsolatban, és hogyan kellene kezelni a számítógépes támadásokat, valamint hogy ezek a megfontolások terjedjenek ki az ENISA jövőjére is.

Az ENISA-rendelet meghosszabbításáról folyó viták során mind a Parlamentben, mind a Tanácsban elhangzott a kérés, hogy meg kellene vitatni egy esetleges korszerűsített hálózat- és információs politika célkitűzéseit, és az azok elérését biztosító legmegfelelőbb eszközöket. Kifejezetten elhangzott, hogy az ENISA meghosszabbítása nem befolyásolhatja annak a vitának a kimenetelét. A Bizottság szolgálatai egy ilyen vita előmozdítása érdekében 2008 második felében kidolgoznak egy kérdőívet a korszerűsített hálózati és információs biztonságpolitika (NIS) lehetséges uniós szintű céljairól, és az elérésüket szolgáló eszközökről, amelyet nyilvános online konzultáció keretében lehet kitölteni. Minderre természetesen az ENISA-val és annak igazgatóságával egyeztetve kerül sor.

Nikolaos Vakalis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, biztos asszony, az Európai Parlament és a Tanács jóváhagyta az ENISA működésének meghosszabbítását 2012 végéig. Ez a hároméves

meghosszabbítás további vitákat tesz lehetővé az ENISA jövőjéről, valamint az európai hálózatok és információ fokozottabb biztonságát érintő átfogóbb kérdésekről.

Véleményem szerint a felülvizsgálati eljárást azonnal el kellene kezdeni. A testületet ideiglenes szervezetből át kellene alakítani állandóvá; ennek mindenekfelett együtt kell járnia az alkalmazotti létszám párhuzamos növelésével, és eljárási szabályzata rendkívül fontos 2. és 3. cikkének naprakésszé tételével. Ez a megoldás lehetővé teszi a testület számára, hogy feladatait a lehető leghamarabb végezze el egy naprakésszé tett és feljavított megbízatás alapján.

Itt hadd emlékeztessen Önöket arra – és ez a Bizottság véleménye is –, hogy csak egy európai ügynökség garantálhatja a hálózatok és információk biztonságát. Szeretnék arra is rámutatni, hogy jelenleg a partnerek túlnyomó többsége egyetért abban, hogy az ENISA a legrátermettebb és legfelkészültebb testület egy új, dinamikus európai hálózat- és információbiztonsági politika kidolgozására.

Az ENISA-t korábban éles kritikák érték. Ugyanakkor emlékeztetnem kell Önöket, hogy a 2007. évi értékelő jelentés az ENISA működésének csak az első évét tudta értékelni; így az értékelés már nem hitelt érdemlő, illetve természetesen nem aktuális. Független testületek nemrégiben elvégzett tanulmányai helyreállították az igazságot. A testület hatékonyabb működéséhez létfontosságú a megfelelő források rendelkezésre bocsátása.

Végezetül hadd mondjam el Önöknek, hogy a görög kormány kész támogatni egy életképes megoldást: vállalta egy athéni ENISA iroda fenntartási költségeinek fedezését, hogy ezzel elősegítse a testület munkáját és működését.

Anni Podimata, a PSE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja által az ENISA-ról feltett szóbeli választ igénylő kérdés mai vitája mögött meghúzódó tények természetesen jelentősen eltérnek a kérdés benyújtása idején fennállt tényektől. Először is a Tanács és az Európai Parlament beleegyezett a testület működéséről szóló rendelet 2012-ig történő meghosszabbításába.

Ugyanakkor a Tanács és az Európai Parlament óvatosan fogadta az Európai Bizottság javaslatát egy elektronikus hírközlési szolgáltatások vásárlásával foglalkozó európai hatóság létrehozására. A Tanács és az Európai Parlament ehelyett a BERT-re vonatkozó ajánlást javasolja, amely alapvetően a távközlési szolgáltatások keretszabályozásának jobb végrehajtásáért tartozna felelősséggel, és nem venne részt a hálózatok biztonságához vagy integritásához kapcsolódó ügyekben.

Ezek a kérdések azonban valóban kivételesen fontosak, amint arra Ön, biztos asszony nem sokkal ezelőtt illetve a nap során korábban a nyilatkozatában helyesen rámutatott. Hangsúlyozta, hogy az Észtország és más országok elleni számítógépes támadások jelzik, milyen életbevágóan fontos, hogy meggyőző és összehangolt európai válasszal álljunk elő, mégpedig azonnal.

Pontosan ez a szerepkör az, amit az ENISA be tud tölteni, és be is kell töltenie, amint egy naprakésszé tett és feljavított megbízás alapján kezd működni, világosan megfogalmazott kötelezettségekkel és célokkal, és természetesen amint a rendelkezésére állnak a feltétlenül szükséges eszközök és emberi erőforrás.

Azt remélem, hogy a Bizottság ezúttal jelentősen és valóban hozzájárul majd az ENISA működéséhez, és elősegíti a testület munkáját, hogy az megerősíthesse a hálózatok biztonságát és integritását. Ez alapvetően fontos ahhoz, hogy javuljon a vállalatok és természetesen az európai polgárok európai hálózatokba vetett bizalma.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

Alelnök

Jorgo Chatzimarkakis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos asszony! Hálózatbiztonság – úgy hangzik, mint egy speciális tudományterület, de a hálózatok biztonsága mindennapi életünk egyre több aspektusára kihat: a mobilkommunikációra, az internetre, amely mint egy polip furakszik be mindennapi tevékenységeink egyre több területére, az „interaktív intelligens környezetre” – ez a környezetünkbe beépített számítógépes intelligencia, amely idős embereknek segít, vagy éppen összetett munkafolyamatokat vezérel. Mindez azt bizonyítja, hogy egyre jobban függünk ezektől a fejlett technológiáktól. Uralják az életünket és a gazdaságunk növekedését.

A közelmúlt észet eseményei megmutatták, milyen mértékű a függőségünk. Említette, biztos asszony, hogy Grúzia is érintve volt. Az emberek erről az esetről kevesebbet tudnak, de ha valami látványosabb példára

lett volna szükségünk, mint Észtország, akkor azt ott megkaptuk. Láttuk, hogy egy modern hálózat-vezérelte gazdaság hogyan vált hirtelen függővé egy tényezőtől, egy technológiától, hogyan támadták meg, és a biztonsága hogyan került valóban komoly veszélybe. Ez az egyik ok, amiért a Bizottság, amelyben akkoriban Liikaanen biztos úr feladatköre volt ez a terület, nagyon helyesen felismerte, hogy szükség van egy hálózatbiztonságért felelős ügynökségre. Ezért ért bennünket meglepetésként, amikor alig egy év elteltével sor került az ENISA értékelésére, mielőtt még minden forrást megfelelő módon a rendelkezésére bocsátottak volna, és ezzel az ügynökség léte is megkérdőjeleződött. Ez akkoriban határozottan megdöbbentett bennünket, ezért nagy örömmel szolgál, hogy sor került most itt erre a vitára.

Miért vontuk kétségbe az ügynökség létjogosultságát alig egy év után? Hogyan tervezik, hogyan tervezzük az ENISA megbízatásának átalakítását úgy, hogy a testület azután ügynökségként működhessen, amely egyenrangú félként lép kapcsolatba az Egyesült Államokban, Japánban és Kínában létező ügynökségekkel?

Szeretnék köszönetet mondani Önöknek, amiért a második értékelést követően elismerték az ENISA által elért eredményeket. Mi, a Parlament tagjai nap nap után beszélgetünk a kultúraváltásról, az éghajlatváltozásról, amely kihat a gazdaságainkra, amely arra kényszerít bennünket, hogy számoljunk le a fosszilis tüzelőanyagoktól való gazdasági függőségünkkel, és váltsunk át más energiahordozókra. Minden nap beleadjuk szívünket-lelkünket az itteni erőfeszítésekbe. Valamennyien tudjuk, hogy nincs más választásunk, mint megváltoztatni a rendszereinket. Ehhez intelligens megoldásokra van szükségünk, és szükségünk van hálózatbiztonságra is, mivel a biztonság mindenekfelett való. Ezért vagyok hálás, hogy most sor került erre a vitára, mint egy erőteljesebben finanszírozott ENISA és egy nagyobb hálózatbiztonság felépítésének egyik építőkövére.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, befejezésképpen annyit szeretnék mondani, hogy a Tanács egyhangúan, az Európai Parlament pedig széles körben támogatja az ENISA időtartamának három évvel történő meghosszabbítását. Mindkét jogalkotó ág beleegyezett, hogy első olvasatkor, a lehető leghamarabb megállapodás szülessen, még a jelenlegi rendelet automatikus lejárta előtt.

Ha jól értem, akkor a Tanács a módosító rendeletet a küszöbön álló tanácsi ülésen első helyen szándékozik elfogadni. Ezzel a probléma megoldódna, és ha a Bizottság benyújt egy dokumentumot a számítógépes támadások mögött meghúzódó alapvető problémákról, akkor ezt követően a Parlament is foglalkozhat a kérdéssel, és valódi vitát kezdhet arról, hogy milyen válaszokat adunk a jövőben ezen a téren.

Elnök. – A vitát lezárom.

16. A marketing és a reklám hatása a nők és férfiak közötti egyenlőségre (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Esélyegyenlőségi Bizottság nevében Eva-Britt Svensson jelentése (2008/2038 (INI)) arról, hogy milyen hatással van a marketing és a reklám a nők és férfiak közötti egyenlőségre.

Eva-Britt Svensson, előadó. – (SV) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban dolgozó munkatársaimnak, és különösen az árnyékelőadónak kiváló és konstruktív munkájukért, amivel hozzájárultak a jelentéshez.

A Tanács elnöksége kiemelte, milyen fontos a nemi sztereotípiák elleni küzdelem. Ez egyike annak a hat területnek, amelyek az elnökség prioritását élvezik. Ezért fontosnak tartom, hogy mi itt a Parlamentben szintén mondjuk el véleményünket a nemi sztereotípiák problémájáról és arról, hogy az milyen hatással van a nők és férfiak közötti egyenlőségre.

A félreértések elkerülése végett szeretném kifejezetten kijelenteni, és nagyon világosan elmondani, hogy a jelentésben egyáltalán nem javaslok semmiféle új jogalkotást ezen a területen, sem uniós, sem nemzeti szinten. Az általam javasolt intézkedések olyan, már létező nemzeti, önszabályozó testületeket érintenek, amelyek a gyártókat, hirdetőket és a fogyasztókat képviselik. Ezeknek a testületeknek dolgozniuk kell azon, hogy növeljék a tudatosságot a nemi sztereotípiákat tükröző reklámokkal kapcsolatban. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy léteznek olyan testületek, amelyekhez a nagyközönség a panaszaival fordulhat. Úgy gondolom, hogy a megalapítás alatt lévő Nemesi Közötti Egyenlőség Európai Intézete is végezhetne kutatást arról, hogyan hat az egyenlőségre ez a fajta reklámozás. Szükségünk van további ismeretekre.

Hogy ez miért fontos? Azért fontos, mert a reklám ott van mindenhol, az otthonainkban, nyilvános helyeken, az újságokban, a médiában stb. Nyilván hat ránk, akár a tudatában vagyunk ennek, akár nem. A vállalatok nem fordítanak milliárdokat reklámra, ha annak semmi hatása nem lenne.

A reklám és a marketing napjainkban nemcsak arról szól, hogy megpróbál eladni nekünk bizonyos árukat vagy termékeket, hanem egy egész életstílust, egyfajta kultúrát próbál eladni. Ahhoz, hogy a különböző normák elvárásainak megfeleljünk, egy bizonyos módon kell viselkednünk, egy bizonyos módon kell cselekednünk. Különösen fontos küzdenünk ez ellen a jelenség ellen olyankor, amikor az fiatalokat érint, akik még keresik a felnőtt identitásukat, tanulásuk jövőbeni irányát stb. Azt szeretném, ha minden ember úgy választhatna, hogy közben nem befolyásolják tudatosan vagy tudat alatt a különböző nemi sztereotípiák normái.

Manapság egy hirdető nem készíthet olyan terméknek reklámot, amely súlyosbítja a környezeti problémákat vagy felgyorsítja az éghajlatváltozást. Úgy képelem el a jövőt, hogy egyszer éppen ilyen lehetetlen lesz olyan termékeket eladni, amelyeknek nemi megkülönböztetésen vagy nemi sztereotípián alapul az üzenete.

Arról is meg vagyok győződve, hogy a reklám fontosságának tudatosulásával párhuzamosan a fogyasztók, férfiak és nők egyaránt, fokozatosan megtagadják majd az olyan termékek megvásárlását, amelyek ilyenfajta reklámokat alkalmaznak. Ugyanígy meg vagyok győződve arról is, hogy a fogyasztók azokat a vállalatokat és gyártókat részesítik majd előnyben, amelyek tudatos hirdetési politikát folytatnak, és amelyek nem engedik meg a nemi sztereotípiákat tükröző reklámokat. Ez fontos sikertényező lesz azoknál a vállalatoknál és hirdetőknél, akik felelősségüket kimutatva a nagyobb egyenlőség érdekében vetik be befolyásukat és hozzájárulásukat. Végül is ez az a cél, amin állítólag mindannyian osztozunk. Ez csak egy tényező a sok közül, de fontos tényező.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az EP-nek és az előadónak, Svensson asszonynak, amiért foglalkozott ezzel a nagyon kényes témával, a marketing és a reklám férfiak és nők közötti egyenlőségre gyakorolt hatásával.

A reklámnak fontos szerepe van a média finanszírozásában. Csökkenti a magazinok és újságok eladási árát, és a reklámnak köszönhető, hogy sok audiovizuális tartalom ingyen elérhető a fogyasztók számára. Ez fontos a véleménynyilvánítás szabadsága és a sokszínűség szempontjából, ez pedig olyan kérdés, amiről gyakran vitatkozunk ebben a Házban.

Az évek során azt tapasztaltuk, hogy egyre szaporodnak a reklámot érintő tilalmak és korlátozások – cigaretta, alkohol, zsíros ételek –, és rövidesen új szabályok vonatkoznak majd arra, hogy az autógyártók hogyan reklámozhadják a CO₂-kibocsátást. A reklám könnyű célpont, hiszen sokkal könnyebb a reklámot szabályozni, mint a mögöttes problémákat kezelni, amelyek sokszor összetettebbek

– habár a ma este tárgyalt jelentés további ellenőrzéssel sújtaná a reklámokat, ezt ezúttal az esélyegyenlőségi politika szubjektív területéről tenné.

A médiáért felelős biztosként elismerem a mögöttes politikai aggályokat, de azon is elgondolkodom, hogy mi lesz ezeknek az aggályoknak a hatása, ha azokat alkalmazzák egy egész iparágra és a nagyközönségre? Mivel a kevesebb pénz és a mindenféle tiltások miatt nehezebb reklámozni, a hirdetők csökkentették a reklámok szerepét a marketing költségvetésükben. Vannak más módszerek is a termékek piacra hozatalára, amelyekhez nem szükséges azokat a médiában reklámozni: gondolok például a termék promóciókra. Ez igen rossz hír a médiapluralizmus szempontjából, mivel az írott sajtó zöme – az újságok és a magazinok – nem jut elég bevételhez ahhoz, hogy továbbra is megjelenhessen.

A jelentés az állampolgárok védelme érdekében nem veszi figyelembe a jelentés célkitűzéseit támogató pozitív szempontokat. Hadd mondjak néhány példát! Az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv 3. cikke határozott megfogalmazást tartalmaz az emberi méltóságról és a megkülönböztetés tilalmáról az audiovizuális reklámok vonatkozásában. A Bizottság, biztosíthatom Önöket, biztosítani fogja, hogy a tagállamok úgy ültessék át ezt az irányelvet, hogy az tükrözze a jogalkotó szándékait.

Nem emeli ki a jelentés az önszabályozás által betöltött értékes szerepet sem. Hadd mondjak itt is egy példát! Tudniuk kell, hogy az önszabályozás jó reakció volt, idézem: a „kifogásolható sztereotipizálás” esetében, és mondok Önöknek erre egy egészen konkrét példát. A divatipar leállította a „pornó-sikk” kampányokat, amelyek a nőket szexuális tárgyként állították be. Vannak tehát jogszabályi intézkedések a problémák megoldására.

Ebből a szempontból nagyon reálsan kellett volna megközelítenünk a dolgokat. A reklám olyan közvetítő eszköz, amely rövid formában jelenik meg, akár nyomtatott oldalon villan fel, akár egy 30 másodperces videósport formájában. Amit a jelentés „sztereotipizálásnak” nevez, az talán csak egy termék gyors

összekapcsolása egy bizonyos fogyasztói csoporttal. Az is lehet, hogy csak színvonalatlan kreatív munka áll a háttérben. Van egyfelől jó reklám, és van rossz reklám, és médiaügyi biztosként kénytelen vagyok elfogadni, hogy a szólásszabadságába a sikertelenséghez való jog is beletartozik – még a nagy bukás joga is –, akkor is, ha nekünk ez nem tetszik. Ha most a plenáris ülés határozatát kérném erről a kérdésről, akkor, azt hiszem, a sikertelenséghez való jogot nem akadályoznák.

Amint azt a jelentés is elismeri, nem készült olyan meggyőző kutatás, amely a sztereotipizálást összekapcsolja a nemek közötti egyenlőtlenséggel. A politikai döntéshozatal csak szilárd bizonyítékokon alapulhat, a határozott vélemény nem elég, és mi erre alapozzuk politikai javaslatainkat, és ezért támogatja a Bizottság az EP jelentésben ismertetett pozitív ajánlásokat. A legjobb gyakorlatok cseréje a szabályozó hatóságok között például olyasmiről, amit mindig bátorítunk. Nyilvánvalóan folytatni kell az oktatást, kutatást és a további vitákat.

Szeretném kiemelni, hogy médiaügyi biztosként már kilenc éve könyörgök azért, hogy az iskolákban legyen médiaműveltség oktatás. Ezt tartanám a legfontosabb dolognak: ha sikerülne felébreszteniünk a fiatalok kritikai érzékét, hogy a reklámokat értelmezzék is, és utasítsák el a rossz reklámokat, azt, aminek valóban semmi köze a társadalmunkhoz. Szeretnék a legjobb gyakorlatra összpontosítani, tetszik például a spanyol példa, ahol díjazták azokat a reklámokat, amelyek jól kezelik a nemek közötti különbségekkel kapcsolatos kérdéseket. Ez a helyes út, és ezért kellene a pozitívumokat kiemelni, és meglátjuk, tudunk-e további előrelépést elérni, mivel ezért az ügyért érdemes küzdeni.

Esther Herranz García, a PPE-DE nevében. – (ES) Elnök úr, az igazi szabadság ott végződik, ahol mások szabadsága kezdődik, és minél szabadabb a média, annál szabadabb a társadalom; a szabadság elvesztése pontosan a reklámok cenzúrázásával kezdődik, és a szerkesztői tartalom cenzúrázásával folytatódik.

Az Európai Néppárt ezért módosításokat nyújtott be ehhez a jelentéshez számos olyan totalitárius eltévelyedés kiigazítására, amelyek sértik a szabad társadalom elvét.

Az európai marketing és reklám már gyakorolja az önszabályozást, a tagállamok pedig hoztak éppen elég jogszabályt. A marketing és a reklám nemcsak a média birodalmának a része, hanem a mindennapi életünké is, és szerencsére kiváló szakemberek dolgoznak ezen a területen, akik általában tudatában vannak annak, milyen befolyásuk van a társadalmi egyensúlyra. Az Európai Néppárt ezért a kommunisták által betervezett módosítások és bekezdések ellen szavaz, mivel azok széles körben elterjedt sovinizmus és szexizmus rágalmát szórják az ágazatban dolgozókra, márpedig ez félrevezetés.

Mi, az Európai Néppárt tagjai hiszünk a férfiak és nők közötti egyenlőségben, de úgy gondoljuk, hogy a nélkül kell ezért kiállni, hogy másokat rossz hírbe kevernénk. Úgy véljük, hogy a gyermekkor és a fiatalkort védeni kell, és a gyermekeket és a fiatalokat a családjuknak és a társadalomnak együttesen kell felnevelnie. Olyan értékekkel kell felnőniük, amelyek jobb emberré tehetik őket.

Úgy gondolom, hogy súlyos hiba az egyenlőség szektáns alkalmazása, amire ez a jelentés törekszik, és az EPP ezt természetesen nem engedi. Nagyon bízunk abban, hogy módosításainkat elfogadják, és támogathatjuk a jelentést. Ellenkező esetben a tagállamok szubszidiaritása iránti tiszteletből, valamint a marketing- és reklámszakma szakemberei iránti tiszteletből tartózkodni fogok a végső szavazáson.

Nem hiszem, hogy a nemzeti jogszabályok bírálata és a Parlament hatáskörének túllépése jót tesz nekünk, mivel rontja a jövőbeli hitelességünket.

Bernadette Vergnaud, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, ez a jelentés nem annyira álmosító, amint azt vitájának késői időpontja sejtetni engedi, és én szeretnék köszönetet mondani Svensson asszonynak az elvégzett munkáért és az együttműködéséért.

A marketing és a reklám mindenütt jelen van a társadalmunkban, és hozzájárul olyan társadalmi megközelítések kialakulásához, amelyeknek időnként káros hatásai vannak; ez megjelenhet megkülönböztetés vagy végtelenül leegyszerűsített nemi sztereotípiák formájában. A reklám természetesen a kreativitás forrása is, és az ilyen jellegű ábrázolásokat időnként szándékosan, a humor kedvéért alkalmazzák. A hirdetőknak azonban nem szabad elfeledkezniük arról, hogy fontos oktatószerepet is betöltenek, és hogy ki kell fejleszteniünk a fiatalok kritikai érzékét ahhoz, hogy felszámolhassuk a megkülönböztetésnek az időnként megalázó, nem alapuló ábrázolásból eredő valamennyi formáját, amelyek veszélybe sodorhatják az egyének méltóságát.

Ennek a jelentésnek nem az a célja, hogy megkérdőjelezze a szerkesztői vagy a kreatív szabadságot, hanem hogy ösztönözze az ágazat szereplőit, hogy tökéletesítsék a meglévő önszabályozó rendszereket, működjenek

együtt a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal a helyes gyakorlat kódexeinek javítása érdekében, és legyenek tudatában felelősségüknek nemcsak a nemek közötti egyenlőség, hanem a fizikai és mentális egészség vonatkozásában is, ami időnként veszélybe kerül attól a nyomástól, amit a kívánatos normaként meghatározott szépségideál jelent.

Ezért kérem a tisztelt képviselőket, hogy utasítsák el a szöveg bizonyos részeinek kihúzására irányuló számtalan módosítást, mivel a szöveg ezzel éppen a lényegét veszítené el.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, meglátásom szerint az előadó által ismertetett probléma valóban létezik. Képzeliük el, hogy érkezik a Marsról egy felderítő expedíció. A Földre készülnek, és felkészülésképpen megnéznék pár reklámot, hogy képet kapjanak a Földön élő emberekről. Aztán leszállnak, és meglepve látják, hogy a nőket nem csak a tisztítószerek érdeklik, és nem csak ülnek egész nap arra várva, hogy a férjük hazaérkezzen a munkából, hogy a nők függetlenek és intelligensek, és saját maguk is pénzkeresők, tehát fogyasztók is, ráadásul vannak a Földön másféle családok is, amelyeket a reklámokban sosem látunk, amelyeket az egyszülős családok és a gyermeket nevelő meleg párok, a bevándorló családok és például a kerekesszékekben élők vagy a beszédhibás emberek. Ők sosem jelennek meg a reklámokban. Ebben természetesen egyetértek az előadóval.

Egyetértek ugyanakkor Reding biztos asszony és EPP-s képviselőtársaim megjegyzéseivel is. Még mindig létezik a szólásszabadság. Ezért nem hiszem, hogy bármilyen módon is be kellene avatkoznunk a reklámok tartalmába. Jobb ötletnek tartom a legjobb gyakorlatot. Természetesen nem szabad márkákat megneveznem, de egy olasz divatmárka jut eszembe, amely már 20 éve döntögeti a tabukat, de vannak más termékek is.

Ettől eltekintve a jelentés túlságosan széles kört ölel fel, mivel a címében a „marketing és reklám” szerepel, miközben foglalkozik az iskolai tankönyvekkel, a televízióval, internettel, videójátékokkal és sok más egyébvel is. Hogy egészen őszinte legyek, úgy vélem, hogy az EU-nak ki kellene ebből maradnia.

Szó esik még a szexuális szolgáltatások hirdeteiről. Ez egyáltalán nem tartozik a tárgyhoz. Ízlések és erkölcsök különböznek, és nem hiszem, hogy azt egységesen előírhatjuk mindenkinek az EU-ból.

Végezetül, ha megnézem, milyen képes festettek a reklámok a nőkről az elmúlt 50 évben, akkor elégedetten állapítom meg, hogy a nők sokkal okosabbak, mint gondolnánk. Nem hagyják, hogy a reklámok megakadályozzák őket abban, hogy egyszerűen függetlenek legyenek.

És végül, ha valóban szeretnénk tenni valamit, akkor van két konkrét javaslatom. Először, ha nem tetszik egy reklám, akkor mi, fogyasztók sztrájkolhatunk, és másodszor, javaslom, hogy legalább egy nőt ki kellene nevezni az Európai Unió négy legmagasabb posztjának egyikére.

Ewa Tomaszewska, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy vannak bizonyos reklámok, televízióban – beleértve az állami televíziókat – és plakáton is, amelyek tartalma vagy formája megalázó a reklámban megjelenő személyre nézve. Az érintettek általában – bár nem minden esetben – nők. Megfosztják őket a méltóságuktól, tárgyként kezelik őket, úgy ábrázolják őket, mintha alacsonyabb értelmi szinten állnának, vagy kizárólag szexuális téren lennének képesek érdeklődést kiváltani, ami az ilyen anyagoknak kitett felkészületlen embereknél önértékelési problémákhoz vezethet. Negatívan hat az életcéljaik valóra váltására tett erőfeszítésekre, és korlátozza ambícióikat. Az ilyen reklámok elsősorban a fiatalokra vannak hatással, ami tovább súlyosbítja a következményeket. Egyike ez a mindenütt érvényesülő fogyasztóközpontúság eredményeinek. Sok ember számára fontosabb a profit – még ha erkölcstelen eszközökkel szerzik is meg –, minthogy az embereket megóvandó belső értékekkel rendelkező lényként kezeljék. Fontos tehát, hogy ezt a fajta reklámot a jog eszközeivel is korlátozzuk.

Hiltrud Breyer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Unió értékei és céljai között szerepel. Az EU ezt az egyenlőség valamennyi cselekvési területén meg kívánja teremteni. Elképzelhetetlen, hogy ebből kizárjuk a reklám birodalmát. Örömmel fogadtam tehát Svensson asszony jelentését, aki ezzel a fontos kérdéssel foglalkozott, és kiegyensúlyozott jelentést terjesztett be. Őszintén köszönöm.

A reklám tudat alatt befolyásol bennünket. Az egyik komoly hatása az, ahogyan a nemi sztereotípiákat megeremti. A reklámokban megnyilvánuló megkülönböztetés szembemegy az egyenlőség céljával. Az EU nem tesz meg mindent azért, hogy kiirtsa a szexizmust és a megkülönböztetést a médiából. Egyértelművé kell tehát tennünk, hogy Európa az értékek Európája. Nem akarunk nőgyűlölő reklámokat, nem akarunk semmiféle olyan reklámot, amely a nőket tárgyakká alacsonyítja vagy a nőkről gyártott durva kliséken szórakozik. Ugyanez vonatkozik természetesen a férfiakról szóló reklámokra is.

Örülnek, ha ennek éppen az ellenkezője történne, és a reklám segítene felrázni az elkoptatott szerepmintákat, a férfiakról és nőkről alkotott képünket. A reklámpar azonban sajnos hadrendbe sorakozott az ellen a valami ellen, amit valójában természetesen kellene tartanunk, ez pedig a tisztelet, és különösen a nőkkel szembeni tisztelet. Felfogni sem tudom, hogy a reklámpar miért csap ekkora hűhót. Hűhót csap, mondom én, mert sajnos láthatóan a Tisztelt Ház sok nőtagjának megütötte a fülét.

Mindezek után, gondolom, megegyezhetünk abban, hogy betartjuk a következő alapelveket: jobban oda kell figyelni a médiában megjelenő megkülönböztetésre, szükségünk van továbbá nemzeti ellenőrző hatóságokra, amelyekhez panaszt lehet benyújtani. Sok tagállamban létezik egyébként már valami hasonló. Ezért is nem értem, miért ez a nagy felhajtás? Én örültem volna, ha a jelentés még ennél is tovább megy. Ezért remélem, hogy valóban meg tudunk egyezni abban, hogy támogatjuk az élénk került anyagot, hiszen szükségünk van erre a jelentésre, mint kiinduló pontra, és ennél tovább már nem szabad letompítanunk.

Urszula Krupa, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, dacára annak, hogy a jelentés számos pozitív elemet tartalmaz, amennyiben felhívja a figyelmet az embereket kifigurázó és eltárgyasító, megkülönböztető és méltóságuktól megfosztó média, marketing és reklám negatív hatására, mégis tiltakoznom kell a jelentésben szereplő bizonyos érvek ellen, amelyek manipulatívak és egy modern egalitáriánus társadalom megteremtését szolgálják, amely híján van az erkölcsi mintáknak. Igaz ugyan, hogy különböző hormonális és pszichológiai kezelések lehetővé teszik, hogy emberekkel kísérletezzenek, de ezek a kísérletek komoly traumát okoznak, ezért ugyanúgy be kellene őket tiltani, ahogyan az állatkísérleteket.

Mind a férfiasság, mind a nőiség – az ember szomatikus felépítésének kettős megjelenése – személyiségformáló tényező. A szerepcsere kizárt, mivel ezek a szerepek bevésoódtak az emberi természetbe. Nincs azzal baj, ha felhívjuk a figyelmet a reklámok hatására, de jobb lenne, ha etikai–jogi ellenőrzést kívánnánk meg egy előzetesen elfogadott egyetemes értékrendszer alapján, amelyet legjobb lenne isteni törvényekre alapozni.

Edít Bauer (PPE-DE). – (SK) Időnként nem is vagyunk tudatában annak, hogy a reklámpolitika következményeinek milyen messzemenő hatása van a sztereotípiák fenntartására, ami szinte leküzdhetetlen akadályt jelent a megjelölt célok – többek között a lisszaboni célok – eléréséhez szükséges változások tekintetében.

Ennek ellenére azonban azt is kijelenthetjük, hogy a reklám, mint olyan, nagyszerű pozitívumokkal is rendelkezik. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a reklámpolitika – különösen a férfiak és nők vonatkozásában – lefésze a munka és a családi élet összeegyeztetésére irányuló folyamatot, mivel igen gyakran ábrázol olyan nőt, aki a társadalomban betöltött különböző szerepeiből adódó, sokszor egymással ütköző feladatain felül örömmel és mosolyogva végez el valamit, igen gyakran úgy, hogy igencsak szorítja az idő.

A problémát nemcsak a férfi és női szerepekhez kapcsolódó idejétmúlt sztereotípiák fennmaradása okozza, hanem ezek további megerősítése is, mivel a szakemberek figyelmeztetnek arra, hogy a reklám az elvárásokat nemcsak megerősíti, hanem létre is hozza őket. Ennek egyik legmegdöbbentőbb jele az anorexiában szenvedő lányok magas száma.

Mivel a marketing és a reklám meglévő sztereotípiákat használ vagy használ rossz célra, nincs értelme, hogy az Európai Tanács a sztereotípiák elleni küzdelmet szolgáló állásfoglalásokat fogadjon el, hiszen azok teljesen hatástalanok lesznek.

A megoldás ugyanakkor biztosan nem valamiféle különös európai magatartási kódex. A marketinggel és reklámmal kapcsolatos problémákat nem írhatjuk a média, mint olyan, számlájára. Kár, hogy a jelentés a problémát olyan módon próbálja megoldani, amely se nem kivitelezhető, és amely a célt sem éri el.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Elnök úr, biztos asszony, képviselőtársak, véleményem szerint a jelentés nagyon fontos, és nagy szükség van rá. A minket folyamatosan körülvevő környezet kivételesen fontos szerepet tölt be a hozzáállás, viselkedés és problémakezelés kialakulása szempontjából, beleértve az egyenlőséget is. A marketing, a reklám, a média, az internet és a televízió pozitív és nagyon negatív hozzáállást egyaránt komolyan ki tud váltani a nemek közötti egyenlőség eszméjével szemben.

Anélkül, hogy korlátoznánk a média, a marketinggel és reklámmal foglalkozó szervezetek és intézmények cselekvési szabadságát, és anélkül, hogy cenzúrát vezetnénk be, végig kell gondolnunk a negatív következményeket, és kifogást kell emelnünk az ellen, hogy a nőket kedvezőtlen színben tüntessék fel, olyan helyzetekben, ahol erőszakot, szexizmust kiváltó tárgyként tűnnek fel vagy „jó nőként” jelennek meg, összekapcsolva egy másik csábítással, valamilyen szesz italal. Hát nem megalázó?

Mivel az egyenlőséget partnerségnek tekintjük, úgy véljük, hogy a férfiakra is éppúgy igaz, hogy a marketingnek és a reklámnak megértőnek kell lennie ezzel a problémával szemben. A reklámnak és a marketingnek meg kell találnia a módját, hogy megértse az egyenlőséget, tükröznie kell a férfi és nő egyenlőségének erkölcsi modelljeit, és nem torzíthatja el profit reményében az egyenlőség filozófiáját. A marketingnek és a reklámnak tehát megfelelő környezetet kell teremtenie a társadalmi felfogás és a társadalmi kilátások számára.

A jelentés kiemeli, hogy a különböző korcsoportoknak szóló műsorokon és anyagokon keresztül terjeszteni kell a médiában a nemek közötti egyenlőség elvét, népszerűsíteni kell a tisztelet helyes gyakorlatát, méltányolni kell a nemek közötti különbséget és a megkülönböztetésmentességet. Így kialakulhat az egyenlőség kultúrája, és megvalósulhat az egyenlőség.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) A reklám életünk elválaszthatatlan része, és vitathatatlan hatása van az emberek magatartására és a közvélemény alakítására.

A jelentésben az előadó, Svensson asszony felsorakoztat olyan érveket, amelyekkel egyetértek. Ide tartoznak elsősorban azok, amelyek szerint meg kell védeni a gyermekeket és a fiatalokat a negatív reklám hatásaitól. A szexuális szolgáltatások és a prostitúció reklámozása már zsenge koruktól kezdve megfertőzi a gyerekeket.

Eltér a véleményem az előadóétól azzal kapcsolatban, hogy hogyan érhetnénk el a meghatározott célokat. Nehezen megoldható, hogy mi itt európai szinten beavatkozzunk a média szabadságába, és ne tartsuk be a szubszidiaritás elvét. Nem hiszem, hogy sikerülne elfogadnunk egy európai erkölcsi kódexet a marketing és a reklám területén.

A fiatal generációért érzett aggodalmunkat elsősorban a szülőknek és a tanároknak kell kezelniük. Meggyőződésem, hogy elsődlegesen a szülőké és a tanároké a felelősség, akiknek módjában áll megtanítani a gyerekeknek a televízió és az új technológiák értelmes és felelős használatát.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Az állásfoglalás túl nagy hangsúlyt helyez a férfiak és nők közötti egyenlőtlenség és a nemi sztereotipizálás kérdésére. Meg kell említeni a negatív sztereotipizálást, a nemek közötti egyenlőtlenség pedig fontos eleme a rossz reklámnak, de nem ez az egyetlen eleme.

Először is, számos pszichológiai kísérlet tanúsítja, hogy a gyerekek – elsősorban a gyerekek, de a felnőttek is – hogyan tanulják meg az agressziót, a negatív viselkedést és a negatív magatartást a televízióból és más médiumokból. Folytatva Reding biztos asszony gondolatát az iskolai oktatásról, amit én, mint pszichológus fontosnak tartok, az az, hogy a kutatások szerint az emberek meg vannak győződve arról, hogy a televízió és különösen a reklám nem hat rájuk olyan mértékben, mint a valóságban. A médiában megjelenő marketing és reklám a tájékoztatás, promóció és manipulálás között lavíroz. A probléma az ezek közötti különbségtételben rejlik. A szabad reklámozás károkat okoz, ha nem felel meg az erkölcsi, társadalmi és pszichológiai elveknek. Valószínűleg ez a lényeg.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Szeretnék javasolni néhány gyakorlati eszközt, amellyel meg tudnánk közelíteni a reklámozás nemek közötti egyenlőségre gyakorolt negatív hatásának a kérdését.

Az alkalmazandó európai jogszabályok szempontjából az egyik kulcskérdés a származási ország elve. Ez a reklámozásra is vonatkozik, vagyis valamely tagállam nemzeti műsorszóró testülete által elfogadott alkotásokat az összes többi tagállamban is el kell fogadni sugárzásra.

Nemrégiben foglalkoztunk a nemi alapú megkülönböztetés reklámalkotások által előmozdított egyértelmű példáival, amelyek sugárzását nem lehetett felfüggeszteni az Európai Unió országaiban. Úgy vélem tehát, hogy olyan intézkedéseket kellene bevezetni, amelyek lehetővé teszik a származási ország elve alóli kivételt, amennyiben kiderül, hogy bántó médiaalkotások megsértik a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó európai paktumot. Úgy vélem, hogy mivel a Közösség hatáskörébe tartozó területről beszélünk, nevezetesen az audiovizuális szolgáltatások kereskedelméről, az Európai Bizottság által kivetendő pénzbírságokat kellene bevezetni a reklámokon keresztül megvalósuló megkülönböztető ábrázolást elősegítő előállítókkal szemben.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, a piacgazdaságot és a versenyképességet egyaránt pártoljuk. Az egészséges verseny alapján tehát az igazat szeretnénk megtudni; a termékeknek a valós tények alapján kellene egymással versenyezniük.

A szabadság nem elszámoltathatatlanságot jelent, a reklám pedig nem a termékek mutogatására szolgáló szórakozás. Beszéltünk ma reggel a megkülönböztetés kezeléséről, és nagyon furcsának tartom, hogy azok, akik támogatják a megkülönböztetés eltörlését, nem akarják megvédeni az emberi méltóságot az önszabályozás reklámra történő alkalmazásával.

Gratulálok a biztos asszonynak, mert javaslatain keresztül már sokszor megmutatta, hogy olyan intézkedéseket tesz, amelyek a média, és különösen a modern technológiák segítségével a kiskorúak védelmét és az értékek megóvását szolgálják.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, támogatom azt a nézetet, hogy a szülőket és a törvényes képviselőket nagy felelősséget terheli a tekintetben, hogy hogyan bánnak a gyermekekkel. Napjainkban az üzleti világ a gyerekeket úgy kezeli, mint fontos fogyasztókat. Ezért kell már egészen fiatal kortól megismertetnünk velük a reklám hatalmát, és annak potenciális káros hatásait. Nem hiszek azonban abban, hogy egész Európában egyformán kellene szabályoznunk.

Amint a biztos asszony is említette, meg kell próbálnunk az oktatási rendszerben már egészen fiatal kortól utat mutatni a gyerekeknek, egyaránt megismertetve velük a reklámban rejlő lehetőségeket és kockázatokat.

Eva-Britt Svensson, előadó. - (SV) Köszönöm a vitát. Szeretnék egy dolgot tisztázni – a jelentés az Európai Egyesült Baloldaltól származik, senki mástól. Ami a módosításokat illeti, szeretném emlékeztetni Önöket, hogy a bizottság 53 módosítást fogadott el a különböző politikai csoportoktól, köztük négy, Herranz García asszony által előterjesztett módosítást.

Hivatkoztak a szólásszabadságra. Mondanom sem kell, hogy a szólásszabadság szent és sérthetetlen. A jelentésben szó sincsen új jogszabályról, sem uniós szinten, sem a tagállamokban. Ez az egyes országok dolga. A jelentésben annyi történik, hogy a már létező testületekre koncentrálunk, az önszabályozó és közös testületekre, amelyekben az előállítók, hirdetőik és a fogyasztók együtt keresik meg a legjobb módszereket.

A Bizottság azt mondja, hogy meggyőzőbb kutatásokra van szükség az egyenlőségre gyakorolt hatás tárgyában. Ezzel én is egyetértek, ezért is emeltem ezt ki a jelentésben. További kutatásokra van szükségünk. Ösztönöznünk kell a kritikus gondolkodást! Éppen erről szól ez a jelentés! A tájékozottság növeléséről és egyben a kritikus gondolkodás előmozdításáról!

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szeptember 3-án, szerdán 11.30-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Zita Gurmai (PSE), írásban. - (HU) A 2006-2010 közötti időszakra szóló Esélyegyenlőségi Ütemterv hat prioritásos területének egyikét képezi a sztereotípiák elleni harc.

Itt egy olyan elvi kérdésről van szó, amelynek gyakorlati hatásai rendkívül szerteágazók és mélyrehatóak, hiszen hátrányos helyzetet teremtenek a nők számára, jelentős akadályt képeznek boldogulásukban – legyen szó elhelyezkedésükről, munkahelyükről, szakmai előmenetelükről, a döntéshozatalban való részvételükről, munka és magánéletük összeegyeztetéséről. A sztereotípiák megalapozzák és fenntartják az egyenlőtlenségeket az élet valamennyi területén, így felbecsülhetetlen kárt okoznak az egész társadalomnak, jelentősen csökkentik az esélyegyenlőség megteremtésére irányuló erőfeszítések hatékonyságát.

Fontosnak tartom a sztereotípiák elleni alaposan megtervezett, összehangolt fellépéseket, kampányokat, amelyek fontos eleme többek között a már gyermekkortól elkezdődő társadalmi tudatformálás, az oktatás, a helyes gyakorlatok alkalmazása.

A médiában megjelenő marketingnek és hirdetéseknek jelentős szerepe van a nőkről alkotott kép kialakításában - az előnytelen kép jelentősen hozzájárul az hátrányos helyzet fenntartásához, ugyanakkor a valóság és a lehetőségek, képességek reális bemutatásával fordíthat is ezen a tendencián. Így azon lehetséges eszközök, intézkedések kidolgozásán kell munkálkodnunk, amelyek révén ezt a pozitív változást elősegíthetjük. Hasonlóan elengedhetetlen a már létező szabályozás megfelelő alkalmazása.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), írásban. - (PL) Elnök úr, Eva-Britt Svensson jelentése arról, hogy milyen hatással van a marketing és a reklám a nők és férfiak közötti egyenlőségre, azok közé a dokumentumok közé tartozik, amelyek olyan ügybe kívánnak beavatkozni, amely a jelenleg az Európai Unió előtt álló problémák fényében nem tartoznak a legfontosabb ügyek közé. A jelentés bizonyos szempontból egyszerűen komolytalan.

Az előadó számára a nemi sztereotípiák nagyobb problémát jelentenek, mint a médiatartalom brutalizálódása, különösen a gyerekek vonatkozásában. Tekintettel a médiában már meglévő reklámkódexekre, túlzás azt állítani, hogy a reklámok a nemek alapján keltenek gyűlöletet. A jelentés nem említi a nemek közötti

megkülönböztetést a muzulmán hitű uniós állampolgárok körében, ami egyre nagyobb probléma. Attól tartok, hogy a muzulmán sajtóban nem követték figyelemmel a nők és férfiak közötti egyenlőség kérdését.

Ez súlyos probléma, amelyet az uniós tagállamoknak meg kell oldaniuk. A hagyományos, történelmi európai társadalomban a férfakkal és nőkkel szembeni egyenlő bánásmód területén meglévő, megfelelő kapcsolatok jelenleg nem igényelnek beavatkozást. A meglévő jogszabályokkal lehet küzdeni az e területen előforduló olyan egyedi esetek ellen, amikor valaki elfajult magatartást tanúsít.

17. Az állatok élelmiszer-ipari célú klónozása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében Neil Parish által a Bizottságnak feltett, szóbeli választ igénylő kérdés (O-0069/2008 - B6-0545/2008) az állatok élelmiszer-ipari célú klónozásáról.

Neil Parish, szerző. – Elnök úr, különös tekintettel a késői időpontra nagy szeretettel üdvözlöm Vassiliou biztos urat, aki ma este meghallgatja a szóbeli választ igénylő kérdésünket.

Amikor a klónozással foglalkozunk, akkor az csak részben élelmiszerbiztonsági kérdés; arról is szó van, hogy mi itt Európában úgy gondoljuk, hogy a közös agrárpolitika keretében nagyon magas színvonalon folyik az élelmiszertermelés, nagyon magas jóléti szabványok szerint. A klónozás problémája nemcsak az állatok jólétét érint, hanem a fogyasztók bizalmát is az esetleg klónozott állatokból származó élelmiszerekben.

Elég átnézni az Atlanti-óceánon az Egyesült Államokra, és láthatjuk, hogyan kell megakadályozni a klónozott állatok élelmiszerláncba való bekerülését. Ha például egy klónozott bika értéke élete végén 1 000 eurót ér akkor, ha berekül az élelmiszerláncba, akkor a bika tenyésztőinek be kell mutatnia egy kötvényt, aminek az értéke lehet mondjuk 3 000 EUR, és amikor elpusztítják ezt az állatot, és gondoskodnak arról, hogy ne kerüljön be az élelmiszerláncba, akkor visszakapják a kötvényt. Igen egyszerű módszer arra, hogy a klónozott állatokat távol tartsák az élelmiszerláncból.

Úgy gondolom, hogy nagyon komolyan kell vennünk ezt a dolgot, és arra kérném a biztos urat, hogy vizsgáljuk meg újra.

Felsorolok néhány, a klónozáshoz kapcsolódó problémát, elsősorban jóléti szempontból. A klónozás súlyos egészségügyi és jóléti problémákat rejt magában a klónok és pótyanyjuk számára; az állatok egészségügyi problémái a klón előállításához szükséges invazív technikákból erednek; szenved a pótyanya, amely kihordja a klónozott magzatot, a klónozott állatok körében pedig fiatal korban gyakori a megbetegedés és magas a halálozási arány.

Az OIE tudományos és technikai felülvizsgálata megállapította, hogy a klónozott embrióknak mindössze 6%-ából lett egészséges, hosszú távon életképes klón.

Az EFSA jelentése ugyancsak arról számol be, hogy megnövekedett a vetélések és a terhességi rendellenességek aránya a klónozott embriók pótyányaiban. A rendellenességek és a klónok nagy mérete miatt gyakrabban van szükség császármetszésre a klónokkal vemhes teheneknél, mint hagyományos vemhesség esetén. A klónok körében magasabb a megbetegedési arány és a halandóság, mint az ivaros szaporítással előállított állatoknál; az eljárás a pótyanya és a klón jólétére egyaránt kihat.

Ami a kérdés etikai oldalát illeti, az Európai Etikai Csoportnak kétségei vannak afelől, hogy etikailag igazolható-e az állatok élelmiszer célú klónozása. Nem talál továbbá meggyőző érveket, amelyek indokolnák a klónokból és utódjaikból történő élelmiszer előállítást.

Ha a számokon keresztül nézzük meg, hogy mi történt, amikor állatokat klónoztak, akkor azt látjuk, hogy a klónozott borjúk gyakran 25%-kal nehezebbek, mint normális esetben, ami fájdalmas elléshez vezet; a klónokkal vemhes tehenek 25%-ánál a vemhesség 120. napján hydroallantois alakul ki. A 2003. évi jelentések szerint a pótyanyába ültetett embrióknak csupán 13%-át hordták ki teljesen; a fogadó tehenbe átültetett klónozott embrióknak mindössze 5%-a maradt életben. Az EFSA véleményében idéz egy tanulmányt, ahol az embriókat kapott 2 170 tehenből csak 106 elvesztés történt – 4,9% –, és két nappal később mindössze 82 volt még életben.

Az állatok jólétét érintő problémák mellett foglalkoznunk kell az állatok génkészletét érintő problémákkal is – és ez állattenyésztési szempont is. Vegyük a Holstein Friesiant: a Holstein Friesiannek csak körülbelül 50 fajtaváltozata ismert. Ha elkezdünk bikákat klónozni, és egy klónozott bikától származó üszőt később

összeparosítunk az utóddal, vagyis ugyanazt az apát használjuk, akkor a génkészlet tovább szűkül. További problémát jelent a betegségek és a genetika átöröklése ezekre az utódokra. Biztosítanunk kell tehát a heteróizist.

Maga az iparág sem tudja megmagyarázni, miért van a klónozott állatban a szülő sejtje – egy öregebb sejt. Itt is fennáll tehát annak a kockázata, hogy olyan állatot állítanak elő, amelyik kevésbé erős és egészséges.

Felkérem tehát a Bizottságot, hogy nyújtson be javaslatokat, amelyek tiltják az állatok élelmiszer-ipari célú klónozását, és a klónozott állatok hús- és tejkészítményekben történő megjelenését a piacon.

Androula Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Parish úrnak, amiért felvetette ezt a kérdést, mert olyan kérdésről van szó, amelyet a Bizottság már sokszor megvizsgált, és fontosnak tart, és ez a dolog valóban erősen foglalkoztat bennünket. Az Európai Bizottság – amint azt Parish úr említette – felkérte az EFSA-t, hogy mondja el véleményét az élelmiszerbiztonságról, állategészségügyről, az állatok jólétéről, és az élő klón állatok használatának környezetvédelmi hatásairól.

A végleges véleményt ez év július 15-én fogadták el, és a Bizottság jelenleg értékeli a szükséges lépéseket. A vélemény megemlíti, hogy a rendelkezésre álló tanulmányok korlátozott száma miatt a kockázatértékelésben vannak bizonytalanságok. Utal továbbá arra a tényre, hogy a klónok jelentős részének az egészsége és jóléte károsodott, gyakran súlyosan, végzetes kimenetellel.

A Bizottság tisztában van azzal, hogy bár az elmúlt években javult az állatok klónozásának hatékonysága, az eljárás állatok egészségére és jólétére gyakorolt káros hatásai még mindig előfordulnak. Vannak arra utaló jelek, hogy a klónok megbetegedési aránya és a halandósága megszületésük után magasabb, mint az ivaros szaporított állatok esetében. A legtöbb túlélő klón azonban normális és egészséges, és ezt pszichológiai mérések, valamint magatartási és klinikai vizsgálatok is megállapítják.

A Bizottság nagy figyelemmel követi nyomon a területen elért tudományos eredményeket. 2004-ben a Bizottság finanszírozott egy „Nyilvános klónozás” című páneurópai kutatási projektet is, amely a haszonállatok klónozásának etikai, jogi és egyéb társadalmi aspektusaival foglalkozott. A projektet a Danish Centre for Bioethics and Risk Assessment koordinálta, és az a biotechnológiáról folyó nyilvános vita előmozdítását szolgálta.

Ami a nagyközönség bevonását illeti, a Bizottság 2007 őszén nyilvános konzultációt kezdett az állatok élelmiszer célú klónozásának etikai kérdéseiről, 2007 szeptemberében pedig szervezett ugyanebben a témában egy nyílt kerekasztal-megbeszélést a tudományos körök, az ipar, a nem kormányzati szervezetek, a civil társadalom, nemzetközi szervezetek, az iparág stb. képviselőivel. A kerekasztalt a nyilvánosság részvételének növelése érdekében az interneten is közvetítették, jegyzőkönyveit pedig nyilvánosságra hozták.

Végül, de nem utolsó sorban, a Bizottság nemrégiben indított el egy Eurobarometer felmérést, amely a fogyasztók élelmiszer előállításai célú klónozáshoz való hozzáállását vizsgálja. A felmérés célja, hogy kiderítse, mit gondolnak, és mennyit tudnak az emberek a klónozásról, és a klónozott állatok utódaiból nyert élelmiszerekről. Az eredmények hamarosan meglesznek.

A Bizottság teljes mértékben figyelembe veszi az etikai megfontolásokat, amikor olyan kényes témákkal foglalkozik, mint a klónozás. A Bizottság 1997 óta fordít figyelmet az állatok klónozásának etikai kérdéseire, amikor is az Európai Bizottság a biotechnológia etikai következményeivel foglalkozó tanácsadó csoportja kiadott egy véleményt a klónozás etikai kérdéseiről. Tekintve, hogy akkoriban a klónozás a legkorszerűbb technológiának számított, a véleménye nem tért ki a klónozás élelmiszeripari célú alkalmazására. Ez az oka, hogy a Bizottság felkérte a tudomány és az új technológiák etikájával foglalkozó európai csoportot, a Bizottság ezen a téren illetékes független tanácsadói testületét, hogy mondják el véleményüket az állatok élelmiszeripari célú klónozásának etikai szempontjairól. Véleményüket idén januárban tették közzé. Az európai etikai csoport a kihordó anyaállatok és a klón állatok szenvedésének és egészségügyi problémáinak jelenlegi szintjére való tekintettel kétségének adott hangot azzal kapcsolatban, hogy az állatok élelmiszeripari célú klónozása etikailag igazolható-e. Azt mondták, hogy jelenleg nincsenek meggyőző érvek, amelyek indokolnák a klónokból és utódjaikból történő élelmiszer előállítást. A Bizottság jelenleg vizsgálja a csoport által megfogalmazott aggályokat.

A nemzetközi szabályok értelmében a termékek importjára kivetett korlátozásoknak jogos aggályokon kell alapulnia, tilos megkülönböztetést alkalmazni, és arányosnak kell lenniük az elérni kívánt céllal. A globális kereskedelmi szabályok szerint felfüggeszthető a harmadik országokból származó élelmiszeripari termékek importja, ha azok súlyos fenyegetést jelentenek az állatok egészségére vagy a közegészségre. A Bizottság a

lefolytatott tanulmányok és az EFSA véleménye alapján megfontolja, hogy szükséges-e korlátozásokat alkalmazni. Biztosra veszem, hogy ez nagyon rövid időn belül megtörténik.

Agnes Schierhuber, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, a mai megbeszélésre feltétlenül szükség van, mint olyan eszközre, amely felhívja a figyelmet a klónozásban rejlő veszélyekre. Nagyon hálás vagyok Neil Parishnek, amiért feltette ezt a szóbeli választ igénylő kérdést a Bizottságnak. Egy dolog egészen világos, nevezetesen, hogy az állategészségügy van olyan fontos, mint az élelmiszerbiztonság.

A klónozási eljárásnak – mint tudjuk – több különböző fajtája létezik: a terápiás és a reprodukciós klónozás, valamint a DNS klónozás. Amiről ma beszélünk, az a reprodukciós klónozás. A reprodukciós klónozás azt jelenti, hogy létrehozunk valaminek – egy növénynek, állatnak, és talán egy nap, ha szükségét érezzük, hogy túllépünk minden határt, még embernek is – a genetikailag azonos mását.

Problémák merülnek fel azonban, amikor a klónozást élelmiszertermelésre használják az állattenyésztésben. Ezek közül az első, amelyre utalni szeretnék, a magas veszteségarány. Az amerikaiaktól tudjuk, hogy csak néhány klón marad életben. Ebből következik, hogy az élelmiszeripari célú klónozás pénzügyi szempontból nem életképes. A klónnak már a lelegejétől fogva ugyanaz a genetikai kora, mint az eredeti állatnak. Vagyis ha az eredeti állat egy hatéves tehén, akkor a klón olyan borjú lesz, amelynek a génjei hat évesek. A klónozási eljárás során a klónozó genom szükségszerűen megsérül. A klón ezért fogékony lesz a betegségekre és az elősködőkre.

Amikor több generáción keresztül végeznek klónozást, biztos úr, akkor halmozottan leromlik az a genetikai sokszínűség, amelyen a fajok túlélése múlik, mivel ez teszi számukra lehetővé, hogy alkalmazkodjanak a természetes környezetükben bekövetkező változásokhoz.

Végül pedig felmerül a kérdés, hogy vajon az emberi faj megengedheti-e magának, hogy beavatkozzon a legtermészetesebb biológiai folyamatokba, még akkor is, ha azt a legjobb szándékkal teszi. Nekem úgy tűnik, hogy szükségtelen megváltoztatni valamit, ami évmilliókon keresztül működött. Az emberek élettartama egyébként is túlságosan rövid ahhoz, hogy hosszabb időn keresztül megtapasztalhassuk tetteink következményeit. Remélem, hogy nem kerülünk ugyanabba a dilemmába, mint Goethe bűvészinasa, aki nem tudott megszabadulni a szellemektől, amelyeket megidézett.

Csaba Sándor Tabajdi, a PSE képviselőcsoport nevében. – (HU) Elnök úr! Teljesen egyetértek Parish elnök úrnak a javaslatával, itt kettő zéró-toleranciára van szükség. Először is az élelmiszerláncba semmiképpen ne kerülhessenek be klónozott állatok, ebben teljes az egyetértés közöttünk. Abban is teljes az egyetértés, és kérjük a Bizottságot, hogy semmiképpen ne lehessen behozni az Európai Unióba, importálni argentin, brazil vagy Unión kívüli klónozott állatokat. Ez a dupla zéró-tolerancia, amely azt hiszem, hogy a Parish úr a javaslatának a lényege. Itt elhangzott előttem is, Agnes Schierhuber is, Parish elnök úr is ezt elmondta, hogy ma még rengeteg a kockázat, nincs igazi, megfelelő kontroll és ellenőrzés, ugyanis nincs elegendő vizsgálati minta, nincs elegendő vizsgálati kísérlet, csak a sertésre és a marhára vonatkoznak a kísérletek, tehát rengeteg a kockázat. Tulajdonképpen azzal lehetne összegezni, hogy élelmiszerláncba ne kerülhessen, természetesen a géntechnológiai, biotechnológiai kutatásoknak döresség, butaság lenne gátat szabni. Egy dolog a kutatás, más dolog az élelmiszerlánc, harmadrészt pedig hosszú, megbízható és az ipari szervezettől független kontrollra van szükség, független ellenőrzésre, több, hosszú időszakon keresztül. Köszönöm a figyelmet.

Mojca Drčar Murko, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az élelmiszerbiztonságot érintő egyéb témákban szerzett tapasztalatokból, valamint az ember, mint domináns faj és az állatok közötti kapcsolatot érintő megfelelő kérdések felvetéséből tudjuk, hogy a közvélemény megítélése nagymértékben függ az adott téma pontos ismeretétől. A fogyasztók egyre érzékenyebben reagálnak a haszonállatok szenvedésére és sérüléseire. Megfelelő tájékoztatást kell tehát számukra nyújtani az állatok klónozásával járó kockázatokról. Szükség van egy oktató kampányra, amely elmagyarázza nekik, milyen pazarlóan költséges eljárás volt eddig a klónozás.

Azt vártuk, hogy az EFSA nem talál majd egyértelmű biztonsági aggályokat a haszonállatok klónjaiból készült élelmiszeripari termékkel kapcsolatban a hagyományos módszerrel tenyésztett állatokhoz képest. Az EFSA azonban szintén kiemelte legutóbbi jelentésében, hogy az eljárásnak komoly káros hatásai vannak az állatok egészségére és jólétére.

A téma társadalmi problémákat is felvet, ami határozottan azt üzeni nekünk, hogy be kell tiltanunk az állatok élelmiszeripari célú klónozását, valamint a klónozott állatok és utódjaik importját.

Janusz Wojciechowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, civilizációnk az állatok kizsákmányolásából él, és ez biztosan sokáig így is marad. Állatokat ölünk, hogy kielégítsünk különböző igényeket, megszabtunk ugyanakkor magunknak bizonyos normákat. Mi, európaiak legalább korlátokat szabunk az állatok szenvedésének, és támogatjuk a jólétüket. Jogszabályaink úgy rendelkeznek, hogy az állat nem tárgy.

Az állatok klónozása ellentmondásos tudományos eredmény. Az állatok gazdasági célú klónozása ugyanakkor etikai vétség. Ez már nem állattenyésztés, hanem állatgyártás. Még csak nem is a futószalag elvén alapul – hanem a fénymásolón. Etikai alapon, az állatok iránt érzett tisztelet nevében el kell utasítanunk, de el kell utasítanunk saját emberségünk nevében is. Az állatok tárgyként való kezelését csak egyetlen lépés választja el attól, hogy az emberek is tárgyként kezeljük. Már most is csak egy apró lépés választja el az állatok klónozását az emberek klónozásától. A Nemzetek Európai Uniója nevében támogatom az állásfoglalást.

David Hammerstein, a Verts/ALE nevében. – (ES) Elnök úr, azon gondolkodom, hogy mit várunk attól, hogy moratóriumot határozzunk meg az állatok élelmiszeripari célú klónozása tekintetében? Mit várunk attól, hogy az elővigyázatosság elvét alkalmazzuk, és megtiltjuk a klónozott állatok importját? Mit várunk attól, hogy az állatokat nem pusztán tárgyként kezeljük, és nem okozunk nekik felesleges szenvedést?

Dolly, a bárány betegen és eltorzulva halt meg. A Dolly, a bárány kísérlet kudarc volt. Mégis úgy tűnik, mintha nem tanultunk volna belőle.

A klónozás csökkentheti a genetikai sokféleséget; fokozhatja az állatok betegségekkel szembeni sebezhetőségét; olyan helyzetet teremthet, ahol érző lények, állat-rokonaink, akik érzik és megtapasztalják a fájdalmat, még nagyobb szenvedésnek vannak kitéve.

Kartika Tamara Liotard, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, szeretnék nagyon őszinte köszönetet mondani Parish úrnak, és teljes mértékben támogatni tudom a megjegyzéseit. Bebizonyosodott, hogy a klónozás szenvedést okoz az állatoknak, az EFSA pedig ugyanerre a következtetésre jutott. Ha hagyjuk, hogy az állatokat élelmiszertermelés céljából klónozzák, akkor az állatok szenvedésén és az etikai kifogásokon felül a következő problémákkal szembesülünk: igen kétséges, hogy a fogyasztóknak kell-e egyáltalán a klónozott hús, nem tudjuk biztosan, hogy mennyire biztonságos, és végül a klónozott élelmiszerről folytatott nyilvános vita még el sem kezdődött igazán.

Következésképpen teljesen ellenzem még azt is, hogy a Bizottság egyáltalán javasolni meri, hogy a klónozás – fogalommeghatározáson keresztül – szerepeljen az új élelmiszeripari szabályozásban. Ezzel közvetve azt jelzi, hogy támogatni tudja az állatok élelmiszeripari célú klónozását. Arra sürgetem tehát a Bizottságot ebben a jelentésben is, hogy gondolja át újra az álláspontját. A tiltakozások fényében is arra kérem a Bizottságot, hogy haladéktalanul terjesszen elő javaslatokat az állatok klónozásának teljes tilalmára.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, helyes és természetes, ha valaki az állatállomány minőségét úgy akarja javítani, hogy a legjobb állatokat tenyésztí tovább. A mesterséges megtermékenyítés és az embrió-átültetés éppen ezt szolgálja. A klónozás azonban egészen más dolog; ahogyan azt az Egyesült Királyság élelmiszerszabványügyi hivatala megfogalmazta: kvantumugrással több, mint segítő kezét nyújtani az anyatermészetnek.

Teljesen eltekintve a többi etikai kérdéstől és attól a veszélytől, hogy humán területen is lemásolják a technikát, komoly aggodalomra ad okot az állatok jóléte. A nagy nyilvánosságot kapott, címlapon szereplő klónozási eseteknél – pl. Dolly, a bárány – látott idő előtti öregedés és egészségi problémák emlékeztetnek bennünket ezekre a jóléti kérdésekre. Jobban járnánk, ha több pénz áldoznánk az állatok betegségeinek kezelésére, mint hogy kísérletezzünk a természettel.

A fogyasztók szemszögéből nézve felmerül még az élelmiszerminőség kérdése is, mivel a klónozott állományok valamennyi tagja ugyanolyan sebezhető lenne ugyanazokkal a betegséggel szemben, minthogy a genetikai sokszínűség jelenti számunkra az egyik legjobb védelmet a hevesen kitörő betegségekkel szemben. Tulajdonképpen bárhol is nézem ezt a kérdést, nem találok semmit, ami meggyőzhetne, hogy az állatok klónozása helyes, szükséges vagy közérdek lenne.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, ha a biológiai sokféleség védelme az Európai Bizottság prioritásai közé tartozik, akkor a klónozást meg sem szabad említenünk. Szeretném hallani, milyen érvek szólnak az állatok élelmiszeripari célú klónozása mellett? Kizárólag gazdasági megfontolásokra hallgatunk? Mi a helyzet az etikai, szociális és egészségügyi kérdésekkel?

Mielőtt úgy döntetnénk, hogy megengedjük e termékeknek az EU piacán való árusítását, meg kell szerezniük hozzá polgáraink beleegyezését. Ami engem illet, nem vagyok biztos benne, hogy képes lennék lenyelni egy falat disznóhúst, amely klónozott disznóból származik, vagy meginni egy klónozott tehén tejét.

A genetikailag módosított élelmiszer és a klónozott állatokból készült élelmiszer helyett inkább azon kellene többlet gondolkodnunk, hogy milyen lépéseket tehetnénk annak érdekében, hogy visszatérjünk a természetes élelmiszerekhez, amelyek ökológia gazdálkodásból származnak, egészségesek és nem tartalmaznak vegyi anyagokat. A klónozás maradjon csak része a tudomány birodalmának! Véleményem szerint még hosszú az út a laboratóriumtól az európai fogyasztók kérései és villáig, mert még mindig túl sok a kérdőjel. És mivel olyan sok kérdésre nincsen még válasz, meggyőződésem, hogy ebben az ügyben nem szabad elhamarkodottan cselekednünk.

A Bizottságnak pedig nem szabad az európai polgárok véleménye ellenében cselekednie. Meggyőződésem, hogy ha beengednék is az EU piacára a klónozott állatokból származó élelmiszertermékeket, és azokat egyértelműen megjelölnék, az embereknek pedig tudatos döntést kellene hozniuk a megvásárlásukról, akkor sem találnának túl sok vevőre az EU fogyasztói között.

A klónozott bárányból, baromfiból, kecskéből vagy marhából készült termékek bevezetésével tönkretennénk az európai mezőgazdasági modelltől kialakult képet, amely olyan nagy becsben tartja a környezet védelmét és az állatok jólétét.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). - (PL) Elnök úr, én is teljes mértékben támogatom Neil Parish klónozott állatok élelmiszerelőállítására történő felhasználásának tilalmára irányuló javaslatát. Jó ideje figyelem már ugyanakkor, ahogy a Bizottság megpróbál olyan jogi rendelkezéseket róni a tagállamokra, amelyek a genetikailag módosított élelmiszerek tömegpiaci bevezetéséhez vezetnek, és a jövőben talán a klónozott állatok húsának a bevezetését is lehetővé teszik.

A helyi hatóságok sok országban – többek között Lengyelországban is – határozatokat fogadtak el, amelyekben azt követelik, hogy a teljes régió, vagy éppen az egész ország maradjon mentes a GMO-któl. A Bizottság az ipari lobbik nyomása alatt figyelmen kívül hagyja ezeket a határozatokat, és erőlteti a genetikailag módosított élelmiszerek piaci bevezetését. Az EU tagállamai világos válasszal tartoznak a nagyközönségnek: az egészséges, természetes élelmiszereket pártolják, vagy a genetikailag módosított és klónozott élelmiszereket? Ebben a kérdésben nincs helye az álszenteskedésnek.

Hadd kérdezzem meg a biztos asszonytól, hogyan szándékozik megvédeni a lakosságot attól, hogy a jövőben akaratlanul is klónozott állatokból származó élelmiszert vásároljon? Az ilyen élelmiszereket nem fogják különleges címkével ellátni, mivel az exportőrök megpróbálják majd becsempészni az európai piacra.

John Purvis (PPE-DE). - Elnök úr, én leszek ebben a vitában az ellenhang, mivel a különböző korok során az ember befolyásolta az állatok tenyésztését, és igényei szerint javította a termelékenységüket. Nyilvánvaló a folytonosság: a természetestől a mesterséges megtermékenyítésig, az embrió átültetésig, az embrió feldarabolásáig, in vitro megtermékenyítésig, a blasztoméra sejtmagátültetésig, a magzati sejtmagátültetésig és most a testi sejtes sejtmagátültetésig.

Minden új fejlesztés túl nagy lépésnek tűnt, és valahányszor javult és tökéletesedett a technika, érvényesültek az előnyök és eltűntek a várt problémák.

A termelők szövetségei most kezdik látni, milyen előnyei lehetnek a klónozásnak az állatok egészségére és jólétére. Az élelmiszerbiztonsági ügynökség azt mondja: „Nincsen arra utaló jel, hogy élelmiszerbiztonság szempontjából különbség lenne az egészséges szarvasmarha- és sertésklónokból és azok utódaiból készült élelmiszertermékek, valamint az egészséges, hagyományos módon tenyésztett állatokból készült élelmiszertermékek között.” Nem látnak semmiféle környezeti kockázatot sem – vannak viszont előnyök: a nagy értékű állatok és azok genetikai állományának megőrzése, veszélyeztetett fajok fenntartása, sőt, újratelepítése, veszélyes kórokozók és azok nemzetközi átadásának megszüntetése, a termelékenység és versenyképesség javítása, továbbá a kutatás és fejlesztés ösztönzése Európában – és nem máshol.

Miért esünk hát mi, európaiak ismét a térdreflex csapdájába, és vagyunk automatikusan bizalmatlanok mindenféle új fejlesztéssel szemben, és miért sietünk betiltani az új dolgokat? Nézzék, mi történt a GMO-kkal! Beszéljessünk, vitázzunk, érveinket pedig alapozzuk a tudományra és a tényekre! Arra kérem a Bizottságot, hogy figyelmesen kövesse a fejleményeket, bátorítsa a kutatást, tegye világossá a tudományt, védje meg a tényeket; de ne tiltsa! Ejtjük ezt a pontatlan, illogikus és téves állásfoglalást.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, hogy Purvis úr ne gondolja, hogy egyedül van, hadd próbáljam meg a középútat. Ez a vita jó ügyet szolgál, és szívesen, hogy ilyen késői órán került rá sor. Első felét az irodámból hallgattam, és teljesen lekötötte a figyelmemet – ami ritka az Európai Parlament vitáinál –, mivel hogy gyakorlatias.

Szeretnék néhány pontot megemlíteni. Az zavar most ebben a vitában, az a genetikailag módosított élelmiszer és az állatok klónozása közötti kapcsolat. Nem tartozom azok közé, akik a GMO-k betiltását követelik, mert Írorszában nagy mennyiségben használunk genetikailag módosított állati takarmányadaleket, és ezt folytatnunk is kell. A klónozással kapcsolatos aggályok, amelyeket a Mezőgazdasági Bizottság elnöke, Parish úr kifejezésre is juttatott, a jóléti oldalhoz tartoznak, és nyilvánvaló aggodalomra ad okot az állatok szenvedése. Ezt a kérdést meg kell vizsgálni.

Ezt a kérdést nem biztos, hogy megoldja a klónozott állatok élelmiszeripari felhasználásának tilalma, ha a folyamat kutatási szakaszáról beszélünk. Így, bár az első reakcióm a Mezőgazdasági Bizottság tagjaként az volt, hogy támogatom ezt az állásfoglalást – örülök, hogy ez a kérdés felmerült, gratulálok bizottságnak és elnökének, amiért felvetették –, az ösztönöm most azt súgja, hogy Purvis úr talán jó nyomon jár, és hogy egy azonnali tiltással esetleg egy lépéssel tovább megyünk a kelleténél. Várom a Bizottság nagyon átgondolt véleményét.

James Nicholson (PPE-DE). - Elnök úr, először is hadd fejezzem ki az örömet a fölött, hogy ez a vita létrejöhetett. Nagyon időszerűnek tartom.

A téma komoly aggodalomra ad okot. Ami nekem nem tetszik, az az, hogy mi itt Európában nem rendelkezünk kellő ellenőrzési jogkörrel ahhoz, hogy biztosítsuk, hogy a klónozott állatok nem jutnak be és nem érik el az élelmiszerláncot. Megértem az igényt, hogy lehetővé kell tenni az állattenyésztést és a fejlődést, és tökéletesen értem, amit Purvis úr mond – és nem áll szándékomban véget vetni annak, hogy a tudomány mindenféle módon, alakban, méretben és formában fejlődni tudjon –, de szilárdan hiszem, hogy világos kritériumokat és ellenőrzéseket kell bevezetnünk. Osztom Parish úr aggodalmát az állatok jólétét illetően. Nagyon aggaszt az állatok jóléte, mivel a klónozott állatok igen nagy százaléka már fiatal korban is szenved.

Szeretném megismételni: nem ellenzem a futurisztikus fejlesztéseket, és nem akarok az útjukba állni. A múltban sok hibát követtünk el. Ne ismételjük ezt meg egy ilyen kényes témában! Védjük meg az élelmiszerláncot a klónozott állatoktól! Ellenzem, hogy bekerüljenek az élelmiszerláncba.

Androula Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr, az Európai Parlament véleménye erről az új technológiáról és következményeiről természetesen mindennél fontosabb számomra, és örömmel fogadtam a tisztelt képviselők véleményét. Szeretném elmondani, hogy az EFSA véleménye új gondolatokat indít el, és számos tényezőt kell figyelembe venni. Egyetértek azzal, hogy az újszerű élelmiszer nem a megfelelő eszköz a klónozott állatokból származó élelmiszerek kérdésének megoldására, ez olyan téma, amit meg tárgyalhatunk, amikor az új élelmiszerekről szóló javaslatot mérlegeljük.

Szeretném azonban egyértelművé tenni ezt a dolgot, mert több felszólalótól is hallottam, hogy úgy beszéltek a klónozásról és a genetikai módosításról, mintha egy és ugyanazon dolog lenne. Nem: a genetikai módosítás és a klónozás két külön technika. Szakértői vélemények szerint a klónozás nem változtatja meg a genetikai anyagot, és a klónok csupán állatok genetikai másolatai.

Hozzászólásom befejezésekként szeretném biztosítani Önöket, hogy a Bizottság minden jövőbeni tevékenységében gondosan meg fogja vizsgálni az összes szerepet játszó tényezőt.

Elnök. – A vitát lezárom.

Megkaptam a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által előterjesztett, állásfoglalásra irányuló javaslatot⁽¹⁾ (B6-0373/2008).

A vitát lezárom.

A szavazásra szeptember 3-án, szerdán 11.30-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Magor Imre Csibi (ALDE), írásban. – Még ha be is tartják a szigorú körülményeket, és az EFSA megállapítja, hogy a klónozott hús egyenértékű a hagyományos hússal, az állatok élelmiszeripari célú klónozása sok ember számára kockázatos, és erkölcsi szempontból elfogadhatatlan gyakorlat marad. Ezt az állítást alátámasztja a klónozott állatok jelenlegi állapot szerinti szenvedése és egészségi problémáik. Ha a hagyományos módszerek működnek, akkor miért kellene egy olyan technika alkalmazását előmozdítanunk, amely olyan sok állat számára okoz szenvedést és halált? Sem a tenyésztést, sem az élelmiszerbiztonságot, sem az ellátás biztonságát nem javítja. Nyilvánvaló, hogy a fogyasztóknak nem kínál kézenfekvő előnyöket.

Az európai fogyasztók ráadásul több alkalommal is kifejezték azt az óhajukat, hogy nem akarnak klónokból vagy azok utódaiból származó élelmiszertermékeket látni az asztalukon. A kérés jogszerű, az üzenet világos, egyáltalán miért gondolkozunk tehát az élelmiszeripari célú klónozáson? Az emberek ellenőrzést akarnak a fölött, hogy mit esznek, és aggasztja őket, hogy a klónozást végül majd rájuk kényszerítik. Ha nem szeretnénk a lakosságot még jobban elidegeníteni az európai projekttől, akkor szerintem jobban tesszük, ha hallgatunk a kívánságukra, és annak érvényt is szerzünk. Azt kérem tehát, hogy ne klónozzanak állatokat élelmiszeripari célokra.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) Elképedve olvastam ennek az állásfoglalásnak a szövegét. Mindenekelőtt azt szeretném mondani, hogy mellette fogok szavazni, de van néhány megjegyzésem:

B. bekezdés: „mivel a klónozási eljárások során a transzferált embriók és klónozott állatok túlélési aránya alacsonynak bizonyul, sok klónozott állat pusztul el élete korai szakaszában (...)”

Mi lenne az emberiség jövőjével, ha az ember ugyanilyen figyelemre méltó gondossággal járna el, és abbahagynánk az emberi embriók lefagyasztását?

C. bekezdés: „(...) mivel (...) a klónozott állatok halálozási és megbetegedési aránya magasabb az ivaros szaporodással tenyésztett állatokénál, és a vemhesség előrehaladott szakaszában bekövetkező vetélések és rendellenességek valószínűleg hatással vannak a kihordó anyaállatok egészségére”

Mi lenne az emberiség jövőjével, ha az egész társadalom úgy segítené a családanyákat, ahogyan mi gondoskodunk a kihordó anyaállatok védelméről?

D. bekezdés: „mivel a kihordó anyaállatok és a klónozott állatok szenvedésének és egészségügyi problémáinak jelenlegi mértéke miatt az európai etikai csoport kételyének ad hangot azzal kapcsolatban, hogy erkölcsileg indokolt-e az (...) állatklónozás (...)”

Mi lenne az emberiség jövőjével, ha ez a csoport figyelembe venné azoknak a nőknek a szenvedését, akik kihordó anyák lesznek, hogy javítsanak anyagi helyzetükön, vagy a stresszt, amit a nők többszöri, egymást követő sikertelen mesterséges megtermékenyítési kísérlet után szenvednek el, vagy következetesen megtiltanák emberi embriók kutatási célokra történő felhasználását, mert az erkölcsi szempontból megengedhetetlen?

Szerencsések az állatok, mert ez az állásfoglalás azt is megmutatja, hogy bizonyos esetekben jobb védelmet élveznek, mint az emberek.

18. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

19. Az ülés berekesztése

(Az ülést este 11.50-kor berekesztik.)